

Duyên Nợ Đào Hoa (Đào Hoa Trái)

Contents

Duyên Nợ Đào Hoa (Đào Hoa Trái)	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	37
16. Chương 16	40
17. Chương 17	42
18. Chương 18	45
19. Chương 19	46
20. Chương 20	49
21. Chương 21	50
22. Chương 22	52
23. Chương 23	54
24. Chương 24	55
25. Chương 25	57
26. Chương 26	60
27. Chương 27	62
28. Chương 28	64
29. Chương 29	66
30. Chương 30	68
31. Chương 31	70
32. Chương 32	72
33. Chương 33	74
34. Chương 34	76
35. Chương 35	78
36. Chương 36	80
37. Chương 37	82
38. Chương 38	83
39. Chương 39	85
40. Chương 40	86

41. Chương 41	88
42. Chương 42	90
43. Chương 43	91
44. Chương 44	93
45. Chương 45	94
46. Chương 46	96
47. Chương 47	98
48. Chương 48	100
49. Chương 49	102
50. Chương 50	103
51. Chương 51	105
52. Chương 52	107
53. Chương 53	109
54. Chương 54	110
55. Chương 55	112
56. Chương 56	114
57. Chương 57	117
58. Chương 58	119
59. Chương 59	121
60. Chương 60	123
61. Chương 61	125
62. Chương 62	128
63. Chương 63	130
64. Chương 64	132
65. Chương 65	135
66. Chương 66	137
67. Chương 67	140
68. Chương 68	143
69. Chương 69	145

Duyên Nợ Đào Hoa (Đào Hoa Trái)

Giới thiệu

Thiên Xu Tình Quân và Nam Minh Đế Quân có tình ý với nhau. Ngọc đế phát hiện và đẩy hai người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-no-dao-hoa-dao-hoa-trai>

1. Chương 1

“Thiếu gia.” Vương đầu nhân nhìn thấy ta, sắc hồng trên mặt dần hóa đen, có hai ba vết sưng trên ấy, mồ hôi thì lấm tấm sắp rơi xuống cả hàm râu quai nón.

Hiện tại tuy là lập thu, mặt trời giữa trưa cũng chỉ tỏa sức nóng yếu hơn mặt phục (*chỉ thời kỳ nóng nhất trong năm, 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau lập thu) một chút. Tiếng ve thu hòa âm vào tiếng hát, hơi nóng trên mặt đất len lõi bám lấy đôi chân đang đau ê ẩm.

“Thiếu gia, chúng tiểu nhân phụng lệnh thiếu gia, ở đây mai phục đến giờ Ngọ, rốt cuộc có nhiệm vụ gì phải đợi như vậy, mong thiếu gia minh xét.”

Ta bóp chết một con muỗi đang cố hút máu ngay trên mặt ta, đưa tay lau những giọt mồ hôi đang thấm ướt, rồi cười thâm hiểm một cách xót xa.

“Thiếu gia, thuộc hạ hôm nay đánh cướp một người, liền lần theo con đường đã đi qua. Chờ cho xe ngựa vừa xuất hiện, mọi người đều hôn mê, liền lao thẳng đến, bắt sống lấy người ấy.”

2. Chương 2

Ta vốn là một tán tiên (* chức tiên lặt vặt ở thiên đình) tự do tự tại của thiên đình, thụ phong tước hiệu (*tên gọi) là Quảng Hư Nguyên Quân. Bởi vì tước hiệu khó đọc nên các vị thần tiên trên thiên đình đều gọi ta là Tổng Dao Nguyên Quân.

Tổng Dao ta sinh ra vốn chưa phải là thần tiên.

Khi còn ở chốn nhân gian, ta vốn là một người tự tại, không thích bị ràng buộc. Khi ấy tuổi trẻ tính khí nông nổi, khoe khoang khắp nơi mình vốn là một kẻ phong lưu, một kiếm đâm cũng không chết. Một ngày kia, Thái Thượng Lão Quân mở lò luyện tiên được thì tay lại không được linh hoạt cho lắm, khiến một viên kim đan vô tình rơi xuống hạ giới. Kim đan đứng lúc lại rơi vào nồi nước canh trước mặt ta. Lão chủ quán thì chỉ nghĩ rằng đó là một đồng phân chim từ trên trời rơi xuống. Cầm lấy cái muỗng rồi ra về ta đây, quấy quấy cái nồi, sau đó đem nước canh đổ ngay vào một cái bát, hướng mặt về phía một vị khách bất hạnh nọ, người đó không ai khác chính là ta.

Ta hiện tại quả thật khâm phục bản thân mình lúc ấy, cơn đói thì cứ sôi lên sùng sục, đến nỗi làm mất ta cứ hoa cả lên, kim đan to như cục phân của lão ngay lúc ấy cũng đều theo nước canh bị ta uống mất.

Vì thế vào lúc ban đêm, khi mặt trời lặn xuống ở phía tây và mặt trăng dần thay thế chỗ, ta lên đỉnh Tam Hoa vui chơi, thỉnh thoảng một đám mây tỏa ánh hào quang xuất hiện ngay dưới chân ta, đưa ta bay thẳng lên trời.

Từ đó về sau ta trở thành tiên.

Tiên sử dẫn ta đến Linh Tiêu điện bái kiến Ngọc Đế, Ngọc Đế nói “Tiên có nguồn gốc của tiên, dạng thứ nhất là do đã tu luyện mà thành, dạng thứ hai là do khi sinh ra vốn đã là tiên, còn một dạng nữa đó là do được nhặt về.”

Bản thân vô tình hưởng được tiên tri, chưa có tước hiệu có thể phong, chư tiên trên thiên đình liền tự đặt cho ta một cái tên đó là Tổng Dao thần tiên. Một vùng đất ở phía đông nhân gian từ cánh đồng bỗng hóa thành biển, rồi từ biển lại hóa trở lại cánh đồng thật tươi đẹp, như thế biến hóa đến mấy lần, nhờ được Ngọc Đế xem trọng, khen thưởng ta bằng cách ban phong tước hiệu là Quảng Hư Nguyên Quân. Các vị tiên liêu thì sớm đã quen gọi ta là Tổng Dao tiên, giờ nhìn thấy mặt ta cũng không tài nào nói ra được một chữ Quảng Hư Nguyên Quân, thế là tất thấy đều xưng hô với ta là Tổng Dao Nguyên Quân. Gọi qua gọi lại, ngay đến bản thân tiên quân ta cũng quên mất cái tước hiệu được phong ấy. Một ngày kia, Đông Hoa Đế Quân thiết trà yến, đưa đến một tấm thiệp văn nhã cung thỉnh Quảng Hư Nguyên Quân đến dự, ta cầm

thiếp rồi đáp truyền lại với sứ giả của Tây Vương mẫu rằng “Quảng Hư Nguyên Quân là vị nào, làm thế nào mà lại phát thiếp nhằm đến phủ của Tổng Dao Nguyên Quân ta?”

Nhân gian có câu, tiêu diêu tự tại coi như thần tiên. Thiên đình bằng hữu tiên gia đông đúc, thời gian chỉ là mây bay. Một ngày rồi lại một ngày trôi qua lặng lẽ, mãi cho đến ngày kia, Thái Bạch Tinh Quân đến phủ của bản tiên quân ta, nói rằng Ngọc Đế ban mật chỉ lệnh hần truyền lại cho ta. Âm thầm đưa ta đến hậu hoa viên, Thái Bạch Kim Quân đứng ở nơi lớp mây mờ lững lờ rồi hướng đến chỗ ta nói, Thiên Xu Tinh Quân cùng Nam Minh Đế Quân vì tư tình bị bắt được nên mang trọng tội, đã bị Ngọc Đế trừng phạt, đem đến Tru Tiên đài chặt đứt tiên cái (*nguồn gốc thần tiên), dày xuống phạm giới.

Trăm ngàn năm chưa nghe qua việc kỳ lạ như thế, bản tiên quân hiển nhiên phải ngẩn ra một lúc, sau đó đương nhiên muốn hỏi xem điểm quan trọng nhất ở đây là gì, “Là Thiên Xu Tinh Quân cùng Nam Minh Đế Quân tư tình..... Không phải cả hai vị ấy đều dụ dỗ tiên nữ chứ.....?”

Kim Tinh lặng lẽ không lên tiếng.

Bản tiên quân xấu hổ cười: “Vậy thì là chuyện đoạn tụ (*đoạn tụ: chỉ hai người nam nhân yêu nhau) ở thế gian rồi.....” Gặp phải chuyện này là việc bình thường, vốn không có gì hiếm lạ. Hiếm lạ chính là, rõ ràng là vị Thiên Xu Tinh Quân cùng Nam Minh Đế Quân kia, chà chà, Nam Minh Đế Quân bình thường đáng vẻ kiêu ngạo, cao cao tự tại, nghiêm trang bậc nhất, Thiên Xu Tinh Quân ngày thường dung mạo thanh lịch tao nhã vô cùng, không vương hồng trần, hai vị chẳng bao giờ ngó ngang tới bản tiên quân ta thế thì việc gì ta phải để họ ở trong mắt mình, có sao lại để xảy ra cơ sự thế này? Bất quá đem hai người bọn họ đến gần lại một chỗ, để họ hợp sức mà tự giúp đỡ lẫn nhau.

Kim Tinh nói: “Cả hai vị tiên quân đều mang trọng tội, tuyệt nhiên không thể kết thúc như thế được, Ngọc Đế nhân từ, cho bọn họ một cơ hội đền tội. Để họ rơi vào phạm trần, cả đời nhiều lần phải trải qua tình kiếp. Nếu có thể đánh bại tâm ma hoàn toàn tỉnh ngộ, vẫn có thể lại đắc đạo thành tiên, trở về nhập vào thiên đình. Bởi vậy Ngọc Đế giáng chỉ, yêu cầu Quảng Hư Nguyên Quân cũng nhập phạm trần một chuyến.”

Ta ngạc nhiên, “Tại sao?”

Kim Tinh vuốt vuốt bộ râu cười, “Ngọc Đế nghĩ đi nghĩ lại, đến thế gian thiết kiếp khiến trách, giao cho Nguyên Quân là thỏa đáng nhất.”

Ta hiểu được, bản Tiên quân cùng Nam Minh Đế Quân và Thiên Xu Tinh Quân vốn có khoảng cách, lão Ngọc Đế nhất định là có cùng suy nghĩ này với ta.

Đôi mày ta chau lại vào nhau, thở dài mà nói: “Ta cùng với hai vị thượng quân tương giao ngàn năm, Sao có thể nhẫn tâm thiết kiếp vi giới (*đại loại là trừng phạt họ).”

Kim Tinh nói: “Ngọc Đế từng cùng bản quân bàn bạc, Nguyên Quân hạ giới tự nhiệm phạm trần, nhìn thấu tiên hữu, đợi sau khi trở về thiên đình, dự định hạ chỉ khen thưởng, thân phong làm Quảng Hư Thiên Quân.” Rồi lại vuốt nhẹ râu mà cười, “Thiên Xu và Nam Minh trở về thiên đình, ban đầu làm Tấn tiên, vẫn còn tùy ở sự khuyên giải của Thiên Quân.”

Điều kiện mà Ngọc Đế đưa ra quả là không tồi, hạ phạm một chuyến, bản Tiên quân có thể được phong cái tước hàm thượng quân, đều nói làm thần tiên thanh tịnh vô vi, ngẫu nhiên lại đem tước hàm tăng lên một cấp, cũng có thể cho là một chuyện thú vị. Ta lại thở dài mà nói “Thôi được, mặc dù chịu một kiếp tình ái đau khổ, điểm ra tiên pháp vô thượng, đều là tiên hữu với nhau, đành phải hạ quyết tâm chịu đựng bị thương, miễn cưỡng hành động.”

Bảy ngày sau, Ngọc Đế lại phái Mệnh Cách Tinh Quân đến chỉ dẫn ta xuống hạ giới làm việc.

Khi Ngọc Đế giáng hai vị tiên quân xuống nhân gian, đã chuẩn bị một thể xác ngay tại thế gian cho ta, đây là vai mà ta phải diễn, làm quả núi to cản đường Nam Minh và Thiên Xu, một gậy lớn đánh tan tiểu uyên ương. Nam Minh Đế Quân cả đời là một đấng phu phi phạm, anh tuấn uy vũ, cương trực khí phách, Thiên Xu Tinh Quân sinh ra là một vị công tử thanh tú nhu lệ, lịch sự dịu dàng lại có phần yếu đuối, Nguyệt Lão đã cắt đứt sợi tơ hồng tình cảm giữa hai người bọn họ, tạo nên một trắc trở sâu sắc. Hai người từ thuở thiếu niên thì đã có tình cảm sâu đậm, Tình cảm của cả hai sâu đậm đến mức ai oán, cùng thể non hẹn

biển, sông cạn đá mòn. Bản tiên quân chịu trách nhiệm chen vào giữa họ, hai người bọn họ muốn hợp thì ta sẽ chia rẽ, muốn truyền tin thì sẽ bị ta chặn lại, sống không gặp được nhau, chết không thể đoàn tụ.

Ta đem vở kịch này cân nhắc kỹ càng trong lòng, cân nhắc suy nghĩ thế nào đều cảm thấy ta đây mới chính là cái người bị trách phạt ở Tru Tiên đài.

Lại qua hơn mười ngày, thời gian hạ phàm đã đến, chúng tiên hữu đưa ta đến Nam Thiên môn. Ta ở ngoài Thiên môn, nắm chặt tay Hoàn Hảo Văn Thanh Quân, “Lần này đi một chuyến, mấy ngày sau sẽ quay trở về, Quỳnh Lộ ở trong phủ phải dành một ít cho ta.”

Hoàn Hảo Văn Thanh Quân nheo mắt cười: “Yên tâm, nhất định sẽ để dành tiếp đón người.” Hắn đưa tay vỗ trên vai ta, rồi lại khẽ sát vào một chút, “Nhưng lần này người hạ phàm, ngàn vạn lần phải cố giữ bản thân, ổn định tiên tính, cùng Thiên Xu Tinh Quân hàng đêm đồng giường cùng gối, vạn lần không thể dao động tiên căn.”

Ta giật mình nói: “Cái gì?”

Hoàn Hảo Văn Thanh Quân nét mặt thanh lịch tao nhã cười đến nghiêng nghiêng ngả ngả, “Còn giả bộ, toàn thiên giới này ai lại không biết, Tổng Dao người lần này hóa thành Phiến Vương công tử, phải giả vờ để ý Thiên Xu Tinh Quân, Ngọc Đế vì phạt hắn ngay cả tương tư cũng không thể, lệnh người đưa hắn vào phủ, từ đó về sau, ngày ở cạnh nhau, hàng đêm cùng giường mà ngủ.”

Ngọc đế gạt ta! Mệnh Cách Tinh Quân rõ ràng không đề cập việc này với ta!

Hoàn Hảo Văn nâng tay áo chặn đường ta, “Người làm gì?”

Ta có chút tức giận áp chế phong thế của hắn, “Đi tìm Ngọc Đế, việc này ta không làm!” lão Ngọc Đế ấy, dám gạt ta ngủ cùng với Thiên Xu!

Hoàn Hảo Văn nói: “Chuyện tới nước này người mới nói không làm, sớm không phải do người định đoạt.” Hắn cười trên nỗi đau của người khác, rồi một luồng sức mạnh từ đầu ập đến, bản tiên quân một lúc đứng không vững, trở mình ngã nhào xuống Thiên môn.

3. Chương 3

Đầu ngày hai tháng năm năm Bính tử, bản tiên quân cười trên một đám tường vân hạ xuống khoảng không trên Thượng Xuyên quý phủ, cơn gió từ từ thổi đến, người qua đường ngửa đầu lên xem thế nào, tên bán hàng rong tay chân lúng túng, bản tiên quân mơ hồ nghe được một tiếng quát to: “Trời âm u sắp có mưa rồi, nhanh thu dọn hàng trở về nhà thôi!”

Người phàm quả là ngu dốt, bản tiên quân không thèm chấp nhặt với bọn họ.

Mệnh Cách Tinh Quân dẫn ta bay tới phía Đông quận Ninh Bình, từ khoảng không trên Phiến Vương phủ, chỉ vào một nơi nào đó ở hậu hoa viên của Vương phủ mà nói: “Đây là thân thể của Nguyên Quân.”

Trong hậu hoa viên có một chiếc ghế dựa, có hai đứa trẻ khoảng chừng vài tuổi đang vây quanh đó, còn một người nữa thì đứng yên không nhúc nhích, đứa trẻ kia thì cứ trèo lên trèo xuống cái ghế. Người đang bắt động kia chính là tiểu công tử của Phiến Vương Lý Tư Minh, đó cũng là bản Tiên quân sau này. Ta lên nhìn hắn một cách tỉ mỉ, ánh mắt hắn trống rỗng, vô thần, trên đầu còn bị hai đứa trẻ kia cầm đầy những đóa hoa: “Người này..... Dường như là một kẻ thiếu năng lực.”

Mệnh Cách Tinh Quân cười gượng nói: “Khụ ~ thân thể này là chuẩn bị riêng cho Nguyên Quân, trước khi Nguyên Quân chưa có được dĩ nhiên là vô hồn vô phách, chỉ biết ăn uống đại tiện. Thời gian đã đến, thỉnh Nguyên Quân nhanh đi chiếm lấy thân thể.” Không đợi bản tiên quân nói thêm gì nữa, hắn niệm quyết kinh, trong nháy mắt, kim quang trước mắt bản Tiên quân bất ngờ xoay chuyển, hỏa thạch điện quang ở giữa được quyết kinh kích thích hướng về phía hoa viên.

Cảm giác quen thuộc của mấy ngàn năm trước lan tỏa khắp thân thể ta, bản Tiên quân đã được công đức viên mãn.

Làm thần tiên tiêu điều tự tại mấy ngàn năm, tái thể làm người, đặt chân lên nơi này, tứ chi cảm thấy nặng nề, ngũ vị (*ngọt, chua, cay, đắng, mặn) trần thế đều nghe bùi tai, cảm thấy vô cùng thân thiết.

Có thứ gì nặng trĩu đang bò lên trên người, ta mở mắt ra, trước tiên nhìn thấy một gương mặt nhỏ nhắn đẹp tựa như hoa, đôi mắt tròn xoe khẽ chuyển động, cái miệng nhỏ xíu cười ngượng để lộ hai cái răng cửa trắng tinh, bàn tay nhỏ bé dính bùn đen sì giờ lên, hướng về phía miệng ta mà đưa vào.

“Hắc hắc, tiểu thúc thúc ngoan ngoan ăn nó đi. Tiểu thúc thúc ngoan ngoan ăn nó đi nào.”

Ta cười ôn hòa, đưa tay lên xoa xoa đầu hắn, “Bé ngoan, leo xuống người tiểu thúc thúc, đi tìm phụ mẫu của người đi.”

Đôi mắt tròn xoe chớp chớp mấy cái, nhìn ta mà suy nghĩ. Ta nghiêng người, toan nhắc hắn xuống, chợt đầu gối ta co lại, đứa trẻ kia vội bò đến phía bản tiên quân, những cây hoa trên đầu ta vẫn đan xen vào nhau “Đi đứng là việc căn bản, người sao lại không dạy ta điều đó trước tiên?”

Vẫn đôi mắt tròn xoe khẽ chuyển động, nhìn thẳng về phía ta một lúc, miệng chúm chím, đứa trẻ này xem ra cũng có chút bản lĩnh——

Bỗng dưng nó gào lên, rồi òa khóc: “Mẫu thân ơi—— Mẫu thân áh —— Mẫu thân ——— tổ phụ ——— tiểu thúc thúc dọa người!!!”

Ầm ỉ một hồi, tiếng khóc vang tới tai nha hoàn, nha hoàn vội đi gọi gia đình, gia đình đi gọi tổng quản cùng nhũ mẫu, nhũ mẫu dìu phu nhân bước ra. Hai tên gia đình trung thành tận tụy với khí chất cường tráng hăng hái như Võ Tòng bên cạnh ta vội đến giữ chặt hai vị tiểu thiếu gia kia, ta hướng về phía hai người họ mà cười thân thiện, trên gương mặt cường tráng kia lộ vẻ hoảng sợ, rồi cùng nhau chạy như điên ra hiệu báo động khắp hành lang, cả đám người né xa nơi này chừng tám trượng hai thước, xem bản tiên quân ta cứ như quỷ không bằng.

Đúng là có mắt mà không nhìn được chân tiên của ta, bản tiên quân cũng chẳng thèm chấp nhặt với bọn họ làm gì.

Vài tên thị vệ cầm đao vây quanh để bảo vệ, một người xem chừng có địa vị xuất hiện, tóc điểm hoa râm, râu cũng thề, người vận áo bào đỏ oai dũng như hổ, mặt chữ điền, vàng trán rộng, gương mặt thấm nhiều phong sương, khối nói cũng biết là chân thân của Đông quận Phiến Vương. Bản tiên quân tạm thời phải làm hài tử của người này một thời gian, mới gặp mặt cần phải bồi dưỡng thêm tình cảm cái đã.

Ta chậm rãi hướng về phía trước, khoanh tay lại trước ngực, cúi người thấp xuống, cung kính hô một tiếng.

“Phụ thân.”

Đông quận Vương trong mắt hổ ánh lên hào quang khác thường, phát ra tứ phía, rồi nhìn chằm chằm bản tiên quân. Đứa con ngốc nghếch đột nhiên trở nên minh mẫn, đáng lấy làm kích động. Đông quận Vương phần khởi rạng rỡ đến nỗi gương mặt trắng bệch, cả người run rẩy, trông mắt hướng về phía trước mà ngã xuống, ngất xỉu tại chỗ.

Ta Tổng Dao Nguyên Quân hóa thân làm Lý Tư Minh, hoàn toàn thuận lợi.

Người của Đông quận Vương phủ nhìn thấy ta, cả ngày cứ run lên. Sau khi Đông quận Vương gia tỉnh lại, hôm sau liền thỉnh vị pháp sư đến trước mặt ta. Pháp sư cầm thanh kiếm gỗ làm từ cây đào mùa may một hồi, rồi lại thì thầm niệm ê a gì gì đó một lúc, ta nhìn mà thấy thật buồn cười. Đang lúc hứng khởi, pháp sư bỗng nhiên hoàn tỉnh mở to đôi mắt, nhìn thẳng về hướng bản tiên quân, quỳ cái phịch xuống, cuối đầu mà dập bình bịch, “Tiểu đạo cung nghênh Thượng tiên.”

Ta hoảng sợ, rất nhiều năm không can dự vào thế sự, thiên đình gần đây không có Tán tiên mới nào thăng thiên, ta còn cho rằng đạo thuật trần gian suy yếu. Nghĩ đến trong thành đô lại có cao nhân đắc đạo như vậy, có thể liếc mắt một cái nhìn ra chân thân của bản tiên quân đây, quả là kỳ nhân.

Pháp sư nơm nớp lo sợ, tiếp tục dập đầu, “Tiểu đạo tu hành nông cạn, không thể sớm nhìn ra kim thân của Bạch Hổ Tinh Quân, khấn xin Tinh Quân thứ tội!”

Bạch Hổ Tinh Quân? Ta ở Thiên đình bảy mươi hai năm, chỉ có tám vị Tinh quân, Khi nào thì đến lượt Bạch Hổ lên làm Thượng quân? Bạch lão hổ vốn là vật nuôi trên Thiên đình, có đến mấy cái đầu, là thú thần canh giữ Thiên Môn, từ lúc nào thay đổi hình dáng, lên Điện xưng Quân vậy?!

Đầu gối pháp sư chuyển hướng, xoay sang phía Đông quận Vương mà dập đầu. “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia. Bần đạo cả gan tiết lộ thiên cơ, tiểu công tử chính là Bạch Hổ Tinh Quân trên thiên giới lâm thế. Vương gia phúc trạch long hậu, nhân kết tiên duyên, việc này ắt do trời phúc báo.”

Đông quận Vương gia nhìn ta, vẫn có chút run rẩy, “Thật sao pháp sư? Khuyển tử từ bé vốn dần dợn không biết phải trái, đột nhiên hiểu biết lẽ đời, hiểu biết chữ nghĩa, thật sự.....”

Pháp sư đứng dậy, “Vương gia, tiểu công tử vốn là Tiên quân chuyển thế, tất nhiên phải khác người thường, cổ nhân thường nói, ngọa hổ như thạch. Tinh quân mấy năm tiềm khí dần dợn, là người tầm thường, cũng không thể biết được.”

Đông quận Vương gia đối với đứa con là lão Hổ Tinh hạ phàm ta đây quả rất vừa lòng, tiểu nhi tử sở dĩ ngốc, một phần chính là do lão hổ tinh mười năm nay đều đang ngủ, lời nói như vậy mà hắn cũng tin cho được. Hắn nhìn bản tiên quân, rốt cuộc đã không run nữa, trên mặt còn mang nét vui sướng thỏa mãn.

“Nhưng mà pháp sư, theo như lời người, khuyển tử tiềm thức mấy năm, vì cái gì đột nhiên trong lúc này liền tỉnh lại?”

Ta ở trên bàn tìm kiếm chén trà, yết hầu có phần khô khát.

Pháp sư một tay vắt ở sau người, một tay nhâm nhi bộ râu, “Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Tổ tiên mấy đời nhà người, rõ là chuyện hoang đường.

Từ đó về sau, bản tiên quân ở tại Đông quận Vương phủ, thật là hết sức thoải mái.

Đông quận Vương đem chuyện ấu tử Tư Minh là lão Hổ Tinh chi cáo toàn phủ, thế là ta âm thầm bị quan sát suốt mấy ngày, người trong Vương phủ dần dần trở nên quen thuộc với ta. Ta ở Vương phủ đi từng nơi xem xét chung quanh, thỉnh thoảng thường có hạ nhân làm bộ vô tình đi qua, có ý muốn cùng tiểu công tử ta đây đối đáp vài câu.

Đông quận Vương đúng thật là người khắc vợ, phu nhân trước đến phu nhân sau hoàn toàn bị khắc chết ráo. Hơn nữa bản tiên quân đây đang mang thể xác và diện mạo của Lý Tư Minh, trên còn có hai vị huynh trưởng. Trưởng tử Tư Hiền cùng thứ tử Tư Nguyên tranh nhau làm thế tử, tranh giành cấu xé lẫn nhau. Sau khi ta được nói là do lão Hổ Tinh chuyển thế, hai vị huynh trưởng ấy đều đến xem người đệ đệ mới mẻ này. Có ý mở tiệc rượu ở hoa viên trong biệt viện, cùng ngắm cảnh đêm, tán gẫu nhàn thoai. Điều cần biết là Tổng Dao Nguyên Quân ta ở thiên đình phiêu lãng đông tây, uống trà phẩm rượu, chơi cờ luận đạo mấy ngàn năm, ngắm cảnh tiên giới, ngoại trừ Hoành Văn Thanh Quân ra, thì không ai có thể đàm đạo được với ta. Nói chuyện đại khái một hai phần, không để ý rằng trời đã sáng. Hai vị huynh trưởng thì ngủ thẳng một giấc đến giữa trưa, chuyện bản tiên quân là lão Hổ Tinh chuyển thế cũng dừng lại tại đó.

Qua tiếp mấy ngày, ta ở trà phường thành đô trong Vương phủ đại khái thăm dò tình hình gần đây của Nam Minh Đế Quân và Thiên Xu Tinh Quân.

Mệnh Cách Tinh Quân từng nói cho ta biết, Nam Minh Đế Quân kiếp này có tên là Đan Thành Lăng, Thiên Xu Tinh Quân chuyển thế tên là Mộ Nhược Ngôn. Mấy ngày thám thính, được biết hai người họ tuy ở trong tục tế nhưng danh tiếng lại lẫy lừng. Hơn nữa Thiên Xu Tinh Quân, quả là có thực lực, khiến bản Tiên quân phải ra lệnh, khắp các tường thành đều dán cáo thị tâm nã Mộ Nhược Ngôn, bên cạnh còn kèm theo một bức họa chân dung nửa người của hắn.

Nghe nói Đan Mộ hai nhà nhiều đời là trọng thần trong triều, hai nhà tương giao quyền sở, tình nghĩa thâm hậu. Hơn mười năm trước tổ phụ của Nam Minh Đế Quân đắc tội với hoàng đế, cả nhà bị tịch biên gia sản, đem đi xử quyết. Mộ gia lén lút đưa Đan Thành Lăng về phủ cư mang, giáo dưỡng đến khi trưởng thành. Nam Minh Đế Quân ở thiên đình điều bộ thuần chất, nay bị đẩy xuống phàm giới cũng không phải

là người có thể chịu im hơi lặng tiếng. Đến nay gặp thời thế loạn lạc, Phiên Vương nắm giữ trọng binh tọa lạc khắp nơi, vương quyền còn lại chẳng là bao. Đan Thành Lăng đến nơi Nam quận Phiên Vương tọa lạc, trong vòng một tháng đã xách động Nam quận Vương công, cư nhiên tạo phản, muốn đoạt ngôi vị hoàng đế. Hoàng đế giận dữ, tra ra chính Mộ gia đã lưu lại mầm mống tai họa này, vì thế tịch biên tài sản toàn gia và đem xử tử cả nhà. Đương nhiên, Ngọc Đế không thể để Thiên Xu Tinh Quân bị chém đầu dễ dàng như vậy khi chưa trả hết nợ. Người hầu trong Mộ gia liều chết để bảo vệ Mộ gia tiểu công tử Mộ Nhược Ngôn chạy thoát, bảo toàn tính mệnh, trốn chạy khắp nơi, phiêu lãng giang hồ.

Trên bức họa truy nã Mộ Nhược Ngôn, gương mặt y thanh nhon, chân mày mềm mại uyển chuyển, hoàn toàn không thể khiến người ta yêu thích được. Bản tiên quân nhìn bức họa kia mà thở dài mấy lần. Thiên Xu Tinh Quân lúc ở thiên đình, vận áo bào trắng toát, đầu cài trâm ngọc, giọng nói trong vắt sắc thái lãnh đạm, tiên phong (*phong thái tiên gia)không nhiễm trần thế. Ngọc Đế đầy hấn xuống trần gian rồi lại an bày cho hấn ở trong cơ thể như thế này quả là thật thất đức. Chung quy bản tiên quân vẫn phải phụng chỉ giúp hấn diễn một cuộc tình ái, tốt xấu thế nào cũng phải cho hấn giữ lại một hai phần nhan sắc khi còn là Thượng quân chứ. Bản tiên quân sau khi đem hấn về trong tay, đối với gương mặt như vậy, mấy lời yêu thương âu yếm làm sao mà nói ra cho được.

Buổi tối, ta vận khí điều hơi, nguyên thần lại muốn thoát ra trở về Thiên Đình để tìm Ngọc Đế mà tranh luận, vậy mà rốt cuộc lại như bị đinh nhọn cắm sâu vào trong thân xác, hoạt động không được. Nhớ đến vừa nãy Mệnh Cách Tinh Quân từng hóa thân thành một lão già nói với ta rằng, giờ ta hạ phạm giới việc quan trọng trước mắt là không được sử dụng tiên pháp, vốn là để phòng ta sau này hiểu rõ chân tướng lại buông tay không làm nữa.

Ta không biết làm gì, ở tại Đông quận Vương phủ uống trà ngủ nghỉ, nhàn hạ sống qua mấy tháng.

Đông quận Vương đối với bản tiên quân ta tức đứa con do lão Hồ Tinh chuyển thể rất mực yêu thương, đặc biệt cho dựng một độc viện để ta cư ngụ. Ta thường xuyên cùng hai vị huynh trưởng uống rượu đánh cờ, còn cùng mọi người đến Câu Lan nghe qua mấy tiểu khúc, tình cảm ngày càng tốt đẹp.

Hơn ba tháng sau, Mệnh Cách Tinh Quân rốt cuộc cũng hạ phạm thêm lần nữa, nửa đêm từ trên người Lý Tư Minh đẩy bản tiên quân xuất ra, ở trên khoảng không Vương phủ nói cho ta biết rằng màn kịch sắp được bắt đầu.

Thiên Xu Tinh Quân từ một nơi bí mật gần đó dường như khá tốt, được người hầu âm thầm bảo vệ đến Nam quận, chuẩn bị tìm tình nhân của hấn Nam Minh Đế Quân hội hợp. Yêu cầu Đông quận Vương tiểu công tử Lý Tư Minh chần giữ ở giữa đường, khi thời cơ đến thì lập tức đánh vào, quyết phải đem Mộ Nhược Ngôn trở về Vương phủ.

Xe ngựa của Mộ Nhược Ngôn, sáng ngày một từ chân núi ngoại thành Thượng Xuyên lần theo đường nhỏ mà đi qua.

Nam quận Vương giữ binh xưng Đế, Đông quận Vương cũng có chút nhần nhịn không được, nơi thuộc quyền sở hữu của hai quận đều tiếp xúc lẫn nhau, chỗ ranh giới không tránh khỏi việc xung đột dẫn đến binh đao loạn lạc. Đông quận Vương cùng người con trưởng mấy ngày gần đây đến biên cương kiểm tra quân doanh, thứ tử Tư Nguyên ở lại vương phủ ứng phó, hướng dẫn đệ đệ của hấn tức bản tiên quân đây giúp hấn giải quyết chút việc nội bộ.

Cách một ngày, lúc sáng sớm, ta được thám tử Đông quận mật báo, từ phía Tư Nguyên, ra lệnh cho hai ba chục tráng binh hộ vệ, mai phục chần giữ ở sơn đạo ngoại thành.

Ai biết được, mai phục từ sáng sớm đến giữa trưa, ngay cả cái bóng xe ngựa cũng không nhìn thấy.

4. Chương 4

Trên sơn đạo trống không, hoàn toàn không có xe kỵ, không một bóng người, ngay cả con thỏ rừng cũng chẳng thấy đâu.

Tình hình này tuyệt nhiên không thể nào xảy ra. Thiên Xu hôm nay ắt hẳn phải đi qua con đường này, là do Mệnh Cách Tinh Quân đích thân an bày, có ghi chép lại trong sổ sách đằng hoàn. Hẳn hiện giờ chỉ là một phạm phu tục tử, tuyệt đối không thể thoát khỏi thiên mệnh. Nhưng mà, Mệnh Cách lão nhân ấy rõ ràng nói với bản tiên quân là buổi sáng, vì sao đến giữa trưa rồi mà chẳng có bóng ma nào xuất hiện.

Hơn mười tên hộ vệ mồ hôi mồ kê thấm ướt hết quần áo, cái bao tử của Lý Tư Minh ta cứ reo lên ầm ỉ, bản Tiên quân đói như lửa đốt. Thật là muốn lấy cớ đi tiểu tiện, rồi đến một nơi vắng vẻ gọi thổ địa gia lên thăm dò tình hình? Ta đang suy xét, thì phía trên không trung, một câu nói phiêu phiêu bay đến bên phải đỉnh đầu ta:

“Xe ngựa của Thiên Xu Tinh Quân trên đường đi đã gặp phải sơn tặc cách đây hai mươi dặm, đã bị cướp vào sơn trại. Nhanh đi thôi!!”

Ta vừa nghe thấy câu này thì lửa giận cháy lên hừng hực, cái lão già Mệnh Cách kia, dám bốn cợt lừa gạt ta sao!

Việc cấp bách bây giờ, là đem Thiên Xu về đến tay ta mới quan trọng. Ta gọi Vương đầu nhân đến trước mặt: “Bộ trên ngọn núi này có sơn trại nào sao?”

Wương đầu nhân nói: “Bẩm công tử, đúng là có một hai đám vô lại, tụ tập thành bang phái, trốn trên đỉnh núi này.”

Ta vung tay áo, “Bảo tất cả anh em hãy chỉnh đốn lại, lên núi tước hết vũ khí của cái đám mất dạy đó.”

Hộ vệ của Đông quận Vương phủ huấn luyện quả có tổ chất, Vương đầu nhân mặc dù nét mặt có chút ngờ vực, cũng không nhiều lời, ra lệnh một tiếng, chúng hộ vệ lập tức men theo bụi cỏ mà tiến lên, đánh thẳng đến đỉnh núi.

Nói là đỉnh núi, thật ra chỉ có thể xem như là một cái gò đất nhỏ xíu, ngay cả cái tên đằng hoàn cũng không có, người Thượng Xuyên thật là ăn nói hàm hồ, dám bảo đây là cái sườn núi lớn ư. Mấy tên tiểu phu bước đến con đường nhỏ, đi theo cái lối uốn lượn quanh co mà lên, bản Tiên quân dẫn đám hộ vệ bí mật đến giữa sườn núi, một trận gió lạnh ở đâu thổi qua, bỗng dưng trong rừng cây nhảy ra hai thằng hán tử, “Kẻ nào đi qua con đường này, đều phải đến bái kiến Hắc Phong Trại ta!”

Hai cái thằng ăn hại đó, mặt mũi thì dơ dáy, đầu tóc thì rối bù, quần áo thì tả tơi, có thể thấy được việc mua bán làm ăn của bọn này cũng không mấy tốt, đúng là vô dụng. Nghe thấy tiếng tăm của Vương phủ ta gót chân còn đứng không vững nữa là, hộ vệ Vương phủ cảm vũ khí xông lên, xách hai thằng đó ném xuống mặt đất, trói thành hai đồng vút ở ven đường, rồi lại tiến lên đỉnh núi mà đánh.

Trên đỉnh núi chỉ có một cái miếu sơn thần rách tung toé, phía trước miếu có một lá cờ thêu ba chữ to như như cái bát, đề là Hắc Phong Trại.

Bên trong miếu, cũng chỉ có chừng một hai chục thằng lâu la rách tơi tả cùng một tên cao to tự xưng là Đại Vương. Đám hộ vệ chạy ào vào miếu sơn thần, chưa tới nửa canh giờ đã đem bọn sơn tặc trói chặt trên mặt đất, ta đích thân lục soát miếu sơn thần một cách kỹ lưỡng, không phát hiện được bóng dáng của Thiên Xu. Vì thế bèn tùy tiện xách một tên tiểu lâu la tới hỏi, “Người mà bọn bay cướp được từ trong xe ngựa hiện giam ở đâu? Tìm đưa hắn đến đây ta sẽ thả bọn bay.”

Cả đám tiểu lâu la ngay cả sơn tặc Đại vương đều ngẩng đầu mà vánh tai dò xét, tên tiểu lâu la mà ta hỏi lập tức nhếch mép nói, “Hóa ra công tử muốn tìm cái kẻ ốm yếu bệnh tật trong xe ngựa ấy, tượng Phật ở đây rộng ruột, lư hương là cơ quan, mở cửa ngấm rồi quẹo trái, người ở ngay trong đó.” Một tên tiểu lâu la xê dịch thân mình nhỏ giọng nói, “Hơn mười ngày, cho đến tận hôm nay, chúng tôi mới quyết định đánh cướp một chuyến, vốn nghĩ rằng có ngựa có xe lại có ba bốn người bảo vệ thì chắc sẽ có một vụ làm ăn lớn, ai dè trong xe chỉ có duy nhất một kẻ ốm yếu bệnh tật, đã vậy còn rước phải cái đại hạn về nữa.”

Bản tiên quân làm bộ không nghe thấy gì, khởi động cơ quan, di chuyển tới sau miếu sơn thần, rảo bước tiến vào cửa ngăm.

Bên trong tối đen như mực, giữa bóng tối mờ mờ có mấy bóng người ngã ngửa trên mặt đất, hẳn là đã bị sơn tặc thổi thuốc mê khiến cho mê man bất tỉnh.

Ta lẩm nhẩm đọc tiên quyết.

Trong bóng tối u mờ, có một luồng ngân quang khẽ gợn nhẹ, bao lấy toàn thân một người. Trong trẻo nhưng lạnh nhạt, đây đúng là tiên huy của Thiên Xu Tinh. Người này chính là Mộ Nhược Ngôn không sai vào đâu được.

Ta thật sự muốn biết Thiên Xu Tinh Quân rốt cuộc biến thành bộ dạng như thế nào, từ trong bóng tối ôm Mộ Nhược Ngôn, bế ra khỏi nơi dơ bẩn ấy, vừa nhìn qua, thấy vẻ mặt hắc lăm lăm lem bùn đất, đầu tóc rối tung, ngoại trừ bề ngoài lôi thôi, thì nhìn không ra bộ dạng nào khác của hắn. Đành phải gọi Vương đầu nhân đến, “Những người còn lại trói hết đem về, ngoài ra tìm một cái cang để đưa người này về Vương phủ.”

Trước khi đi, ta cho người cởi bỏ dây thừng cho bọn sơn tặc, nói một tiếng rằng đã mạo phạm chúng. Bản tiên quân luôn luôn từ bi hỉ xả, thời thế loạn lạc, kiếm chén cơm cũng không phải việc dễ dàng gì.

Thiên Xu Tinh Quân được bản tiên quân đem về Đông quận Vương phủ một cách thuận lợi.

Vì có gì, ta vốn là đến để để cướp hắn, giờ trái lại thành ra cứu hắn?

Ta nói với Lý Tư Nguyên, tuyên báo rằng những người này là thám tử của Nam quận, nhưng tra xét một hồi không tìm ra gì. Lý Tư Nguyên đang phải xử lý một đồng việc rối ren lộn xộn trong Vương phủ bèn nói, việc này cứ giao cho Tam đệ, cứ mặc nhiên tra xét. Thiên Xu vì thế danh chính ngôn thuận được đưa vào độc viện của Tam công tử ta.

Theo như Mệnh Cách Tinh Quân an bày, chờ Mộ Nhược Ngôn vừa tỉnh lại, bản tiên quân sẽ bày tỏ với hắn rằng đã phải lòng hắn. Ta ở trong viện nhìn gương mặt trên băng cang kia mà phải thở dài hai tiếng, căn dặn kẻ hầu bên cạnh đem hắn đi tắm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân.

Vừa bước vào cửa phòng ngủ, hồng quang chợt lóe lên, Mệnh Cách Tinh Quân đứng ở bên cạnh bàn, cười tủm tỉm để lộ mấy nếp nhăn trên gương mặt già nua rồi chấp tay bái tạ, “Tổng Dao Nguyên Quân vừa lập công lớn, chúc mừng chúc mừng!”

Ta mặt mày khổ sở, “Tinh quân, lão đùa giỡn ta. Rõ ràng nói là buổi sáng lên sơn đạo cướp người, như thế nào lại hóa thành vào sơn trại cứu người.”

Mệnh Cách Tinh Quân cười nhạt nhẽo nói: “Hạ bút nhất thời giản đơn, không ảnh hưởng đến đại cục, không ảnh hưởng đến đại cục.” Lấy ra thiên mệnh tập, lật tới một trang nào đó, ta tiếp nhận nhìn lên, trong sổ sách rõ ràng viết rằng, Mộ Nhược Ngôn giờ Thìn bị cướp ở sơn đạo, Lý Tư Minh có được Mộ Nhược Ngôn.

Thì ra là thế. Lão già này lại giảm bớt sự tình, viết ngược lại thật là chuẩn!

Mệnh Cách Tinh Quân thấy bản tiên quân sắc mặt không tốt, lấy từ trong tay áo bộ Thiên Mệnh bày ra, tỏ vẻ thân thiện, “Mọi chuyện đều có biến số, Thiên mệnh cũng vậy. Bất quá sự tình biến chuyển như thế, Thiên Xu nợ ngài một nhân tình, trái lại là một chuyện tốt.”

Ta thờ ơ nói, “Vậy sao?”

Mệnh Cách Tinh Quân nắm lấy tay áo “Nguyên quân phụng ý chỉ của Ngọc Đế, khiến Thiên Xu chuyển thế cả đời phải chịu tình kiếp. Dẫn đến tổn thương tình cảm, đau đớn lớn nhất không có gì ngoài việc tình cảm bị tổn thương. Tổn thương tình cảm như thế, phải chăng là vô tình?”

Trong lòng ta run lên, “Chẳng lẽ muốn ta hư tình giả ý lừa Thiên Xu, còn hắn đối với ta thì sinh lòng yêu thương sao?”

Mệnh cách tinh quân ý vị thâm trường nói, “Đây cũng là một việc khó xử, đằng vân tức là ngự phong, lựa chọn và phải làm thế nào đó là ở Nguyên Quân.”

Gương mặt ta đột nhiên co thắt lại, bản tiên quân đối với Thiên Xu Tinh Quân trong lòng còn nhiều khúc mắc, chúng tiên tất thấy đều biết, Ngọc Đế nhất định cảm thấy ta có thể nhẫn tâm thẳng tay, mặc cho Thiên Xu Tinh Quân nhất kiến chung tình với Nam Minh Đế Quân, hay là động tình với Lý Tư Minh cũng được. Bản tiên quân thật muốn buông tay, sao lại có thể đối với hần thiếu đạo đức như vậy.

Mệnh Cách Tinh Quân đi rồi, ta trở về phòng mà lưỡng lự phân vân, mở cửa rồi đi ra ngoài.

Nha hoàn báo lại, người đó đã tắm rửa sạch sẽ, hiện được an bài trong một sương phòng trống.

Ta thông thả bước đến trước cửa sương phòng, đẩy cửa phòng ra, đi đến trước giường, chợt ngẩn ra một lúc.

Người nằm trên giường, đích thị là người mà bản tiên quân thường xuyên nhìn thấy ở thiên đình – Thiên Xu Tinh Quân. Ngũ quan trên khuôn mặt hần đều giống y đúc nguyên bản, chỉ là sắc mặt có chút nhợt nhạt, trông kém đi một tí. Người cũng gầy hơn nữa.

Đúng là bị bức họa dọa cho một trận, nhìn tướng mạo hần lúc này, nhất thời ta cảm thấy như vừa nhặt được bảo vật. Ngọc Đế thật thiếu đạo đức, trên gương mặt này không có gì thay đổi quá.

Mái tóc đen mượt vẫn còn đang ướt đầm nước, rơi rớt trên gối và trên vai. Bên cạnh gối có đặt một khối ngọc, ta đến và cầm lên xem thử, trơn tru bóng bẩy, dường như thường được người ta cầm ngắm nâng niu, chẳng lẽ đây là tính vật định tình mà Nam Minh Đế Quân tặng hần?

Thiên Xu Tinh Quân, từ nay về sau bản tiên quân muốn làm gì người, người chớ trách ta. Tổng Dao Nguyên Quân ta không phải là kẻ công báo tư thù, đây chính là ý chỉ của ngọc Đế, ta không thể làm gì được. Cho dù không phải bản tiên quân, Ngọc Đế cũng sẽ phái thần tiên khác hạ phàm, cả đời này của người nhất định phải chịu đau khổ.

Ta đem mặc ngọc trả lại bên gối.

Người trên giường hơi thở yếu ớt, mí mắt giật giật, ta lấy lại tinh thần, đứng ở đầu giường xem thử.

Ánh mắt trong suốt mang một tia nghi hoặc dừng ngay trên mặt bản tiên quân, ta nhìn vào khuôn mặt thanh nhã đã biết từ mấy ngàn năm mà lỗi lạc cười.

“Mộ công tử đã tỉnh rồi àh?”

Sắc mặt mê man bắt đầu chuyển biến, gương mặt trắng bệch lại thêm phần xanh xao. Ta nhìn gương mặt ấy, cười rạng rỡ.

“Tại hạ Lý Tư Minh, gia phụ là Đông quận Vương Lý Cư Đường. Tại hạ đối công tử ngưỡng mộ đã lâu, tình cờ biết được công tử đến tiểu quận, đặc biệt mời công tử đến hàn xá cư trú.” Mệnh Cách Tinh Quân dẫn dò rằng, ngay sau khi Thiên Xu tỉnh lại bốn tiên quân phải lập tức bày tỏ tấm lòng với hần, cái này phải nói là thừa dịp người ta yếu thể lập tức tấn công dồn dập.

Sớm muộn gì đều trở thành người thân. Thôi thì bản tiên quân giao trái tim của mình vào cuộc chơi này, thu lại nụ cười rạng rỡ, thay vào nụ cười nhẹ nhàng.

“Tại hạ mấy năm trước, đã từng thấy một giấc mộng, trong mộng có vị tiên nhân, cùng ta một đêm vu sơn. Hôm nay nhìn thấy Mộ công tử, mới biết được người trong mộng đích thị đang ở trước mắt ta.” Bất giác nắm lấy cổ tay Mộ Nhược Ngôn, quả là chỉ có da bọc xương, tay có chút gì đó cần cần.

“Nhược Ngôn, cả đời cả kiếp này ta phải giữ người ở bên cạnh, nhất quyết không buông tay.”

5. Chương 5

Trời đã xế chiều, ánh tà dương phá cửa sổ mà len vào, vàng rực ánh hồng. Hạ mặt thu sơ, gió đêm mát lạnh, hương sen nhẹ nhàng tỏa khắp cái ao nhỏ.

Tình này cảnh ấy phong nhã biết nhường nào, Mộ Nhược Ngôn chăm chú nhìn ta, thần sắc đúng là trong tựa mặt nước, chỉ vừa mới gợn lên một đợt sóng nhẹ li ti, rồi dần dần trở lại bình thản như mặt như gương. Thiên Xu chuyển thể, quả nhiên vẫn y như lúc còn ở Thiên đình, thần sắc tâm tư quả nhiên không biến chuyển, cốt cách đoan chính thanh cao. Trong lòng tuy động nhưng trên mặt lại không hề biểu hiện bất cứ sắc thái nào, cương quyết khiến mình trở thành một người ốm yếu bệnh tật như thế.

Mộ Nhược Ngôn mở miệng, thanh âm ôn hòa, câu đầu tiên nói ra khiến cho ta có chút bất ngờ: “Người chính là tiểu công tử của Đông quận Vương gia mà mọi người thường nhắc đến, do Tinh Quân chuyển thể thành, Lý công tử sao?”

Lời đồn quả là truyền nhanh, ta buông tay Thiên Xu ra, để lộ hàm răng, “Lão hồ tinh hạ phạm chỉ là lời hàm hồ của bọn bịp bợm giang hồ, thiên hạ sao lại có ba cái chuyện kỳ quái hiếm lạ như vậy được.” Người đang nằm trên giường đây mới đích thật là do Tinh Quân đầu thai chuyển thể, liên lụy bản tiên quân phải cùng người chịu khổ.

Mộ Nhược Ngôn từ trên giường đứng lên, “Tại hạ cũng chỉ là vô tình nghe nói khi nghỉ chân ở khách *** của thôn viên nọ,” cười cười, “Nếu có gì mạo phạm mong Lý công tử lượng thứ.”

Ta tiến gần về phía Mộ Nhược Ngôn, đưa mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, “Người từ giờ trở đi đã là người của ta, nói chuyện không cần phải khách khí như vậy.”

Thiên xu Tinh Quân, nghe được câu nói mãnh liệt như vậy, người cần phải cẩn thận chống đỡ.

Gương mặt Mộ Nhược Ngôn bỗng trở nên ỉu xiu, gió mát thổi vào phòng, khiến cho y phục đang vận trên người hắn khẽ bay bay. Hắn mỉm cười điềm đạm, vẫn hàm chứa sự khách khí trong ấy, dáng vẻ vẫn tao nhã thanh thoát như thế. Bản tiên quân thở dài trong lòng, nhìn đôi môi tái nhợt của hắn khép mở, hướng về phía ta mà nói: “Hôm nay tại hạ may mắn được vào nội viện của Đông quận Vương phủ, thiết nghĩ tại hạ là người thế nào công tử ắt đã biết từ sớm. Ôn cứu mạng ở ngoại thành trên núi, tại hạ vô cùng cảm kích.....”

Ta vội chặn lời, “Đừng nói lời báo đáp vô nghĩa như thế, người sau này cứ ở bên cạnh ta, ngày tháng còn dài, muốn đền ơn thế nào mà chẳng được.”

Thần sắc Mộ Nhược Ngôn có phần vừa vàng vọt lại vừa đen, dùng tay áo che miệng lại, ho khan vài tiếng, cười khổ rồi nói: “Người quang minh chính đại trước mặt không bao giờ nói hai lời, Mộ Nhược Ngôn là trọng phạm tông nã của triều đình, Lý công tử đem tại hạ mang về Đông quận Vương phủ, thiết nghĩ có phần là do an bài. Tại hạ sớm là kẻ sơn cùng thủy tận, sinh tử đều phó mặc cho trời. Tự hỏi không biết bản thân có gì đáng để Đông quận Vương phủ hao tổn tâm khí.”

Lời nói của hắn dữ dội chua chát, bản tiên quân nhìn hắn cả nửa buổi, cơ thể lung lay sắp ngã, bắt đấm dĩ giúp hắn đỡ lấy thân mình. Mộ Nhược Ngôn thấy vậy lập tức lùi về sau, toàn thân đột nhiên bất động. Ai, bản tiên quân bất quá ngoài miệng nói rằng muốn sở hữu người, nhưng ta tuyệt nhiên cũng sẽ không thực sự làm gì người mà.

Nhưng vai diễn gian tà này của ta nhất định phải diễn cho tới cùng, ta nhắc nửa người của Thiên Xua lên rồi bỗng hắn, nói rằng: “Nhược Ngôn là người thông minh, ta đây cũng không gạt người. Lần này bắt người vốn muốn áp giải trở lại kinh thành, thế nhưng bản công tử đối với Nhược Ngôn vừa gặp đã thương, vô cùng mến tiếc, thiết nghĩ, thứ nhất giữ người lại trong phủ, thứ hai là có thể cùng người sáng tối kề cận bên nhau.” Ta nâng một lọn tóc trên vai của hắn lên, cười âm trầm mà nói, “Vị Đan tướng quân của công tử, xem ra cũng là một người phong lưu, bởi vậy có thể kết giao cùng hắn, xem ra cũng là một mỹ sự.”

Cũng không chờ xem sắc mặt của thiên Xu, ta phất tay áo xoay người, cười to một tiếng: “Nhược Ngôn nhất định mệt mỏi, vậy thì hãy ngủ một chút trước đi, đợi tiết thanh minh, bản công tử lại đến cùng người thưởng nguyệt.”

Ta sải bước ra khỏi cửa, nắng chiều quá nửa, mây ngũ sắc sắc sỡ. Ta căn dặn tiểu nha hoàn, “Lấy chút trà nóng và trái cây, hầu hạ Ngôn công tử dùng.” Rồi lại rảo bước quay về phòng ngủ, đổ hết hai tách trà đã nguội lạnh. Mới vừa rồi khi nắm và sờ sờ cánh tay phải của Thiên Xu, ta cảm thấy có gì đó kỳ quái mà không sao nói được. Mắt nhìn ra khung cửa sổ thì thấy một cái đầu nhỏ đang thập thò, dường như là đang theo dõi ta, hóa ra là đứa cháu nhỏ của bản tiên quân, Lý Tấn Ninh, con trai của Lý Tư Hiền.

Đứa nhỏ này ở trong vương phủ, mọi người trông thấy đều đau đầu, gian xảo lại can đảm. Bản tiên quân lúc ban đầu ở trong sân có dọa qua hấn và Tư Thù, con trai của Lý Tư Nguyên một hồi, rốt cuộc lại bị cho rằng mình là lão Hồ Tinh hạ phạm, cả ngày ở trong vương phủ đi lang thang, Tấn Thù hề thấy ta thì bỏ chạy, chỉ dám núp sau cái cột trong phòng, lộ đầu ra mà nhìn lên. Còn Tấn Ninh lại vui vẻ theo sát phía sau ta, mới đầu chỉ đi theo, sau lại lén lút ném một hòn đá nhỏ vào phía sau lưng ta, một ngày kia, ta ở trong đình tại hậu viên nghỉ ngơi, hấn từ bụi cỏ lẩn ra đây, nhào lên trên đầu gối ta, tròn xoe mắt mà trình trọng hỏi, “Tiểu thúc thúc, mọi người đều nói người là bạch hổ “tinh” (*chữ tinh mà nhóc này nói là chữ tinh trong yêu tinh, khác với chữ tinh trong tước hiệu của mấy vị thần) biến thành, vậy có phải là gạ người không?”

Ta nói: “Là Bạch Hồ Tinh, không phải bạch hổ “tinh”.” Bản tiên quân trở thành lão hồ Tinh cũng không sao, lại bị nói thành lão Hồ “tinh”, mặt mũi tiên gia còn để ở đâu được?

Lý Tấn Ninh gân cổ mà nói: “Nói tiểu thúc thúc là bạch Hồ “tinh” nhất định là gạ người! Mặt của lão hồ là hình tròn, còn mặt của tiểu thúc thúc không phải hình tròn, tiểu thúc thúc không phải lão hồ!”

Ta mừng đến rơi nước mắt, đứa nhỏ này quả có kiến thức. Trên dưới cả Vương phủ, lại không có người nào bằng búp bê nhỏ tám tuổi này.

Ta xoa xoa đầu Tấn Ninh, hấn lập tức lộ ra hai cái răng cửa trắng tinh, hai tay đồng thời lay lay đầu gối ta. “Tiểu thúc thúc, người không phải lão hồ “tinh”, vậy có biết sự tích về lão hồ “tinh” hay không.”

Ta cười đôn hậu: “Biết. Không chỉ ... lão hồ “tinh”, mà cả sự tích về hồ ly “tinh”, hắc hùng “tinh”, nhện nhện “tinh”, con hoẵng “tinh” tiểu thúc thúc đây đều có thể kể.”

Lý Tấn Ninh kéo lấy vạt áo ta, “Hắc hùng “tinh”! Ta muốn nghe hắc hùng “tinh”!”

Bản tiên quân thanh thanh cuống hống, rồi kể một đoạn hắc hùng “tinh”, vừa mới kể được một nửa, Lý Tấn Ninh đã sà vào lòng ta mà ngủ, nước miếng chảy ra tẩm áo choàng của ta.

Ta không biết làm gì đành bế hấn đưa về nội viện, giao cho nữ mẫu. Từ đó về sau, Lý Tấn Ninh cứ quần lấy bản tiên quân, hàng ngày cứ chui vào hàm viện một hai không chịu quay về.

Tấn Ninh biết được lúc này ta nhìn thấy hấn, lập tức từ chỗ cánh cửa nhào đến đây đây, liền xoay người mà leo lên đùi bản tiên quân, “Tiểu thúc thúc, ta muốn ăn trứng chim nướng.”

Đầu ta đau cả lên: “Nơi này không có trứng chim nướng. Trở về chỗ của mẫu thân người, bảo thiện phòng làm cho người món chim cút nướng mà ăn.”

Tấn Ninh lắc đầu liên tục, “Không ăn chim cút nướng, trên cây trong hậu viện có cái tổ chim kìa, tiểu thúc thúc, chúng ta đi lấy tổ chim xuống là có trứng chim àh.” tiểu tử này quả hiểu biết không ít.

Ta vừa mới ứng phó với Thiên Xu Tinh Quân nguyên khí vẫn đang mang trọng thương xong, nào có tâm tư đâu mà dỗ dành búp bê nhỏ, ta nghiêm mặt nói: “Rõ là, đào đâu ra cái tổ chim nào, nhỡ mà ngã xuống thì phải làm sao! Ngoan ngoan trở về phòng tập viết chữ đi!”

Tấn Ninh chu chu miệng, bàn tay bé xíu cứ thế mà nắm lấy áo choàng của ta không buông, “Ta không quay về. Ta muốn nghe sự tích thần lẩn “tinh”. Tiểu thúc thúc, người mau kể đi!”

Được thôi, dù sao tiểu tổ tông người nghe được một nửa nhất định sẽ ngủ, ngủ rồi bản tiên quân đây sẽ thấy an tâm. Thần lẩn “tinh”..... Sự tích thần lẩn “tinh” phải “ché” như thế nào là đây.....

Kể được một nửa, quả nhiên Tấn Ninh đã lẩn ra ngủ. Ta bế hấn ra khỏi cửa, nữ mẫu của đứa cháu đích tôn này như thói quen từ sớm đã nhận ra, đứng đợi ở nội viện, hành lễ cười nói: “Lại bám lấy Tam công tử rồi.” Đón lấy đứa cháu đích tôn Tấn Ninh quay về thân viện, ta rốt cuộc cũng được thanh tịnh.

Bóng đêm lùa đến, ngọn đèn dầu trong Vương phủ sáng rực lên.

Ta dùng cơm chiều xong, tắm rửa sạch sẽ, thay đổi y phục, lại gọi nha hoàn bên sương phòng tới hỏi, vị công tử trong sương phòng thế nào rồi? Xem ra thời gian cũng sắp đến, bản tiên quân nên đến “cùng” Thiên Xu ngủ mới được.

Nha hoàn nói, vị công tử kia cơ thể không tốt, chạng vạng chỉ uống hai ngụm trà, ho một trận liên hôn mê bất tỉnh, vừa rồi mới tỉnh lại, nô tỳ trở ra thay trà nóng cho công tử. Ta ừ một tiếng, nhẹ nhàng đi bộ đến trước cửa sương phòng, nghe thấy tiếng đồ vật ngã xuống đất, vội đẩy cửa phòng, dưới ánh đèn mờ ảo, chỉ thấy Mộ Nhược Ngôn đang treo người lơ lửng giữa không trung, trên xà nhà lộ ra một cái đai lưng màu trắng thất lý cổ y.

Trong lòng ta hồi hộp liên hồi, vốn không nghĩ đến việc Thiên Xu Tinh Quân cư nhiên không thể chịu nổi sự sỉ nhục, buổi chiều bất quá chỉ nói vài câu ngắn gọn với hần, hần liền nảy ý quyên sinh. Ta vội vàng chạy đến đỡ lấy thân người hần xuống, Mộ Nhược Ngôn mà chết thì ta biết nắm chắc thế nào với Ngọc Đế đây.

Mộ Nhược Ngôn nhẹ nhàng ngã xuống vòng tay ta, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt thuần khiết, ta đưa ngón tay lên mũi hần, hoàn toàn không có hơi thở, ta lập tức ấn huyệt nhân trung giữa mũi và miệng rồi đập đập vào phía sau lưng hần, làm thế nào cũng đều bất động, thật đáng giận cái tình cảnh này, Thiên Mệnh lão nhân cũng không chịu tính toán cái thời khắc quan trọng này, ta như vậy nửa phần tiên thuật không cũng thể sử dụng được. Bản tiên quân hết cách, đành phải “đánh liều” một lần, đưa miệng đặt lên đôi môi hần, truyền cho hần một ngụm tiên khí.

Miệng tiếp xúc miệng, đôi môi của Thiên Xu quả là lạnh như băng, thật mềm mại. Bản tiên quân nhất thời chạm vào, có chút chột dạ. Thiên Xu Tinh Quân bị ta hôn một cái như vậy, có thể xem là đã “cứu” hần thêm một lần, chờ xem khi hần quay về báo cáo đáp hai lần cứu mạng của ta thế nào.

Ta dùng đầu lưỡi đẩy khớp hàm của hần mở ra, truyền sang một ngụm tiên khí, rồi ngẩng đầu lau miệng. Việc này mà để cho Hoàn Hảo Văn Thanh Quân biết, bản tiên quân nhất định bị hần châm biếm cho xem.

Thiên Xu lấy lại một chút sức lực, lông mi giật giật, bị ta dồn sức đánh mạnh vào phía sau lưng, nhất thời ho lớn rồi bừng tỉnh, chậm rãi mở mắt ra. Ta dữ tợn cười, “Người không coi bản công tử đây ra gì, lại muốn đi tìm cái chết? Ta cất công đưa ngươi về đây sao có thể để ngươi chết dễ dàng như vậy!”

Ngọc Đế nhất định không để Thiên Xu chịu ít áy náy khổ một hai chục năm như vậy, ta không phí nhiều khí lực bồng hần đứng dậy, ném lên trên giường. Mộ Nhược Ngôn ánh mắt lạnh lùng sắc bén, nhìn chằm chằm vào ta một cái, bên miệng ẩn giấu một nụ cười miễn cưỡng.

Bản tiên quân trong lòng vô cùng sầu muộn, vô cùng sầu muộn. Đâu biết rằng làm người lại khó như vậy, kỳ thật người xấu càng khó làm hơn. Nhìn thấy bộ dạng Thiên Xu lúc này, trong lòng ta hoàn toàn không nhẫn tâm. Mấy ngàn năm trước ta mới lên thiên đình, tiên sử đưa ta đến hội kiến chúng tiên, ở trên đám mây mờ, trong một lần tình cờ nhìn thấy Thiên Xu Tinh Quân tại Cửu Trùng thiên cung. Khi đó hần vừa từ Bắc Đẩu cung đi ra, Bắc Đẩu thất tinh còn lại sáu người đứng ở phía sau. Ta đứng tại một dãy ngân hà trông thấy một bóng người vận trường bào màu trắng, đầu cài trâm ngọc, thanh tao nhã nhặn, hào hoa phong thái, khiến cho người ta không dám đường đột mà nhìn gần, nhưng lại nhìn không được muốn đến gần để ngắm, thật sự là cực phẩm trong tiên giới. Tiên nhân căn dặn, ta nghiêng người trình trọng chờ đợi, quỳ lạy đón chào, “Tiểu tiên là tiên mới lên thiên đình Tổng Dao, xin ra mắt Tinh Quân.”

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng như sao trong nháy mắt dừng lại ngay trên người ta, gật đầu đáp lễ lại, khách sáo cũng không khách sáo được một lần, liền nghênh ngang đi. Ngọc Đế còn không có tính trẻ con như vậy nữa là.

Khi đó Thiên Xu Tinh Quân cao cao tại thượng, không hề nghĩ đến hiện giờ phải lưu lạc đến nông nổi như thế này. Bộ dạng thê thảm như vậy nguyên nhân đa phần là do bản tiên quân.

Nghiệp chướng ah, bản tiên quân đang tạo nghiệp chướng ah, Ngọc Đế rõ ràng đang ép bản tiên quân tạo nghiệp chướng mà.....

Trong lòng ta cảm thấy khổ sở, trong miệng vẫn còn nổi cáu, “Thiếu gia của Mộ thừa tướng phủ nhưng tính khí lại như đàn bà, muốn thất cổ tìm đến cái chết. Người cũng biết, thất cổ chết thì đầu lưỡi ít nhất cũng dài ra cả tấc, mấy thứ vàng vàng trắng trắng trong bụng cũng theo đó mà tràn ra ngoài đầm đìa. Hạ nhân trong Vương phủ ta phải nhật thi thể mỏng manh của người trên mặt đất rồi phải lau chùi cũng sẽ hết cả nửa ngày. Người nghĩ tổ phụ người, thúc phụ người, phụ thân người, mẫu thân người thật sự muốn nhìn thấy bộ dạng xấu xí như quỷ của người sao?”

Mộ Nhược Ngôn thần sắc đờ đẫn, không nhúc nhích.

Ta cởi hài và vớ của hần ra, đưa hần di chuyển đến bên trong giường, kéo tấm chăn đắp cho hần. Mở rộng cửa gọi nha hoàn đem một bộ chăn gối khác đến

Hai tiểu nha hoàn đang cầm đệm chăn tiến vào, trông thấy cái đai lưng kia trên xà nhà vẫn còn lộ ra, sắc mặt biến đổi. Ta mặt lạnh lùng căn dặn đem đồ vật để xuống, lấy đai lưng trên xà xuống. Hai tiểu nha hoàn không dám nhiều lời, cúi đầu lui ra.

Ta cởi ngoại bào, run rẩy mở chăn. Hướng về phía người đang nhắm nghiền mắt nằm bất động trên giường tức Thiên Xu Tinh Quân mà nói, “Từ hôm nay trở đi, người cùng bản công tử ngủ chung, năm tháng còn dài, người tất nhiên sẽ hiểu ra hảo ý của ta.”

Ngọn đèn tắt, trong phòng tối đen như mực, ta nằm trên giường nhắm hai mắt lại. Hơi thở của người bên cạnh kỳ thực rất nhẹ, y vẫn không động đậy gì.

6. Chương 6

Ta lường trước Thiên Xu ngủ không được.

Sau khi sơn tặc bắt hần lên núi, khiến hần hôn mê nửa ngày. Ta đưa hần đến Đông quận Vương phủ, lại ngủ thêm nửa ngày nữa. Mới vừa này treo cổ tự tử, lại hôn mê một lúc, như thế tính ra hôm nay hần ngủ suốt cả ngày.

Ta xoay người ra phía ngoài rồi ngáp một cái, hần có ngủ hay không bản tiên quân đây sao mà quản được, gây chiến hết một ngày, hai mắt bản tiên quân sớm đã không thể mở lên được, không tài nào còn tâm trí nghĩ đến chuyện thân mật với hần, bản tiên quân chuyên tâm tĩnh khí, điều hoà nội tức. Chợt nghe thấy trên đầu vang lên một giọng yếu ớt như tiếng ruồi, mơ hồ gọi, “Tổng Dao Nguyên Quân..... Tổng Dao Nguyên Quân.....”

Ta đưa tay lên quờ quạng giữa không trung, mê man tiếp tục giấc ngủ. Từ ngực lan tràn đến tứ chi một sự tê dại, rồi cơ thể dần dần trôi nổi bồng bềnh. Ta mơ màng, mắt lim dim nửa nhắm nửa mở, liền chợt thấy, kim quang lấp lánh, bản tiên quân thì đang lơ lửng giữa không trung, vội cúi đầu nhìn xuống, hai người trên giường vẫn nằm yên không nhúc nhích. Bản tiên quân dần dần bay lên cao, dần dần lên cao, xuyên qua xà nhà, rồi dừng lại trên nóc nhà. Mệnh Cách Tinh Quân ở dưới ánh trăng vuốt nhẹ sợi râu, cười tùm tùm nói: “Tổng Dao Nguyên Quân.”

Ta ráng mở mắt lấy hết sức mà nói một cách bất lực: “Chỉ một quyển sách thì có thể quyết định vận mệnh chúng sinh, Tinh Quân quả có thời gian nhàn hạ chuyên tâm cho việc này. Cứ rảnh rỗi là lại gọi ta ra để nói chuyện, lão tiên ngài đây đúng là tiên đạo cao thâm, Tổng Dao ta khâm phục vô cùng. Lúc này gọi ta đến, cốt có chuyện gì cần căn dặn?”

Mệnh Cách lão nhân hai mắt chớp chớp, “Lẽ ra lúc này ta không nên đến đây, Nguyên Quân vừa mới có chút thời gian thanh thoi. Quấy nhiễu thanh mộng của ngài, sau khi về lại Thiên Đình ta sẽ tặng ngài một cái giường mây để tạ tội. Nguyên Quân, chuyện xảy ra tối nay, ta đều đã nhìn thấy hết rồi.”

Ah, Mệnh Cách Tinh Quân đã trông thấy Thiên Xu treo cổ tự tử, còn ta thì giúp hần độ khí? Ta thở dài nói: “Tinh Quân thấy thì được rồi, ta đang muốn nói với ngài đây. Làm phiền Tinh Quân trước mặt Ngọc Đế thay ta trình tấu, cái chuyện thiết kiếp này, thỉnh ngọc đế phái tiên liêu khác đến làm đi. Tiểu tiên không chịu nổi nhiệm vụ này nữa rồi. Thiên Xu tính khí mạnh mẽ, ta mà đụng vào thì hần liền đi tìm cái chết. Tiểu tiên ta phụng chỉ làm việc, nếu không may để Thiên Xu chết, vậy ai chịu trách nhiệm đây? Việc này ta không làm nữa.”

Mệnh cách nói: “Ta đêm nay thỉnh nguyên quân ra, cũng là để nói việc này. Ngọc Đế vốn để lại tiên pháp trên người Mộ Nhược Ngôn, nếu không trải qua tình kiếp đau khổ, thì cả đời này tuyệt đối không thể kết liễu được. Nguyên quân cứ việc bỏ mặt ngài ấy, không cần phải lo lắng.”

Trời ơi, Ngọc Đế đúng là quá thất đức. Khiến cho thiên Xu ngay cả muốn chết cũng không được, chẳng phải là hắt cùn Nam Minh Đế Quân có tư tình sao, hà cớ gì mà phải trừng phạt hắt đến nông nổi như vậy!

Ta từ nóc nhà trở lại trong phòng, tiến vào cơ thể của Lý Tư Minh. Thiên Xu nằm bên cạnh ta vẫn không hề nhúc nhích, nếu bản tiên quân là hắt, trong tình cảnh này, thì nên làm thế nào đây? Ta nhích ra phía ngoài giường, để hắt ở bên trong nằm thoải mái rộng rãi hơn một chút. Ta xoay người hướng mặt ra bên ngoài, vừa ngủ được một chút, mở mắt ra trời đã hửng sáng.

Ta mở chăn đệm ra rồi ngồi dậy, Thiên Xu nằm bên cạnh vẫn hít thở đều đặn, trông như đang say ngủ. Chắc là suốt đêm mở mắt mà thức, tâm lực mệt mỏi, giờ chịu không nổi nữa nên mới ngủ. Ta ngắm nhìn dáng ngủ của hắt, hai mắt thông dong khép lại, hàng mi dài xòe ra, dung nhan vô cùng diễm đảm.

Hắt đến nơi này, có được một giấc ngủ yên bình cũng không phải dễ dàng. Ta nhẹ nhàng bước xuống giường, mở cửa phòng ra, sau khi nha hoàn đem nước đến rửa mặt xong, thì đi đến tiểu sảnh dùng cơm.

Chuyện phong lưu của bản tiên quân cùng với vị công tử nhỏ yếu kia, cả đêm cùng giường cùng gối mà ngủ, chưa đến giữa trưa toàn bộ Vương phủ đều biết, xem ra ai ai cũng biết hết rồi. Ta ở trong viện quanh quẩn một chỗ, chỉ thấy mấy tiểu tư, nha hoàn cùng nhũ mẫu, tùm năm tùm ba một chỗ, thăm thì to nhỏ một cách lén lút, đã vậy, thỉnh thoảng còn ghé mắt nhìn sang hướng hàm viện Đông sương, rồi lại bắt gặp bản tiên quân, lập tức cúi đầu lui xuống không dám nhiều lời nữa, tất cả đều tản ra.

Ta thì cho rằng chuyện này vốn không có gì. Chuyện nam phong (*phong lưu với nam nhân) không phải chuyện hiếm lạ gì, năm đó, khi bản tiên quân vẫn là một người phạm, có khối lão vương tôn giàu có vẫn lưu giữ nam sủng bên mình, huống gì hôm nay? Ta dứt khoát đẩy cửa ra, đi tìm Lý Tư Nguyên trước, “Nhị ca, trong nhóm người bắt về hôm trước, có một vị thư sinh “xinh đẹp”, tiểu đệ nhìn thấy vô cùng thích, muốn giữ lại ở trong viện. Nhị ca có thể đáp ứng không?”

Lý Tư Nguyên ắt đã biết tin từ trước, nhìn thấy ta, cười kín đáo, “Hóa ra Tam đệ đến nói việc này.”

Ta nói: “Mới đầu đệ cũng không biết, nhưng vừa thấy hắt, không hiểu vì sao, liền nhịn không được muốn giữ hắt lại. Tiểu đệ biết hắt lai lịch không rõ, mặc dù để ở bên cạnh, nhưng nhất định sẽ quan sát chặt chẽ, không quên việc tra tẩm.”

Lý Tư Nguyên nói: “Thực tra, ta đã làm rồi, tam đệ, ngươi có cam tâm để hắt bị giết không?”

Gương mặt ta đầy cảm xúc, khe thở dài: “Nhị ca thực đã ép hỏi ra rồi. Nếu thực đã tra ra điều gì..... chỉ thỉnh nhị ca thủ hạ lưu tình, giao cho tiểu đệ phần thưởng là hắt, đừng..... đừng dấy vò hắt.”

Lý Tư Nguyên ha ha cười, bước đi thông thả đến gần vịn lên vai ta: “Thật là nhìn không ra, Tam đệ ngươi lại thuộc dạng người thương hương tiếc ngọc như thế! Ta hôm qua có đi thăm dò, tra khảo mấy tên hộ vệ kia, không tra ra cái gì. Người nọ người này hãy giữ lại. Chờ cha trở về, nhị ca ở trước mặt lão nhân gia thay ngươi nói tốt vài lời.”

Ta vội vàng vui mừng tạ ơn, “Đa tạ Nhị ca! Đa tạ Nhị ca!” Lý Tư Nguyên nói: “Chỉ nói tạ ơn vậy thôi sao, không mời Nhị ca một chén rượu à?” Ta thuận theo đáp lại ân tình mà hắt đã tặng, buổi tối ta cùng hắt uống một chén hảo tửu.

Ta cho gọi toàn bộ nha hoàn gia đình kẻ hầu trên dưới phủ đến trước mặt, mở rộng cửa đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, “Ngôn công tử ở Đông sương, từ hôm nay trở đi là người của bản công tử ta. Các người đối đãi với hắt cũng như đối đãi với bản công tử, phải cung kính hầu hạ, không được có nửa phần sai sót. Nếu để bản công tử biết được, các người ở trước mặt hay ở sau lưng, dám nói ra nửa câu bất kính với Ngôn công tử, hoặc là hầu hạ có điểm gì không chu toàn.....” Ta cười lạnh lùng, buông tay, khiến cái chén rơi xuống đất, rồi vang lên một tiếng vỡ vụn tan nát, “Thì các người sẽ giống như cái chén này, đều hiểu rõ rồi chứ?”

Hạ nhân liền can đều run rẩy như cây sậy, vội dập đầu đáp lại, “Tuân mệnh.”

Ta hài lòng đứng dậy rời khỏi ghé, bản tiên quân diễn vai phản diện, trình độ càng lúc càng thuần thục rồi.

Đương nhiên, ta không quên lấy chuyện này đi gây khó dễ với Thiên Xu Tinh Quân. Bản tiên quân ngênh ngang vào Đông sương phòng, Thiên Xu đang đứng bên cửa sổ, ta hôm trước thay hắt độ khí được Mệnh Cách lão nhân khen ngợi, biết rằng làm việc không cần dè dặt. Vì thế chậm rãi bước đến, ôm lấy nửa người

Thiên Xu vào sát ngực mình, cười nói: “Hiện tại trong Vương phủ từ trên xuống dưới, đều biết rằng ngươi là người của ta. Ta đã căn dặn quản gia thay đổi giường lớn trong phòng, từ nay về sau, người cùng ta sẽ ngủ ở phòng chính.”

Thân thể Mộ Nhược Ngôn run lên một hồi, đôi mắt lạnh lung nửa khép lại, buồn bã cười, rồi bỗng nhiên đứng lên ho mạnh một cái đến tê tâm xả phế, ho văng trên tay áo ta hai tụ máu bầm, rồi đẩy ta một cái lão đảo, dứt quãng nói: “Mộ Nhược Ngôn ta sinh ra là nam nhi bầy thước, được thánh nhân dạy bảo..... Thà chết cũng không để hạ tiểu nhân như ngươi làm nhục....” Cuối cùng thẳng hướng tường phòng mà lao tới, bản tiên quân biết hấn đâm vào không chết, không thể ngăn lại đúng lúc, chỉ kịp đưa tay ra kéo lấy tay áo hấn, trán hấn đã đập vào vách tường, máu tươi đầm đìa, hôn mê bất tỉnh.

Ah, có phải ông trời lại đang đùa giỡn với ta nữa không đây.....

Ta hô to gọi người, truyền đại phu, thượng dược, kê toa thuốc, pha dược, khiến mọi người cứ nháo nhào lên.

Bản tiên quân ngồi xổm ở đầu giường của Thiên Xu, hết sức u buồn. Ta cảm thấy Ngọc Đế phái ta hạ phạm, cốt là để ta dày vò Thiên Xu, sao giờ thành ra Thiên Xu mới chính là người dày vò ta thế này.

Chẳng hạn như lúc này, Thiên Xu hôn mê, cắn chặt hàm răng, làm sao mà đưa chén thuốc vào miệng hấn cho được. Bản tiên quân đành phải cầm chén thuốc, uống một ngụm dược, rồi lại đưa vào trong miệng hấn. Người nói rốt cuộc là hấn mệt, hay ta mệt?

Cái lão già Mệnh Cách Tinh Quân kia, người nói Thiên Xu không chết được, nói sao mà nhẹ nhàng vậy. Hấn đã chết thật dễ dàng, tìm cái quan tài khiêng xác hấn vào đi rồi biết. Hấn không chết, thì cũng mê man, bệnh tật triền miên trên giường, đợi ta săn sóc hầu hạ. Lão nhân người có giỏi thì đến đây mà hầu hấn thử xem?

Bản tiên quân không dám mắng Ngọc Đế, đành mắng Mệnh Cách Tinh Quân cho hả giận. Mắng một câu lão già kia, rồi lại cho Thiên Xu uống một ngụm dược. Đưa mắt khê nhìn, bên khe hở ở cửa sổ, chỗ song sắt, thấy có bóng người thấp thò, xem chừng là nha hoàn hay mấy tên tiểu tư đang nhìn lên.

Mấy ngày trước đây, trên dưới Vương phủ đều xem bản tiên quân là một hung tinh, nhưng từ sau hôm nay, tất cả hạ nhân liên can đều nhìn ta với ánh mắt khác hẳn, vừa đồng cảm lại vừa kính phục. Kính phục ta là một người có tấm chân tình.

7. Chương 7

Ta chỉ lo Thiên Xu tỉnh dậy lại gặp phải trở ngại gì, liền nằm ở bên mép giường cạnh hấn, ngủ một đêm. Hôm sau toàn thân ta nhếch nhác, người không giống người mà quỷ cũng chẳng ra quỷ. Mấy nha hoàn và tiểu tư đến khuyên ta rửa mặt dùng cơm, ta miễn cưỡng chỉnh đốn lại bề ngoài để trông giống người hơn một chút.

Buổi sáng lại đến giúp Thiên Xu uống thuốc, “dứt” được một nửa thì Thiên Xu liền tỉnh, phát hiện ta lại dùng phương thức xấu xa như vậy để cho hấn uống thuốc, xấu hổ căm tức muốn cắn lưỡi tự sát, ta lúc ấy vừa mới cho hấn uống xong một ngụm thuốc, còn chưa kịp ngẩng đầu lên, liền vội đưa tay giữ chặt hàm dưới của hấn, tình thế cấp bách chỉ có thể dùng miệng đè xuống để ngăn hấn cắn lưỡi, tay thì giữ chặt tay hấn không buông, ai dè bị hấn khóp hàm lại một cái thật mạnh cắn vào đầu lưỡi của ta, máu tươi chảy ra xối xả, ta đau đến muốn chết.

Đầu lưỡi bản tiên quân sưng lên đến mấy ngày, ăn nói không rõ ràng, chỉ có thể dùng trà lạnh, ngay cả canh nóng cũng uống không được. Sau khi Thiên Xu cảm thương bản tiên quân, có thể giảm bớt chút phần nộ, hoặc cũng có thể suy nghĩ không thông lại cắn vào đầu lưỡi mình cũng không biết chừng. Nhưng xem ra, hấn hiện giờ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Ta đang mừng thầm, thì nha hoàn lại đến báo rằng, Ngôn công tử không chịu uống thuốc, cũng không chịu ăn gì, đến nước cũng không thèm uống.

Trời ơi là trời, giờ hắn lại chơi trò tuyệt thực.

Ta xoa xoa huyết Thái Dương, tránh động đến đầu lưỡi rồi nói: “Cứ mặc cho hắn đói, dù sao đói cũng không chết.”

Nói thì nói vậy, nhưng Mộ Nhược Ngôn vốn chỉ có da bọc lấy xương, lại để hắn đói mấy ngày, đói rồi hình dáng hóa thành một bộ hài cốt, nếu hắn bỗng nhiên nghĩ thông suốt, nửa đêm đến nội viện du dương, chỉ sợ sẽ dọa chết người.

Bản tiên quân thoa chút thuốc hạ nhiệt lên đầu lưỡi, rồi lại đến Đông sương một chuyến. Mộ Nhược Ngôn thở ra một cách khó khăn, khuôn mặt càng lúc càng trắng bệch như tờ giấy, đang ngồi trên ghế, thấy ta vào phòng, không thèm để ta trong mắt, làm bộ nhập định (*ý là giả vờ như đang ngồi thiền áh).

Ta cố tránh đầu lưỡi, dùng hết sức đem từng chữ nói ra rõ ràng: “Người nhất quyết tìm đến cái chết, dù thế nào cũng không tìm ra biện pháp tốt được. Muốn tuyệt thực để chết đúng không? Bản công tử nghe nói, quỷ chết đói, địa phủ không thu nhận, hóa làm cô hồn lang thang, chuyên đi nuốt lấy những linh hồn khác, hoặc ăn dương khí của người sống. Muốn cùng gia quyến sum họp, đoàn tụ với Đan tướng quân, e là dù có đợi đến trăm ngàn năm sau cũng đừng hòng được như ý.”

Ta xoay người toan bỏ đi, chợt Thiên Xu bỗng đứng mở miệng nói: “Lý công tử đối với mấy việc quỷ thần, quả là biết rành ghê.”

Ta quay đầu lại nhếch miệng, “Chẳng phải lời đồn nói bản công tử là lão Hồ Tinh hạ phạm sao, lão Hồ Tinh, dĩ nhiên phải biết nhiều về chuyện thần tiên ma quái.” Thấy khuôn mặt của Thiên Xu, đầu lưỡi ta liền bắt đầu đau đớn, không nói nhiều lời được, liền buông xuống một câu, bước ra khỏi cửa.

“Người không tin lời ta nói, vậy thì cứ đói chết thử xem.”

Buổi tối, nha hoàn Lạc Nguyệt nói cho ta biết, Ngôn công tử đã ăn cơm rồi.

Bản tiên quân cũng đang dùng cơm, nghe thấy tin vui này, đã quên thổi nguội canh nóng, cho ngay một muỗng vào miệng, đau điếng đến nỗi ngũ quan trên mặt muốn lệch vị trí. Lạc Nguyệt đứng ngay bên cạnh ta, hai mắt đỏ hoe mà nói, “Thiếu gia, người đối với Ngôn công tử thật là tốt, mọi người đều nhìn thấy cả. Ngôn công tử chỉ cần không phải là người lòng dạ sắt đá, nò tỳ tin tưởng rằng hắn nhất định có thể hiểu được tấm lòng của thiếu gia dành cho hắn.”

Hai hàng lệ lâu năm của bản tiên quân lại muốn chảy xuống.

Ta đợi hắn hồi tâm. Ngọc đế ah, có thật là người phái ta đến đây để làm khổ Thiên Xu không vậy?

Ngôn công tử ăn cơm rồi, Ngôn công tử uống thuốc rồi, đầu lưỡi của bản tiên quân cũng khỏi rồi, vết thương của Ngôn công tử cũng lành lại luôn.

Thiên Xu muốn chết cũng không được, tựa như cái xác không hồn, ánh mắt trống rỗng, thần sắc đờ đẫn. Không khóc không cười, không nói một lời, mặc cho người khác an bài. Bản tiên quân đưa hắn chuyển vào trong phòng ngủ, cùng ăn cùng ngủ. Hắn ăn không được nhiều lắm, ta không miễn cưỡng. Buổi tối ở trên giường lớn, nằm ở cạnh bên, hắn nghiêng người nằm, không hề động đậy, ta cũng không để ý tới làm gì. Cứ thế qua mấy ngày, Mộ Nhược Ngôn từ đầu đến cuối vẫn như một dòng nước lạnh, không hề dao động cũng không nổi sóng. Ta từng thấy hắn đem bảo ngọc trước ngực ra để ngắm, chỉ có khi nhìn khối ngọc ấy, trong mắt mới chó chút ánh sáng íu ớt.

Hắn vẫn không hề dao động nổi sóng, ta đẩy hà tất trong lòng lại dậy sóng. Ngọc Đế phái bản tiên quân hạ giới, là giúp ngài ấy thiết tình kiếp, không phải là xuống đây để chăm nom hầu hạ Thiên Xu người ăn ngủ. Ta dạo gần đây, cũng thường xuyên ôm nửa người Mộ Nhược Ngôn, nói mấy câu ôn lạnh cọt nhả. Mộ Nhược Ngôn lại giống như nhìn thấu được bản tiên quân, chỉ là dùng tài ăn nói để mà trêu ghẹo hắn, thế là ta nói hắn nghe, cứ vậy vẫn không tiến triển gì.

Hôm ấy, ta đưa Mộ Nhược Ngôn đến hậu hoa viên, ở trong ngôi đình bên cạnh hồ Ánh Tuyết để mà ngồi một chút. Ta biết hắn không thích bị người khác dòm ngó, liền căn dặn những người bên cạnh lui ra hết, không có chuyện quan trọng không được tới gần. Mộ Nhược Ngôn ngồi im như một khúc gỗ, cho dù người ta có nói gì đi nữa, cũng đều đờ đẫn không lên tiếng, hoàn toàn vô vị. Bản tiên quân nói chuyện với khúc

gỗ ấy cả nửa ngày, đến khô cả cuống họng, không có người hầu thân cận ở bên cạnh, đành phải tự mình đi tìm chút trà để uống.

Đang cầm ấm trà quay về đình, ở con đường mòn xa xa gần bụi hoa nhìn vào phía bên trong đình, thấy Mộ Nhược Ngôn tay cầm khối ngọc kia, ngăn người ra mà nhìn chăm chú.

Bản tiên quân mừng rỡ, đã đến lúc ta đây “dày vò” lại hần rồi.

Bản tiên quân sải bước vào đình, đem ấm trà đặt thật mạnh xuống thạch bàn, lạnh giọng nói: “Người mới vừa rồi đang ngắm cái gì vậy?”

Mộ Nhược Ngôn giương mắt nhìn ta, thần sắc chợt có chút bối rối lóe qua, rồi lại thần thờ như trước, thần nhiên nói: “Ngắm phong cảnh.”

Ta cười dữ dằn, kéo mạnh tay trái của hần, dùng sức mở ra, chộp lấy ngọc bội mà giơ lên, “Đây là cái gì?”

Mộ Nhược Ngôn nói: “Chỉ là một món bội sức gia truyền tầm thường.”

Ta cầm ngọc bội giữ chặt trong tay, “Bội sức tầm thường?! Là bội sức tầm thường mà Đan Thành Lăng tặng cho người đứng không?” Bản tiên quân chưa từng nghe qua nam tử hần đại trượng phu bị cấm sừng lại gào thét lên do đã bắt gặp vợ mình vụng trộm với kẻ khác là như thế nào, đành phải tùy cơ ứng biến mà diễn tuồng như vậy.

Ta ghì chặt bờ vai mỏng manh yếu ớt của Mộ Nhược Ngôn, thú thật một cách xót xa, “Lý Tư Minh ta có điểm nào không bằng họ Đan kia, bản công tử đối đãi với người như thế, tại sao trong lòng người, trong mắt người vẫn chỉ có cái tên Đan Thành Lăng kia thôi!!!”

Ta thừa nhận, những lời này quả thật rất buồn nôn, nhưng giờ phút này bản tiên quân muốn không nói ra cũng không được.

Ta buông tay ra, lui lại từng bước, hung tợn nói: “Ta thật không hiểu trong lời nói của người, câu nào là thật câu nào là giả. Nếu khối ngọc này bất quá chỉ là bội sức tầm thường——” ta đưa tay lên, hướng về phía hồ mà vung lên, điểm đen ở không trung tạo thành một đường cong, bắn tung tóe lên một đóa bọt nước.

Mộ Nhược Ngôn sắc mặt trắng bệch, đứng lên, chua sót cười, “Tại hạ cũng không biết, Lý công tử nói chuyện, rốt cuộc câu nào là thật câu nào là giả. Công tử đem tại hạ đưa vào quý phủ làm tù binh, rốt cuộc là có ý gì, tại hạ không sao đoán được.”

Ta đúng là bắt người vào đây để dày vò, đây là thiên cơ, người đương nhiên đoán không ra rồi.

“Dường như ý này nhưng lại là việc khác, rồi lại dường như là việc này nhưng lại mang ý khác. Tại hạ là tội phạm quan trọng bị triều đình truy nã, người không khác gì một khúc gỗ mục, không có gì đáng giá để các hạ phải khăng khăng giữ chặt không buông, hà cớ gì phải hao tổn tâm sức nhiều như vậy.”

Thiên Xu ah, không phải ta không muốn buông tha cho người mà chính là Ngọc Đế lão nhân gia không muốn buông tha người, bản tiên quân chỉ là phụng chỉ làm việc, thật sự cũng khổ vô cùng.

Mộ Nhược Ngôn nhìn ta, bỗng nhiên cười, “Lý công tử, người không phải đang muốn buông tay ra chứ?”

“A? Người ——” bản tiên quân ngăn người, chẳng lẽ hần đã nhìn ra? Tâm trạng ta đang dao động, không thể nào, bản tiên quân diễn vai này đã dốc hết tâm sức, tuyệt đối không thể có gì sơ suất.

Mộ Nhược Ngôn tựa người vào thành lan can nhìn ta, tay áo chậm chậm tung bay trong gió, phảng phất như ——

Phảng phất như khi ta vừa mới lên Cửu Trùng thiên đình, Thiên Xu Tinh Quân cao cao tại thượng tựa như mây ngũ sắc lộng lẫy soi sáng.

“Lý công tử, chết ở trong nước thành quỷ thì liệu có thể được xem trọng không?”

Ta chưa hoàn hồn, Mộ Nhược Ngôn đã lướt qua lan can, Nhún người nhảy về phía trong hồ.

Trời ơi là trời, Mệnh Cách lão nhân chẳng lẽ ở sau lưng chơi ta? Vì có gì bản tiên quân chưa kịp ra tay với Thiên Xu thì hán nhất định phải tự sát.....

Ta nhìn chăm chăm trên mặt nước một mớ tóc đen từ từ chìm xuống, hay là cứ để cho hán thử ngâm mình trong nước, ngâm một hồi ắt sẽ tự biết rằng mình không thể chết, lần sau sẽ không như vậy nữa. Nhưng nếu Thiên Xu Tinh Quân đem mười tám màn tự sát, từng phương pháp một mà thử một lần, lao đi lấy dao cắt cổ, không thì trèo lên vách núi cao mà nhảy xuống, bằng không uống độc được mà tự vẫn, cuối cùng hán không chết được, bản tiên quân hóa ra khiến hán không còn giữ được bộ dạng thần tiên như trước nữa.

Bản tiên quân ở thiên đình, phép tiên đầu tiên được học chính là thủy thuật.

Bởi vì, kỳ thật, bản tiên quân có chút sợ nước.....

Ta nhìn chăm chăm mặt nước, có chút chóiáng vàng. Thiên xu rút cuộc cũng không nổi lên, cũng không phải một chuyện.

Bản tiên quân đắc đạo nhiều năm, trên trời cao dưới hoàng tuyền, há gì phải sợ cái hồ nước này?

Ta vút ngoại bào lại, ngay tức khắc nhảy vào trong nước, nước trong hồ không chút khách khí cứ theo mũi miệng ta mà chui ngược vào, bản tiên quân bị sắc nước đến nỗi choáng váng đầu óc mắt hoa cả lên, suy tính không biết nên chìa tay ra trước hay là duỗi chân ra trước mới phải, cái hồ to như vậy, không biết được Thiên Xu đang chìm ở chỗ nào.

Lỗi tai ta càng lúc càng vang, đầu càng lúc càng chìm xuống, không được, Lý Tư Minh không thể chết như vậy được!

Bên tai bỗng dưng xuất hiện một giọng nói nhỏ nhẹ, “Tổng Dao Nguyên Quân, Tổng Dao Nguyên Quân, Thiên Xu Tinh Quân ở trong này.....”

Cơ thể ta bỗng dưng nhẹ nhõm, nước từ bốn phía trong hồ liền tách ra, khoảng trống càng lúc càng được kéo rộng về bốn phía, lão rùa ở đáy hồ cúi đầu mà bái ta, “Tiểu thần là người trông coi ruộng đất, là tổng quản của thủy vật tại hồ này, xin ra mắt Nguyên Quân.”

Ta không nghĩ đến bên trong hồ lại có một dinh thự, còn có cả thủy thần trấn giữ.

Càng không nghĩ tới, ta đường đường là Tổng Dao Nguyên Quân, sau khi mất hết tiên pháp, thiếu chút nữa là chết đuối tại cái dinh thự trong hồ đây.

Bên cạnh lão rùa, Mộ Nhược Ngôn nằm bất động, hai mắt nhắm nghiền. Lão rùa nói: “Tinh Quân uống phải mấy ngụm nước, mê man ngất đi, khi lên bờ sẽ khỏe trở lại. Tiểu thần không cứu kịp thời, xin Nguyên Quân đừng trách.”

Ta chấp tay cười làm lành nói: “Lão đây thật quá khách khí, nếu không có ngài, chỉ sợ ngay cả bản tiên quân lúc này cũng sẽ chết trong hồ. Thế nào cũng bị chê cười cho xem.”

Lão rùa nói: “Nguyên Quân thi triển tiên thuật không được, cho nên sợ nước. Tiểu thần nơi này có khóa tích thủy châu, Nguyên Quân không chê xin mời nhận lấy, khi có nó, ngài ở trong nước có thể thoải mái như ở đất liền vậy.”

Ta nói tạ ơn lão rùa, nhận lấy khoát tích thủy châu, ôm lấy Thiên Xu, tách nước ra trở lại trên bờ, nâng đầu Mộ Nhược Ngôn lên, theo thói quen, bắt đầu độ khí.

Mới vừa lấy lưỡi để mở khớp hàm hán ra, vừa định tiến vào bên trong miệng hán thì một giọng nói vang lên, bên cạnh bỗng nhiên cất tiếng, “Tiểu thúc thúc, người đang làm gì vậy?”

8. Chương 8

Bản tiên quân đột nhiên ngẩng đầu lên, gương mặt nhẵn lại vì nóng, chỉ thấy Tấn Ninh đang mút mút đầu ngón tay, hai mắt tròn xoe đen láy chớp chớp lia lịa rồi nhìn chăm chăm ta. Tấn Thủ nấp ở sau lưng hắn, lộ ra nửa khuôn mặt nhỏ nhắn.

Ta ho khan một tiếng, “Vị thúc thúc này bị rơi xuống nước, tiểu thúc thúc đang giúp hắn độ khí.”

Tấn Ninh nghiêng nghiêng cái đầu, “Độ khí? Cái này là độ khí hử? Ta thấy phụ thân với mẫu thân cũng làm giống như vậy, đại bá bá nói cho ta biết đó gọi là hôn môi, chỉ khi nào thành thân rồi mới có thể làm. Tiểu thúc thúc cùng thúc thúc này sẽ thành thân sao? Vì cái gì lại đi hôn môi. Vì cái gì tiểu thúc thúc nói cái này gọi là độ khí.”

Bản tiên nở nụ cười vụng về, tu luyện mấy ngàn năm, thể diện suýt nữa đã không còn giữ được, “Khụ ~ cái này..... Tiểu thúc thúc như vậy, tuy rằng thoát nhìn rất giống hôn môi, kỳ thật lại là dùng để cứu người. Nam nhân cùng nữ nhân mới có thể thành thân, tiểu thúc thúc cùng thúc thúc đây làm sao có thể thành thân được? Cho nên đây gọi là độ khí, không phải hôn môi.” Ta đưa tay xoa xoa đỉnh đầu của tiểu tử này, “Đừng nói với người khác đấy.”

Trong mắt Tấn Ninh chợt lóe lên một tia sáng, vươn thẳng ngực ra mà nói: “Tiểu thúc thúc, người yên tâm, ta nhất định sẽ không nói với bất kỳ ai. Ta biết rồi, nam nhân cùng nữ nhân thì gọi là hôn môi, tiểu thúc thúc cùng thúc thúc đây đều là nam nhân, nên gọi là độ khí.”

Ta nuốt nước miếng một cái, suýt nữa là không thể thở được rồi.

Tấn Ninh ngồi xổm xuống bên cạnh ta, mút mút đầu ngón tay rồi nhìn chăm chăm Mộ Nhược Ngôn, nói một cách nghiêm túc, “Tiểu thúc thúc, ta cũng muốn giúp vị thúc thúc này độ khí, được không hử?”

Bản tiên quân nghe mà muốn té ngã ra mặt đất, sầm mặt mà nói một cách nghiêm nghị, “Độ khí là một môn võ công, người còn nhỏ, luyện không được, không thể sử dụng. Chờ người sau khi lớn lên, thì sẽ lĩnh ngộ. Tiểu thúc thúc muốn dẫn thúc thúc đây trở về, người hãy ngoan ngoãn cùng ca ca ở trong này chơi.” Ta đỡ Mộ Nhược Ngôn dậy, đi nhanh về hướng hàm viện. Khi rẽ qua bên cạnh đường mòn ta bắt gặp, Tấn Ninh vẫn còn đứng ở tại chỗ mắt thì cứ mở to nhìn về phía ta.

Mộ Nhược Ngôn nằm ở trên giường ngủ, ho ra vài ngụm nước, ta đã truyền khí cho hắn thuận lợi, cuối cùng hắn cũng dần dần tỉnh lại.

Ta ngồi ở bên giường, nhìn vào hai mắt hắn, kéo chăn lên một chút đắp cho hắn, “Quý chết đuối thì bụng sẽ trương lên như cái trục xe, đầu thì to như cái đầu, là loài quỷ đứng đầu trong giới quỷ áh.”

Hai mắt Mộ Nhược Ngôn tối đen lại, tựa như không thể nhìn thấy gì trước mắt. Ta lại nói tiếp: “Quý cất cổ thì ngay chính giữa cổ sẽ mọc ra một cái miệng, cơm nước cháo canh ăn vào đều từ cái miệng đó mà ào ra hết, không tài nào hưởng dụng được tể phẩm. Quý nhảy vực mà chết thì không bao giờ cử động được tứ chi, chỉ có nằm im một chỗ mà nhúc nha nhúc nhích từng chút một. Quý uống độc mà chết thì sắc mặt đen kịt, thất khiếu chảy máu không ngừng, phun ra nuốt vào đều là chướng khí. Quý chết cháy lúc chết bị cháy thành cái gì thì lúc là quỷ hình dạng cũng y chang vậy. Còn có quỷ chết do nuốt vàng nữa”

Ta cười cười, “Cho nên muốn thuận lợi đi gặp diêm vương, phật chủ hay Ngọc Hoàng đại đế, thì chỉ có cách là thuận theo thiên mệnh, thành thành thật thật chờ quỷ sai đến dẫn đi.”

Hai mắt Thiên Xu chớp chớp nhìn ta, bản tiên quân tha thiết nói, “Chỉ một lần này là như vậy thôi, rõ không?”

Mộ Nhược Ngôn vẫn chăm chăm nhìn ta, không nói lời nào, tình cảnh có chút gì đó kỳ lạ.

Bản tiên quân bị hắn nhìn như vậy, tự nhiên trong lòng có chút áy náy, nhịn không được nói: “Người yên tâm, ta.....”

Ngay lúc này đây, đột nhiên cửa phòng bị đẩy tung ra, có vật thể gì đó tự dưng bay thẳng lại đây, “Tiểu thúc thúc ——”

Ta chán nản mà nhắm mắt, tiểu tử nghịch ngợm này sao lại chạy tới đây rồi. “Không phải bảo ngươi ở trong hoa viên mà chơi sao. Tấn Thủ đâu? Tiểu tử lấu lỉnh ngươi, đến tìm tiểu thúc thúc có chuyện gì sao.”

Tấn Ninh giữ chặt vạt áo ta, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt khóc lóc thảm thiết mà nói: “Tiểu thúc thúc, đau ~”

Ta dè dặt cái thái dương đang giật xình xịch, “Đau ở đâu? Có phải ở hoa viên lại bị va vào đâu rồi không? Ngoan nào, mau đi tìm mẫu thân ngươi, để người gọi đại phu đến chữa cho.”

Tấn Ninh kéo tay của ta, mở lớn miệng, “Ồ đây này, hàm răng áh, đau.”

Ta đưa tay sờ sờ một cái răng cắm đang lung lay sắp gãy của tên nhóc này, “Ngươi bây giờ đang thay răng, răng này rụng rồi thì sẽ mọc răng mới. Thay lại răng sữa thì sẽ đau như vậy đấy?”

Tấn Ninh lúc ấy thừa cơ hội mà leo lên đầu gối ta, “Đáng lẽ lúc đầu không đau đâu, phụ thân nói hôm nay tổ phụ cùng bá bá trở về, có thịt đã luộc để ăn, ta muốn ăn thịt đã luộc, răng đau, khó chịu, ta muốn nhờ nó ra!”

Bản tiên quân vô cùng may mắn, may mắn vì ta từ trẻ đã dắc đạo, phi thăng thành tiên. Nếu ta thành thân, sinh ra một đứa búp bê nhỏ như vậy, chắc không sống được quá mười năm.

Tấn Ninh từ trên đầu gối ta mà xoay đầu lại, Mộ Nhược Ngôn đã xốc chân lên rồi ngồi dậy, Tấn Ninh lập tức xoay người lại nhìn, chớp mắt nhìn Mộ Nhược Ngôn mà gọi, “Thúc thúc.”

Mộ Nhược Ngôn giương hàng mi lên, cư nhiên lại mỉm cười một cái. Tấn Ninh liền như cá gặp nước, vọt từ trên đầu gối ta mà leo xuống, “Thúc thúc, răng ta đau.”

Mộ Nhược Ngôn nhẹ nhàng nói: “Đau lắm sao?”

Tấn Ninh liền bổ nhào lên trên giường, gật đầu lia lịa. Ta thấy hắn cứ nhìn chằm chằm Thiên Xu, ánh mắt sáng ngời, dám trong đầu đang rất muốn bò lên trên người Thiên Xu mà nằm, ta trong lòng cảnh giác, cơ thể Mộ Nhược Ngôn hiện giờ giống như tượng giấy vừa mới dùng hồ mà dán lại, sao chịu được cơ thể mũm mĩm của tiểu tử tông này.

Tấn Ninh đưa bàn tay bé xíu nín lấy đầu gối của Mộ Nhược Ngôn, thoáng chốc hai mắt đã long lanh ngấn lệ, há cái miệng to còn đang ứa máu mà cười nịnh nọt, chỗ răng kia còn ngân ngấn một ít nước bọt, “hàm răng đau đau ~ thúc thúc, người cùng Tấn Ninh độ khí trị trị.....”

Ta vội chặn ngay cái miệng tai họa ấy lại, xách lấy cổ áo tên tiểu tử lấu cá này lôi khỏi giường đem ra trước cửa. Tấn Ninh hai chân đá loạn xạ, hét lớn kêu xấu xa ta, “Tiểu thúc thúc là đồ xấu xa!! Tiểu thúc thúc không cho thúc thúc kia giúp Tấn Ninh độ..... Ô ô ô ~”

Ta đem Tấn Ninh trở về nội viện, tiểu lưu manh này khóc lớn, nước mắt nước mũi dính đầy quần áo bản tiên quân ta. Bọn nha hoàn ở hành lang nhìn thấy liền lén lút cười thầm, ta giả vờ như không phát hiện, trầm giọng nói: “Nhũ mẫu đâu? Người mau tới, đưa tiểu thiếu gia trở về phòng đi!”

Hai tiểu nha hoàn vội che miệng mà bước đến gần, đưa tiểu tai họa đang kêu khóc ầm ĩ này đi. Đột nhiên từ ngoài viện một người vội vàng đi tới, quỳ xuống trước mặt bản tiên quân mà nói: “Tam công tử, Vương gia cùng Đại công tử đã hồi phủ, có đưa về một vị khách quý đang ở đại sảnh. Vương gia căn dặn Tam công tử mau đến đại sảnh.”

Bản tiên quân vội vàng thay đổi ngoại bào, chạy đến trước sảnh, Tư Hiền và Tư Nguyên đều đang đứng ở đây, một vị công tử trẻ tuổi đang ngồi trên ghế, mái tóc đen nhánh một nửa được buộc bởi ngọc quan, một nửa buông xuống bên vai, lãnh đạm thanh nhã.

Ta sải bước vào bên trong, Đông quân Vương nói: “Sao lại ngơ ngác như vậy, tiếp đón khách quý không được chu đáo.” Phụ thân vội đưa ta đến giới thiệu, “Vị này là Triệu công tử, được mời đến làm mặt trọng, từ nay về sau sẽ ở lại trong phủ. Người nhất định phải cung kính tiếp đãi, không được sơ suất.”

Vị công tử trẻ tuổi đứng lên, bản tiên quân vừa kinh hãi lại vừa vui mừng, tựa như có ngọn gió xuân vừa phát qua, đào hao ba nghìn, hồng bùng nổ rực rỡ.

Hắn tao nhã rực rỡ tựa như đào hoa ba nghìn bùng nổ, nhìn ta mà cười nhẹ nhàng.

“Tại hạ Triệu Hoàn, xin ra mắt Tư Minh công tử.”

9. Chương 9

Bản tiên quân như một gốc cổ thụ bị sương đánh tuyết đè, chợt thấy gió xuân thổi đến, không tài nào tự chủ được khiến hoa nở rộ khắp cảnh.

Nói cho đơn giản một chút, trong lòng bản tiên quân bây giờ đang tâm hoa nở phóng (*trong lòng hồ hởi như bắn pháo hoa).

Trong khoảnh khắc ấy, ta nhìn chằm chằm vào người đối diện một lúc khá lâu, tươi cười như thể không để ý những gì đang diễn ra xung quanh, thoáng chút vui mừng. Lý Tư Nguyên ở phía sau ta chợt “khụ khụ khụ” mấy tiếng. Ta bất giác lấy lại tinh thần, thuận tay đưa ra nắm lấy đôi tay của người ấy như một thói quen, chỉ nghe thấy Lý Tư Nguyên càng lúc càng phát ra mấy tiếng “khụ khụ khụ khụ” mãnh liệt.

Nét mặt Đông quận Vương lộ ra chút lo lắng: “Nguyên nhi, người họ không ngừng, hay là đã bị nhiễm phong hàn rồi?”

Lý Tư Nguyên nói: “Không có gì, chỉ là vừa rồi có cái gì đó vướng ngay cổ họng khiến con bị sặc thôi.....” rồi lại chợt cười ha ha mà nói, “Tam đệ đối với diện mạo của Triệu công tử quả là vô cùng ngưỡng mộ, đến cả việc tiếp đón cũng không biết phải làm như thế nào, ha ha.....”

Bản tiên quân chợt hoàn hồn trở lại, chấp tay lễ độ nói: “Ngưỡng mộ đã lâu, tại hạ Lý Tư Minh, Triệu công tử không cần khách khí.”

Mấy ngàn năm nay cứ quần lấy nhau suốt cả ngày, vậy mà bây giờ trước mặt nhau tại tổ vẽ khách sáo, quả là thú vị, quả là thú vị.

Đông quận vương nói: “Vi phụ đã khẩn cầu Triệu công tử suốt mấy ngày, công tử đây vừa rồi đã đồng ý ở lại trong quận Vương phủ, ba người các người nhất định phải đối đãi với công tử một cách cung kính lễ độ. Về sau cứ gọi công tử đây là Triệu tiên sinh.”

Khẩn cầu mấy ngày? Hẳn hẳn là đã sớm sắp xếp mọi việc chu toàn để mà chờ người đến thỉnh hấn về, bề ngoài thì tỏ vẻ ung dung tự tại, trong lòng thì lại đang tìm đủ mọi cách để được vào Vương phủ này.

“Triệu tiên sinh” hẳn cười tựa như không cười, “Vương gia thật sự khách khí, Triệu Hoàn sao có thể nhận được hậu đãi như thế.”

Đông quận Vương thẳng thắn nói: “Sao lại không thể.” Rồi căn dặn kẻ dưới chuẩn bị một phòng hảo hạng cho Triệu tiên sinh, hầu hạ y tắm rửa thay y phục, lại thiết đãi tiệc rượu để tẩy trần.

Bên cạnh Triệu tiên sinh luôn có người vây quanh để mà hầu hạ, bản tiên quân đành phải quay về Hàm Nội Viện, như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, chạy đến kể với Thiên Xu một vài truyền thuyết mà ít người biết đến, dự định kể cho hấn nghe, làm bầm lâu bầu xem như giết thời gian.

“..... Khương Tử Nha sau khi tới Tây Kỳ.....” Lúc trước chư vị thần tiên có đem công trạng của hấn cùng đồ đệ nói qua mấy lần với bản tiên quân, vậy mà ta lúc này lại không nhớ ra.” Khụ ~ Khi Dương Tiễn dùng lực tách Hoa Sơn ra, thiên địa biến sắc, tinh đảo xoay chuyển. Hắc hùng tinh kia từ trong núi nhảy ra nói, ‘Vị đạo trưởng này, chúng ta ở đây tu luyện, chưa từng làm tổn hại đến tính mệnh của bất kỳ ai, người vì sao cứ nhất thiết đòi lấy mạng chúng ta!’ ”

“Lý công tử.” Mộ Nhược Ngôn lần đầu tiên chủ động nói chuyện với bản tiên quân, ta nhất thời không thể thích ứng, nhìn thoáng qua một lúc.

“Có phải người trách ta nói nhiều quá làm phiền đến người không? Vậy ta đây ra ngoài đi loanh quanh một lúc, người cứ nghỉ ngơi đi.”

“Không sao đâu.” Mộ Nhược Ngôn thoáng nở một nụ cười, hần vừa cười, gương mặt liền rạng rỡ như ánh mặt trời. “Trong sử sách từng kể về việc Quan Công đại chiến Tần Quỳnh, giờ lại có Khương Thái Công, Nhị Lang Thần cùng Trương đạo sĩ, ba người đại chiến Hắc hùng, đây cũng là một chuyện hiếm thấy.”

Ta ngượng ngùng ho một tiếng, “Người hôm nay vào nước bị hàn, hãy nằm sưởi ấm chút đi. Ta ~ khụ ~ bản công tử đã căn dặn kẻ dưới chuẩn bị canh gừng cho người dùng.”

Ta ở trong sân đi dạo chung quanh, cố ý đến muộn một chút. Bữa tiệc tẩy trần cũng chỉ khách sáo qua loa vài câu, tàn tiệc ai về phòng nấy. Bản tiên quân rửa mặt tắm rửa, rồi cùng Mộ Nhược Ngôn nghỉ ngơi, vào lúc nửa đêm vắng vẻ, chợt nghe thấy trên đỉnh đầu có giọng cười nhẹ nhàng: “Tổng Dao người cùng Thiên Xu nằm chung một giường, chẳng lẽ đã say tiên mộng rồi sao?”

Bản tiên quân ở trong thân thể của Lý Tư Minh, bị giữ chặt lại, chân thân không thể xuất ra được, chỉ có thể kéo chân ra để mà ngồi dậy. Trên đỉnh đầu lại vang lên tiếng nói: “Người đứng lên làm gì, đêm khuya mà còn khuấy động kiêu đó, quấy nhiễu Thiên Xu cũng không hay. Người nằm xuống đi, để ta thả người ra.”

Đầu óc thanh linh, tứ chi thả lỏng, ta thoát ra khỏi thân thể của Lý Tư Minh, đưa mắt nhìn xung quanh, xuyên qua cửa mà đi ra. Hần đứng ở dưới ánh trăng nói, “Cũng may là có tiên ẩn thuật, nếu bị người khác nhìn thấy tình cảnh này của ta và người, thế nào cũng nói là ma quỷ cho xem.”

Bản tiên quân nhin cả nửa ngày, rốt cục có thể bước nhanh về phía trước, “Hoành Văn!”

Hoành Văn Thanh Quân phát quạt phiến trên tay xòe ra rồi nói, “Ta ở trên Thiên đình thấy người ôm ấp Thiên Xu sao mà thân mật quá, nhin không được nên xuống đây xem thử, Nhìn xa không bằng nhìn gần cho rõ ràng.”

Chẳng lẽ bản tiên quân chịu khổ ở nơi này, chúng tiên trên đây đều chụm lại với nhau xem náo nhiệt sao? Ta nhin mặt, nói: “Người làm sao mà lại nhin thấy mấy chuyện đó?”

Hoành Văn nói: “Ở trên Thiên đình ngày ngày nhàn hạ, khó tránh khỏi buồn chán trong người. Mệnh Cách có một cái trần kính, có thể nhin thấu thế sự tại nhân gian. Ta ngẫu nhiên xách về xem thử.”

Mệnh Cách lão nhân lại cất giấu vật như vậy trong người, không biết ngoài Hoành Văn, lão ta còn mang ra cho ai xem nữa không. Cứ nghĩ đến việc ta ôm Thiên Xu để mà độ khí “đút” được cho hần, trên Thiên đình có vô số ánh mắt cứ nhin chăm chăm, gương mặt của bản tiên quân đây thật là nhin không được mà phát hỏa.

“Người đã nhin thấy mọi việc từ trong gương rồi, cũng nên biết rằng khoản thời gian sau khi ta hạ giới phải sống như thế nào. Người lần này hạ giới, là do Ngọc Đế phái xuống đây, hay là lén lút hạ phạm?”

Bản tiên quân cùng Hoành Văn tương giao mấy ngàn năm, tính tình hần thế nào ta đây đã sớm biết, ngoài miệng mặc dù không tốt, nhưng nhất định là thấy ta ở nhân gian thật sự rất thê thảm, mới cố ý hạ phạm giúp ta một phen.

Hoành Văn thản nhiên nói, “Mệnh Cách Tinh Quân công việc đầy mình, không rảnh bận tâm nơi này. Nam Minh Đế Quân lại là một người kiêu hùng, Ngọc Đế e là người không có tiên thuật, không đánh lại hần, cần có người trợ giúp. Tính tới tính lui, tiên giới chỉ có ta là rảnh rỗi nhất, ta và người tính ra cũng có chút quen biết với hần, vì thế đã phái ta xuống đây.”

Hoành Văn sau khi hạ giới, mượn cơ ở Biên Trấn quay về Thượng Xuyên, dọc đường ngẫu ngộ (*tình cờ hội ngộ) cùng Đông quận Vương và Lý Tư Hiền, cùng hai người này nghỉ trọ ở một lều bản, cùng nhau uống trà đàm đạo, bàn chuyện binh gia thế sự. Hoành Văn Thanh Quân là người như thế nào? Chính là Thượng Quân có học vấn uyên thâm nhất trên Thiên đình. Chỉ cần nói vài câu đơn giản, có thể dọa Đông quận Vương choáng đầu hoa mắt, liền vội gọi hần là thiên nhân tiên sinh, ba mời bốn thỉnh mà đưa vị cao nhân tôn kính này về nhà.

Ông trời thật không gạt ta chứ? Không gạt ta đúng không?

Ngọc Đế.

Bản tiên quân mấy ngày gần đây đối với Ngọc Đế có rất nhiều oán giận chất chứa, ta quả là sai rồi. Ngọc Đế người tuy rằng có thất đức một chút, nhưng vẫn là một người tiên đức uy thâm, anh minh nhân từ. Người phái Hoành Văn hạ giới, như ban cho ta một bát súp giữa trời bão tuyết, người quả là nhân từ; ta như con hổ mọc thêm hai cánh, người quả là anh minh.

Bản tiên quân cùng Hoành Văn đứng ở bên hồ sen, đưa hân đi xem khắp nơi, trong lòng vô cùng vui sướng. Hoành Văn nhìn ta cười, “Ta lần này hạ giới, dùng cái tên khi đó của ngươi – Triệu Hoành.”

Ta không lên tiếng, chỉ lặng lẽ mỉm cười, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, “Phòng ngủ an bài cho ngươi ở đâu, đưa ta đi xem một chút được không?”

Hoành Văn vui vẻ dẫn ta đi xem, hóa ra là ở trong sương phòng ngay cạnh tay trái Hàm Viện. Bên trong phòng bóng đen lơ mơ vây quanh, thật không tài nào nhìn ra cái gì với cái gì. Bản tiên quân sờ soạng rồi đến bên giường, ngồi xuống mà không khỏi thở dài: “Nhìn thấy giường là lại muốn ngủ, mấy ngày nay không lúc nào là ngủ yên được.”

Hoành Văn nói: “Muốn ngủ thì ngươi cứ việc nằm xuống mà ngủ, dù sao Lý Tư Minh vẫn còn ở trên giường cùng Thiên Xu. Trước khi trời sáng ta sẽ đưa ngươi trở về”

Bản tiên quân không khách khí với hân. Đã nhiều ngày nay, sáng thì phải khổ sở, tối thì lại lo lắng cho Thiên Xu đang nằm bên cạnh, khi xoay người cũng không dám cử động mạnh, khi ngủ cũng không dám thẳng giấc, sợ sẽ ngáy to làm kinh động đến hân. Thao thức trần trọc, không sao an giấc. Bản tiên quân xoay người trên giường, ngáp dài một cái, mệt mỏi muốn ngủ.

Hoành Văn nằm xuống bên cạnh ta, ta nói, “Hay là hàng đêm ngươi cứ dứt khoát đem ta ra, cứ để Lý Tư Minh cùng Thiên Xu ngủ với nhau. Bản tiên quân tự đi tìm giường ngủ.”

Hoành Văn từ từ nói: “Ngươi nói gì vậy, cùng Thiên Xu Tinh Quân hàng đêm ngủ chung một giường, ngươi còn muốn chọn ba lấy bốn (*ý là được voi đòi tiên áh), không sợ thiên lôi oánh ngươi sao. Ta ở trên trời nhìn thấy ngươi ôm Thiên Xu rồi truyền được cho hân, cái mặt vô cùng hí hửng, sao đến trước mặt ta lại như vậy.”

Rồi hân tựa đầu tiến đến gần bên tai bản tiên quân, thấp giọng nói: “Ngươi mang tiên trạch của Thiên Xu Tinh Quân, trong lòng liệu có dao động không?”

Ta đưa tay ôm lấy Hoành Văn, nhích nửa thân mình lại gần, cười cười nói, “Thiên Xu mặc dù thanh tú, nhưng làm sao so được với Hoành Văn Thanh Quân tuyệt đại thanh nhã, tao nhã bậc nhất trên thiên giới. Có Thanh Quân người bên cạnh, trong mắt Tổng Dao ta sao lại có thể chứa đựng bóng hình khác. Tổng Dao ta mấy ngàn năm chỉ có một cái tà tâm, muốn cùng Thanh Quân người một đêm vu sơn. Thanh Quân như ứng với.....”

Hoành Văn cúi đầu nói, “Ta ứng với ngươi, như thế nào.”

Bản tiên quân thu lại nụ cười, nghiêm trang nói, “Ngươi ứng với ta, sau đó thiên binh đột nhiên kéo đến, đem ta và ngươi đưa về thiên đình. Ngọc Đế đối với Thanh Quân ngươi chắc chắn sẽ khai ân, mắt nhắm mắt mở mà giáng tội, nhiều lắm cũng chỉ phạt ngươi trở thành một Nguyên Quân nhỏ bé như ta. Còn Tổng Dao ta nhẹ thì bị đưa đến Tru Tiên đài xử trí, nặng thì bị đánh cho tan xác rồi vứt xuống thiên thiểm, gọn gang sạch sẽ.”

Hoành Văn kéo tay ta nâng lên rồi ngả đầu gối vào, nói: “Ngươi biết rõ sự lợi hại của việc này, tuyệt nhiên nhớ kỹ không được động tâm với Thiên Xu, phải biết chừng mực, hậu quả thế nào ngươi đều biết rõ. Đến lúc đó, ta cũng không tài nào mà giữ được ngươi.”

Hóa ra là sợ bản tiên quân độ khí mấy lần với Thiên Xu rồi nảy sinh tình cảm. Ta ngáp một cái rồi nói, “Ngươi yên tâm, khi ta ở nhân gian, số mệnh đã định trước là cô loan, cả đời không có thể tử, dù có đầu thai cả trăm lần, quay về đây cũng không ai thềm để ý đến ta. Ta đã nói qua với ngươi chưa nhỉ, trước khi ta lên Thiên đình.....”

Hoành Văn mơ hồ buột miệng nói: “Ừm, có nói qua vài lần.....” Rồi đột nhiên trở mình, yên lặng không nói gì. Bản tiên quân nhú mày nói, “Ngươi còn chưa nghe ta nói xong, làm sao mà biết được ta muốn nói

chuyện gì, vậy mà dám nói đã nghe qua vài lần.” Hoàn Văn này đúng là không nể mặt người huynh đệ như ta đây.

Hoàn văn đáp cũng chẳng thèm đáp lại lấy một lời, xem tình hình có vẻ như là ——

Đang ngủ.

Bản tiên quân bắt đắc dĩ thở dài, xoay người hướng vào phía trong.

Chuyện ấy, ta quả thật rất muốn, nói cho hần nghe.

Trước khi bản tiên quân phi thăng thành tiên, ở nhân gian vài năm đã trải qua không ít chuyện khiến ta đây quả rất mơ hồ, e là ta cũng đã nói qua với Hoàn Văn một hoặc vài lần rồi. Nhưng sự việc mà bản tiên quân đang muốn nói đến đây, quả thật là có nguyên do.

10. Chương 10

Bởi vì chuyện ấy cứ mãi lẫn lộn trong đầu ta từ khi ta còn là người cho đến lúc thành tiên, đó là lần duy nhất ta vướng vào chữ “tình”.

Khi còn là phàm nhân, chỉ một lần duy nhất là ta thật lòng yêu mến một người.

Bản tiên quân khi đó thiếu niên đầy khí phách, cả ngày ở trên phố chơi xuân (*là cùng mấy cô gái “vui đùa” với nhau áh) thưởng nhạc, tự cho mình là một kẻ phong lưu. Một ngày nọ, trên đầu đường thành Trường An ta chợt xoay đầu lại nhìn, vô tình bắt gặp một giai nhân đang tựa vào thành lang cang mà đứng. Ta thoáng đưa mắt liếc nhìn, nàng đứng là duyên số mà trời định cho ta.

Nàng là ca kỹ thanh lâu, lẳng la mười thất (*mười cuộn tơ lụa) mới đổi được một khúc thanh ca của nàng, hoàng kim trăm lượng mới có thể cùng nàng qua một đêm xuân. Ta phóng khoáng bỏ ra nghìn vàng, dễ dàng đổi được một đêm cùng giai nhân, ta không muốn nàng phải ủy khuất trên giường cùng ta, giả vờ là một đôi uyên ương, hàng đêm cùng nhau ngồi nhàn thoải, luôn tận sức nghĩ ra mọi cách để làm nàng vui, chỉ vì ta muốn nàng thật lòng thật dạ mà vui vẻ theo từng lời nói của ta.

Kết quả, nàng không yêu ta, trái lại đi yêu thầm một tên tú tài nghèo kiết xác.

Nàng mang châu báu trang sức mà ta tặng nàng, ngọc cổ trân quý, bảo cầm trứ danh đem đi bán hết để đổi lấy tiền, đi thuê một căn phòng riêng cho tên tú tài nghèo kiết xác kia đọc sách, đút lót khắp nơi, để hần tham gia ứng thí khoa cử. Kết quả tên tú tài nghèo hèn ấy đã bằng vàng đề danh, cao trung Trạng Nguyên. Hần liền cho kiệu hoa đến rước nàng về phủ, hai người thành thân, nàng đã trở thành vợ của kẻ khác. Đầu đường khắp phố, đầu đầu cũng truyền tụng về cái giai thoại thiên cổ này.

Mà ta chính là kẻ coi tiền như rác, góp phần công sức để làm nên cái giai thoại ấy.

Tình cảm tiêu tan thảm bại, bản tiên quân khi đó tinh thần sa sút trầm trọng. Ta ban ngày thì chìm trong men rượu, đêm đến thì ngâm nga mấy câu thơ. Cây mận nhỏ cô đơn trong mùa xuân bị thương, xóm làng đìu hiu trong ngày thu buồn, cây lê nhỏ say giấc mộng Dương Châu suốt mười năm, thi từ lạnh lẽo, bất kể chuyện quan trọng gì đều có thể gạt qua một bên. (*Nguyên bản: Thương xuân đích tiểu lý, bi thu đích vi trang, thập niên nhất mộng túy Dương Châu đích tiểu đồ, thê thi lương từ, thủ thủ gia năng đảo bối) Từ trùng dương năm ấy cho đến năm Đoan Ngọ, nàng đến miếu thấp hương, ta ở đại điện ngăn nàng lại chỉ muốn hỏi một điều, rằng tên tú tài kia rốt cuộc có điểm gì hơn ta, ta toàn tâm toàn ý với nàng, vậy mà nàng lại một lòng hướng về tên tú tài ấy.

Nàng trả lời ta, công tử luôn miệng nói đến chữ tình, kỳ thật người cũng không biết cái gì gọi là tình, người cho rằng cứ vung tay tiêu tiền như nước là yêu thiếp, cho rằng tặng bảo cầm hương phiến, vòng ngọc trân cài là yêu thiếp. Tướng công ngày đó mặc dù nghèo nàn, nhưng chàng có thể cùng thiếp đồng tâm tương thân. Công tử là thiếu gia quyền quý, chỉ sợ ngay cả mì hoành thánh ven người cũng chưa từng nếm qua,

sai lầm mà cho rằng đó là tình yêu, sao có thể hiểu được những lúc lưỡng tình tương duyệt, trong lòng người khi đó cũng chỉ là một chút hiếu kỳ về ta mà thôi.

Ta buồn bã rời khỏi chùa, đi đi lại lại trên phố. Tình cảm bi thương tương tư sầu khổ đã hơn một năm, lại bị nàng cho là tình cảm nông nổi thoáng qua, không đáng một đồng.

Ta ở trên đường nhìn sương khói lững lờ bên cạnh, lẽ nào chỉ đơn giản là ta chưa ăn qua mì hoành thánh ven đường, tình cảm của ta lại không thể gọi là tình yêu?

Ta thông thả bước đến nơi sương khói lững lờ một cách suy sụp, kéo lấy cái ghế thấp phía trước bàn ăn, ngồi xuống chán nản gọi: “Lão bản (*ông chủ), cho một bát mì hoành thánh.”

Sau khi uống xong bát mì nước kia, ta thành Tổng Dao tiên.

Hoành Văn giả mù sa mưa trấn an ta: “Mệnh, đây là thiên mệnh. Thiên mệnh không thể nào trái được.”

Đúng rồi, Hoành Văn từng chế nhạo bản tiên quân như thế, việc này quả thật ta đã nói qua với hắn.

Khi đó bản tiên quân thở dài nói: “Thiên mệnh khiến ta cô loan (*cô độc một mình) tinh cao chiếu.” Hoành Văn nằm trên tảng đá cạnh hồ sen, từ từ nhắm hai mắt nói, “Không, không, là thiên mệnh khiến ngươi trở thành thần tiên.”

Nghĩ như thế, ta hiện giờ giúp Thiên Xu cùng Nam Minh diễn trọn vở kịch này, từ nét mặt cho đến cách nhìn, đem đi so với tình sử của bản tiên quân năm đó, lại có một hai phần giống nhau.

Lý Tư Minh phải lòng Mộ Nhược Ngôn, Mộ Nhược Ngôn cùng Đan Thành Lăng lưỡng tình tương duyệt. Lý Tư Minh trói buộc Mộ Nhược Ngôn bên cạnh, dùng hết mọi bản lĩnh của mình, vô tình lại dày vò hắn, chia rẽ uyên ương, tuy rằng Ngọc Đế sẽ không an bài một kết cục tốt đẹp cho Nam Minh cùng Thiên Xu, nhưng Mộ Nhược Ngôn cùng Đan Thành Lăng từ đầu chí cuối đều lưỡng tình tương duyệt như xưa, không hề dao động.

Hóa ra bản tiên quân vẫn là một người góp phần giúp đỡ, coi tiền như rác.

Chẳng lẽ bản tiên quân nhất định phải diễn loại vai như vậy, số mệnh định rằng ta là một người luôn bị “cắm sừng”?!

Ngọc Đế lão nhân ngài thật là thất đức!!

Bản tiên quân đem những oán hận chất chứa mà ngủ say, lại lại mơ thấy Nam Minh Đế Quân mang theo một cái kiệu hoa nhỏ, thân khoác áo giáp, vung đao đứng trước cửa Đông quận Vương phủ một cách ngang tàng, hắn muốn đoạt lấy Thiên Xu từ trong tay ta.

Một mặt ta hò hét trong lòng, Đế Quân người mau chóng đem Thiên Xu khiêng lên kiệu đi, chạy trốn càng xa càng tốt, bản tiên quân thật sự không muốn thị hầu hắn nữa; một mặt ở ngoài miệng ta lại hung tợn nói: “Bản tiên quân và Thiên Xu trời định một đôi, hắn là bảo bối của ta. Ai cũng không được đưa hắn đi!”

Trong mộng lung, đột nhiên bị ai đó dựng đầu dậy, ta thoáng chút run lên.

Ta mắt nhắm mắt mở, kéo lấy tay áo của người trước mặt – Hoành Văn – rồi cười cười: “Làm gì vậy?”

Hoành Văn đưa mắt nói một cách thông thả: “Bảo bối yêu của ngươi – Thiên Xu – đang nằm trên giường ở trong phòng ngươi mà thổ huyết kia, đứng ở đó mà nói mớ, mau chạy nhanh qua đó xem đi.”

Bản tiên quân vội nhảy nhanh xuống giường quay về trong phòng của Lý Tư Minh, trời lúc này đã mờ sáng, chỉ thấy Thiên Xu nửa mê nửa tỉnh gương mặt nhợt nhạt trắng như tờ giấy, hai mắt nhắm chặt một cách vô lực, khóe miệng vẫn còn lộ ra một vệt máu. Dưới giường là một chiếc khăn trắng đã thấm máu, cổ tay áo bên cạnh góc chăn của hắn cũng thấm vài vệt máu đỏ.

Hắn thổ huyết thật im lìm.

Hoành Văn ở bên cạnh ta nói: “Bảo bối yêu quý của ngươi đã thổ huyết đến ngất đi rồi, ngươi ở đó còn ngây người ra làm gì? Còn không mau mà đỡ người ta ôm vào lòng, cho gọi đại phu đến chẩn trị đi.” Nói rồi đưa tay lên đẩy ta trở lại vào thể xác của Lý Tư Minh. Ta từ trên giường xoay người ngồi dậy, nâng nửa người Thiên Xu lên, giúp hắn lau lau vệt máu nơi khóe miệng. Hoành Văn dùng ẩn thuật, cố tình khiến

cho ta đây tức Lý Tư Minh mắt phàm có thể thấy được hần. Rồi ngồi ở trên ghế, mỉm cười nhìn Thiên Xu đang mê man trong lòng ta. Ta giấu đi biểu hiện trên gương mặt, cất cao giọng gọi: “Người đâu!”

Nha hoàn nghe thấy vội đẩy cửa khẩu đầu, ta run giọng nói: “Mau cho gọi đại phu, Ngôn công tử thổ huyết.”

11. Chương 11

Đại phu trong Đông quận vương phủ nói với ta, mạch tượng của Ngôn công tử không ổn định, nguyên do là đã nhiễm hàn khí lâu năm, ứ đàm sinh phiền muộn, cho nên mới kéo dài liên miên thế này.

Ta xua tay cắt ngang lời nói của lão, “Bản công tử đây không hiểu biết gì về y thuật, lão nói dài dòng với ta thì có lợi gì? Bệnh đã biết, thì hãy trị đi.”

Ông lão vội vàng dạ dạ, chậm rãi tuân tự kê khai đơn thuốc, nói rằng phương thuốc này chỉ có thể khiến chứng ho của Mộ Nhược Ngôn trở nên ổn định hơn, có ý ngầm ám chỉ rằng căn bệnh này của Mộ Nhược Ngôn không thể trị dứt được.

Không thể trị dứt, vậy chẳng lẽ đây là bệnh lao sao?

Ta cúi đầu nhìn Mộ Nhược Ngôn một lúc, hèn gì sắc mặt hần lại vàng vọt trắng bệch ra như vậy, cả ngày ho khan, nguyên do là mắc bệnh lao trong người

~~Hoàn Văn vẫn còn chưa đi, ở bên cạnh bàn thản nhiên nói: “Nhìn vẻ mặt đầy ưu sầu của người, xem ra là rất thương tiếc, rất đau lòng rồi.”

Tâm tình của bản tiên quân thế này mà lại bị người đem ra chế giễu khiến lòng ta đây càng rối như tơ vò, ta nào còn tâm sức đâu nữa để mà xót xa. Ta nhìn xung quanh bốn bề vắng lặng, liền thấp giọng nói: “Trời cũng đã sáng lắm rồi, Triệu công tử không sợ có người đến thỉnh mạch trọng sao?”

Hoàn văn nói: “Vậy, ta về phòng trước. Người cứ ở đây mà chăm sóc Thiên Xu đi.” Ngân quang chợt lóe lên, thoáng cái đã không thấy bóng dáng hần đâu. Xem chừng là đã đi mất rồi.

Bản tiên quân ngồi xuống bên giường, Thiên Xu vẫn còn chưa tỉnh, ta cầm tay hần đặt trở lại vào trong chăn, giúp hần kéo chân nhích lên một chút để đắp cho kín người. Ngọc Đế đối với Thiên Xu quả thật rất tàn nhẫn, cả nhà thì chết hết, gia sản cũng bị tịch biên, lại ban cho hần chứng bệnh lao trên người. Khiến hần phải dở sống dở chết mà gánh chịu tội. Còn Nam Minh kia thì lại được làm tướng quân một cách vui vẻ bên Nam quận, thật là chưa nghe nói qua hần phải chịu khổ như thế nào ở đó.

Ta dứt chưa xong chén thuốc, thì Thiên Xu đã tỉnh lại, ta kéo tay áo lên giúp hần lau đi phần thuốc còn dính lại nơi khoe miệng, “Lần này ngâm mình trong nước, lại khiến bệnh lao trong người tái phát, tội gì phải như vậy.”

Mộ Nhược Ngôn cười khắc khổ: “Có lẽ số mệnh đã định cơ thể này của ta muốn sống không được muốn chết cũng không xong, chỉ là lại làm phiền đến người rồi.”

Ta cười gượng nói, “Người là bảo bối yêu quý của ta, làm bất cứ việc gì cho người ta đều cam tâm tình nguyện.” Là do Ngọc Đế phái bản tiên quân xuống ở bên cạnh người, bản tiên quân làm bất cứ việc gì cũng đều là lẽ đương nhiên.

Tranh thủ oán trách một lúc, bản tiên quân thiệt tình nhin không nổi nên hỏi, “Đại phu nói rằng đây là bệnh cũ lâu năm của người. Mộ phủ phạm tội cũng không bao lâu, tính ra trước kia người cũng là thiếu gia trong phủ, như thế nào lại khiến bản thân mang trên người chứng bệnh lao như vậy?”

Mộ Nhược Ngôn im lặng không lên tiếng.

Ta nói: “Chẳng lẽ lại cùng Đan Thành Lăng xảy ra quan hệ?” Thấy hần vẫn không hé môi, ta lại nói tiếp: “Người đối với hần thật sự là tình bền hơn vàng. Đến khi nào thì có thể đem tình sử của các người nhất

nhất kể cho ta nghe thử.” Ta thuận tay với lấy mái tóc mềm mại của Thiên Xu, “Cũng nên để cho bản công tử biết được, hần là người như thế nào ở trong lòng người chứ.”

Mộ Nhược Ngôn vẫn im lặng không hé lời nào. Bản tiên ngấm nghĩa mái tóc trong tay một hồi lâu, sau mới buông tay ra. Lặng lẽ bước ra khỏi cửa đi dạo.

Phía dưới hành lang trước viện, một vật thể nào đấy như mũi tên lao thẳng đến bên chân ta, bàn tay bé xíu nín chặt lấy góc áo choàng của ta mà giật giật, “Tiểu thúc thúc, tiểu thúc thúc ~~” Ta nhướn mày lên, sờ sờ đầu hần, “Làm sao lại không ở trong phòng nghe tiên sinh giảng bài, lại chạy loạn ra đây rồi.”

Đưa mắt thấy Tấn Thù đang núp sau cây cột, lộ ra nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, bị ta nhìn thấy, liền rụt rè nấp lại sau cây cột. Bản tiên quân quang minh lỗi lạc, đứa nhỏ này vì sao vừa nhìn thấy ta lại giống như thấy lão hổ tinh không bằng, thiết là không sao hiểu nổi. Tấn Ninh nhẩn nhẩn cái mũi lay lay chân ta: “Viết chữ đau tay, tiểu thúc thúc ~ ta muốn đi thăm thúc thúc trong viện, tay đau, phải để thúc thúc trong viện thổi một chút.”

Gương mặt ta cau lại, đầu óc của thằng nhãi con này thiết tình, đúng là lắm trò thật. Xa xa lại thấy Hoành Văn từ hướng thư phòng đi lại đây.

Chân ta bị Tấn Ninh bám chặt, đành phải ở tại chỗ mà gượng cười chào hỏi, “Thật tình cờ, Triệu tiên sinh.”

Hoàn Văn bước đến gần, nhả nhặn mà chấp tay, “Tam công tử.” Rồi lại nhìn nhìn bên chân ta, cười nói: “Là tiểu thiếu gia sao?”

Ta lại cười trừ, cảm thấy hai chân nhẹ hần. Chỉ thấy Tấn Ninh giống như một cái phi tiêu, lao thẳng đến trước người Hoàn Văn, ôm lấy hai chân Hoàn Văn, “Ca ca ——” Hoàn Văn thân hình cao lại nhỏ nhắn, cả người bất ngờ như muốn bổ nhào ra, vội lui về phía sau từng bước. Tấn Ninh nhanh túm lấy vạt áo choàng lúc ẩn lúc hiện của Hoàn Văn, ngược khuôn mặt còn búng ra sữa của mình lên mà hỏi: “Ca ca, người tên gì?”

Hoàn Văn Thanh Quân căn bản sinh ra đã là thần tiên rồi, không phải từ phàm thể sinh ra, chưa từng thấy qua đứa trẻ như vậy, vì thế ngẩn ra một lúc, sau lại bật cười nói: “Người hỏi ta sao? Ta họ Triệu, tên một chữ Hoành.”

Bản tiên quân đi nhanh về phía trước, muốn kéo Tấn Ninh ra, thằng nhãi con này cứ túm lấy Hoàn Văn không buông, cái mặt cứ tỉnh bơ mà nói: “Triệu ca ca đẹp, Tấn Ninh thích! Triệu ca ca, ôm một cái!” Ta không nể mặt liền đưa một tay kéo lấy tên tiểu quỷ này ra khỏi người Hoàn Văn, “Đủ rồi! Cái gì mà Triệu ca ca. Vị này chính là Triệu tiên sinh mà tổ phụ mời đến. Phải gọi là tiên sinh biết không!” Tấn Thù núp sau cây cột cũng mút mút ngón tay mà tiến lại gần Hoàn Văn, vừa nhìn thấy ta thì lại rụt rè mà lui về phía sau.

Hoàn Văn cười rất thoải mái, Tấn Ninh ở trong tay ta cứ giãy giụa loạn xạ cả lên, muốn lao nhanh về lại chỗ Hoàn Văn, phía dưới hành lang chợt có người quát: “Ninh nhi, làm cái gì thế!” Tấn Ninh lập tức đứng im, không dám nhúc nhích nữa. Cha hần – Lý Tư Hiền vội sải bước đi nhanh lại đây, từ trong tay bản tiên quân mà xách cái lỗ tai Tấn Ninh kéo về bên người, Tấn Thù cũng vội lấy tay ra, ậm ừ trong miệng mà gọi một tiếng đại bá phụ. Lý Tư Hiền lạnh lùng nói: “Trước mặt tiên sinh đây lại vô lễ như thế, từ trước đến giờ lão sư dạy người như thế nào! Mau trở về phòng mà đứng tự kiểm, rồi chép phạt một trăm lần cho ta.” Tấn Ninh mím chặt môi nghẹn ngào, thút tha thút thít mà khóc rồi đứng lên. Hai nhũ mẫu vội tiến lên, đưa Tấn Ninh và Tấn Thù đi. Tấn Ninh vừa khóc vừa đi, đưa tay áo lên chùi nước mắt nước mũi mà không quên quay đầu lại nhìn Hoàn Văn. Lý Tư Hiền chấp tay nói: “Khuyển tử vô phép, mạo phạm Triệu tiên sinh, mong Triệu tiên sinh chớ trách.”

“Triệu công tử” ánh mắt thoáng cười, làm sao lại có thể trách mắng được chứ. “Đại công tử khách khí, tiểu thiếu gia tính khí trẻ con, hiểu biết về kiến thức ngôn ngữ vẫn còn hồn nhiên, ngày sau nhất định sẽ là long phụng trong loài người.”

Lý Tư Hiền luôn miệng tán thưởng tiên sinh, xoay người nói với bản tiên quân: “Phụ thân đang ở đại sảnh, lệnh cho Tam đệ người tức tốc qua đó.”

Nét mặt Lý Tư Hiền nặng trĩu, có vẻ như Đông quận Vương tìm bản tiên quân là vì chuyện khó lường

trước được. Bản tiên quân nghi hoặc thăm dò rồi tiến đến đại sảnh, bắt gặp Lý Tư Nguyên cũng đang ở đây, đưa tay che miệng mà nhỏ giọng nói với ta: “Đệ cùng vị công tử ở trong viện kia, phụ thân đã biết được. Hiện giờ nô khí đang rừng rực.”

12. Chương 12

Đông quận Vương đứng xoay người lại ở đại sảnh, đợi bản tiên quân vừa vào cửa, lập tức nói: “Đóng cửa.”

Cánh cửa ở đại sảnh lập tức khép lại kín mít. Đông quận Vương chỉ vào những tấm bài vị dày đặt phía trên bàn thờ, “Quỳ xuống.”

Bản tiên quân nhất thời không thể không quỳ xuống một lúc. Ai ya, lão quỷ, lão đế Tống Dao Nguyên Quân ta phải thụ phạt quỳ ở đây, chỉ sợ khi xuống âm phủ một ngàn năm lão cũng không thể đầu thai được, giảm phúc tam thế.

Đông quận Vương vênh thẳng hàm râu: “Nghịch tử, ngươi một hai chục năm nay đều ngây ngô mọt mọt, vì phụ chưa từng dạy dỗ ngươi, cư nhiên hiện giờ ngươi lại tiếm nhiệm long dương, nuôi dưỡng nam luyện! Xem bốn vương hôm nay ở trước linh vị tổ tiên cắt đứt cái tà tâm của ngươi như thế nào.” Hét lớn một tiếng, “Thỉnh gia pháp!” Phút chốc có một tiểu tư mang đến một cây thiết trụ, có thanh sắt quấn quanh, thiết trụ đây chính là thiết côn, ở phía đầu có một ít cây trà thô ráp bao quanh. Đông quận Vương gia quả nhiên là xuất thân võ tướng, gia pháp lại hung mãnh như thế.

Tiểu tư phụng mệnh xách một cái ghế dài ra, đem bản tiên quân đặt ở trên ghế khiến ta không thể nào nhúc nhích được, Đông quận Vương xắn tay áo lên, vung mạnh thiết trụ xuống lưng ta. Một nhát thật mạnh, thanh sắt cắm vào da thịt, bản tiên quân đau đớn mà rên lên một tiếng, trước mắt kim quang lóe lên, đột nhiên ta lơ lửng giữa không trung. Hoành Văn kéo lấy bản tiên quân thấp giọng nói: “Đã tới chậm một bước.” Rồi nhẹ tay mơn trớn lưng ta, “Có phải đã bị thương rồi không, đau lắm phải không?”

Thần sắc áy náy, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ xót xa thân thiết, ta cười nói: “Một chút thương tích thể kia sao có thể đã thương đến chân thân ta. Chỉ vì bầm trong cơ thể phạm trần của Lý Tư Minh, nên mới có thể khiến ta đau đớn như vậy. Cũng may là có ngươi, ta chỉ bị đau một chút. Nếu trông chờ vào Mệnh Cách Tinh Quân, không biết bản tiên quân bị đánh tới cái dạng gì lão mới chịu xuất hiện.” Đôi mắt và chân mày của Hoành Văn dần giãn ra, ở bên cạnh dịu ta đi chuyển giữa không trung, xem Đông quận Vương vung cao thiết trụ hung hăng giáng mạnh xuống tấm lưng Lý Tư Minh. Một nhát rồi lại một nhát. Tấm lưng Lý Tư Minh loang lổ vết máu, tiểu tư bên cạnh nhìn thấy mà khóc nức nở: “Vương gia, Tam công tử dường như ngất đi rồi.”

Đông quận Vương vừa nghe chợt dừng tay, “Súc sinh! Chắc là đã hôn mê rồi!” Tiểu tư nâng Lý Tư Minh dậy, đưa tay đặt trước mũi, rồi khóc lớn nói: “Vương gia, Tam công tử dường như, dường như không còn hơi thở nữa ~”

Nét mặt già nua của Đông quận Vương thoát chút trở nên hoang mang. Tiểu tư nhanh như chớp vội đi mời đại phu, bản tiên quân cùng Hoành Văn ở giữa không trung nhìn xem một đồng người vây quanh cái thể xác sống kia mà xem mạch, châm kim, rót thuốc, dùng băng mà ấn huyết nhân trung, trông thật là thân thiết.

Xem đến cao hứng, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, Đông quận Vương đến cả đứa con ruột cũng có thể đánh đập tàn nhẫn như vậy, không biết sẽ xuống tay với Thiên Xu như thế nào. Ta vội chạy vọt đến hàm viện, trong phòng ngủ không có người, trong viện cũng không có, bèn niệm thần chú tìm người, hóa ra là bị đưa đến nhà củi phía sau viện. Bản tiên quân liền cười lưu tình đuổi đến, đến nơi thì nhìn thấy một tên nô bộc cường tráng đang bưng một cái bát đưa đến bên miệng Mộ Nhược Ngôn.

Nước trong bát hồng hồng đen đen, còn nổi cả bọt lên nữa.

Mộ Nhược Ngôn nhìn thấy cái bát này thì bộ dáng quả rất vui vẻ, ánh mắt hàng mi đều toát lên nét vui sướng, chờ đợi bát thuốc ấy nhanh chóng đưa mình đến cửa tử. Lúc bản tiên quân “đút” người uống thuốc sao không thấy người phối hợp tinh thần được như vậy. Ta giận dữ, xuất ra một tia chớp, cái bát trong tay tên nô bộc cường tráng kia lập tức vỡ toang xuống đất, nước thuốc sinh sôi đầy khói trắng trên mặt đất. Tên nô bộc cường tráng ấy đưa mắt nhìn giữa không trung, thần sắc sợ hãi, “Ban ngày ~~ giữa thanh thiên bạch nhật ~~ trong phòng sao lại có tia chớp như vậy~~ quý ~~ có quý!!” hắn vội quỳ rạp xuống đất dập đầu bình bịch, “Đại tiên tha mạng! Đại tiên tha mạng!” Rồi nháo nhào mà bỏ ra cửa, “Có quý ——”

Quý, quý mà có gan động vào Thiên Xu sao.

Mộ Nhược Ngôn cúi đầu nhìn xuống mặt đất, lại ngửa đầu lên nhìn giữa không trung, tự cười khổ mà giấu cợt bản thân: “Xem ra ông trời thật đang đùa giỡn ta sao.”

Thiên Xu, thấy rõ là tốt rồi. Là Ngọc Đế đùa giỡn với người, ông trời hay Ngọc Đế cũng cùng một người cả thôi.

Hoàn Văn không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh ta, nói: “Thiên Xu uống xong được cũng không thể chết được, người không cần phải lộ tiên tích như thế.”

Ta nói: “Uống xong tuy không thể chết được, nhưng bụng cũng sẽ đau quặn quai. Ta thật sự chẳng muốn hầu hạ hần chút nào. Đúng là uống hết được không cần cứu cũng chẳng chết, Mộ Nhược Ngôn sẽ trở thành yêu quái trong mắt những người ở đây, về sau sẽ có rất nhiều phiền toái.”

Hoàn Văn nhìn nhìn ta, không thêm nói gì.

Lại quay về đại sảnh, tận mắt nhìn thấy đầy tớ hì hục đưa Lý Tư Minh quay về hàm viện. Đợi cho cơ thể yếu ớt kia được đặt lên giường, Đông quận Vương cùng hai người con vây quanh trước giường mà thở dài lo lắng, bản tiên quân chui vào thể xác Lý Tư Minh, khẽ mở mắt ra, hữu khí vô lực mà hô đứt quãng: “Nhược Ngôn..... Nhược Ngôn..... Ta không thể sống mà không có người.....” Thê lương mà hướng về giữa không trung mà nhìn Hoàn Văn, suy sụp mà nhắm mắt lại, đột nhiên lại bị kéo ra giữa không trung. Lý Tư Minh vì thế mà yếu ớt nằm xuống bất động.

Lý Tư Nguyên rưng rưng nói: “Phụ thân, xem ra đã không còn cách nào nữa, người cứ để cho tam đệ bảo dưỡng người kia còn hơn là khiến đệ ấy sống như cái xác không hồn như vậy.” Lý Tư Hiền cũng nói: “Phụ thân, xem ra đây đúng là số mệnh.”

Đông quận Vương ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Oan nghiệt, quả là oan nghiệt! Bổng vương tạo nên cái nghiệt gì, sao lại đem tiểu súc sinh nuôi dưỡng đến nỗi này ~~” đôi mắt già gần lệ, ảm đạm nhắm lại, “Được rồi, đây là cái mệnh của tên vương bát (*con rùa) này, cứ theo ý của nó.” Phán phó kẻ dưới rằng, “Đưa đại phu đến phòng củi, xem người nọ còn cứu được hay không.”

Một lúc sau ba bốn người đưa Thiên Xu tiến vào, Đông quận Vương đưa mắt nhìn, rồi hừ mạnh một tiếng, phất tay áo mà đi khỏi. Mộ Nhược Ngôn bị đẩy đến bên cạnh giường của ta, nhìn thấy tình trạng thê thảm của Lý Tư Minh lúc này, thần sắc thoáng chút suy sụp. Quả là so với lúc trước Thiên Xu đây đúng là có tình người hơn một chút rồi.

Lý Tư Nguyên ở mép giường nói: “Tam đệ mau tỉnh lại, người mà đệ mong nhớ đã đến rồi.”

Hoàn Văn ngoài miệng cười nhưng trong lòng không cười, vỗ vỗ bả vai ta, “Đến lúc người đi xuống biểu hiện rồi đó.” Rồi bỗng nhiên một chương đẩy mạnh ta, tiến vào thể xác của Lý Tư Minh.

Bản tiên quân khẽ động dậy, mắt nửa nhắm nửa mở, lại hữu khí vô lực mà lẩm bẩm nói: “Nhược Ngôn ~~ Nhược Ngôn.....” Ta run rẩy hai tay, quờ quạng quạng lại với được một vật gì đấy, là bàn tay có chút lạnh lẽo, chính là tay của Mộ Nhược Ngôn.

Ta chỉ giả vờ đưa hai tay lên quờ quạng cho có thôi, không nghĩ tới có thể quờ được tay của Mộ Nhược Ngôn, đang miên man suy nghĩ tiếp theo phải làm gì. Đột nhiên kim quang chợt lóe lên, ta lại bị kéo ra giữa không trung.

Bản tiên quân trơ mắt nhìn Lý Tư Minh đầu lệch một bên, co quắp trên giường, tay trái còn nắm chặt tay của Mộ Nhược Ngôn.

Hoành Văn thản nhiên nói: “Rất tốt, rất tốt.”

13. Chương 13

Lý Tư Nguyên ở trước giường ho khan một tiếng mà nói: “Tam đệ, đệ hãy tịnh dưỡng thật tốt, nhị ca và đại ca ngày mai lại đến thăm đệ.” Rồi quay đầu lại đưa mắt ra hiệu cho Lý Tư Hiền, Lý Tư Hiền vội vàng nói: “Đúng đúng, tam đệ bị thương không nhẹ, vừa này mới uống thuốc ở đại sảnh, cần phải được tịnh dưỡng. Phụ thân cũng về phòng nghỉ ngơi trước đi.” Lại quay đầu nói với tiểu tư và nha hoàng: “Người không phận sự thì lui ra hết, những người còn lại thì đứng canh giữ ngoài cửa, đợi thuốc đến thì hầu hạ tam thiếu gia uống.”

Đông quận Vương nghiêng mắt thoáng nhìn trên giường, thở dài một tiếng, phất tay áo ra khỏi cửa, những người còn lại cũng nhanh chóng rời khỏi. Lý Tư Nguyên thì cứ dây dưa dằng dặt, rồi xoay người bước đến bên giường, chấp tay nói với Mộ Nhược Ngôn: “Gia phụ trời sinh tính khí cương trực lại ương ngạnh, tam đệ đây lại khiến cho lão nhân gia của hần phải lao tâm khổ trí, hôm nay cơn giận lại lên đến đỉnh đầu, đã cư xử không phải với công tử, mong công tử lượng giải.” Nói xong mới đi ra khỏi phòng.

Cửa phòng khép lại, trong phòng chỉ còn lại Thiên Xu cùng Lý Tư Minh. Ta cười lạnh nói với Hoành Văn: “Sao không đợi ta ở dưới đó, gỡ tay Thiên Xu ra đã, người lại kéo ta lên trên đây rồi?”

Hoành Văn nhướng đôi mày sắc sảo lên mà nói với ta: “Người gấp cái gì, khó khăn lắm mới nắm được tay Thiên Xu, sao không để đó nắm thêm chút nữa, dù gì bây giờ cũng không có ai, để xem Thiên Xu sẽ đối xử với Lý tam công tử người như thế nào.”

Bản tiên quân đành phải ê ô hai tiếng, nhìn Mộ Nhược Ngôn đang đứng ở trước giường, hai hàng lông mày mảnh mai có chút chau lại, nhìn vào tấm lưng của người trên giường, Lý Tư Minh vẫn không nhúc nhích, lại khom lưng xuống nhẹ nhàng mà gỡ từng ngón tay Lý Tư Minh, rút tay ra khỏi. Rồi kéo lấy tấm chăn bên cạnh, nhẹ nhàng đắp lên trên người Lý Tư Minh.

Hoành Văn nhìn ta mà cười hì hì, “Hành động đắp chăn cho người đang nằm trên giường, xem ra việc này tương lai đúng là khó có thể lường trước được.” Bản tiên quân vừa bị hần thấy sự việc này, không thể không xấu hổ mà vội ho một tiếng, cười ha ha, “Thiên Xu Tinh Quân ở thiên đình luôn luôn có tấm lòng thương xót cho những người ốm yếu, giờ làm phạm nhân cũng không có gì thay đổi.”

Một lát sau, tiểu nha hoàn gõ cửa bước vội vào đưa chén thuốc an thần tĩnh tâm đến cho tam thiếu gia uống, tình huống lúc này đương nhiên phải đưa đến tay của Mộ Nhược Ngôn, cảm phiền Ngôn công tử giúp thiếu gia uống thuốc, nô tỳ xin phép cáo lui trước. Rồi cúi chào trở ra.

Mộ Nhược Ngôn đang cầm chén thuốc đứng đó, bản tiên quân nhin không được nên ghé đầu ra xem xét, mới vừa rồi Thiên Xu động thủ giúp ta đắp chăn, bản tiên quân trong lòng có chút vui sướng. Lúc này Lý Tư Minh lại giống như hoạt tử nhân (*người vô dụng, không thể làm gì) nằm ở trên giường, không biết Thiên Xu sẽ dùng cách gì để giúp ta uống thuốc đây?

Hoành Văn ở sau lưng bản tiên quân mà xột xa nói: “Người dài cổ ra như vậy, chắc là đang đợi Thiên Xu dùng miệng “đút” thuốc cho người chứ gì?”

Ồh? Bản tiên quân nhớ rõ là Hoành Văn Thanh Quân chưa từng tập qua thuật độc tâm mà.

Hoành Văn kéo dài hơi mà nói: “Mơ đi.” Rồi một tay đẩy bản tiên quân té ngã, nhập vào thân thể của Lý Tư Minh, “Thành thành thật thật mà xuống đó uống thuốc.”

Bản tiên quân đành phải hé mở mí mắt, ngơ ngậy giả làm bộ dáng của một người vừa tỉnh lại. Ở trong cơ thể này của Lý Tư Minh, lập tức cảm giác được những vết thương vừa rồi quả rất đau đớn, hữu khí vô lực gọi một tiếng Nhược Ngôn. Nghe thấy Mộ Nhược Ngôn đáp lại với một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Thuốc đến rồi, uống trước đi.”

Ihh, bản tiên quân xuống đây chính là để uống thuốc. Bất quá trước khi uống thuốc, ta còn muốn vờ vịt một tí đã. Ta gắng gượng nửa thân người dậy mà đứt quãng nói: “Nhược Ngôn ~ Nhược Ngôn ~ người còn ở đây ~ phụ thân ta, người không ~ người không gây khó dễ cho người chứ.....”

Mộ Nhược Ngôn không nói gì cầm chén thuốc bưng lại đây, ta vận động nửa thân mình, dùng miệng tiếp lấy chén thuốc mà uống, rồi Nhược Ngôn lại đưa tay đến đón lấy chén thuốc, để lại xuống bàn, mở cửa phòng ra, tiểu nha hoàn lập tức tiến vào thu dọn chén. Ta hấp hối mà căn dặn: “Mộ công tử đang bệnh, hãy đưa công tử về Đông Sương tĩnh dưỡng trước, chờ thương tích của bản công tử lành lại rồi mới tính sau.” Tiểu nha hoàn vội cúi đầu tuân mệnh.

Ta lại bị Hoàn Văn kéo ra giữa không trung. Khiến cho Lý Tư Minh giờ nằm úp sấp trên giường, bản tiên quân tranh thủ mấy ngày rảnh rỗi này. Buổi tối ở trong phòng Hoàn Văn ngủ, ban ngày thì ẩn thân ở trong Vương phủ đi tới đi lui, hoặc không thì hóa thành một hình dạng khác ở trên phố mà đi dạo mấy vòng. Mỗi ngày nhập vào thân thể của Lý Tư Minh vài lần, thanh tỉnh một lát, uống thuốc ăn cơm, giải quyết mấy chuyện “cấp bách” trong người.

Hoàn Văn mấy ngày nay thì lại rất bận bịu, Đông quận Vương đối với vị mặc trọng – Triệu tiên sinh này cực kỳ coi trọng, mỗi ngày mời hẳn với hai đứa con cùng ở thư phòng để thương nghị đại sự. Lấy tình thế thiên hạ mà luận mưu lược. Bản tiên quân ẩn thân ở bên cạnh Hoàn Văn nghe qua một hồi, cảm thấy thật vô vị. Đành không nghĩa khí mà bỏ lại Hoàn Văn để ra phố mà nghe mấy tiểu khúc. Hoàn Văn đối với sự tình này có phần canh cánh trong lòng, vào lúc ban đêm thì không cho bản tiên quân ngủ ở trên giường của hắn.

Ta chỉ biết đứng ở đầu giường mà cười lạnh với hắn: “Đêm khuya gió sương lạnh lẽo, Hoàn Văn Thanh Quân nở lòng nào để cho tiên hữu ngủ bờ ngủ bụi ngoài kia?”

Hoàn Văn nghiêm mặt nói: “Đông quận Vương phủ sương phòng trống rất nhiều, sao lại không tìm thấy một gian để mà ngủ.”

Ta lắc đầu: “Sương phòng trống thì có nhiều, nhưng chăn giường thì lại rất ít.”

Hoàn Văn nói: “Vậy thì cứ nhập vào Lý Tư Minh, trong phòng ngủ của hắn có cái giường rất lớn. Không thì qua giường của Thiên Xu ở bên Đông sương mà nằm, chỗ đó cũng rất thoải mái áh.”

Gương mặt ta làm ra vẻ khổ sở, “Nhập vào Lý Tư Minh khiến lưng ta đau lắm, còn ngủ cùng Thiên Xu thì lại thấy đau đầu.” Ta cười trừ ôm lấy bả vai Hoàn Văn, “Dù trong thiên hạ này có ngàn vạn nơi để ngủ, tại hạ chỉ khao khát cái giường này của Thanh Quân mà thôi.”

Hoàn Văn cười khúc khích nói: “Người nói ra mấy lời này thật không sợ bị đem đến tiên bàn để xử quyết áh.” Bản tiên quân thuận lợi chui vào trong chăn ấm.

Lý Tư Minh không hổ là hóa thân của bản tiên quân, thương tích sớm hồi phục. Bốn năm ngày là đã tan máu bầm, đóng vảy kết.

Hắn thật đã hồi phục, mấy ngày nhàn nhã của bản tiên quân cũng qua rồi. Việc quan trọng trước mắt là phải quay về thân thể của Lý Tư Minh, quay về chiếc giường lớn trong phòng ngủ kia, một lần nữa lại đem Thiên Xu giữ chặt bên người.

Mấy ngày nay chân thân ta phiêu lãng bên ngoài, cũng từng đi thăm qua Thiên Xu mấy lần. Thấy hắn mỗi ngày ăn không hết hai khẩu cơm, xem mấy cuốn kinh thư sử sách, ở trong viện bên cạnh cây hạnh nhỏ gần cái ao mà nhìn về phía chân trời, nhớ nhung Đan Thành Lăng, rồi tự đánh với chính mình hai ván cờ vây. Hắn như vậy không sinh bệnh cũng uống. Mỗi ngày đều trải qua cuộc sống vô vị thế này, kìm nén riết rồi cũng thành bệnh.

Sau khi ta đưa Thiên Xu quay về phòng ngủ, hắn hàng đêm vẫn cứ ho khan. Nhưng lại không dám ho thành tiếng, đem cơn ho mà kìm chặt ở trong lòng. Thân hình mỏng manh tự mình chịu đựng ấy lại khiến lòng trắc ẩn của bản tiên quân nổi lên, nâng hắn dậy vỗ nhẹ vào sau lưng, mở cửa ra căn dặn kẻ dưới chuẩn bị nước nóng pha trà cho Mộ Nhược Ngôn uống, chân thành mà nói: “Muốn ho thì cứ ho, đừng cố chịu đựng, ta ngủ không sợ bị kinh động đâu.” Mộ Nhược Ngôn thuận theo uống hết chum trà rồi nằm xuống, ta thở dài, cũng nằm xuống.

Vừa nằm xuống thì bên đầu lại văng vẳng tiếng gì như tiếng ruồi kêu: “Tổng Dao Nguyên Quân, Tổng Dao Nguyên Quân ——”

Mệnh Cách lão nhân này mấy ngày nay không thấy bóng dáng đâu, giờ tự dừng lại mò đến đây.

Lão lần này đến đây, nhất định là lại có chuyện thất đức giao cho bản tiên quân làm rồi.

Quả nhiên, ở trên nóc nhà, Mệnh Cách Tinh Quân liền giả mù sa mưa hỏi thăm thương thế của bản tiên quân đã lành hẳn chưa, ta lại cười nói: “Mấy nhát gậy này đều do người an bày lên lưng ta, thương tích có khỏi hay không trong lòng Tinh Quân đây nắm rõ, việc gì còn phải hỏi nhiều như vậy.”

Mệnh Cách Tinh Quân cười trừ, giờ mới chịu nói thẳng vấn đề chính.”Giờ hội nửa đêm vào năm ngày sau, Đan Thành Lăng sẽ đến Đông quận Vương phủ cướp Mộ Nhược Ngôn, thay Mộ Nhược Ngôn chịu một kiếm của Lý Tư Minh, mang thương thế một mình đào thoát.”

Êhh? Lý Tư Minh ta không phải là yêu thương Mộ Nhược Ngôn sao. Có gì lại có thể lấy kiếm mà đâm hấn? Muốn đâm thì cũng phải đâm Đan Thành Lăng chứ.

Mệnh Cách lão nhân vuốt vuốt sợi râu mà nói: “Nguyên Quân àh, tình cảm của người phạm là một thứ rất khó mà lý giải, không thể tự chủ được. Mấy loại tình cảm này quả thật rất phức tạp, ngay cả tình cảm của chính bản thân mình mình còn không khống chế được nữa là, chỉ là do cố gắng hết sức mà vẫn không thể có được thì đành phải hủy diệt nó đi mà thôi.”

Bản tiên quân hiểu được điều này, nhất kiếm này chính là vì thứ tình cảm ác nghiệt của bản tiên quân ta khiến cho Nam Minh Đế Quân thấy rõ được tình này thiên động thế nào. Một kiếm xuất ra, chẳng phải là tình cảm của Thiên Xu đối với Nam Minh ngày càng sâu nặng, Thiên Xu sẽ càng căm hận ta hơn sao.

Độc ác thật là độc ác, hận thì cứ hận. Dù sao việc bản tiên quân làm cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, cũng chưa từng mong chờ điều tốt đẹp gì sẽ đến.

Ngọc Đế thật không sai, khiến cho ta có thể có được cơ hội đâm Nam Minh Đế Quân một kiếm. Khi ở trên thiên đình, trong lúc tức giận mà bản tiên quân từng nói ra mấy lời ác độc rằng hận không thể đâm Nam Minh Đế Quân một đao, lời nói ấy nhất định đã bị Ngọc Đế nghe qua. Ngọc đế thật anh minh.

Ta nghe xong Mệnh Cách lão nhân trần thuật, vui sướng mà trở xuống dưới, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện: “Thiên Xu hàng đêm ở trên giường đều ho khan khiến ta không được yên giấc, có thể giúp hấn trị chứng bệnh lao này không?”

14. Chương 14

Mệnh Cách Tinh Quân gương mặt có phần khổ sở: “Ngọc Đế từng hạ lệnh, chúng tiên trên thiên đình không được phép dùng tiên thuật can thiệp vào thiên mệnh.....”

Ta nói: “Nếu có phương pháp nhân gian nào có thể trị được, không thể xuất ra một chút nhân tình để mà trị liệu sao? Thật sự ta nghe những âm thanh ấy liền thấy đau cả đầu.”

Mệnh Cách vuốt vuốt hàm râu cân nhắc một lát, bản tiên quân lại nói: “Ngọc Đế cũng từng nói, kiếp này phạt Thiên Xu cùng Nam Minh nhiều lần trải qua tình kiếp. Bệnh lao không tính trong tình kiếp, trị xong cũng không gây trở ngại gì.”

Mệnh Cách rốt cuộc cũng hạ khẩu khí, “Cũng được, chỉ là Nguyên Quân vạn lần không thể vận dụng tiên thuật.”

Ta lặng lẽ nói: “Với tình hình hiện giờ của ta muốn động tiên thuật cũng khó.” Mệnh Cách cười ha hả nói: “Gần đây thật là uất ức cho Nguyên Quân.” Ông lão đây hẳn sẽ đền đáp, đồng ý với bản tiên quân việc này, thế mà giờ lại lên tiếng hỏi thăm sức khỏe của Hoành VănThanh Quân. Rồi lại thuận gió trở về, ta mới vừa nhẹ nhàng đi lên, giờ lại rơi trở xuống, đang sắp sửa trở xuống nhà dưới thì phía sau bản tiên quân có

tiếng gọi lớn: “Tổng Dao Nguyên Quân, tạm dừng lại chút đã!” Ông lão thở hồng hộc, từ trong tay áo lấy ra một khối bài tử bát quái bằng đồng, đưa vào trong tay bản tiên quân.

“Vật này gọi là Ly Thần Phù, là bảo bối của Thái Thượng Lão Quân, cố ý chuẩn bị riêng cho Nguyên Quân. Thiên Xu chuyển thể cùng Nguyên Quân đều ở trong Đông quận Vương phủ, giờ lại có thêm Hoàn Văn Thanh Quân, e là sẽ có sơn tinh dã quái đến quấy phá, vật này có thể giúp cho chân thân của Nguyên Quân xuất ra, phòng ngừa vạn nhất. Bát quái mỗi tháng chỉ có thể xài được ba lần. Nguyên Quân làm ơn dùng cho cẩn thận vào.”

Ta đón lấy bài tử, “Chỉ có thể xài được ba lần, sao ít quá vậy.” Mệnh Cách đối với cái kiểu được voi đòi tiên này của bản tiên quân thật sự là không hài lòng chút nào, đứng đó mà cần nhằn lải nhải mấy câu, chỉ cho bản tiên quân cách sử dụng bảo bối này, rồi mới thuận gió mà quay trở về thiên đình.

Ta quay về thân thể của Lý Tư Minh, Mộ Nhược Ngôn đã ngủ say. Ban đêm nghe thấy hơi thở hắt thật nhỏ bé yếu ớt, lại không dài lắm. Lớn lên không bệnh không đau thật chẳng dễ dàng gì, nhưng lớn lên lớn trong nhung lụa gấm vóc, thân thể hắt lại yếu đuối như thế này cũng không dễ dàng. Hắt hai mươi năm sau, rốt cục sẽ có hình dáng như thế nào đây.

Ta chớp mắt chưa được bao lâu, hắt lại tỉnh dậy và ho một hồi. Ta dìu hắt ngồi dậy để thuận khí, xuống giường kiểm tra xem ấm trà trên bàn vẫn còn ấm không, rót một chén cho hắt uống, sau đó đỡ hắt nằm xuống ngủ mới có thể yên giấc được một chút. Ta đưa tay kéo tấm chăn về phía trước để đắp cho hắt, xê dịch chiếc gối một chút để hắt có thể thoải mái hơn, rồi mới chớp mắt thẳng đến sáng.

Ngày thứ hai, Đông quận Vương không ở trong Vương phủ, thuận tiện cho bản tiên quân thừa dịp buổi sáng đi tìm Hoàn Văn. Trong phòng không tìm thấy, tìm một hồi chung quanh, xa xa sau cây hồi trong viện thấy có người đang ngồi trong đình, bên người mơ hồ có cái gì đó đang nhúc nhích. Đi đến gần, hóa ra là Tấn Ninh đang ngồi xồm trên thạch bàn cạnh Hoàn Văn, cứ dính chặt lấy Hoàn Văn mà uốn éo. Đang buồn bực đã nhiều ngày lại không thấy hắt chui đến hàm viện, hóa ra là quần lấy Hoàn Văn. Tấn Thù thì ngoan ngoãn mà ngồi ở bên cạnh, cũng đánh liều dùng một tay nắm lấy tay áo Hoàn Văn. Bản tiên quân tới gần đình, chỉ nghe Tấn Ninh nói với Hoàn Văn: “..... Triệu tiên sinh, sau này ta học văn có gì không hiểu có thể hỏi người được không?” trong tay Hoàn Văn còn cầm một quyển sách, hắt là đang xem sách lại bị tên tiểu lưu manh này mò đến quấy nhiễu đây. Ta lại bước về phía trước hai bước, Hoàn Văn vẫn chưa trả lời, Tấn Ninh lại cười hì hì nói: “Tiên sinh, ta có học qua một loại công phu, tiên sinh có muốn xem thử hay không?”

Hoàn Văn cười nói: “Người còn có thể học được công phu nữa à? Thực khó tin áh. Thử biểu diễn một chiêu cho tiên sinh xem thử xem?”

Tấn Thù sắc mặt có phần lo lắng vội kéo tay áo Hoàn Văn, Tấn Ninh liền đưa bàn tay bé xíu bám lên hai vai Hoàn Văn, “Tiên sinh, công phu này là ta học từ tiểu thúc thúc áh, gọi là độ khí. Ôôô.....” Khuôn mặt đang từ từ tiến lên tiếp cận Hoàn Văn, bản tiên quân vội bước nhanh đến, ngay lúc Tấn Ninh định giả trò thì liền xách tiểu tai họa này kéo ra, rồi đặt lên mặt đất. Thô lỗ mà nói: “Tiểu thúc thúc tìm Triệu tiên sinh có việc. Đi chỗ khác chơi mau.”

Đôi môi mềm mại của Hoàn Văn Thanh Quân, bản tiên quân mấy ngàn năm cũng chưa dám nếm thử, thế nhưng suýt nữa lại để cho thằng nhãi con này hưởng lợi trước rồi.

Tấn Ninh khóc lóc sụt sùi mà chạy đi, Tấn Thù cũng lưu luyến mà buông tay áo Hoàn Văn ra, cúi đầu bước chậm theo Tấn Ninh ra sau đình. Ta thở phào một cái, “Vạn hạnh (*vô cùng may mắn).”

Hoàn Văn buông quyển sách xuống nhìn ta nói: “Tiểu hài tử ham chơi, so đo làm gì.” Ta nhếch miệng cười cười. Hoàn Văn hôm nay xem ra tâm tình khá tốt, mỉm cười hỏi bản tiên quân có chuyện gì. Ta nói: “Cũng không có gì,” rồi đem chuyện Mệnh Cách nói tới qua kể lại. Hoàn Văn nói: “Mệnh Cách Tinh Quân viết sổ sách luôn luôn đơn giản hóa sự tình, ngoài việc không diễn đạt rõ sự tình còn kèm theo nghĩa khác trong đó nữa. Chỉ mong lão lần này viết cho rõ ràng chi tiết, đừng để sinh thêm rắc rối nữa.”

Nói đến lại khiến bản tiên quân nhớ đến chuyện xưa, ta đột nhiên nói: “Đúng rồi, ai mà biết được lão viết trong sổ sách như thế nào. Đừng để cuối cùng thành ra Nam Minh đâm ta một kiếm, như vậy thì thiệt là oan uổng áh.”

Hoành Văn tựa tiểu phi tiểu (*cười như không cười) nói: “Đến lúc đó người đổ máu mà ngã xuống, nói không chừng từ đó về sau trái tim của Thiên Xu sẽ rung động. Chính là người hôm trước có nói, Thiên Xu vốn có trái tim nhân hậu mềm yếu mà.” Bản tiên quân chợt rung mình. Hoành Văn lại nói thêm vào: “Dọa người thôi. Yên tâm, khi đó còn có ta, sao có thể để người bị thương được.” Ta cười khổ nói: “Thật không lo hấn sẽ đã thương ta, chỉ e thời gian mà Mệnh Cách nói không chính xác thôi. Nói là bốn năm ngày sau sẽ đến, sợ là tối nay hấn đã mò đến đây rồi.”

Kết quả, vào lúc ban đêm, bản tiên quân ngủ ở trên giường, mắt thì cứ mở thau tháu, lo sợ sẽ có động tĩnh gì. Thức đến sau canh ba, trừ tiếng ho khan của Thiên Xu ra, cái gì cũng không nghe thấy. Không kìm nổi nữa, liền lăn ra mà ngủ.

Liên tục một hai ngày, bản tiên quân ban ngày thì đi khắp nơi hỏi thăm danh y giúp Thiên Xu chữa bệnh, tối về thì lo lắng đề phòng sợ rằng Đan Thành Lăng không đúng hạn mà tiến vào đây, nguyên khí tổn hao nhiều. Nửa đêm không dám ngủ, ta sẵn tiện giúp Mộ Nhược Ngôn thuận khí bưng nước. Ta mấy hôm nay ngày ngày đều mang thuốc bổ đến cho hấn điều dưỡng, buổi tối hấn ho khan cũng ít đi một chút. Nhiệt khí ở tay Mộ Nhược Ngôn cũng dần ấm lên. Một đêm nọ, ta bưng nước đến cho hấn uống rồi mới lên giường nằm, hấn ở bên gối nhẹ nhàng nói đa tạ. Hàng lệ chưa xót lâu năm của bản tiên quân không hiểu sao lại muốn tuôn ra.

Mệnh Cách lão nhân nói rằng sau buổi tối ngày thứ ba, vào lúc canh ba, mây đen áp nguyệt, âm phong nổi lên. Bản tiên quân nghe được ngoài cửa sổ có tiếng tất tất tác tác, động tĩnh có chút không bình thường.

Chẳng lẽ bản tiên quân thực không nhìn lầm Mệnh Cách lão nhân, Đan Thành Lăng không đúng hạn mà tiến vào Vương phủ?

Ta đem tấm bài bát quái ở trong tay đặt lên trước ngực, mặc niệm phù quyết. Trong nháy mắt chân thân đã thoát ra di chuyển giữa không trung, lặng lẽ mà rời khỏi phòng.

Ngoài cửa tinh (*mùi tanh tươi) phong từng trận kéo đến, trong viện lơ mơ một bóng hình lướt qua trong bụi hoa, thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng cười quyến rũ, âm thanh rít lên thê lương buồn bã, là thanh âm của nữ tử.

Hóa ra là bản tiên quân đã đoán sai, Mệnh Cách lão nhân đúng là cái miệng quạ đen.

Không phải Đan Thành Lăng đến đây, mà là yêu quái đến đây.

Nghe thấy cái mùi tanh tươi này, khẳng định là hồ yêu.

Hướng mà hồ nữ kia đi đến chính là phòng ngủ của Hoành Văn, lại còn thêm một con một con tiểu mao đoàn (*thiếu niên) hồ tinh nữa, tu hành chưa đến ngàn năm mà dám cả gan động vào thượng tiên. Bản tiên quân chẳng muốn phí công mà truy đuổi hấn, dứt khoát đi thẳng đến trước cửa phòng Hoành Văn, chờ nàng hồ tinh kia tự mình đến đây, mấu hồ ly thông minh, liếc mắt một cái đã thấy bản tiên quân, cười duyên mà nói: “Aiyo, tiên gia trong viện đây cũng thật là nhiều áh.”

Dựa theo quy tắc ở thiên đình, nếu mà nhìn thấy tiểu yêu quái, không được giết nó ngay, mà trước hết phải giảng đạo cho nó nghe.

Vì thế bản tiên quân trầm giọng nói: “Yêu nghiệt, bản tiên quân niệm tình ngươi cũng có tâm tính, không đành lòng đánh ngươi trở lại nguyên hình, nếu ngươi có thể vứt bỏ tà đạo, tu chính sai lầm, qua mấy kiếp có thể tu thành tiên quả, gia nhập vào thiên đình.”

Hồ nữ nói: “Ai nha, thiết không ngờ tiểu thần tiên đây còn trẻ tuổi thế mà lại dài dòng không khác gì một lão đạo sĩ. Thiếp chỉ là muốn cùng vị tiên quân trong phòng kia có được một đêm yên ương, dính chút tiên lộ. Mà thôi, dù sao trước giờ cũng chả có ai có thể quay về chính đạo, thiếp không dài dòng với chàng nữa, sau này không hẹn gặp lại.” Xoay người một ô quang (*ánh sáng đen) bao quanh thất lưng, hướng nam môn mà đi. Ta đưa tay điểm chỉ, chỉ nghe bên trong ô quang vang lên một tiếng kêu thảm. Ta đã nường tay rồi, có thể toàn mạng hay không còn xem tạo hóa của nàng ta.

Yêu khí trong phòng Hoành Văn vô cùng nặng nề, ta đang định phá cửa xông vào, bỗng nhiên nhớ đến Thiên Xu còn đang ở trong phòng một mình. Hấn là tinh quân chuyển thế, chắc chắn sẽ cầu dẫn yêu nghiệt đến. Hoành Văn tiên thuật cao hơn ta một bậc, trong phòng lại không có động tĩnh gì, đoán rằng hấn không

có việc gì. Bản tiên quân hướng vào khe cửa mà nói: “Hoành Văn, người tự mình ứng phó trước nha, ta đi xem Thiên Xu rồi lại đến giúp người.”

Ta lập tức phát quang khí quay về phòng ngủ trong hàm viện, Mộ Nhược Ngôn vẫn đang ngủ say ở trên giường, hoàn toàn không có gì. Bản tiên quân vẽ một vòng kín bao quanh bảo vệ hần, rồi lại chạy vội đến phòng của Hoành Văn.

Tinh phong càng lúc càng nặng, yêu khí trong phòng Hoành Văn dày đặc vô cùng, trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, ta linh cảm có chuyện không ổn, liền ẩn thân tiến vào phòng.

Trong ánh hồng quang lấp lánh, có một bóng người đang đứng ôm Hoành Văn, thấp giọng nói: “Ta từ lần đầu tiên nhìn thấy tiên quân, ngày đêm tương tư nhung nhớ, không thể tự chủ được bản thân. Ta biết rõ yêu tinh như ta gặp gỡ tiên quân chỉ có con đường chết, ta đến đây đã biết chắc không thể toàn mạng trở về. Chỉ mong.....” Đầu lưỡi hần nhẹ nhàng liếm lấy tai Hoành Văn, “Chỉ mong tiên quân có thể đáp ứng cho ta một đêm. Ta sẽ cho tiên quân biết được, việc kỳ diệu đẹp đẽ nhất trên đời này là gì, thế nào là khao khát tột cùng.....”

Bản tiên quân nghe xong mấy lời này, cư nhiên bất động.

Bởi vì bản tiên quân có chút choáng váng.

Hồ tinh kia tóc dài trắng mượt như tuyết, đôi mắt đầy vẻ yêu mị, khẳng định là thủ lĩnh Bạch hồ tinh.

Áo bào trắng toát trên người Hồ ly được phanh rộng ra, lộ ra cơ ngực rắn chắc, thập phần liêu lĩnh.

Ham muốn càng lúc càng liêu lĩnh, đây ắt hẳn là đầu công Hồ ly.

15. Chương 15

Bản tiên quân vừa kinh ngạc, vừa hiện thân: “Mao đoàn, người dám làm càn?”

Hồ ly là loài đứng đầu trong chuyện tình ái, hần ôm lấy Hoành Văn, xem bản tiên quân như một nắm khí. Bàn tay Hồ ly sờ soạn mờ mẫm khắp người Hoành Văn, rõ ràng cố tình sờ mó khắp nơi cho bản tiên quân xem mà.

Hoành Văn, Hoành Văn thần thanh khí爽 (*ý nói tinh thần bình tĩnh không lay động), vả lại dáng vẻ tựa hồ như không bị quản chế, từ khoảnh khắc mà ta vào phòng đã nhận ra rồi, mãi cho đến khi ta hiện thân, đôi mắt ấy chỉ mãi nhìn hồ ly kia, mặc cho hồ ly tùy ý nói chuyện rồi động thủ trên người hần như muốn để cho ta xem vậy.

Chẳng lẽ Hoành Văn đã phải lòng mao đoàn?

Đến mức như thế này? Hồ ly tinh bộ dáng quả nhiên không tồi, nhưng sao mà so được với dáng vẻ lỗi lạc của bản tiên quân.

Dù cho đôi mắt phượng này, cũng có thể có trên gương mặt bất kỳ nam nữ nào, nhưng ở đây có chút khác biệt. Đôi mắt chỉ có thể xuất hiện trên gương mặt nữ tử kia, phải gọi là đôi mắt phượng tuyệt mỹ khiến cho người ta hồn siêu phách lạc, đôi mắt của quốc sắc thiên hương, đã từng có trong thơ trong tranh của cổ nhân; vậy mà đôi mắt như thế lại có ở trên gương mặt của một nam tử, chính là một đôi mắt phượng hùng dũng oai vệ, khi trợn mắt lên, đúng là màu mắt đỏ thẫm như màu da của Quan nhị gia.

Bản tiên quân khâm phục sự can đảm của hồ ly, bản thân không muốn ra tay quá nặng, thế nhưng hồ ly kia càng lúc càng quá đáng được nước làm tới, lại sờ soạn những chỗ không nên sờ, ta nhất thời không kiềm chế được, niệm điện quyết, một đạo thiên thiểm hướng đầu hồ ly mà bắn ra. Hồ ly có vài năm đạo hạnh, lách mình tránh né, lưng khởi yêu khí đến chắn. Nhưng thật ra hần chỉ tránh được một nửa, lão đảo lui từng bước, phun ra một ngụm máu đen, tựa vào bên cạnh bàn mà há mồm thở dốc.

Ta đến bên cạnh Hoàn Văn thấp sáng ngọn đèn, hồ ly đưa đôi mắt u oán lên nhìn Hoàn Văn, rồi lại suy sụp nhắm lại, “Hóa ra tiên quân dùng ta để làm bình phong, mà thôi, có thể gần gũi với tiên quân một lần, tâm ta đã toại nguyện.” Rồi lại giương đôi mắt nhìn ta, “Người bắt ta đi.”

Hoàn Văn tiến lên từng bước, đứng ở trước người ta nói: “Việc này không thể trách người, người đi đi. Vừa rồi là do ta nổi hứng muốn trêu đùa vị nguyên quân này, mới mượn tay người giúp ta. Bây giờ nghĩ lại, đặt mình trong hoàn cảnh của người, ta đối với người như vậy thật là không phải.”

Hồ ly lau lau vết tơ máu nơi khóe miệng, chậm rãi mà đứng thẳng dậy, hai mắt sâu bi, “Tiên quân lại trêu chọc ta nữa rồi, ta vốn chỉ là một con yêu tinh, trong lòng tiên quân bất quá cũng chỉ là một mao đoàn có dáng dấp như một con người, ta lại làm những việc như thế đối với tiên quân nhất định người cảm thấy ta thật dơ bẩn xấu xa. Ta đến đây đã tính trước không dễ gì bảo toàn tính mệnh mà trở về, có thể chết ở trong tay tiên quân ta thấy rất thỏa mãn.”

Ngôn ngữ vô cùng xúc động, khiến bản tiên quân nhin không được mà thổn thức.

Hoàn Văn bước lên phía trước từng bước, bất quá chỉ còn cách hồ ly khoảng một thước, từ tốn nói: “Người khi nãy nói với ta những lời đó, kỳ thật trong lòng ta có chút vui mừng. Mấy ngàn năm nay chưa hề có ai nói với ta những lời như vậy, ta không thể ứng với người, cũng bởi vì ta là tiên.” Rồi cười khẽ một tiếng, “Người kỳ thật vẫn chưa làm gì ta, ta cũng không có mất mát gì cho người, trở về đường thương đi.”

Hai tai Hồ ly run rẩy, thấp giọng nói: “Trước đó vài ngày tiên quân hạ giới, liền dừng chân tại núi của ta mà tu luyện, ta vốn là ham muốn tiên khí trên người tiên quân, vừa đến gần nhìn, rốt cuộc lại không quên được tiên quân, vừa rồi theo đuôi đến tận đây, tối nay đường đột. Trong lời nói của tiên quân khi nãy, hàm ý trong đó ta đã hiểu. Chính là.....” Hai mắt hàm chứa quyến luyến, nhìn chằm chằm Hoàn Văn thật lâu, “Nếu có một ngày ta đắc thành tiên quả, có thể cùng tiên quân tái tụ (*sum họp) tại Vân Uyển, để thỏa lòng nhớ mong không?”

Hoàn Văn gật đầu nói: “Được, ta đồng ý với người. Người cần phải nhớ kỹ, ta chức hàm Hoàn Văn Thanh Quân.”

Đôi mắt Hồ ly sáng lên: “Hóa ra người gọi là Hoàn Văn Thanh Quân. Cũng phiền Thanh Quân nhớ rõ, ta tên là Tuyên Ly.”

Bản tiên quân cười hì hì tiến lên từng bước, “Tại hạ Tổng Dao Nguyên Quân, nếu sau này người thành tiên muốn báo thù đêm nay, cũng có thể tới tìm ta.” Hai tai Hồ ly run run lên, móng vuốt ngay cả nâng cũng không thềm nâng lên, thấy ta vừa nãy ở trước mặt Hoàn Văn mà gọi hần là mao đoàn, tổn thương hần vô cùng.

Bản tiên quân từ trước đến nay rộng lượng, không thềm tính toán với mao đoàn như hần, nhìn thấy hần muốn chạy khỏi đây, vội đến phía trước ngăn lại không thể không nhắc nhở mà giảng giải một câu: “Mao đoàn..... A, là Tuyên công tử mới đúng, người đoạn tuyệt với chuyện tình ái, sẽ không đi quấy rầy nữ tử bình thường, tu luyện tà pháp thái âm bổ dương này, đây là chuyện tốt. Nói không chừng vì nguyên nhân như vậy mà người mới có tiên duyên, nhưng ngàn vạn lần không được vì chuyện không chính đáng mà quấy rầy nam tử thanh tú. Muốn lấy dương bổ dương thì hiệu quả sẽ ngược lại, một lòng tu đạo thì cần phải thanh tâm quả dục (*ngăn lại ham muốn, tâm luôn trong sáng), thần thanh ất khí minh, khí minh ất.....”

Hồ ly hóa thành cơn gió mà bỏ đi, đem mấy lời chưa kịp nói hết của bản tiên quân mà vút vào bóng đêm.

Hiếm khi được bản tiên quân luận đạo, hần cũng không thềm nghe giáo huấn. Hoàn Văn nhướng mày mà nói: “Người suốt ngày cứ nói đầu đầu, bản thân cũng chỉ là tình cờ nhặt được kim đan mà hoá thành tiên, vậy mà lại đem phương pháp tu hành giảng giải thành đạo lý tỉ mỉ như vậy.”

Ta lặng lẽ nói: “Ở trên trời mấy ngàn năm, những điều này đều nghe đầy cả tai. Mao đoàn đêm nay được ôm ấp hưởng thụ lợi ích trên người Thanh Quân, lại nghe ta giáo huấn một phen, vừa đủ để mà hưởng thụ gần trăm năm.” Thị hầu Mộ Nhược Ngôn thành thói quen, nhìn thấy vạt áo trước của Hoàn Văn bị hồ ly cào bung ra một chút, nhin không mà thuận tay bước lên kéo khếp lại, “Ta ở cạnh Thanh Quân mấy ngàn năm, mấy ngày này hằng đêm còn ngủ trên một cái giường, ta còn chưa làm mấy cái chuyện không chính đáng đó, ngược lại để cho mao đoàn kia cái gì cũng làm hết, trong lòng ta thiệt rất là đau.”

Hoành Văn tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm ta, “Vậy ngươi và ta cùng làm những chuyện không chính đáng đó thì như thế nào?”

Nhanh nằm lên người ta, gương mặt chậm rãi mà kề sát vào, đôi môi mềm mại mà ẩm áp chọt tiếp xúc, bản tiên liền giật cả mình. Thiệt là kỳ quái, Ngọc Đế, Mệnh Cách, nói không chừng đang ở trên trời mà nhìn thấy áh.

Nhưng có một số việc, cũng chỉ cho phép người thanh tỉnh một lát, tựa như đang ở trong hồ nước, y phục bị ướt là điều tất nhiên.

Hoành Văn đối với điều này tất nhiên không thông, do bị kích thích mà cứ cắn, liếm và tiếp xúc một cách tỉ mỉ, càng lúc càng mê người, ta nhịn không được mà ôm chặt thân thể hắn, quay đầu lại mà tận hưởng, chỉ cảm thấy đôi môi mềm mại kia tựa như một đầm nước, cam lòng mà đắm chìm ở bên trong. Đến khi ngẩng đầu lên, Hoành Văn hơi hơi mở to mắt, dưới ngọn đèn mập mờ, đôi môi nhuận hồng (*trơn bóng đỏ hồng) nhẹ nhàng rút ra và cười, bỗng nhiên tiến đến bên tai ta thấp giọng nói: “Hoá ra lại thú vị đến như vậy.”

Câu này thiệt làm cho người ta muốn chết áh, bao nhiêu dục vọng trong người bản tiên quân tựa như đầu công hồ ly kia mà rục rịch ngời dậy, dùng lưỡi liếm liếm bên tai hắn. Người trong lòng khẽ nhúc nhích mà động dậy, may mắn vào lúc này, tâm linh nhiều năm tu luyện trên người bản tiên quân chợt trở về, đứng lúc thanh tỉnh, vịn lấy hai vai Hoành Văn mà đẩy ra ba tấc.

Hoành Văn bình mi (*hàng chân mày duỗi thẳng ra) nói: “Sao thế?”

Ta cười khổ: “Để tránh bị đem lên tiên bàn chém.”

Hoành Văn lui về phía sau một chút, không đồng ý mà nói: “Nếu thật sự như thế, ngươi thay Thiên Xu độ khí nhiều lần như vậy, sớm đã bị lôi đến tiên bàn chặt thành tám khúc rồi.”

Bản tiên quân im lặng châm chén trà lạnh uống.

Hoành Văn ngồi ở trên giường, tìm lấy chiết phiến mà bung ra quơ quơ, “Chỉ là hứng thú nhất thời, không phải là thật. dù cho có làm chuyện gì đó thật, không phải còn có phương pháp tu đạo mà hai người vừa nói trong phòng khi này sao.”

Ta yên lặng buông chung trà xuống, Hoành Văn nói: “Hèn chi khi ngươi nói mệnh phạm cô loan, mỗi lần như vậy sắc mặt đều suy sụp, hoá ra là sự tình chốn nhân gian lại tuyệt diệu đến như thế.” Hắn thần nhiên tựa như rất say mê, bản tiên quân kinh hãi sợ sệt, “Thanh quân, ngươi và ta hạ giới chính là muốn thiết tình kiếp thay người khác, vạn lần không thể sinh thêm rắc rối, dính vào những chuyện như vậy. Chuyện này, nếu dính vào, chỉ biết là sẽ bị nó giày vò còn hơn chịu cực hình tra tấn tàn khốc.”

Hoành Văn lộ ra đôi mắt trong sáng mà nhìn chăm chăm ta, “Yên tâm đi, ta chỉ là có chút hiếu kỳ, nên muốn tìm hiểu thử thôi. Nhưng mà ngươi, nói cái gì mà sao giống như người đang bị giày vò vậy, hay là ngươi gạt thiên đình, lại động phạm tình?”

Ta cố mà cười: “Sao có thể ~~ chuyện năm đó chỉ là xúc động nhất thời mà thôi.” Rồi nói với Hoành Văn một tiếng ngủ ngon, liền quay về phòng ngủ.

Trở về thân thể của Lý Tư Minh, đoán được không bao lâu thì trời cũng sáng, Thiên Xu ngủ thật sự rất say, có lẽ là do tiên chương (*tiên khí tiềm ẩn) của ta cùng tiên khí của hắn hoà hợp lại, an định tâm thần.

Ta ở trên giường mà trở mình qua lại, mới vừa rồi hôn được Hoành Văn, bản tiên quân ngủ được mới là lạ.

Năm đó ở thiên đình lần đầu tiên gặp Hoành Văn, tình cảnh lúc ấy thế nào?

Bản tiên quân hiện giờ, hoàn toàn nhớ rõ lại.

16. Chương 16

Nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy Hoành Văn, chỉ cảm thấy vị Thanh Quân này so với Thiên Xu Tinh Quân có phần phô trương hơn nhiều.

Đương nhiên, thứ bậc của Hoành Văn Thanh Quân quả thật so với Thiên Xu Tinh Quân cao hơn một chút.

Lúc ấy ta mới vừa tiếp kiến Thiên Xu Tinh Quân, chỉ nhận được một cái gật đầu lạnh như băng của người này. Tiên sứ dẫn ta bước thẳng vào, nói rằng phải đi tiếp kiến Hoành Văn Thanh Quân, tiên sứ nói với ta, vị Thanh Quân này chính là Tư Chương Văn Tôn (*người nắm giữ coi quản các vấn đề văn học), cùng mấy vị Đế Quân tước vị ngang nhau, ta khiêm tốn vánh tai lên mà lặng lẽ ghi nhớ. Đến trước Vi Viên Cung của Hoành Văn Thanh Quân, chỉ thấy chúng tiên tụ lại một chỗ đi về hướng khác, tiên sứ nói, người thật không may, Hoành Văn Thanh Quân e là có việc phải xuất môn. Từ xa chỉ cho ta xem, mấy người vây quanh chúng tiên, Tuệ thị (*người theo hầu) hai bên chính là hai vị Văn Võ Khôi Tinh, ba vị phía sau là Chương Ấn Văn Quân và hai vị Văn Xương, Văn Mệnh Tinh Quân, vị ở chính giữa kia chính là Hoành Văn Thanh Quân. Ta dõi mắt mà nhìn, chỉ thấy một thân ảnh vận tử y mờ ảo phía xa xa, phong thái tao nhã, vị Thanh Quân kia cùng Thiên Xu Tinh Quân bóng dáng quả có vài phần giống nhau, chỉ là Thiên Xu Tinh Quân còn có thể nhìn được rõ dung mạo, đối với vị Hoành Văn Thanh Quân này ngay cả mặt mũi cũng không nhìn thấy.

Ta đành phải đưa cho tiểu đồng ngoài Vi Viên Cung một tấm danh thiếp, rồi lại tiếp tục đi tiếp kiến các vị tiên liêu còn lại.

Mấy ngày sau, ước chừng đã tiếp kiến xong chúng tiên trên thiên đình, ta mỗi ngày xuất môn đi dạo chung quanh, dần quen thuộc đường đi. Một ngày nọ ta đến bên cạnh ao sen cách vườn đào không xa. Hoa sen trên thiên đình bốn mùa đều nở rộ, một đóa sen nổi lên trên mặt nước, xinh đẹp vạn phần. Sương mây lững lờ trôi bên cạnh ao, hương sen lan tỏa từng đợt, câu dẫn người ta phải chậm chậm đi dọc từng bước bên bờ ao, ta tinh tế thưởng thức, đi đến nơi sương khói mờ ảo sâu tận bên trong, lại nhìn thấy một mảnh giấy đang trải trên một tảng đá lớn, có một người nửa ngồi nửa quỳ, đang múa bút vẽ tranh, có lẽ bức tranh này chính là hoa sen trong hồ.

Ta đến gần một chút, nói một tiếng rằng đã quấy rầy, người nọ nghiêng đầu, cây bút trong tay nhất thời vung lên, hần ai nha một tiếng, mực bắn tung toé lên áo choàng của ta, người ấy vội đứng dậy chấp tay cười nói: “Nhất thời bất cẩn, thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Ta ngây người ngẩn ngơ, không phải vì quần áo bị mực bắn tung toé, mà là vì người nọ tướng mạo thanh nhã tựa như đóa sen.

Sau này Hoành Văn từng hỏi ta, “Người khi đó thấy ta, ở trong lòng có đem ta ra so sánh với Thiên Xu Tinh Quân không?” Ta thành thật đáp, “So sánh, biết rõ diện mạo của Hoành Văn Thanh Quân người trên thiên đình không ai có thể bì được, cần gì phải hỏi nữa.” Hoành Văn cười rất thoải mái.

Hần khi đó nhìn nửa giống như một thiếu niên, tóc buông lỏng ra phía sau, chỉ có phần đuôi được buộc lại bằng một sợi dây buộc, y phục nhất kiện một màu đều làm từ lớp vải thô, mép áo được vắt lên, cổ tay áo thì xắn cao, trong lòng ta thầm đoán, hẳn có lẽ là tiên đồng của vị tiên quân nào đó, chắc cũng là một tán tiên như ta thôi.

Thấy hần nét mặt xin lỗi đầy áy náy, ta vội đáp lễ: “Đừng ngại, đừng ngại, căn bản là do ta đường đột, làm chậm trễ việc vẽ tranh của người.” Ta rung rung đầu áo choàng rồi nói, “Ở nhân gian thường nói nhiệm được mực đổ ba ngày là việc được ưa chuộng, huống chi lần này mực nhiệm được lại là tiên mực, càng có thể coi là chuyện nhã nhặn.”

Hần hai mắt lấp lánh: “Ồh? Người ở nhân gian đúng là nói như vậy sao. Ta chưa từng gặp qua người, người đúng là người mới từ nhân gian lên đây sao?”

Ta nói, “Đúng vậy.”

Hần cười rộ lên, “Thật đúng lúc, ta sinh ra ở thiên đình, chưa bao giờ đến nhân gian, việc ít người biết ở nhân gian sau này còn phải xin người nói nhiều với ta một chút.”

Ta mấy ngày kia tiếp kiến tiên liêu, lời lẽ nói ra đều phải khiêm tốn khách sáo, cảm thấy được vị tiểu tiên nửa giống tiên đồng này nói chuyện thiệt là thân thiết, vì thế nói: “Cứ tự nhiên, chẳng qua là ta có thể nói đông dài không dứt, mong người nghe lâu sẽ không thấy nhàm chán.”

Hắn cười thật lâu, ta cúi đầu ngắm bức tranh trên đá, chỉ vài nét bút ít ỏi, đã họa được một hình dáng một nhánh sen, phong thái bồng bồng, ta thành tâm khen: “Tranh đẹp.”

Hắn nghe xong dường như rất thích, nói: “Người thấy ưng ý với bức tranh này, đợi sau khi bức tranh hoàn thành ta liền tặng cho người, xem như là nhận lỗi về việc chiếc áo choàng khi nãy?”

Ta nói: “Cầu còn không được, ta lại được lợi rồi.” Thấy hắn ngồi xuống xắn tay áo lên giấu đi vết mực dính trên đây, hẳn là muốn vẽ tiếp tranh, ta nhân tiện nói: “Ta ở đây, chỉ sợ quấy rầy người thanh tĩnh vẽ tranh, xin cáo từ trước.”

Khi vừa xoay người, liền nghe thấy hắn gọi một tiếng xin ta dừng bước, ta quay đầu lại, hắn nghiêng người nhìn về phía ta, “Người tên gì?”

Ta nói: “Tại hạ Tống Dao, Tống trong Tề Sở Yến Triệu Hàn Ngụy Tống Vương Triệu Dao.”

Ta lúc ấy chỉ nói tên rồi bước đi, không nghĩ tới, tới hôm sau, hắn cư nhiên ở trong hậu viện Tiên Phủ mà Ngọc Đế ban thưởng cho ta, mỉm cười chào hỏi ta, “Tống Dao.” Thấy ta ngạc nhiên, từ trong tay áo lấy ra một cuốn tranh, “Bức tranh đã hoàn thành, tặng cho người đây. Nếu từ cửa mà đi vào thì lại phải thông báo rất phiền toái, vì thế trực tiếp tiến vào hậu viện mà đến đây.” Trèo tường nhập viện, hẳn thật không dễ độ. Ta tiếp nhận cuốn tranh, chợt nhớ tới Ngọc Đế có ban cho ta hai bình Quỳnh Như đang lo không có người cộng ẩm, liền giữ hắn lại cùng nhau uống rượu, hắn gật đầu như đáp ứng, cũng không chối từ. Vì thế ngay tại thạch bàn trong hậu viện hai bàn tiên quả điểm tâm được bày ra, trong bóng đêm đối ẩm. Ta còn sinh cảm khái, “Nếu ở nhân gian, ban đêm uống rượu ngẩng đầu lên là có thể thấy được trăng sáng, rọi vào bóng người tạo thành một đôi, cũng là việc vô cùng tao nhã. Hiện giờ ở trên thiên đình, muốn ngắm nhìn ánh trăng một chút, đành phải chạy đến cổng Quảng Hàn Cung mà xem. Còn sợ nếu đi đến đó thường xuyên chúng tiên sẽ nghĩ ta muốn trêu ghẹo Hằng Nga.”

Hắn hỏi: “Ở nhân gian ngắm ánh trăng có hình dáng thế nào?”

Ta nâng tay lên ví von, “Thượng nguyệt loan hạ nguyệt tàn (*đầu tháng trăng tròn cuối tháng trăng khuyết), mỗi tháng chỉ có hai ngày mười lăm mười sáu là tròn. Mười lăm tháng tám hàng năm là tròn nhất. Cho nên nhân gian trong này ngày tổ chức lễ Trung thu, còn gọi là Trung thu. Bất quá vào cái thời điểm trăng tròn nhất đó, cũng chỉ to như cái đĩa lớn này vậy. Ở nhân gian khi đến Tết Trung thu, mọi người đều ở dưới tàng cây hoa quế bày rượu ngắm trăng.....”

Cứ như thế mà uống một ly, rồi giải thích một chút, hắn nghe được rất thích thú, ta nói cũng rất có hứng thú, rốt cuộc uống đến say mềm, trong hậu viện có cái giường nhỏ bằng đá, cả hai đơn giản đều lăn ra ngủ trên giường nhỏ. Ngày hôm sau trời cũng đã sáng, đoán chừng Mão Nhật Tinh Quân đã ra khỏi Đông Thiên Môn được một canh giờ rồi, hắn vừa dậy vẫn còn uể oải buồn ngủ giờ đã đứng vội lện. Y phục hắn bung ra có phần xốc xếch nhìn ta mà cười, “Đêm qua uống thật thoải thích.”

Ta đối với bộ dáng hắn như vậy vẫn chưa có thấy quen, lại ngây người ngẩn ngơ, cũng cười nói tiếp: “Thật sao, thật sao, ta đến thiên đình lần đầu tiên được uống thoải mái như vậy.”

Hắn chỉnh trang lại y phục, “Nhưng mà ta phải cáo từ trở về trước, đêm qua chưa hồi phủ, chỉ sợ bọn họ lại đi khắp nơi tìm ta.”

Ta chợt nhớ đến một chuyện, “Đúng rồi, lại quên hỏi người tên gì.” Nghe hắn nói phải hồi phủ, thật sự là người bên cạnh vị Thượng Quân nào chẳng?

Hắn nói: “Àh, là, người không hỏi ta cũng đã quên nói. Ta sinh ra ở thiên đình, cho nên không có tên họ, từ nhỏ chỉ có một cái hư chức(*có thể coi như là tước hàm).”

“Ta hư chức là Hoành Văn Thanh Quân, người gọi ta là Hoành Văn được rồi.”

Ta đứng ở bên cạnh giường bằng đá, choáng váng.

Trời cũng đã thấp thoáng sáng hửng, ta ở trên giường mà lăn qua lăn lại. Aizz, nghĩ lại khi đó, Hoàn Văn Thanh Quân tiên thuật còn yếu, cho nên vóc người so với bản tiên quân có phần thấp một chút, mang theo chút khí khái đơn thuần của thiếu niên. Mấy ngàn năm qua đi, vị Hoàn Văn Thanh Quân hiện giờ đang nằm trong sương phòng kia so với năm đó đã lớn hẳn..... Thương hải tang điền (*cuộc đời xoay vần) ah thương hải tang điền.

Bản tiên quân nghiêng mình, quan sát dung nhan người đang ngủ say bên gối. Mấy ngàn năm, Thiên Xu Tinh Quân vẫn không có gì thay đổi, cho dù hiện giờ chuyển thể thành một người bệnh tật – Mộ Nhược Ngôn, người trước mắt bản tiên quân nét mặt vẫn thanh thú xinh đẹp, đôi mắt vẫn thông dong khép lại say ngủ, vẫn là Thiên Xu của trước kia.

Ngắm nhìn một lúc, đầu bản tiên quân bắt đầu âm ỷ đau.

Mai một, Nam Minh Đế Quân sẽ đến đây. Thiên Xu àh, nhân tình của người sắp tới rồi đó.

Hai người bọn họ ở trên thiên đình có tư tình nhưng ta lại chưa bao giờ thấy qua có chút sơ hở gì, hai vị Thượng Quân ở trên Điện gặp nhau, sắc mặt đều rất uy nghiêm, tuy có hơi lạnh lùng nhưng mang theo vẻ thanh lãnh, kỳ thật ngoài mặt là vậy nhưng nội tâm lại gọn sóng dào dạt, vất vả biết bao, khó chịu biết bao.

Ta nhìn nét mặt của Thiên Xu khi ngủ, vui sướng mà cười một cái, lại giúp hắn kéo chăn lên đắp.

Khi bản tiên quân tận mắt gặp lại Thiên Xu và Nam Minh ở trong Vương phủ, tình hình lúc đó sẽ như thế nào đây.

17. Chương 17

Ngày thứ hai sắc trời âm u, gió hiu hiu có phần se lạnh, ta e cả ngày cứ ở trong phòng suốt sẽ không tốt cho Thiên Xu, nên cùng hắn ở trong hàm viện hít thở không khí trong lành. Mấy tiểu nha hoàn thật lạnh trí, Lạc Nguyệt bê một bộ cờ đến, bản tiên quân cùng Mộ Nhược Ngôn đánh cờ ở trên thạch bàn.

Hai ván ba ván, buồn tẻ vô vị.

Cái gọi là thú vui khi chơi cờ, chính là muốn cùng đối phương cảm nhận được sự được mất trong một hai quân cờ này, cục diện ba phần hai phần người tranh ta đoạt. Người vui ta giận, người dào dạt đắc ý ta cười lạnh u mịch, khi đó liền trở nên bối rối lo lắng trước cục diện như thế, mồ hôi lạnh lã chã rơi xuống, do dự chần chừ khó mà đi nước kế tiếp, đây chính là thú vui của việc chơi cờ.

Nhưng Mộ Nhược Ngôn chơi cờ, mặt không chút biến đổi. Người ăn hắn một quân cờ, hắn không chút lay động; hắn ăn ta một quân cờ, vẫn không chút dao động. Thắng thua mà gương mặt vẫn không có biểu hiện gì khác, bản tiên quân vô cùng bức mình.

Năm đó khi ở thiên đình, bản tiên quân cũng từng đợi Thiên Xu Tinh Quân chơi mấy ván cờ, về mặt lúc ấy thật không phải như bây giờ, người dồn hắn vào đường cùng, hắn cũng nhú mày lại, trầm ngâm suy tính; khi ta bước vào trong, nét mặt hắn mặc dù không tỏ ra thích thú, nhưng từ ánh mắt đến đôi mày, lại mang theo vài phần tiểu ý. Dù không nhiều lắm, lúc nào cũng chỉ có chút hỉ nộ. So với như bây giờ, dường như bức tượng gỗ Mộ Nhược Ngôn và Thiên Xu năm đó không hề giống nhau chút nào.

Ta còn nhớ rõ, có một lần ngẫu ngộ ở chỗ Nam Cực Tiên Ông, bản tiên quân cùng Thiên Xu đánh cờ, ván cờ ấy ta đặc biệt không được như ý, khắp nơi đều bị quân chế, đem hết bản lãnh trong người ra mà cũng không thay đổi được cục diện, đành phải u sầu mà hạ quân cờ xuống, thốn thức nhận thua. Trong ngón tay Thiên Xu lúc ấy vẫn còn mang theo một quân cờ trắng nhẹ nhàng đặt xuống bàn cờ, nghe thấy ta nhận thua, khẽ mỉm cười, ngón tay thon dài nhặt những quân cờ trên bàn cho vào một cái hũ. Thiên Xu Tinh Quân bình thường thanh lãnh, vậy mà khi cười, thật không hề thấy rõ nét lạnh lùng.

Ta nhìn Mộ Nhược Ngôn hiện đang ở trước mặt, Thiên Xu chuyển thể một lần, ngay cả chút hơi ấm trên người cũng không có. Mộ Nhược Ngôn hôm nay vẫn có bộ dạng như thường ngày, mặc dù ôn hòa, nhưng

vẫn lộ ra nét lạnh lùng.

Mộ Nhược Ngôn đưa đôi mắt thanh thấu (*trong veo thấu đáo) lên nhìn ta, ta nghĩ đến thất thần, vừa bị hấn nhìn thấy có chút hoảng hốt, một lát mới giật mình hiểu ra, vội ngượng ngừng cười nói: “Tình thần lại dễ đầu đầu, quên mất đến nước đi của mình.” Rồi thuận tay đặt quân cờ trong tay xuống, thần sắc Mộ Nhược Ngôn rốt cuộc lại thay đổi, “quân cờ của Lý công tử là quân trắng, như thế nào lại đánh ra quân đen?”

Gương mặt ta chợt nóng ran, vừa rồi ăn mấy quân cờ của Mộ Nhược Ngôn, khi thu cờ chỉ lo nhìn nét mặt hấn, không lưu ý đến nỗi thần trí bay đi đâu mất, trong tay vẫn còn cầm một quân đen, vừa rồi cứ hồ đồ mà đặt xuống. Nhặt lên lại, càng tỏ ra ngượng ngừng, “Mơ màng, mơ màng.”

Chỉ nghe thấy xa xa có tiếng người từ tốn nói: “Không phải mơ màng, mà là khi nhân nhĩ ngấm hoa đến gió cũng phải say.”

Bản tiên quân ho khan một tiếng, thấy có một thân ảnh vận thanh sam từ con đường nhỏ đang tiến vào trong viện, nha hoàn nói: “Thiếu gia, Triệu tiên sinh đến đây.”

Nói thừa, Triệu tiên sinh giờ đã đứng ở trước mặt thiếu gia ta, thiếu gia ta sao có thể không biết hấn đến đây?

“Triệu tiên sinh” liền chấp tay với bản tiên quân, thật khách khí mà nói: “Mạo muội đến thăm, đường đột nhập viện, mong Tam công tử chớ trách.” Ta cũng đành chấp tay đáp lại, “Triệu tiên sinh quá khách khí, hôm nay có thể được tiên sinh đến thăm, cầu còn không được.”

Hoành Văn hôm nay đến đây, nhất định là nén không được tính hiếu kỳ nên đến xem biểu hiện của Thiên Xu Tinh Quân.

Bản tiên quân phát tay ra lệnh cho những người thị hầu bên cạnh lui xuống, quả nhiên Hoành Văn bây giờ đang giả vờ không biết gì, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn người trước mặt, đương nhiên là nhìn mộ Nhược Ngôn, Mộ Nhược Ngôn đứng lên, ta lại ho khan một tiếng, “Nhược Ngôn, vị này chính là Triệu tiên sinh. Triệu tiên sinh, đây là.....”

Hoành Văn vô cùng khách khí nhìn Thiên Xu và chấp tay: “Tại hạ Triệu Hoành, là mạc trọng của Vương phủ. Vừa nãy tự tiện xông vào, quấy rầy kỳ nhĩ (*hứng thú chơi cờ) của Ngôn công tử, mong Ngôn công tử chớ trách.” Đôi mắt tựa như mỉm cười chăm chú nhìn Thiên Xu.

Mộ Nhược Ngôn chấp tay thi lễ nói: “Triệu công tử quá khách khí, nếu công tử không chê, cứ gọi thẳng tại hạ là Nhược Ngôn được rồi, hai chữ công tử tại hạ vạn lần không dám đương nổi.”

Hoành Văn thấy Thiên Xu vốn không có ác ý, nhưng tình cảnh của Thiên Xu lúc này, gặp người xa lạ trong lòng hấn chỉ có thể nói ra những câu bi thương như thế, Mộ Nhược Ngô ho nhẹ hai tiếng, hấn là đã đem cơn ho khan cố sức nén lại nhưng không được, lại miễn cưỡng cười nói với Hoành Văn: “Có chút thất lễ, thật đáng chê cười.”

Hoành Văn nói: “Tại hạ là có chút việc nhỏ đến tìm Tam công tử, không quấy rầy Ngôn công tử nghỉ ngơi.” Rồi âm thầm kéo ống tay áo ta lùi đi, ta đi theo hấn ra ngoài độ khoảng mười bước, thấp giọng nói: “Người sao lại đến đây.”

Hoành Văn ở ta bên tai nhẹ nhàng nói: “Nam Minh Đế Quân đã đến đây, giờ đang ở ngay tiền viện.”

Bản tiên quân kinh ngạc, “Hả?” Hoành Văn nói: “Xuyt. Phải làm bộ không biết gì rồi đi ra tiền viện. Khí sắc của Thiên Xu không được tốt, người trước hết hãy đưa hấn về phòng nghỉ ngơi chút đi.”

Ta lập tức quay trở lại, Mộ Nhược Ngôn đang thu cờ trên thạch bàn. Ta nói: “Người về phòng đọc sách nghỉ ngơi một chút đi, cứ để cho hạ nhân thu cờ là được rồi.” Mộ Nhược Ngôn buông quân cờ nói: “Ta thu cũng được mà, cái gì cũng không làm, không khác gì phế nhân.”

Lời nói khiến trong lòng bản tiên quân có chút chua xót, đành phải để hấn ở trong viện, rồi cùng Hoành Văn vội vàng đi đến tiền viện.

Trên đường ta hỏi Hoành Văn: “Nam Minh Đế Quân sao lại cả gan như vậy, đường đường là đại tướng quân hàng đầu của Nam quận lại ngang nhiên đến Đông quận Vương phủ?”

Hoành Văn cười nói: “Đan tướng quân si tình lại có mưu lược, sao lại có thể làm chuyện ngu xuẩn như thế, người xem thì sẽ biết.”

Tình hình tại tiền viện khiến cho bản tiên quân kinh hãi.

Có một đám chừng mười người ăn mặc thiếu thốn đứng xếp hàng ngay trên khoảng đất trống, tổng quản nội viện một tay chấp ở sau lưng, một tay vịn vào sợi râu dê, bảo những người tại đây đi qua đi lại trước.

Những người này là gia đình mới được tuyển chọn của Đông quận Vương phủ.

Trong đó có một thân ảnh cao lớn, mặc áo quần rách nát, hai chân mang hài rơm làm từ dây gai, người ấy chính là Nam Minh Đế Quân – Đan Thành Lăng.

Bản tiên quân từng tưởng tượng vô số tình huống mà Đan Thành Lăng lên vào Đông quận Vương phủ, Mệnh Cách lão nhân nói cho ta biết là hán nửa đêm đến cướp Thiên Xu, ta cứ nghĩ thời điểm mà hán xuất hiện ắt hẳn là lúc sắc trời tối đen, là lúc nguyệt hắc phong cao (*trăng mờ gió lớn). Trèo tường, phá cửa, chui ổ chó, thi triển khinh công dừng ở ngay trên đỉnh phòng rồi nhạ nhàng hạ xuống..... Tình huống nào cũng đều đã nghĩ qua, vạn lần lại không nghĩ đến hán ban ngày ban mặt lại cam tâm hạ thấp thân phận bán mình vào làm gia đình trong Đông quận Vương phủ.

Nam Minh Đế Quân thật đúng là một đế quân si tình.

Bản tiên quân thở dài.

Nam Minh Đế Quân cứ như vậy bán mình vào được đây, tổng quản Đông quận Vương phủ cứ như vậy mà thu nhận hán vào.

Không biết hai con mắt của ông mọc ra để làm gì.

Bộ dáng của Đan Thành Lăng so với lúc hán còn là Nam Minh Đế Quân xem ra không có nhiều khác biệt. Thân cao hơn tám thước, thân hình hùng dũng oai vệ, hai hàng chân mày xé lên, đôi mắt điều hâu tinh anh sáng hoắc. Dù trên mặt có nhiều vết ố bẩn, đầu tóc thì rối như ổ quạ, nhưng đứng trong đám người này vẫn giống như một con lợn rừng đứng giữa một đàn heo gầy, vừa nhìn là biết ngay không phải người bình thường. Người như thế sao lại có thể bán mình làm gia đình.

Chẳng lẽ là do Mệnh Cách an bài?

Tổng quản lấy danh sách ra, bắt đầu phân phối ghi chép. Bản tiên quân chậm rãi bước đến, tổng quản lập tức khoanh tay khom người nói: “Tam công tử quý an.”

Mấy chữ Tam công tử vừa ra khỏi miệng, hai mắt Đan Thành Lăng lập tức sáng bén như dao quét ngang qua người bản tiên quân. Ta giả vờ không nhìn thấy, gật nhẹ đầu nói: “Đều là gia đình mới nhập phủ sao?”

Tổng quản đáp phải, bản tiên quân bước chậm đến phía trước mọi người, giả vờ quan sát họ thật kỹ, ta bước chậm đến bên cạnh Đan Thành Lăng, do dự một lát, giả vờ quan sát, trong lòng ngầm nghĩ. Nam Minh rơi vào trong tay bản tiên quân, vì để không phụ lòng Ngọc Đế giao phó, bản tiên quân đành phải phân công cho hán đi làm chuyện gì thấp hèn một chút, để cho hán nhìn thấy Thiên Xu cũng không thể nào chạm vào được, hai người cùng nhau chịu dày vò.

Chê củi, nhóm lửa, trông cửa những công việc như thế thì thường ngày không thể vào trong hàm viện được, Nam Minh uy mãnh như vậy, không thể làm một gã sai vặt được, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một cách là phân công cho hán vào trong viện của ta, gặp mặt nhân tình.

Ta suy tính xong, liền nói với tổng quản bên cạnh: “Người này, tạm thời để hán đi dọn dạ hương (*dọn phân) trong viện đi.”

Buổi tối, bản tiên quân ôm Thiên Xu nói, “Mấy ngày gần đây trời giá rét, ta cùng ngươi ngủ chung.”

Sáng sớm hôm sau, ta rửa mặt xong, giả vờ ra sau viện hít thở không khí trong lành, tránh ánh mắt tò mò xoi mói của mọi người rồi nhân cơ hội vào trong phòng Hoành Văn, bộ mặt thần nhiên để cho hán giúp ta

đưa chân thân ra khỏi cơ thể Lý Tư Minh. Hoành Văn vui vẻ làm theo, lại vui vẻ cùng ta quay về hàm viện, ẩn thân ở giữa không trung xem náo nhiệt.

Đan Thành Lãng thân vận trang phục và mang theo dụng cụ làm việc của gia đình, đang ở một góc tường trong viện kiểm kê cái bò, trong nháy mắt liền đưa tay vào trong cộ rửa, vô tình ngẩng đầu lên, đúng lúc trông thấy phía dưới hành lang có một thân ảnh đơn bạc gầy yếu. Hắn như cảm nhận được liền nghiêng mình đi đến, phút chốc bốn mắt nhìn nhau, trời đất như bị đông cứng.

Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài gặp gỡ ở ban công.

18. Chương 18

Nhớ năm đó khi bản tiên quân vẫn còn là người, có một thi nhân nghèo nhiều lần dâng lên cho ta mấy câu thơ thương tâm để ta xem, bày tỏ tất cả tài hoa của hắn. Lúc ấy tình cảm của ta chưa bị tổn thương, thấy những câu thơ ai oán sâu bi thì liền thôi, chỉ nhớ rõ có hai câu thơ viết về đôi mắt ai oán của một khuê nữ, nói “Cận khán thu thủy viễn khán sơn, đường hoa dạ trùng lộ san san (*Nhìn gần tựa thu thủy xa tựa sơn, đêm như giọt sương lắng đọng trên hoa hải đường).” Ta xem mà kinh hãi, nhìn gần một chút thì giống nước, xa một chút thì nhìn giống núi, nửa đêm nhìn thì giống hai giọt sương đọng trên đoá hải đường, đôi mắt như vậy mà có trên gương mặt của một người, sẽ dọa người đến cỡ nào đây.

Ta nói lên suy nghĩ của mình về chi tiết vừa rồi, muốn truyền đạt lại cho thi nhân kia nhưng người ấy đã không nói gì mà bỏ đi, ta lại đem nguyên ý viết lại vào bài thơ của người ấy, nghe nói là thi nhân nghèo kia vừa mở án thơ ra xem thì liền cuống tiểu (*cười điên loạn) ba tiếng, phun ra một ngụm máu tươi trên giấy, phẩy tay áo bỏ đi. Lại nghe nói là hắn đã vào rừng hoang núi sâu tu đạo hoặc đã bước vào cửa phật thanh tu.

Bây giờ nghĩ lại, ta năm đó thật sự là đã tạo nghiệt, vì không học vấn không nghề nghiệp, đã bức một người giỏi văn như thế phải ẩn cư nơi rừng hoang núi sâu. Hai câu thơ này viết quả thật sâu sắc, đem đặt vào tình này cảnh này, vô cùng thoả đáng.

Ánh mắt Thiên Xu nhìn gần như thu thủy, hai mắt Nam Minh nhìn xa tựa núi non. Nơi mái hiên rộng lớn này nói không hết những thống khổ đau thương những kỷ niệm vui vẻ cùng tình cảm bền lâu nhiều năm, mái hiên này chứa đựng nỗi niềm nặng trĩu cùng tình cảm trơ trọi.

Hi vọng, cũng chỉ là hi vọng mà thôi. Đan Thành Lãng cầm theo cái bò mặt không chút thay đổi mà bước ra sân, Mộ Nhược Ngôn cổ trần tĩnh tĩnh thần mà quay đầu lại, mặt cũng không thể không tái nhợt lại, khi vừa nâng bước cơ thể còn có chút run rẩy.

Hoành Văn nói: “Tiểu uyên ương bị đánh một gậy nặng như thế thật đáng thương.”

Ta nói: “Hơn nữa nhất gậy đánh uyên ương kia chính là do ta ban cho càng khiến cho người ta thêm hận ta.”

Hoành Văn ngáp một cái, “Nam Minh Đế Quân cũng không có tư cách gì mà trách người, hắn năm đó xử sự còn hơn nhất gậy này, ai có thể xuống tay nặng bằng hắn.” Rồi lại đưa mắt nhìn ta, “Chuyện tình của Thanh Đồng cùng Lan Chi người vẫn còn ghi hận đúng không?”

Ta cười lạnh, “Sao có thể quên được.”

Thanh Đồng là đồng tử truyền tin trước đây của Đông Hoa Đế Quân Tọa (*Tọa chỉ chức vụ cao cấp). Đông Hoa Đế Quân và Hoành Văn giao tình rất tốt, thường cùng nhau đưa thiệp đến mời ta dự tiệc, chơi cờ, uống trà nhàn nhã. Tất cả đều do Thanh Đồng đến truyền tin, qua lại riết rồi trở nên thân thiết. Thanh Đồng thông minh lanh lợi, người truyền tin có thể đi lại khắp nơi trên thiên đình, ai ngờ lại thường xuyên lui đến Phi Hương Điện cùng tiểu tiên mỹ nhân Lan Chi có tư tình. Động phạm tình, làm chuyện không nên làm trên thiên đình. Ngày đó khi bí mật gặp nhau thì không may bị phát hiện lại đúng lúc bị thiên binh bắt giữ, liền đưa thẳng đến trước mặt Ngọc Đế. Chuyện đó vốn do Đông Hoa Đế Quân và Hoành Văn nói với

ta, xem ra ý của Ngọc Đế, cũng chỉ muốn xử phạt qua loa, chính là giáng họ xuống nhân gian. Nam Minh Đế Quân trong đám người kia cố ý bước ra, nói thiên đình thì có phép tắc của thiên đình, không thể vì tình cảm mà nương tay, đem luật trời ra đối chiếu xử lý nghiêm khắc. Trên Linh Tiêu Điện, hiên ngang thuật lại từng câu chữ. Ngọc Đế đã đem việc này giao cho Nam Minh xử trí. Nam Minh phân phó đem Thanh Đồng cùng Lan Chi áp lên tru tiên đài, chặt đứt tiên căn, cho dầu thai nhập vào kiếp súc sinh, nếu Thanh Đồng sinh ra là một con giảo thú (*thỏ khôn ngoan), thì Lan Chi nhất định sinh ra sẽ làm mãnh hổ; Lan Chi là con kiến, Thanh Đồng chính là con tê tê; Thanh Đồng làm con tôm, Lan Chi nhất định phải làm một con cá để ăn con tôm đó. Cứ tương khắc tàn sát lẫn nhau như thế trong suốt chín kiếp mới được trở lại làm người. Dù cho có làm người thì cũng là kẻ thù của nhau, duyên mệnh tương khắc.

Nam Minh Đế Quân lúc ấy không dám đắc tội với Đông Hoa và Hoàn Văn, ở ngay trên Linh Tiêu Bảo Điện gán cho bản tiên quân một cái tội danh, chính là tội trạng mê hoặc hai tiểu tiên kia. Nói rằng ta thân phận không minh bạch, chỉ là một phạm phu không tu đạo, hiển nhiên ám chỉ với Ngọc Đế rằng chính bản tiên quân xúi giục Thanh Đồng đi trêu ghẹo Lan Chi, và cũng xúi giục Lan Chi như thế.

Ai có thể ngờ được, chính bản thân Nam Minh Đế Quân thế mà lại cùng Thiên Xu Tinh Quân có tư tình. Hắn rơi vào tình cảnh như hiện nay, bản tiên quân khó tránh khỏi muốn nói với hắn một câu hiện thể hiện báo (*báo ứng cho kiếp này).

Nam Minh à, ngươi cùng Thiên Xu hai người nhìn nhau thật động lòng người. Ngươi năm đó khi hạ lệnh đem Thanh Đồng cùng Lan Chi đẩy vào kiếp súc sinh, có từng nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay?

Ta nói: “Nhớ đến Thanh Đồng và Lan Chi, liền cảm thấy Ngọc Đế phạt Nam Minh Đế Quân như vậy thật công bằng. Nhưng những chuyện thiếu đạo đức như thế Thiên Xu không có làm, cứ khẳng khẳng để hắn gánh chịu tội trạng nhiều như Nam Minh, thật không công bằng.”

Hoàn Văn nói: “Ngươi nói lời này không sợ bị ngọc đế nghe thấy sao.”

Rồi một trước một sau cùng quay về trong phòng của Hoàn Văn, bản tiên quân trở lại làm Lí Tư Minh. Hoàn Văn phải đi đến chỗ Đông quân Vương để giải quyết công vụ, ta tự mình quay về hàm viện. Mộ Nhược Ngôn cầm quyển sách trong tay ngồi trong phòng, mắt cũng không nhìn vào sách, không biết nhìn đi nơi nào cứ như đang đi vào cõi thần tiên.

Bản tiên quân bước đến nói: “Nhược Ngôn thần sắc ngẩn ngơ, là nhớ nhà hay nhớ người?”

19. Chương 19

Mộ Nhược Ngôn trên mặt viết nhớ người, miệng lại nói: “Cả ngày nhàn tọa (*rảnh rỗi không việc gì làm), ngẫu nhiên nhớ lại chuyện xưa.”

Ta đang đứng đối diện hắn, cất tiếng nói: “A, là nhớ đến chuyện xưa cùng với cổ nhân năm đó chứ gì.” Mộ Nhược Ngôn không nói câu nào, bản tiên quân một tay vịn lấy bờ vai thon gầy của hắn, một tay rút quyển sách trong tay hắn ra, đúng là tập thơ của Cao Đường Thi. Phòng ngủ của Lí Tư Minh được ngăn cách làm hai gian bởi cây đàn hương chính giữa, bên trong là màn che, gian ngoài có vài món đồ cổ được trưng bày, có bàn án dài, có thể dùng làm thư phòng. Bản tiên quân đem Mộ Nhược Ngôn vào trong, cố ý để ở đầu bàn án mấy quyển thi ca bi thương, là muốn cho hắn khi thấy buồn chán thì lấy xem.

Ta ban đầu muốn thấy hắn mỗi ngày cầm một quyển thi súc (*thơ súc tích) đưa mắt ngắm nhìn mây bay ngoài cửa sổ, tất cả chỉ là thương tiếc cho hắn. Hắn nhận cũng không tiếp nhận tình cảm của ta, hai ngày trước không biết từ lúc nào mà ngồi ở một góc bắt đầu tìm hiểu kinh dịch, lấy một cây bút lông sói nhỏ, ghi những chú giải phê bình cạnh bên, thấy chỗ nào tâm đắc thì sẽ ghi chú lại? Thầy tướng số trên đường lớn cũng không miệt mài như hắn. Ta thấy trên quyển sách kia chật ních vô số chữ nhỏ cùng chú giải chẳng chích thì liền thấy nhức mắt. Bản tiên quân nghĩ, hắn thích xem sách thì cứ xem, như vậy còn hơn chạy đi thất cổ hay nhảy sông tử vẫn làm tổn hại sức khỏe. Tối hôm trước, ta đều chỉ ngồi ở mép giường, hắn mới

buông sách đến trên giường ngủ. Khó khăn lắm hôm nay mới chuyển sang thơ phú, vậy mà cứ nhiên vẫn là Cao Thích.

Ta nhìn vào bìa quyển sách, bỗng nhiên tỉnh ngộ. Đúng rồi, người tình của hần Đan Thành Lăng hiện đang là tướng quân, cho nên đọc chiến thi của Cao Thường Thi, nhìn thấy gió lửa ánh đao trong câu thơ, thì tưởng tượng đến gió lửa ánh đao của người kia. Vừa nãy ở trong sân thấy Nam Minh cầm theo cái bó, cần đọc hai câu thơ để một lần nữa ôn lại chút bộ dáng dũng mãnh của hần.

Một chút tâm tư, bản tiên quân liếc mắt một cái là đã nhìn thấu người. Ta âm thầm cười, đưa sách lại cho Mộ Nhược Ngôn, “Người đã là người của bản công tử, chuyện cũ người cũ thì không thể nghĩ nữa, từ nay về sau, chỉ có thể nghĩ đến con người của ta cùng với chuyện của ta và người.”

Thiên Xu nói: “Chuyện này e là khó làm được.”

Ta không đoán được hần lại dám bác bỏ lời nói của ta, liền nói: “Cái gì?”

Mộ Nhược Ngôn đóng quyển sách lại, ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh lẽo nhìn ta một cái nói: “Tâm không do mình càng không do người điều khiển, sao có thể có thể nói không nghĩ liền không nghĩ. Nếu đồng ý, chẳng phải là lời nói dối sao?”

Lời này sắc bén, cứ nhiên là do Mộ Nhược Ngôn nói trước mặt ta, tình này nghĩa này thật lợi hại, tình nhân đến đây, người cũng không giống như trước nữa.

Ta không phản bác lại mà nở nụ cười, tỏ ra rộng lượng. Lau ghế dựa ở trước bàn rồi ngồi xuống, rót một ly trà uống, Mộ Nhược Ngôn nhìn vào ống tay áo bên trái của bản tiên quân, sắc mặt thoáng hoài nghi. Ta chợt nhớ đến ở trong tay áo có món đồ chơi khá thú vị làm cho Thiên Xu, vội vàng lấy ra, dựng thẳng ở trên bàn.

Một cái ống trúc cao nửa thước, bề ngoài xanh biếc, trong ngoài đều được mài bóng loáng trơn nhẵn. Ta mỉm cười hỏi Mộ Nhược Ngôn, “Có thích không?”

Mộ Nhược Ngôn quan sát nó một chút, thần sắc có chút miễn cưỡng nói: “Ống đựng bút này tuy đơn giản nhưng rất thú vị.”

Ta đem nó đẩy đến trước mặt Mộ Nhược Ngôn, “Không phải ống đựng bút, người xem cho kĩ đi.”

Mộ Nhược Ngôn thần sắc càng miễn cưỡng mà quan sát lại một chút, trầm ngâm không nói. Ta ôn nhu cười nói: “Mấy ngày nay thấy người đọc kinh dịch, cho nên làm vật này cho người.” Từ trong tay áo lấy ra mấy đồng tiền ném vào đó, cầm ống trúc lên và lắc lắc mấy cái, “Sau này người xem kinh dịch thấy buồn có thể tự bói một quẻ, quẻ bói này có thể giúp người thấy vui vẻ hơn?”

Mộ Nhược Ngôn cả người lặng im nhìn ống trúc trên bàn, ta rất đặc ý, bản tiên quân tặng đồ luôn luôn nhắm vào điểm quan trọng của người được tặng. Nhìn nét mặt của Thiên Xu, nhất định là cảm động.

Ta lại ôn thanh nói: “Nếu người còn muốn phê bát tự cho người ta, toàn bộ trên dưới trong phủ, muốn phê người nào thì cứ tìm người đó phê.” Mộ Nhược Ngôn há hốc mồm muốn nói cái gì, nhưng lại lấy tay áo che miệng lại, chợt ho lớn, ho vài tiếng sau đó nói đứt quãng: “Đa, đa tạ đã đã hao tâm ~ ta chỉ là ngẫu nhiên vừa thấy, lại....”

Ta đứng dậy xoa nhẹ tấm lưng hần, bưng nước trà đến cho hần uống hai ngụm, “Ta cũng chỉ là thuận tay làm thôi, thật không có ý làm cho người, người thích vật này, cứ lấy để giải buồn sẽ rất tốt đó.”

Hần uống hết hai ngụm trà, ho khan cũng ngừng hần. Ta đem chén trà đặt lại trên bàn, Mộ Nhược Ngôn nhìn chén trà kia mà đau khổ cười.

Ta nhặt tập thơ rơi trên mặt đất đặt lại lên trên bàn, thấy không ai nói gì bèn tìm lời để nói: “Không nghĩ đến người lại xem loại sách này. Ta còn tưởng người người thích xem Vương Ma Khiết cùng Mạnh Tương Dương chứ.” Tuy rằng bản tiên quân khi ở thiên đình, mỗi lần có hành lệnh liên cú phải hiến các bài thơ viết những án văn, tất cả đều phải nhờ Hoành Văn giúp ta mới có thể qua được cửa ải đó, nhưng thật ra khi ta làm người cũng có đọc qua thơ, cũng có thể cùng người khác nói chuyện.

Mộ Nhược Ngôn nói: “Vương thi cùng Mạnh thi mặc dù từ lâu không màng danh lợi, nhưng kỳ thật một vị là phú quý sinh nhân một vị là nhân tương phú quý. Chẳng thà như Cao Thích Đồ ngang nhiên mưu cầu danh lợi, lại thấy vui vẻ.”

Ta nói: “Cũng vậy thôi, công bằng mà nói tuy ngôn từ thật khiếp sợ, thơ viết thật âm vang, trên chiến trường lại vô năng. Nhưng trên đời này có mấy khi hành động lại đi đôi với lời nói? Đa phần đều như Cao công thôi.” Vui sướng mà nhìn vào hai mắt Mộ Nhược Ngôn, chờ hắn nói tiếp, hắn lại lánh tầm mắt ta, không hề nói gì, đặt quyển sách đang cầm trên tay xuống bàn án.

Ta có phần trống rỗng, ngượng ngùng lại nói thêm vài câu khác, bước thong thả ra khỏi phòng ngủ.

Đông quận Vương mấy ngày gần đây chân chừ án binh bất động, nghị sự thường xuyên. Hoành Văn mỗi ngày đều bị quần lầy, đến nỗi không có thời gian hít thở không khí, khi ta ở trong viện đi loanh quanh, gặp Đan Thành Lăng đến bảy tám lần, hắn hoặc đang quét sân hoặc đang diệt cỏ dại. Tâm tư hắn thực trầm, gặp bản tiên quân cũng rất cung kính mà thĩnh an, trong mắt không lộ ra nửa điểm tinh quang. Làm hại ta cả ngày đều phập phồng lo nghĩ, buổi tối làm sao lấy dao mà đâm hắn, lúc nào thì thích hợp.

Trời cũng đã chấp choạng hoàng hôn, ta cuối cùng cũng gặp được Hoành Văn, khuôn mặt hắn rất mỗi mệ, thấp giọng nói: “Vị quận Vương cha ngươi thật sự không phải người bình thường mà rất là dài dòng, ngươi còn muốn ở đây bao lâu nữa, ta sợ nếu cứ giúp hắn mấy chuyện lời thôi như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày thiên lôi bổ hắn.”

Ta cười nói: “Ngươi đừng nóng, đôi khi ngươi trở về thiên đình nợ này của ngươi ta sẽ từ từ trả, tối nay ta đâm Nam Minh cho ngươi xem giải buồn, được không?”

Hoànহ Văn nói: “Ngươi hôm nay nên cân nhắc một đao kia nên đâm vào vị trí nào trên người Nam Minh đi.” Tiến đến ta bên tai ta nói: “Hôm nay ta ở lại trong phòng ngươi chờ.”

Nói đến cang khiến trong lòng bản tiên quân ngứa ngáy, cũng thấp giọng nói: “Ngươi nói ta nên đâm Nam Minh chỗ nào thì được?”

Hoànহ Văn nói: “Tùy ngươi muốn đâm chỗ nào thì đâm, đâm vào tim cũng được, dù sao cũng không chết đâu, có Mệnh Cách ở đó, hắn không được thì còn có Ngọc Đế, ngươi chỉ cần xuống đao là được.” Bản tiên quân sau khi nghe xong mấy lời này càng nôn nóng mong chờ hơn, chân không tự chủ mà quay trở về hàm viện.

Vào buổi tối, ta ngồi ở trên mép giường, ngắm nhìn Hoànহ Văn đang khoan thai tựa vào bên giường, nuốt một ngụm nước miếng, quay sang nhìn người đang kiên trì đọc sách dưới đèn: “Nhược Ngôn, đã không còn sớm, cùng ta đi ngủ nào.”

Những lời này là do Mệnh Cách lão nhân dặn ta mỗi đêm trước khi đi ngủ nhất định phải nói, ta cũng là thân bất do kỷ có phải không? Cho nên Hoànহ Văn, có thể hay không đừng dùng bộ dáng và thần sắc như vậy mà nhìn ta?

Mộ Nhược Ngôn nghe những lời này cũng đã quen, tắt ngọn đèn ở gian ngoài chờ dẫn bước đến bên giường, nhẹ nhàng cởi ngoại bào, tháo mũ nón xuống, chỉ còn duy nhất một nội bào trắng tinh khiến cho thân mình ở dưới ngọn đèn càng trở nên thon dài mỏng manh hơn. Hắn nhìn trên giường, ngả mình xuống, rồi chậm rãi xốc chăn lên, nằm xuống.

Trên giường chỉ có một tấm chăn, bản tiên quân tối hôm qua bắt đầu cùng với Thiên Xu đắp chung chăn mà ngủ.

Hoànহ Văn tựa vào cột giường nói: “Ngươi, sao không ngủ?”

Cả người ta cứ như bị châm ngư mao đâm đầy, làm trò tạo không khí cho Thiên Xu nói chuyện, muốn không cười cũng không được, mặt dạn mày dày cởi ngoại sam xốc chăn lên, thò đầu ra thổi tắt ngọn đèn đầu giường, lại nằm xuống ngủ như bình thường.

Một vòng rồi lại một vòng hoàn thành thật gian nan.

Mộ Nhược Ngôn nhớ Đan Thành Lăng, nghe tiếng hít thở cũng giống như đang mở mắt mà không có ngủ. Hoànহ Văn đem ta đưa ra khoảng không, thấp giọng cười nói: “Mỗi đêm cùng Thiên Xu đồng giường đồng

chấn, có nảy sinh tình ý hay không đó.”

Ta cười gượng: “Không phải Nam Minh đến đây muốn diễn trò sao, nên hôm qua mới bắt đầu đắp chung chăn, qua đêm nay ước chừng sẽ không như vậy nữa.”

Hoành Văn nói: “Câu nói trước khi ngủ đó, gọi thật là thân thiết.”

Ta có chút run rẩy nghiêm mặt nói: “Mệnh Cách chỉ ta phải nói như vậy, không thể không nói.”

Hoành Văn có lẽ cảm thấy cười nhạo ta như thế là đủ rồi, sẽ không nói gì nữa, cùng ngồi xuống ở trong phòng, Hoành Văn gấp một cái, ta nói: “Người cả ngày hôm nay mệt nhọc quá rồi, kỳ thật nên sớm đi nghỉ ngơi, bằng không cho người mượn giường của Lý Tư Minh, người cứ vào đó mà nằm.

Hoành Văn miễn cưỡng nói: “Thôi, giường kia để người và Thiên Xu cùng nằm đi, đừng sinh thêm chuyện rắc rối nữa. Ta cũng sợ những việc phiền phức lắm.” Rồi ngồi ở trước bàn nghỉ ngơi một chút, lúc gần canh ba, tiếng gió rền vang, có bóng đen từ phía trước cửa sổ lướt qua, một lưỡi dao bén mỏng thò vào khe cửa, đẩy chốt cửa ra, cửa vô thanh vô thức mà hé ra một khe hở, khiến cho trận gió đêm thừa dịp len vào, bản tiên quân cùng Hoành Văn nhất thời tinh thần đại chấn. Thấy bóng đen kia nhẹ nhàng len vào trong phòng, Đan tướng quân, người rút cuộc cũng động thủ.

20. Chương 20

Bóng đen nửa ngồi chồm hổm di chuyển lại gần, thừa dịp ánh trăng chiếu vào trong phòng bước tới gần giường, binh khí trong tay nhấp nháy trước hàn quang của bóng đêm, ta cùng Hoành Văn đứng ở tấm màn ngăn cách gian phòng, ta nhìn không được nói: “Hai người ngủ trên một giường, trong cảnh tối lửa tắt đèn như vậy, hẳn làm sao mà biết được người nào là Thiên Xu người nào là ta? Ánh sáng của binh khí không đủ không lo là sẽ ngộ thương sao.”

Đang nói, Nam Minh dừng lại ở trước giường, trong tay chợt có ánh sáng lấp lánh, là ánh sáng phát ra từ một viên dạ minh châu lớn không lớn nhỏ cũng không nhỏ, tay kia cầm đao đẩy màn che ra, Thiên Xu đang ngủ ở gần bên hất, Nam Minh dùng dạ minh châu rơi xuống, liền có thể thấy rõ Mộ Nhược Ngôn.

Ta cùng với Hoành Văn bay đến bên đầu giường ngược cổ ra xem, Mộ Nhược Ngôn nằm bên trong lớp màn che giống như cảm ứng được, đột nhiên bật người ngồi dậy, một đôi uyên ương bốn mắt nhìn nhau dưới ánh sáng của dạ minh châu, nhất thời tất cả đều đều đông cứng lại.

Hai người bọn họ thật không sợ bản tiên quân tức Lý Tam công tử đang nằm bên cạnh tỉnh lại hay sao.

Hoành Văn nói: “Đến lượt người rồi, còn không trở về đứng lên?”

Ta nói: “Không vội, không vội.”

Đan Thành Lăng liền cầm tay Mộ Nhược Ngôn, đưa hất xuống giường, giơ lên đoản đao loé lên hàn quang gọn gàng sạch sẽ mà chém thẳng vào trong giường, lại bị Mộ Nhược Ngôn đưa tay ra ngăn lại, “Đừng tổn hại đến tính mạng hần.”

Một câu này tuy thâm trầm, nhưng ta nghe được rõ ràng.

Đan Thành Lăng nói: “Vì Sao?” Hai chữ tựa ngàn nhát đao lạnh lẽo buông ra.

Thiệt là dài dòng! Trốn chạy quan trọng hơn, nhị vị.

Nhưng nhị vị này chính là không chịu chạy, chỉ muốn dài dòng. Mộ Nhược Ngôn nói: “Hần chưa từng làm gì ta, không phải là người xấu.” Ngữ khí cực nhẹ nhàng, giống như đang nói chuyện với một gốc cây cái trắng.

Hoành Văn nói: “Thiên Xu đối với người thật hữu tình.”

Đan Thành Lăng lạnh lùng nói: “Người không muốn ta động thủ, là lo lắng cho tính mạng của hần, hay là sợ bản đạo của ta?”

Thiên Xu im lặng không nói.

Đan Thành Lăng cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên cất cao giọng nói: “Trước giường động tĩnh cả nửa ngày thế này, các hạ mặc dù nín thở thu khí, kỳ thật sớm đã tỉnh. Sao không tự đứng dậy?”

Bản tiên quân lúc này có thể bắt đầu diễn trò, nhập vào cơ thể của Lý Tư Minh, điều hoà hơi thở.

Đối trận với cao nhân, khí thế phải ổn định. Cho nên ta chậm rãi mở hai mắt, chậm rãi đứng dậy, chậm rãi lấy hỏa thạch thấp sáng ngọn nến, chậm rãi từ trên giường bước xuống.

Chậm rãi tự hỏi, ta đem cường đạo giấu ở đâu vậy kia.

Dạ minh châu của Đan Thành Lăng đã được cất lại vào trong lòng ngực, tay trái nắm lấy tay Mộ Nhược Ngôn, bản tiên quân cùng hần hai người đối diện nhìn nhau, có vui có ưu có sầu.

Ta đối xử với Thiên Xu như thế, hần thay ta ngăn lại một đao nhỏ kia, ta thật vui.

Ta đối xử với hần như thế, hần lại nói ta không phải người xấu, không lẽ trình độ diễn kịch của ta chưa đạt, hay là đầu óc của hần có vấn đề, đó là ưu.

Về phần phần sầu kia.....

Sau lưng Hoành Văn chợt nói: “Đao của người giấu ở bình hoa lớn ngay góc tường.”

Bản tiên quân lập tức nói: “Các hạ nửa đêm vào phòng, không thể kịp thời nghênh đón, thất lễ. Ban ngày công việc của gia đình nặng nề hỗn tạp, uất ức cho Đan tướng quân, thật ngượng ngùng. Nhưng không biết Đan tướng quân nửa đêm đem người của ta từ trên giường xuống, không biết là muốn làm gì.”

Ta mỉm cười khoanh tay, bước thong thả đến bên bình hoa, lấy ra một trường đao không vỏ.

Đan Thành Lăng nói: “Vốn không muốn dùng lưỡi đao sạch này để lấy mạng người. Cũng được, súc sinh nhà người chuẩn bị chịu chết đi.” Khỏe mắt hần quét qua đầy sắc bén, cực kỳ khinh miệt. “Hơn mười hộ vệ ngoài cửa đều đã ngã quỵ hết, đừng hòng trông đợi gì.”

Ta nói, “A.”

Đừng mong trông đợi gì? Có Hoành Văn ở đây, hắc bạch vô thường có đến cũng không thành vấn đề, huống chi là bị bắt chẹt như vậy. Ta nói: “Vào viện đo sức?”

Đan tướng quân sải bước, vui vẻ ra khỏi phòng, ta lợi dụng lúc này nhìn thoáng qua mộ Nhược Ngôn, sắc mặt hần vẫn thuần khiết, cũng xoay người đi vào viện, không có nhìn ta.

Dưới ánh trăng sáng ngời, bản tiên quân ở trong viện nói một tiếng đặc tội, liền gọi người tới. Mấy chục hộ vệ âm thầm theo ta bước ra, vây lấy Nam Minh và Thiên Xu. Bình khí tiếp xúc với nhau, loong coong một tiếng, hàn quang lần lượt thay đổi.

Ta đứng bên ngoài vòng vây, xem náo nhiệt, chỉ có thể đợi đến khi Nam Minh bị thương thì một đao đâm hần thế là xong xui mọi việc.

Hoành Văn mới vừa rời từ trong phòng đi ra ngoài cứu tính hộ vệ, lúc này trở về đứng ở trong viện, từ xa xem cuộc chiến, nói: “Chiêu này của người thật thiếu đạo đức.”

21. Chương 21

Thiếu đạo đức cũng đành chịu, bản tiên quân thân dựa vào phạm thai (*phạm thai = người phạm), làm sao địch nổi với một mãnh tướng oai hùng như Đan Thành Lăng, chỉ có nước dùng hộ vệ khiến hần suy sụp, rồi khi đó động đao cho an toàn.

Các hộ vệ được bản tiên quân phân phó không được dả thương Mộ Nhược Ngôn, đao kiếm chỉ có thể hướng đến trên người Đan Thành Lăng, chịu nhiều hạn chế. Đan Thành Lăng một mình chống lại mấy người vẫn dư sức. Vừa chống đỡ vừa thoái lui, hần sớm đã sớm thấy được một lối thoát, ra hàm viện, dắt theo Mộ Nhược Ngôn đến Nguyệt môn của hậu hoa viên, có một bức tường sau hòn giả sơn, bên ngoài chính là con hẻm trống. Hộ vệ đang đi tuần trong viện nghe được tiếng gió liền chạy nhanh tới, người càng đến càng đông, Đan Thành Lăng ngay cả lui trái lui phải vẫn không thể chống đỡ, dần dần lực bất tòng tâm. Thoái lui đến bên cạnh bức tường kia, bốn năm chỗ trên người đã bị thương.

Bản tiên quân thấy thời cơ đã đến, cầm lấy trường đao, bỗng nhiên xông vào trong đám người.

Đan Thành Lăng tay dùng đao chắn ngang trường thương, tay trái tạo nên một khí lực chấn động. Mở ra một khoảng không trước ngực, bản tiên quân hướng thẳng mũi đao nhọn đến, nhắm chính xác vào ngực phải hần, năm tấc, bốn tấc, ba tấc. Khi được hai tấc, người trước mặt bỗng mờ đi, trước ngực bỗng dưng chợt lạnh lên.

Ta kinh ngạc cúi đầu, một cây trường thương, đầu thương đi đến ngực trái của ta, một chỗ khác ở cán thương là một đôi tay, thon gầy, tựa hồ không có khí lực gì, ta nắm lấy, đôi tay gầy kia.

Cũng trong nháy mắt kinh ngạc này, một trận gió lạnh vù vù thổi đến, ngân quang lóe ra, giống như đao bạc của Nam Minh.

Trên cánh cổ của ta đã có cảm giác mát.

Mệnh Cách, lại viết giản lược số thiên mệnh.....

Koong một tiếng, cảm giác mát lại ngừng hẳn. Đao bạc của Đan Thành Lăng bất động trên cổ ta, bởi vì trường kiếm tràn đầy thanh quang đang đặt trên cổ Mộ Nhược Ngôn, trường sam trong gió khẽ nhúc nhích tựa như dòng suối róc rách chảy, “Người thả hần, ta để người cùng Mộ Nhược Ngôn bình an rời khỏi Vương phủ.” Hoành Văn à, làm người không thể huênh hoang như thế, người hiện thân cũng không sao, thanh kiếm này quá sáng rồi đó.

Các hộ vệ tay cầm binh khí không dám manh động, Đan Thành Lăng nhượng mảy nhìn Hoành Văn: “Các hạ có thể làm chủ sao?”

Hoành Văn nói: “Đương nhiên.” Quay đầu lại nói với các hộ vệ: “Buông binh khí xuống tại đây, thoái lui ra ngoài hoa viên.”

Triệu tiên sinh là tâm phúc trong mắt Đông quận Vương, chúng hộ vệ thật nhanh trí, liền buông binh khí, lui ra Nguyệt môn.

Lưỡi đao từ trên cổ bản tiên quân thu hồi lại, Hoành Văn xoay tay lại, cũng từ trên cổ Mộ Nhược Ngôn hạ trường kiếm xuống, ôn thanh nói: “Ngôn công tử, đầu thương đã đâm vào rồi, phải chăng nên buông tay?”

Hai tay vẫn đang nắm cán thương chợt buông ra, Hoành Văn liền đưa tay đỡ phía sau lưng ta, thấp giọng nói: “Còn chịu đựng được không.” Trong nháy mắt này nét mặt hần rõ ràng chứa đầy tình cảm.

Ta thở ra hơi lạnh rồi gắng sức hít trở lại vào: “Chỉ là..... Có chút rất đau, khụ khụ.....”

Mệnh Cách, X hần XXXX Mệnh Cách!! (*XXX = hiểu như là mấy lời chửi rửa

~ là được)

Đan Thành Lăng nheo mắt lại nhìn Hoành Văn, nói: “Vừa rồi các hạ đến bên cạnh, tại hạ lại không phát hiện ra, quả là hảo công phu.”

Nói thừa, hần là nhân lúc hỗn loạn thi triển tiên pháp trong nháy mắt liền hiện thân, người phàm như người có thể phát hiện ra mới là lạ.

Hoành Văn giả vờ tùy tiện nói: “Quá khen.”

Đan Thành Lăng mỉm cười nói: “Phong thái của các hạ tại hạ đây vô cùng thần phục, thỉnh giáo quý danh của các hạ?”

Hoành Văn nhân tiện nói: “Được Đan tướng quân chiếu cố hỏi, tại hạ Triệu Hoành.”

Đan Thành Lăng lại chấp tay: “Đan Thành Lăng hôm nay được Triệu công tử chỉ giáo, hi vọng sau này có duyên sẽ cùng công tử luận bàn.” Hoành Văn một tay đỡ lấy sau lưng bản tiên quân, liền đứng như vậy, hơi gật đầu.

Đan Thành Lăng lại nheo mắt nhìn Hoành Văn một lúc lâu, rồi cùng Thiên Xu xoay người đi, Thiên Xu quay đầu lại, ta từ lúc bị thương vẫn không hề nhìn mặt hắn, lúc này vừa nhìn, sắc mặt hắn dường như không tốt, hai mắt tối đen lại nhìn ta, nói: “Thật xin lỗi.”

Ta nói có phần tức giận: “Không có gì, đáng đời ta.....” Quả nhiên là đáng đời ta thật.

Mộ Nhược Ngôn chớp chớp mắt một cái, quay mặt đi. Đan Thành Lăng nắm tay hắn nhảy qua bức tường, vào trong bóng đêm.

Bản tiên quân ngồi phịch trên mặt đất, nghe được âm thanh ồn ào hành động nhốn nháo vang lên, hắn là người cha cùng hai huynh trưởng trên danh nghĩa từ trong chăn bước ra hỏi thăm tin tức, không biết có dẫn theo thầy thuốc hay không.

Hoành Văn nhỏ giọng nói: “Người cổ chịu đau một chút trước đi, chờ ta ứng phó xong, không ở trước mặt họ thì sẽ đưa người ra.”

Bản tiên quân thở gấp cười khổ nói: “Không được..... Nếu ra ~~ thương tích như vậy..... Nếu đưa ta ra Lý Tư Minh..... Hắn phải chết ~~ ta phải ở bên trong chống đỡ thay hắn.”

Hoành Văn chán nản nói: “Đáng đời người.”

22. Chương 22

Trên sổ thiên mệnh của Mệnh Cách lão nhân viết như thế này ——

Buổi tối, Đan Thành Lăng đến cướp Mộ Nhược Ngôn, Lý Tư Minh biết được. Tranh đấu, vì Mộ Nhược Ngôn mà trọng thương, trốn thoát.

Mệnh cách vượt sợi râu im lặng nhìn bản tiên quân cười nói, “Người xem, kỳ thật viết rất rõ ràng có phải không?”

Ta im lặng không nói. Dù sao Lý Tư Minh đã muốn biến thành một thi thể cứng ngắc, dù sao cũng đã làm lỡ việc Ngọc Đế giao phó, dù sao lần này làm lỡ việc cũng không thể trách ta, cho dù bây giờ đang ở trên Linh Tiêu điện, lão nhân gia Ngọc Đế cứ hiển nhiên định đoạt.

Một thương kia của Thiên Xu đúng là đánh bừa mà trúng, đâm thẳng vào ***g ngực xuyên qua trái tim của Lý Tư Minh, cho dù cố ý cũng không thể đâm chính xác như vậy. Tim sinh trưởng bên trong cơ thể, một đầu thương to như vậy xuyên thẳng vào, khoảnh khắc huyết mạch vỡ toang, nơi này sao có thể không bị huỷ hoại được? Run rẩy hai cái thì toàn thân bất động, hoàn toàn dựa vào bản tiên quân ở bên trong thể xác chống đỡ đau đớn khổ cực.

Khổ nỗi bản tiên quân không thể động tiên thuật, chỉ có Hoành Văn ở đây, dù cho có mười quả tim mà bị đâm kiểu này, khi quay về cuộc sống thần tiên cũng phát sinh lắm chuyện rồi ren. Nhưng Hoành Văn lúc này vẫn là Triệu tiên sinh, ở nơi đông người không thể thi triển tiên pháp, hạ nhân trong Vương phủ nháy mắt đã xuất hiện, dồn Triệu tiên sinh qua một bên, nâng ta vào trong phòng ngủ, mấy đại phu thay phiên nhau chẩn mạch, tất cả đều sợ tới mức giống như con vịt bị thiên lôi đánh, sợ sệt không dám nói, cả người run rẩy hỗn loạn.

Thật đáng thương, người không còn mạch đập mà có thể mở to mắt nói chuyện như người sống, thế gian này mấy người có thể gặp?

Đông quận Vương hỏi: “Con ta như thế nào, còn cứu được không?”

Các đại phu run như cây sậy, bản tiên quân thấy bọn họ run như vậy thật tội nghiệp, ở trên giường nói: “Phụ thân..... Đừng làm khó người khác, phó mặc cho thiên mệnh đi.”

Lý Tư Nguyên lau nước mắt nói: “Phụ thân, lão nhân gia người đừng lo lắng, Tam đệ đây không phải vẫn còn an ủi người đó sao, nhìn thấy tấm lòng hiếu thảo này, lão thiên gia cũng sẽ phù hộ hắn.....”

Nói đến đoạn cuối, chợt nghẹn ngào.

Lão Lý gia ở trước giường bản tiên quân khóc một trận. Đông quân Vương khóc “Súc sinh thật là nghiệp chướng mà”, Lý Tư Hiền và Lý Tư Nguyên khóc “Số Tam đệ thật khổ mệnh”, ngay cả nhị vị đại phu nhân của Lý Tư Hiền và Lý Tư Nguyên đều ở đầu giường cầm khăn tay mà khóc “tiểu thúc thật khổ mệnh”.

Khóc đến nỗi khiến ta đây thật cảm động, hồng trần thế tục vui vẻ nhộn nhịp vất vả long đong, một chút ý vị nhân tình cũng có thể làm ấm lòng người.

Nói đến Hoàn Văn sao lại không đến đây chữa trị cho ta? Trơ mắt mà nhìn ta ở trong này chịu đau đớn khổ cực, thật không nệm tình nghĩa gì hết.

Đang nghĩ ngợi, chợt, toàn thân bỗng nhiên phiêu phiêu dang dang (*nhẹ nhàng dong đưa), chậm rãi bay lên. Ta kinh hãi, việc này không thể đùa giỡn được đâu, lúc này mà đưa ta ra ngoài, làm sao mà Lý Tư Minh có thể sống được!

Bản tiên quân đang giãy dụa, trên đỉnh đầu liền ồm ồm nói: “Tổng Dao Nguyên Quân, tiểu tiên là Nhật Du Thần, Ngọc Đế có chỉ, lệnh cho tiểu tiên đưa Nguyên Quân tức tốc quay về thiên đình một chuyến.”

Hóa ra là thiên mệnh lần này quá sai sót, lại để cho Nam Minh cứu Thiên Xu đi, Ngọc Đế giận dữ, trên Linh Tiêu điện, hỏi bản tiên quân và Mệnh Cách lão nhân. Hoàn Văn đứng ở một bên làm nhân chứng.

Ngọc Đế hỏi: “Sự tình chuyển biến như vậy, là vì sao?”

Bản tiên quân đứng ở trên điện, thong dong bình tĩnh, đưa ra lý lẽ của mình “Ngọc Đế anh minh, Tổng Dao hạ phạm lần này, mọi chuyện đều theo lời căn dặn mà làm, dù mọi chuyện đều khác so với lời dặn, chịu nhiều khổ nạn cũng không làm được gì, cũng không nhắc đến. Ngọc Đế minh giám mọi việc, thị phi đúng sai, có thể định đoạt phán xét.”

Đưa mắt nhìn Mệnh Cách, ông lão nơm nớp lo sợ lau mồ hôi vội vàng ở trước mặt Ngọc Đế tự thỉnh tội, lại đem bộ sách thiên mệnh đưa ra cho bản tiên quân xem, mang theo nụ cười nhận lỗi. Ta chiếm được phần lý, liền giúp Mệnh Cách nửa nhân tình, “Ngọc Đế, thế gian có câu làm chuyện vụn vặt thì mệnh khó can khó định. Mệnh Cách Tinh Quân chưởng quản (*quản lý) thiên mệnh vô số, những việc vụn vặt rối ren, ngẫu nhiên cũng có vài sơ xuất, cũng là lẽ phải. Nam Minh chẳng qua cướp được Thiên Xu, hai người đều là phạm phu sao có thể phá được thiên mệnh, cứ để xem sau này thế nào.”

Ngọc Đế trầm ngâm một lát, gật đầu nói: “Nói rất đúng, để về sau xem thế nào.” Gương mặt liền giãn ra mỉm cười, “Tổng Dao này, chỉ đợi xem người sau này làm thế nào.”

Ta cười xòa nói: “Ngọc Đế, tiểu tiên làm việc không chắc chắn, Nam Minh cướp được Thiên Xu hơn phân nửa là vì tiểu tiên vô năng, Ngọc Đế có thể.....” Ta đưa khóe mắt quét qua Hoàn Văn ngầm ám chỉ, để cho hắn giúp ta nói thêm vào, “Có thể tuyển hiền tài khác không?”

Hoàn Văn còn chưa có động tĩnh gì, trên đỉnh đầu Ngọc Đế đã lên tiếng, “Người ở hạ giới làm việc rất tốt, trăm mỗi khi cùng Vương Mẫu nhân thoại, Vương Mẫu cũng khen người làm việc thật chu toàn. Người giúp tiên hữu chịu đựng vất vả ở cõi trần, sau khi mọi việc thành công quay về thiên đình, tiên lộc (*bổng lộc của thần tiên) nhất định lại tăng thêm.”

Ta vội vàng nói không dám không dám. Lời nói chưa dứt, Thiên Giám Ti có việc báo lại với Ngọc Đế, chen nhau đẩy ta ra ngoài Linh Tiêu Điện. Bản tiên quân kéo lấy Mệnh Cách, “Tinh Quân, từ nay về sau, trên sổ thiên mệnh, cần phải viết thật rõ ràng cho ta.”

Mệnh Cách Tinh Quân gấp sổ lại gương mặt nở nụ cười đáp: “Hôm nay được Nguyên Quân nói tốt, nhất định nhất định. Nhưng mà trên trời một ngày dưới thế gian là một năm, thời gian đã chậm trễ nhiều rồi, Nguyên Quân nếu không nhanh trở về, chỉ e.....”

Ta giật mình dậm chân, kéo Hoàn Văn chạy đến Nam Thiên Môn.

Hoàn Văn bị ta lôi đi, không nhanh không chậm nói, “Gấp lắm sao?”

Ta cười khổ: “Nếu không gấp thì mộ phần của Lý Tư Minh cỏ đều đã mọc đầy rồi.”

Kết quả ——

Bản tiên quân cùng Hoàn Văn vội vàng xuống dưới xem như là cấp tốc rồi.

Không đến nỗi nhìn thấy cây cỏ mọc xanh um bên mộ phần.

Bùn đất trên mộ phần Lý Tư Minh còn ẩm ướt, tấm bia đá mới tinh.

Bất quá, mới vừa dứt xong thất đầu mà thôi.

Hoàn Văn bước thong thả quanh nắm mồ, “Đã đưa vào quan tài chôn cất, giờ phải làm sao?”

Ta nói: “Biết làm sao được, đợi đến nửa đêm khai quật mộ phần ra xem, Lý Tư Minh có bị thối rữa chưa, còn có thể dùng được không.”

23. Chương 23

Nửa đêm, trăng sáng, bản tiên quân cùng Hoàn Văn khai quật đất, tách mộ phần ra, mở quan tài của Lý Tư Minh, Lý Tư Minh mặc ngoại bào bằng tơ lụa tốt nhất, nằm trong quan tài, bên trong có rất nhiều vàng bạc đồ cổ chôn cùng. Không khí ẩm ướt của mùa thu tỏa ra xung quanh, Lý Tư Minh thật chưa có thối rữa, chỉ có mấy con côn trùng bò qua bò lại trong lỗ mũi và lỗ tai trên thi thể, gió nhẹ thổi đến, làm lan tỏa mùi hôi thối của thi thể ra xung quanh. Ta dùng tay áo che gương mặt của Hoàn Văn lại, “Uế vật uế vật, người mau quay đầu lại.”

Hoàn Văn vén tay áo của ta lên cười nói: “Hắn cũng từng là người, bây giờ bộ dáng thành ra như vậy ta cũng không cảm thấy gì.” Đem quan tài chôn trở lại, ta nói với thổ địa một tiếng đã quấy rầy, khép mộ phần lại.

Lý Tư Minh không thể dùng, cần quay lại thiên đình ngẫm lại biện pháp.

Ta ở trước mộ phần sờ sờ tấm bia đá, phía dưới tấm bia đá có một bàn đá nhỏ, bày tế phẩm ở trên đó. Bàu rượu cùng chén rượu trên bàn đá chưa thu về, rượu trong chén vẫn còn đầy, có thể nhìn rõ đáy, như mới vừa rót hôm nay. Lý Tư Minh chết người đời sau có cơ để chế giễu.

Ta cùng Hoàn Văn đáp mây bay về thiên đình, khi ta đến giữa không trung cúi đầu nhìn lại mặt đất, Lý Tư Minh được chôn trong mộ phần tổ tiên của Đông quận Vương gia, một dải mồ nối tiếp nhau dày đặc. Bản tiên quân không khỏi cảm khái, “Ta lúc trước nếu không phải trùng hợp ăn được tiên đan, không biết sau bao nhiêu năm, cũng nằm trong quan tài chôn ở một mộ phần như vậy, để cho côn trùng bò đến tàn phá thi thể trong bùn đất. Linh hồn nhỏ bé quay về để Diêm Vương quản, một kiếp luân hồi, không biết được đến lúc đó, có thể luân hồi thành cái gì.”

Hoàn Văn liếc xéo ta, hít một hơi nói: “Mệt.”

Sau khi quay lại thiên đình, bản tiên quân đi thẳng đến Tây Thiên Môn.

Bốn Thiên Môn trên thiên đình, Nam Thiên Môn thông đến hiện tại, Tây Thiên Môn thông về quá khứ, Đông Thiên Môn thông đến tương lai, Bắc Thiên Môn thông theo thường giới.

Bản tiên quân tính đến Tây Thiên Môn quay về thời điểm Lý Tư Minh còn nằm trên giường khám và chữa bệnh, khi mà Nhật Du Thần vừa đưa chân thân ta ra, Lý Tư Minh mới vừa tắt thở, lúc ấy bản tiên quân lại nhập trở vào hắn, Hoàn Văn đem quả tim đã nát vụn kia trở về nguyên dạng, mọi sự đại cát.

Công Trương Nguyên Soái luôn túc trực trước Tây Thiên Môn ngăn bản tiên quân lại, “Nguyên Quân vừa rồi quay về từ Linh Tiêu điện, chẳng lẽ không nghe nói, mọi người trong Thiên Giám Ti đã bẩm báo Ngọc Đế, Tây Thiên Môn sắp xuống, đang tu sửa, tạm thời không thể sử dụng.”

Ta đành chuyển đến Bắc Thiên Môn, Bắc Thiên Môn đều thông với các giới, cứ cho ba Thiên Môn khác đang tu sửa đi thì Thiên Môn này vẫn có thể dùng được.

Trước Bắc Thiên Môn cũng có đông thần tướng vây quanh, nhao nhao ồn ào, vây tròn loạn chuyển (*di chuyển hỗn loạn).

Trong chúng tiên còn có Thái Bạch Tinh Quân.

Ta đến gần chào một tiếng, thăm dò xem Bắc Thiên Môn sao lại đóng chặt như vậy, Thái Bạch Kim Tinh nói: “Tổng Dao Nguyên Quân chẳng lẽ cũng muốn đi Bắc Thiên Môn? Đi không được rồi, chìa khóa cửa đã không còn nữa.”

Ta cả kinh nói: “Sao lại không còn?”

Kim Tinh thở dài, nói là hôm qua Bích Hoa Linh Quân đến Bắc Thiên Môn, thần tướng canh gác đang ở chơi cờ, Bích Hoa Linh Quân tự mình lấy chìa khóa mở cửa, sau khi ra khỏi Bắc Thiên Môn thì thần tướng mới đóng cửa, chợt nhớ tới chìa khóa mở cửa còn đang ở trong tay Linh Quân. Bích Hoa Linh Quân phải đến Tây phương thấp đèn dự pháp yến, phải đợi tiệc xong chuyển đến trần giới lại chuyển đến Nam Thiên Môn mới quay về thiên đình, Khi ấy Bắc Thiên Môn mới có thể mở.

Ta hỏi nhầm chừng thời gian là bao lâu, Thái Bạch Tinh Quân nói làm ta thật tuyệt vọng, “Một hai chục ngày.”

Một hai chục ngày, một hai trăm năm. Nam Minh cùng Thiên Xu đời này thật có thể răng long đầu bạc.

Ta thở dài nói với Hoành Văn: “Mệnh, cái này đúng là mệnh. Bấm lại với Ngọc Đế, rồi lúc đó ta và người mặc kệ mọi thứ quay về phủ mà ngủ.”

Hoành Văn ngáp một cái nói: “Được, đang có chút mệt mỏi. Đến phủ của người hay phủ của ta uống rượu rồi ngủ?”

Nói thì nói vậy, Ngọc Đế đời nào để ta thành thoi như thế, giữa đường đến Linh Tiêu điện, Mệnh Cách Tinh Quân đã đứng đó canh đón: “Thanh Quân, Nguyên Quân, chuyện ở hạ giới Ngọc Đế đã biết. Thiên Xu và Nam Minh đã xuất phát đi đến Nam quận, mấy ngày sau Trường Giang sóng to, ngăn đoàn người của họ qua sông, phải trú lại ở một khách đếm cạnh bến đò của Chu gia, trước mắt có một thể xác, chính là một đạo sĩ trong lúc vân du (*dạo chơi) đã tá túc lại một đạo quán trong Thượng Xuyên Thành, thọ hạn đã hết, hồn tới địa phủ, thân thể có thể cho Nguyên Quân sử dụng. Việc này không nên chậm trễ, thỉnh người gấp rút đến Nam Thiên Môn đi.”

Bình minh, ngày ẩm áp, bản tiên quân nhập vào một thân thể đang nằm trên một tấm ván gỗ rồi từ từ mở hai mắt ra, một gian phòng sơ sài đầy bụi bặm, cửa sổ nghiêng lệch cũ nát.

Cánh cửa mục nát kia chợt bị người đập kêu bang bang lên, “Quảng Vân Tử! Quảng Vân Tử! Ngủ thất pháp của Vương phủ Tam công tử phải bắt đầu rồi, có đảm đương được hay không!”

A, đạo sĩ đoán mệnh này hoá ra gọi là Quảng Vân Tử. Cùng phong hàm Quảnh Hư Nguyên Quân của bản tiên quân có một chữ giống nhau.

24. Chương 24

Quảng Vân Tử, phỏng chừng chưa tới năm mươi, nhưng ngoài bốn mươi. Trong chốc lát ta mở mắt ra, trước tiên là ngửi được một mùi ôi thiu, xông thẳng vào mũi bản tiên quân làm cho đầu ta óc choáng váng, cái thân thể này đã lâu rồi vẫn chưa rửa mặt.

Đưa tay sờ sờ, dưới cằm có râu, tương đối dài, sợi râu bết lại vào nhau. Nhắc người ngồi dậy, đúng lúc có một con côn trùng đang bò tới bò lui ở một cái khe hở, hình như là đang kiếm ăn, thật không dám nhìn nữa.

Hoành Văn ở giữa khoảng không nửa ngày ném ngay cho ta một câu: “Tên đạo sĩ này lôi thôi lếch thếch như vậy, đừng hy vọng ta nán lại bên cạnh ngươi, khi nào tắm rửa sạch sẽ thì ta lại đến.” Nói xong liền biến mất không thấy tăm hơi đâu. Thật tình, tên đạo sĩ này so với thi thể của Lý Tư Minh bộ nhếch nhách hơn sao? Người lúc trước còn ở cạnh quan tài của hắn mà nói chuyện, vậy mà lúc này lại như vậy.

Trên người không có chỗ nào là không ngứa ngáy khó chịu, ta đưa tay ra sau cổ gãi gãi, chà chà gãi bần bầm đây trên người. Phui phui, lại chà chà, lại phui, thấy thật hứng thú.

Trên đầu cũng ngứa ngứa, giống như có cái gì đang bò trên đó vậy, nghe nói có loại côn trùng gọi là bọ chét, chỉ e chính là nó.

Cửa vẫn vang lên đùng đùng như cũ, ta gãi gãi da đầu, một tay xoa xoa bụi bần thành viên rồi mở cửa. Ngoài cửa cũng là một đạo nhân, khuôn mặt tròn đẹp, đầy đặn phúc hậu, lấy giọng rồi nói: “Có thể đi rồi, ngài vẫn còn ở bên trong tiên hoá (*hoá làm thần tiên) sao.”

Đúng là ở bên trong tiên hoá, hắn tắt thở trước, bản tiên quân lại hoá thành vị đại tiên.

Ta nói: “Phải, phiêu du trên mấy ngàn ngọn tiên sơn, giặt mình mới biết đó là giấc mộng, cơ hồ quên mất chuyện hồng trần, ngay cả người cũng nhớ không được.”

Đạo nhân nói: “Quảng Vân tiên nhân có thể nhớ rõ rồi chứ, tiểu đạo đây là Hỏa Công đạo nhân Thường Thiện trong Minh Nguyệt Quán, ngài bao lâu thì thành tiên, đừng quên chiếu cố tiểu đạo.” Ta cười ha ha rồi đưa tay chà chà, “Tối hôm qua trước khi ngài đi ngủ có dặn tiểu đạo phải đánh thức ngài dậy, sáng hôm nay ta cũng không dám ngủ nhiều. Tiểu đạo đã sớm đến gọi ngài, hôm nay khác mọi khi, chính là đại pháp hội của Vương phủ, thấy trong đó thiếu người, khó khăn lắm sư phụ mới gật đầu cho ngài gia nhập vào số đông đó. Ngài phải tắm rửa thật sạch sẽ, thay đổi xiêm y chỉnh tề.”

Ta nghe thấy hai chữ tắm rửa thì đôi mắt liền sáng lên, “Nước ở đâu?”

Thường Thiện nói: “Tuyệt diệu tuyệt diệu, ngài ngày thường ngày đều nói rằng rất sợ nước nên không tắm rửa, hôm nay thì thay đổi hẳn.” Nói rồi dẫn ta đi đến hậu viện.

Giữa hậu viện có một cái lều gỗ, trong lều gỗ có cái giếng, bên cạnh giếng có một cái thùng, còn có cái một cái bồn bằng gỗ to.

Ta bước vào trong, xách một chậu nước đầy, soi đầu xuống xem, liền nhìn thấy một cái đầu lông lá bù xù. Bản tiên quân đưa tay đến miệng giếng, xách thêm mấy chậu nước nữa đổ vào bồn, đổ đến đầy bồn, mới bắt đầu gội đầu, rửa sạch hàm râu, kì cọ sạch sẽ lớp vảy màu trên da cho bóng loáng.

Thường Thiện có chuẩn bị trước cho ta một bộ xiêm y mới toanh để thay. Đầu buộc gọn gàng, sợi râu cũng được chải tử tế, cả người nhẹ nhõm hẳn, Hoành Văn lúc này mới loạng choạng xuất hiện. Ta thừa dịp hai bên không có ai, phui phui đạo bào mới tinh hời, “Có giống Lữ tiên chi phong hay không?”

Hoành Văn nói: “Ta nếu mà nói ngươi giống như hắn, Lữ Động Tân hẳn là sẽ đến đập bể bức tường trong cung ta cũng không biết chừng.”

Ta cười gượng: “Chẳng lẽ so với buổi sáng không phải đã đẹp hơn nhiều rồi sao?”

Hoành Văn im lặng một chút, rồi trung thực nói: “Giống người hơn rồi.”

Ta đi theo đám đạo sĩ của Minh Nguyệt Quán, đến Đông quận Vương phủ.

Khi vừa sải bước vào trong, ta thực cảm khái.

Bất quá mấy ngày trước, ta còn cùng những người bên trong đều là người một nhà, Lý Tư Minh mặc dù không lỗi lạc bằng bản tiên quân, nhưng ít ra cũng được xem là một công tử trẻ tuổi anh tuấn, hiện giờ hắn nằm trong quan tài, đổi lại bản tiên quân phải nhập vào một lão đạo sĩ trơ tráo, Mệnh Cách và Ngọc Đế tính để ta dùng khuôn mặt này đi dụ dỗ Thiên Xu sao?

Dăm ba cái pháp hội được làm cực kỳ phô trương, tổng cộng có tám đạo quán sáu mươi sáu đạo sĩ xướng kinh. Ta ở trong đám người đó rung chuông. Thấy Đông quận Vương, cũng thấy Lý Tư Nguyên và Lý Tư Hiền. Bản tiên quân biết được bọn họ đối Lý Tư Minh cảm tình rất là thâm hậu, nhưng mà, có thâm tình cỡ nào, nước mắt nhiều bao nhiêu đi nữa, khóc đến vài lần, nước mắt rồi cũng sẽ cạn khô. Cho nên khi đến lúc hoá vàng trước linh vị, tất cả mọi người đều gào khóc thảm thiết.

Chỉ có một câu của Đông quận Vương làm cho bản tiên quân thật phần chấn.

Đông quận Vương hướng về phía linh bài, đốt một xấp giấy tiền nói: “Minh Nhi, con an tâm mà đi đi, cha nhất định sẽ moi trái tim của Đan Thành Lăng ra đem đến tế con!”

Lúc lãnh tiên thường Thường Thiện ở bên tai ta nói nhỏ: “Nghe lời nói của Vương gia hôm nay, Đông quận của chúng ta nhất định phải cùng Nam quận đối đầu, ai, thiệt là nghiệp chướng mà. Nói một câu không hay, tiểu công tử đã chết xem như mệnh cũng đã định đi, một trận chiến tranh khiến cho trăm họ phải chịu tội.” Rồi kẻ sát tai ta mà nói thấp giọng hơn: “Ngài có biết tiểu công tử kia chết như thế nào không?”

Ta tự nói trong lòng, trên đời này không ai biết rõ hơn bản tiên quân.

Thường Thiện nói: “Nghe nói ban đầu vị tiểu công tử này là một tên ngốc tử, không biết như thế nào một ngày nọ liền trở nên thông minh. Hắn không chỉ thông minh, mà còn rất khó lường, ngay sau đó liền dưỡng một vị tiểu tướng công lai lịch không rõ ràng ở trong viện, nghe rất là cưng chiều người ấy. Nhưng chưa đầy hai hôm, Vương gia lại thỉnh một vị công tử về làm mặc trọng, nghe nói vị mặc trọng tiên sinh kia nhâm phẩm tựa thần tiên, tiểu công tử vừa thấy, lập tức quên mất vị tướng công trong viện, một lòng một dạ ở bên cạnh mặc trọng tiên sinh. Vị tướng công trong viện kia vì ghen tuông, nên cấu kết với tình nhân cũ, sau khi đâm tiểu công tử liền vượt tường bỏ chạy, ngài nói xem có thú vị không?”

Ta run run hàm râu một chút, “Thú vị.”

Thường Thiện lặng lẽ nói: “Càng kỳ diệu hơn chính là, tình nhân cũ của vị tiểu tướng công kia cư nhiên là Đại tướng quân Đan Thành Lăng của Nam quận. Sau khi tiểu công tử chết, mặc trọng tiên sinh cũng không thấy đâu. Câu chuyện diễn ra tựa như một màn hí kịch. Nhưng mà màn hí kịch này quả thật không tốt, hắn chết, dân chúng chính là người phải chịu tội.”

Ta suy sụp không nói gì. Ngọc Đế, Mệnh Cách, đều là do các người tạo nghiệt đó.

Ta cầm lấy hai điều tiền từ trong đám người bước ra phủ, xa xa nhìn thấy Tấn Ninh Tấn Thù cột lấy khăn tang ở trong đám người chui tới chui lui, đôi mắt Tấn Ninh mong chờ nhìn lên trên bàn thờ, tựa hồ là đang rất chú ý tới cái bánh ngọt trên đó.

Ta có hỏi qua Mệnh Cách về số mệnh của hai hài đồng này. Đông quận Vương năm năm sau chết vì trúng gió, ba năm sau đó Lý Tư Nguyên chết bất đắc kỳ tử, một năm sau đó nữa sau Lý Tư Hiền chết ở chiến trường. Tấn Ninh tuổi trẻ anh tuấn, xông pha chiến trường trăm trận trăm thắng. Nhưng người nắm đại cục của Đông quận trong tay lại là Tấn Thù, đứa bé nhút nhát Tấn Thù cả ngày chỉ biết theo sau Tấn Ninh không ngừng tương lai lại chính là một vị quân chủ khai quốc. Thế sự quả nhiên khó lường.

Ta đứng ở linh bằng (*lân thờ thần linh) đợi một hồi lâu, Tấn Ninh đôi mắt nhanh như chớp chuyển đến trên người ta, di chuyển đi về phía ta, “Uây, lão đạo sĩ râu dài, người nhìn gì vậy?” Tấn Thù vẫn đi theo phía sau nó như trước.

25. Chương 25

Tấn Ninh tương lai như thế nào lại là một người phong lưu, bản tiên quân nhìn nó, tưởng tượng sau khi nó trưởng thành lại dưỡng hơn mười phòng toàn mỹ thiếp đông ôm một người tây ôm một người, bộ dáng thật phong lưu tuấn đạt. Thật lo lắng cho đứa trẻ này mà.

Ta từ trong tay áo lấy ra hai cái ngọc hồ lô nhỏ nhỏ, khom người xuống, “Bần đạo thấy nhị vị tiểu thiếu gia đây tướng mạo phúc hậu, đôi ngọc phù này tặng cho hai vị để kết duyên.” Tấn Ninh đưa tay nhận lấy, Tấn Thủ ở bên cạnh kéo tay áo nó, ngẩng mặt nói với ta: “Người đạo sĩ này lai lịch không rõ ràng, tặng đồ cho chúng ta, chẳng phải là có mục đích gì sao?”

Ta cười haha, “Bần đạo có thể đến đây làm pháp hội, cứ nhiên lai lịch thanh minh, Đông quận Vương phủ không phải người bình thường muốn vào là vào? Hai khối ngọc này chính là muốn kết duyên dùng nhị vị, cũng không có mục đích gì. Nếu tiểu công tử thật muốn ban thưởng cho bần đạo cái gì đấy, ” ta sờ sờ hàm râu, nhìn vào trong tay Tấn Ninh, “Tiểu công tử hay là đem này ống trúc này thưởng cho bần đạo, thấy thế nào?”

Tấn Ninh nhìn nhìn ống trúc trong tay, có chút lưu luyến, lại nhìn nhìn ngọc hồ lô trong tay, có phần do dự. Tấn Thủ trừng mắt nhìn, nhìn Tấn Ninh một hồi, lại nói với ta: “Ta đây thưởng cho ngươi cái này, ngươi đừng đòi ống trúc kia nữa, hồ lô cho chúng ta có được không?” Bàn tay bé xíu mò mò ở trong đai lưng, xòe nắm tay ra trước mặt ta, ta nhìn thấy khối ngọc bội kia, trong lòng mừng rỡ, bản tiên quân đúng là được lợi mà, không cần lại phí công sức, liền được tặng vật trước mặt.

Ta nói, “Đa tạ tiểu công tử.” Rồi lấy ra một cái khuyên tai đưa cho Tấn Thủ. Tấn Ninh reo lên: “Ủây, cái này đâu phải hai cái, vì cái gì chỉ có một thôi?”

Ta lắc đầu nói: “Vị tiểu công tử này đã thưởng lễ vật chỉ đủ đổi được một cái. Một đổi một, chẳng phải là rất công bằng sao?”

Tấn Ninh nói: “Ngươi vừa rồi rõ ràng nói là tặng không mà!” Ta lại sờ sờ sờ hàm râu, “Bần đạo mới vừa nãy nói tặng không, nhưng bây giờ lại không muốn tặng không.” Tấn Ninh chun cái mũi nhỏ lại, trừng đôi mắt, Tấn Thủ lấy khuyên tai nhét vào trong tay nó: “Quên đi, đừng dong dài với hấn nữa, dù sao ta cũng không cần vật này, cho ngươi nè.” Tấn Ninh kiên quyết lắc đầu, đem ống trúc đưa đến trước mặt ta: “Cho ngươi, đưa vật kia cho ta!”

Bản tiên quân tùm tùm cười thì thầm: “Vô lượng tiên tôn, tạ ơn tiểu công tử.” Ta nhận lấy ống trúc, rồi đưa cho Tấn Ninh một cái khuyên tai.

Tấn Thủ nói: “Ngươi thích ống trúc, làm gì phải đưa cho hấn, ta không muốn cái khuyên tai này.” Tấn Ninh đem khuyên tai nhét vào trong tay nó, “Ngươi dùng đồ của mình đổi lấy vật này cho ta, ta cũng dùng đồ của ta đổi lấy cái này cho ngươi. Dù sao hai thứ có hình dạng khác nhau kia cũng là lén lấy từ trong phòng tiểu thúc thúc, nếu bị phụ thân và thúc thúc biết được không chừng sẽ bị ăn mấy cây chổi.”

Tấn Thủ lúc này mới cầm lấy hồ lô, cất vào trong tay áo. Bản tiên quân thành công mang theo hai món đồ khác nhau kia lui khỏi phủ.

Trở về đạo quán, ta đưa cho Thường Thiện một điều tiền, tạ ơn hấn đã chiếu cố. Thường Thiện cười đến mờ cả mắt, “Quảng Vân đạo huynh thật quá khách khí, hôm khác lại đến Thượng Xuyên, nhất định phải đến đây tìm tiểu đạo đó.”

Buổi tối, ta cầm ống trúc và ngọc bội đắc ý ngắm nghía, Hoàn Văn đứng ở trước giường nói: “Hai đứa trẻ đều bị người lừa lấy đồ, an lòng rồi chứ. Nhìn vật có thể nhớ người?”

Bản tiên quân như thế nào lại đi lừa hai đứa trẻ ấy, hai cái ngọc hồ lô kia chính là bảo bối do ta dùng tiên thuật có bổ thêm chú bình an vào đó. Bảo vệ hai đứa nó không bị tà ma xâm phạm, như ý bình yên.

Ta cười làm lành với Hoàn Văn: “Ngươi có muốn lên giường nằm hay không?”

Hoàn Văn nói: “Thôi, cái giường kia của ngươi còn không sạch bằng cái chiếu quần thi thể của Lý Tư Minh nữa.”

Ngày thứ hai, ta rời khỏi Minh Nguyệt Quán, ra thành Thượng Xuyên.

Quảng Vân Tử thân là phạm nhân, liên lụy bản tiên quân không thể đáp mây bay. đành phải đi bộ, đến bến đò Chu gia, phải mất bốn năm ngày lộ trình.

Sau khi rời khỏi thành Thượng Xuyên một khoảng khá xa, Hoàn Văn liền hiện thân, cũng cùng ta đi bộ, hấn hiện thân, vẫn biến thành bộ dáng của vị Triệu tiên sinh kia, không chịu biến thành một tiểu đạo sĩ.

Ta đồng hành cùng với hắn, người qua đường ghé mắt nhìn vào, cảm thấy được ta và hắn hai người ở cùng một chỗ thật là kỳ quái.

Chạng vạng năm ngày sau, ta dừng chân trước khách *** ở trên sông.

Trời đã nhảm nhem tối, mây đen áp đỉnh, vô cùng u ám. Trường giang sóng to dữ dội, cuồn sát vào bờ sông, lá cờ phía trên khách *** phấp phới bay trong làn gió hiu quạnh.

Ta tay phải chống một cây cây gậy trúc, lấy một lá cờ viết thiết khấu lên đó, tay trái cầm một cây phất trần nhiều lông phất phơ, rảo bước tiến đến khách ***.

Tiểu nhị vốn dùng nửa con mắt mà liếc nhìn ta, hờ hững muốn quay đầu, nhưng vừa thấy Hoàn Văn vào cửa, nhất thời khuôn mặt trở nên tươi như hoa.

Đến khi biết được ta và Hoàn Văn đi chung, ta lại lấy bạc ra, tiểu nhị và chương quỳ hai mắt cười đến híp cả lên, thật ân cần mà an bài hai gian phòng hảo hạng, lại thật ân cần mà an bài một vị trí tốt nhất ở nội đường dưới lầu, bưng rượu và thức ăn ngon nhất lên.

Sau khi bưng đồ ăn lên, tiểu nhị vô cùng ân cần mà đến rót rượu, đến gần nói: “Đạo trưởng ngài đạo cốt tiên phong, vừa thấy thì biết là một cao nhân.”

Ta khiêm tốn mà nói: “Đâu có đâu có, tu hành nông cạn, đạo thuật thông thường, chỉ có thể bói toán, xem cát hung (*lành dữ), đoán tương lai mà thôi.”

Đôi mắt tiểu nhị tràn ngập vẻ khâm phục.

Ta thấy thế liền nói tiếp: “Xem phong thủy, xem thiên văn, kỳ môn độn giáp, bần đạo cũng biết một chút.”

Đôi mắt tiểu nhị lại càng tràn ngập vẻ khâm phục hơn.

Ta vì thế lại tiếp tục nói: “Kỳ thật, nếu thân thể có gì tà mị, quỷ quái theo ám, thậm chí có bệnh nan y mà đại phu không thể chữa được, bần đạo cũng đều có thể xem được.”

Gương mặt tiểu nhị đầy kinh hãi, nhất thời buông bầu rượu xuống, vái chào mấy cái, “Đạo trưởng, ngài chính là do lão thiên gia phái đến! Tiểu *** hiện có người bệnh khó trị, có thể phiền đạo trưởng từ bi xem giúp hay không!”

Chương quỳ tự mình dẫn đường, đưa ta cùng Hoàn Văn lên trên lầu, mấy tiểu nhị bu trước bu sau, chạy tới bên cạnh nhằm nịnh bợ.

Theo chương quỳ nói, mấy ngày trước, có một vị đại gia dẫn theo một đoàn người đến trong ***, vốn muốn qua sông, nhưng trên sông sóng lớn, không qua được. Vì thế đành trú lại trong ***, trong đoàn người có một vị công tử còn đang mắc bệnh. Mấy ngày sau, đại gia giống như có việc gấp, đã dẫn theo một nửa người đi, để lại một nửa người chăm sóc vị công tử đang bệnh kia. Kết quả người bệnh kia sống chết không biết, người lưu lại cũng giống như có chuyện gì, một người rồi lại một người đều lần lượt đi khỏi, rốt cuộc chỉ còn lại một mình người ốm yếu bệnh tật kia.

“Cuối cùng có một người vào thời điểm trước khi đi, có để lại một số bạc lớn, nói bọn họ mấy ngày nữa sẽ trở lại, bảo chúng tiểu nhân nhất định phải chăm sóc thật tốt cho vị công tử này, còn rút kiếm ra chặt mất một góc bàn đe dọa tiểu ***, nói vạn nhất chăm sóc không tốt chúng ta nhất định cũng giống như vậy.” Chương quỳ ngửi khí cực kỳ thê lương.

“Nhưng vị công tử này một ngày rồi lại một ngày sức khỏe càng tệ hơn, đại phu nào cũng đều được mời đến để xem bệnh cho y, tất cả đều nói trị không được. Hiện tại chỉ nằm một chỗ trên giường mà thổ huyết, nhìn qua thấy y chỉ còn một hơi thở mỏng manh. Cầu đạo trưởng ngàn vạn lần tìm cách bảo giữ mạng của y. Y nếu chết ở chỗ này đám người kia trở lại thế nào cũng đòi công đạo ~”

Chương quỳ đẩy cửa ra, cho ta xem người bệnh ốm yếu chỉ còn một hơi thở đang nằm trên giường trong phòng.

Ngọn đèn không đủ sáng, bất quá cũng đủ để ta nhìn rõ người mà chương quỳ nói sớm gần mất mạng là ai.

Ta đưa mắt liền thấy rõ, lập tức nói với chưởng quầy đích: “Yên tâm đi, hần dù thế nào cũng không thể chết được đâu.”

26. Chương 26

Chưởng quầy giữ chặt ta, giống như giữ chặt ân nhân cứu mạng hần, run rẩy đôi tay nói: “Đạo trưởng thật sự là thần tiên sống, liếc mắt nhìn một cái liền biết rõ càn khôn, chỉ cần câu nói y không thể chết được thì cái đầu của tiểu nhân đây đã được bảo toàn nguyên vẹn ~”

Ta bước một bước vào trong phòng, đi đến bên giường.

Người trên giường bỗng nhiên mở hai mắt ra, đôi mắt dưới ngọn đèn heo hắt nhưng lại sáng một cách dị thường, nhìn về phía bản tiên quân, mở miệng, nói ra một câu vô cùng rõ ràng.

“Lý Tư Minh, người đến đây để ta đền mạng cho người sao?”

Bản tiên quân hoảng sợ, lui về sau từng bước. Ngọc Đế à, chẳng lẽ Thiên Xu đột nhiên tiên linh thông suốt, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra ta? Chưởng quầy nói: “Đạo trưởng chớ kinh ngạc, vị công tử này bệnh đến đầu óc mơ hồ, cả ngày gặp người thì luôn thốt ra những lời này. Lúc trước khi vị đại gia kia còn ở đây, nghe thấy y thốt lên những lời này liền quay đầu ra khỏi cửa, ngay sau đó đập bể cái bàn, bàn của tiểu *** không biết đã bị vị đại gia kia đập hư hết bao nhiêu cái.”

Chưởng quầy tang thương thở dài, ta thở phào nhẹ nhõm, hóa ra chỉ là mơ hồ mà thôi, nói như thế, Thiên Xu nhắc đến bản tiên quân, trong lòng vẫn thấy áy náy sao.

Ta đi đến trước giường, ngồi xuống bên cạnh giường, đôi mắt sáng như tuyết của Mộ Nhược Ngôn vẫn nhìn chằm chằm ta như cũ. Ta cười hòa ái với hần, cầm lấy một bàn tay của hần, giả vờ như đang bắt mạch.

Thiên Xu khó khăn lắm mới ở Đông quận Vương phủ dưỡng lên được vài cân giờ thì đã hoàn toàn mất sạch, năm đó là da bọc xương, hiện giờ chỉ còn lại xương mà thôi da mỏng đến độ tựa hồ có thể thấy rõ xương bên trong, ta đưa hai ngón tay đặt lên cổ tay gầy gò như cây gậy kia, ra vẻ cao thâm mắt nửa mở nửa khép.

Hoàn Văn đứng ở bên cạnh thấp sáng ngọn đèn trên bàn, ho khan một tiếng, vừa đúng lúc bắt gặp chưởng quầy lại muốn cảm thán. Chưởng quầy cảm thán nói: “Đạo trưởng quả nhiên là cao nhân. Ngay cả bắt mạch cũng khác người thường.”

Ta thản nhiên nói: “Đây là phương pháp bắt mạch độc môn của bản đạo, kỳ thật chẩn mạch từ xa qua sợi chỉ, bản đạo càng am hiểu hơn.”

Thu tay lại, Mộ Nhược Ngôn trên giường chợt ho khan bốn năm tiếng, phun ra hai ba giọt máu.

Bản tiên quân ở Đông quận Vương phủ hầu hạ hần riết thành thói quen, liền đưa tay áo ra giúp hần lau miệng. Mộ Nhược Ngôn nhắm hai mắt lại, dứt quãng nói: “Lý Tư Minh, người xem ta lúc này..... muốn biến thành cái quỷ gì rồi.”

Ta nói: “Thí chủ, bản đạo pháp hiệu Quảng Văn Tử. Thí chủ yên tâm, có bản đạo ở đây nhất định giúp thí chủ bệnh đi xuân đến.”

Mộ Nhược Ngôn đưa những ngón tay khô gầy nắm chặt cổ tay áo ta: “Khụ khụ, ta hại tính mệnh của người, người lại muốn giữ mạng của ta là để cho ta chịu tội, cũng được, đây là báo ứng ta nên có..... báo ứng.....”

Ồ, xem ra còn nghe được lời ta nói.

Hoàn Văn ngáp một cái, “Đạo trưởng chậm rãi khám và chữa bệnh đi, tại hạ phải đi trước ngủ.” Nói xong liền xoay người ra khỏi cửa.

Ta xê dịch, gỡ cổ tay áo từ trong tay Thiên Xu ra, từ trên mép giường đứng lên. Chưởng quầy vội vàng đến gần nói: “Đạo trưởng, như thế nào?”

Ta vuốt râu lắc đầu: “Không may, vị công tử này thân có bệnh cũ kèm theo tâm bệnh, bản đạo phải về phòng tĩnh tư (*yên tĩnh suy nghĩ) trước, sáng sớm mai mới có thể có cách trị. Không biết trong quý *** có tổ yến không, trước tiên hãy làm một chén cho hần dùng đi.”

Chưởng quầy nói: “Vị đại gia kia khi đến đây có mang theo vài cân tổ yến, tiểu *** vẫn còn cất giữ.” Bọn tiểu nhị lanh lợi, lập tức đi chuẩn bị. Chưởng quầy cung kính đưa bản tiên quân vào khách phòng, phân phó người mang đến một thùng gỗ mới tinh đầy nước để tắm rửa, còn tặng hai đĩa hoa quả khô để làm thức ăn khuya.

Ta đứng trước cửa phòng Mộ Nhược Ngôn còn quay đầu lại nhìn hần một cái. Dưới ánh đèn mờ ảo là bóng người trắng bệch đang nằm, người trông rất giống một tờ giấy mỏng manh.

Ta ra khỏi cửa, hần cũng không có nói thêm gì.

Kế bên khách phòng của ta là khách phòng của Hoành Văn, cách nhau một lớp cửa che. Ta vừa nhìn thấy, liền nói với chưởng quầy, thùng gỗ mới kia hãy đưa đến cho vị công tử bên cạnh tắm rửa, chần đệm gối đầu trong phòng hần cũng phải thay đổi mới toàn bộ. Vị công tử này là quý nhân, tất cả đồ đạc đều phải mới tinh và sạch sẽ, ta sẽ trả tiền thay hần.

Chưởng quầy đương nhiên lên tiếng đáp ứng. Đến khi ta tắm rửa xong, thổi tắt ngọn đèn, nằm ngay ngắn ở trên giường, lấy cái bát quái bằng đồng cầm ở trên tay, xuất chân thân ra.

Đi thẳng, chính là hai gian khách phòng, Quảng Vân Tử một gian, ta và Hoành Văn một gian. Hần không đến đưa ta ra, ta đành tự mình đi tìm hần.

Trong phòng của Hoành Văn cũng đã tắt đèn, ta ở trong bóng đêm sờ soạng đến bên giường, người trên giường trở mình, nói: “Khám và chữa bệnh xong rồi sao?”

Ta cười gượng, “Xong rồi.” Chà chà hai tay với nhau, “Người nhích vào trong một chút được không, cho ta nằm với.”

Hoành Văn xuy một tiếng, khẽ xê dịch một chút, ta nhân lúc này nằm xuống, kéo một góc chăn lên. Hoành Văn nói: “Thiên Xu bệnh cũng không nhẹ, ta thấy chỉ còn một hơi thở mỏng manh. Bệnh tình của hần e rằng nhân gian không có phương pháp trị được, Ngọc Đế lại không cho dùng tiên thuật trị liệu cho hần. Không biết Quảng Vân Tử đạo trưởng có phương pháp gì để trị liệu không?”

Ta nói: “Để xem đã, trị không được thì để cho hần đi vậy.”

Hoành Văn nhẹ giọng cười: “Người bỏ được sao, hôm nay Thiên Xu nói mấy câu kia, chuyện người bị hần đâm một đạo liên gặt bỏ hết. Nói là để cho hần ra đi, nhưng trong lòng người không phải đã có suy tính rồi sao?”

Ta không dám tiếp lời, Hoành Văn nhận xét ta rất đúng, trong lòng ta thật sự đã có suy tính.

Ngoài cửa tiếng gió âm ỉ vang lên. Tiếng động này thật sự rất quen thuộc, đã theo chúng ta suốt chặng đường. Hoành Văn nhẹ giọng nói: “Người ra mở cửa, chẳng phải thứ người suy tính đã đến rồi sao?”

Có tiếng gió, thanh âm buồn tẻ quả rất nhỏ, lúc sau mọi thanh âm đều tĩnh lặng. Một lúc lâu sau ta nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, bên cánh cửa quả nhiên có đặt một bó linh chi thảo được buộc lại gọn gàng. Loại linh chi thảo này gọi là kim la linh chi thảo, là tiên thảo vô cùng quý giá, hơn nữa tuy là tiên thảo, nhưng lại sinh trưởng ở thế gian, ta ở thiên đình cũng chỉ thấy qua vài lần.

Bó linh chi thảo này là được tặng cho Hoành Văn, kẻ tặng linh chi thảo chính là tiểu hồ ly si tình vẫn luôn nhớ nhung Hoành Văn khôn nguôi.

Chuyện là vậy, ta cùng Hoành Văn vừa mới rời khỏi thành Thượng Xuyên không bao lâu thì tiểu hồ ly đã luôn theo sát chúng ta, mao đoàn thật có phương pháp, nửa đêm vẫn có thể tìm được khách *** mà ta và Hoành Văn đang trú, ở trước cửa phòng quanh quẩn một chỗ chăm chú quan sát, lại đặt một bó kim la linh chi thảo ở đây.

Kim la linh chi thảo có thể lọc khí, dưỡng nguyên thần, hồ ly đại khái là lo lắng Hoành Văn bị ta kéo vào chốn hồng trần hỗn loạn nhiễm phải bụi khí nên mới tặng vật này.

Bản tiên quân là một thần tiên từ bi, đáng tiếc thế gian lắm việc đa tình, việc này ta thuận tiện xem như gió thoảng mây bay. Hoành Văn cầm linh chi thảo rồi lại mỉm cười cất vào trong tay áo, cũng giả vờ như không biết người tặng. Vì thế hồ ly đến nay vẫn cho rằng mình giữ được bí mật rất tốt, ngày ngày đều như thế.

Ta cầm linh chi thảo quay về trước giường, cười làm lành với Hoành Văn: “Có thể đem vật ấy chia cho ta vài nhánh được không?”

Hoành Văn miễn cưỡng nói: “Chỉ biết là người muốn lấy nó đi cứu Thiên Xu. Người nếu muốn mượn thì cứ mượn, nhưng ta phải nói với người mấy lời đồng dài này, Tống Dao Nguyên Quân hạ giới chính là đến thiết kiếp chứ không phải đến cứu khổ cứu nạn. Nhiệm vụ của người là đến phá tan uyên ương nhưng giờ lại thành động tình trước giai nhân. Người trong lòng cần phải biết giữ chừng mực.”

Ta cất linh chi thảo đi quay về trên giường nằm, nói: “Tuy rằng Thiên Xu Tinh Quân về sau cùng ta có chút tương giao, nhưng năm đó dù sao cũng đã cứu ta một lần. Chung quy vẫn còn nợ hần một cái tình.”

27. Chương 27

Ta Tống Dao Nguyên Quân việc không thích nhất chính là nợ tình cảm của người khác, nhất là về sau lại nợ tình cảm của người có chút không hòa hợp như Thiên Xu.

Rất nhiều năm trước, ta vừa mới thăng làm Quảng Hư Nguyên Quân, có một lần Hoành Văn đến Tây Thiên phật giới dự tiệc, ta ở trên thiên đình thấy buồn bã, liền đến chỗ của Bích Hoa Linh Quân dùng trà, xem tiên thú mà hần dưỡng để giải buồn, vừa đúng lúc có một con rồng một sừng do tu tiên không đúng cách, bị tẩu hỏa nhập ma, điên cuồng xông đến. Nguyên quân ta trường kiếm không địch lại rồng, không may mà bị súc sinh kia phun một ngụm khói lên mặt, lại bị cái đuôi của nó quất cho mấy trượng, mặt mũi tiên gia không còn nữa, lại bị trọng thương.

Đúng lúc Thiên Xu Tinh Quân cũng ở trong quý phủ của Linh Quân, mặc dù lúc bình thường rất lạnh nhạt, nhưng lúc này lại giúp ta chữa trị. Từ đó về sau ta nợ hần một cái tình.

Vậy mà, mấy trăm năm sau, khi ta cùng với Thiên Xu Tinh Quân bị thăm vấn ở trên Linh Tiêu điện, ta còn tưởng khi đó chỉ là một giấc mộng hư vô, Thiên Xu Tinh Quân đã từng cứu ta, Thiên Xu Tinh Quân thanh cao lạnh lùng, thế mà lại vu cho ta một cái tội danh, để ta phải quay trở về nhân gian, vĩnh không thể trở lên thiên đình.

Hoành Văn nói: “Lúc ấy Thiên Xu nói tội danh của người, đã có chút bằng chứng xác thật, cũng không phải là oan uổng cho người. Nhưng ta cũng nghĩ không ra hần vì cái gì lại làm như thế. Theo tính cách của Thiên Xu, không có khả năng lại làm chuyện như vậy, hần cố tình làm. Tất cố nguyên nhân.”

Ta nói: “Nguyên nhân ta đây chẳng muốn biết, dù sao năm đó trên thiên đình còn nợ hần một cái tình, Chuyện Ngọc Đế phân phó ta sẽ làm được. Năm đó hần vu tội danh cho ta không thành, coi như chưa từng có, khi hần trở về thiên đình, gặp lại vẫn cười, vẫn là tiên hữu.”

Ta Tống Dao Nguyên Quân là một thần tiên rộng lượng.

Hôm sau, từ tảng sáng ta đã thức dậy, dự định nói một tiếng với chuông quây, đem tiên thảo linh chi sắc thành một bát thuốc cho Mộ Nhược Ngôn uống. Khi cùng Hoành Văn xuống lầu, lại thấy một đám tiểu nhị vây quanh cái ***g sắt mà hăm he.

Một tiểu nhị vui vẻ nhanh nhẹn chạy đến nghênh đón: “Chúng tiểu nhân tối qua có bắt được một con súc sinh hiếm lạ, đạo trưởng và công tử muốn lại đây xem thử hay không?”

Ta vui vẻ lên tiếng trả lời, thò người qua xem.

Trong ***g sắt đúng là một vị cổ nhân.

Mao đoàn với màu lông ngân bạch đang khom người ngồi xổm một cách ử rữ trong ***g, giống như anh hùng rơi vào đường cùng, Sở Bá Vương bên sông Ô Giang, thật bi thương.

Hồ ly, sao người lại bị bắt?

Hoành Văn cũng ngẩng ra, hồ ly ngẩng đầu nhìn hấn một cái, trong mắt lóng lánh như có lệ quang, lại gục đầu xuống, ngồi xổm ở một góc trong ***g sắt.

Bọn tiểu nhị thì rất hưng phấn.

“Gần đây mèo hoang và chồn thường gây huyền náo, chúng tiểu nhân có bố trí một cái hàm thiết ở dưới mái hiên, chỉ muốn bắt được mấy con súc sinh kia, không ngờ lại bắt được con vật này. Đạo trưởng kiến thức rộng rãi, con hồ ly này màu lông hiếm lạ, xem ra rất đáng giá. Nếu lột da sống nó, không biết có bán được mười lượng bạc hay không nữa.”

Bản tiên quân chấp tay lại niệm một tiếng, rồi nói: “Tội lỗi tội lỗi, nó tuy là súc sinh, nhưng lột da sống thì thật tàn ác. Trời cao hôm nay để nó mất mạng tại nơi đây, xem ra đã nể mặt bản đạo, tốt xấu gì cũng phải để nó sống vui vẻ sau khi chết về trời rồi hãy lột da nó.”

Hồ ly thoáng chốc ngẩng đầu, thê lương mà nhìn chòng chọc vào ta. Rồi lại thê lương mà nhìn Hoành Văn, lại cúi đầu.

Ta thấy chân phải phía trước của nó hình như có vết máu, dường như là thương tích không nhẹ.

Hoành Văn quả nhiên nói: “Tại hạ trả mười lượng vàng, bán nó cho ta đi.”

Vàng lấp lánh đặt trên mặt bàn, bọn tiểu nhị liền cười tươi như hoa hướng dương, như một lùm hoa rực rỡ, ân cần nói: “Chúng tiểu nhân lập tức thay công tử lột da hồ ly ra.”

Hoành Văn nói: “Ta thấy nó bộ dạng hiếm lạ, muốn dưỡng nó.” Ta nói: “Thí chủ không sợ mùi của hồ ly sao?”

Hồ ly oán hận lại nhìn chòng chọc ta một cái.

Hoành Văn mở ***g sắt ra, ôm hồ ly vào lòng, “Ta lại không thấy có mùi gì hết, cứ dưỡng nó đi.”

Hồ ly được ôm ấp liền dúi đầu sâu vào trong người Hoành Văn, cọ cọ một lúc.

Quay lại phòng trên lầu, xuyên qua cửa phòng, hồ ly nằm gọn trên đùi Hoành Văn, cuộn tròn nửa người lại, bộ dáng xem ra rất là hưởng thụ. Ta tựa vào cạnh bàn, “Mao đoàn, bản tiên quân lần trước khi gặp người cơ ngực rắn chắc, xem ra cũng là một hán tử, nhưng lúc này sao lại yếu điệu như vậy?”

Hồ ly lập tức từ trên đùi Hoành Văn nhảy xuống, xoay người một cái liền biến thành hình dạng như con người, nó tỏ ra tôn nghiêm, thanh âm lạnh lùng nói: “Tại hạ tên là Tuyên Ly, dường như tiên quân đây đã biết.” Nó run run cái lỗ tai không thèm nhìn ta, lại si tình mà nhìn Hoành Văn, “Đa tạ Thanh Quân đã cứu mạng ta.”

Hoành Văn ngữ thanh ôn hòa, đương nhiên, Hoành Văn hấn tính tình lúc nào mà chả tốt, đối với ai cũng đều ôn hòa hết: “Người bị trọng thương, kim la thảo linh chi là tiên vật, người lấy không được, muốn lấy được sẽ phải hiện nguyên hình. Làm gì lại mạo hiểm như vậy.”

Hồ ly nói: “Vì Thanh Quân, mất mạng cũng đáng mà, ta đây là cam tâm tình nguyện.”

Bản tiên quân nghe mà thấy xót xa.

Hoành Văn đưa tay lấy ra một viên đan hoàn, “Đan dược này người hãy uống trước đi, có lẽ sẽ tốt hơn một chút.” Hồ ly đưa tay tiếp nhận, chăm chú nhìn Hoành Văn, tựa như quần chặt lấy thân xác hấn, sau một hồi lâu mới đưa đan hoàn bỏ vào trong miệng nuốt. Bản tiên quân nhìn không được liền ho khan một tiếng, nói: “Vết thương trên tay người thoát nhìn thật kỳ quái, là như thế nào lại bị thương?”

Hồ ly vốn coi ta như không khí, nhưng Hoành Văn cũng nhìn hấn, vì thế đành buồn bã cất giọng: “Bị một phạm phu đả thương.”

Ta ngạc nhiên, mao đoàn ít nhất có công lực tu hành ngàn năm, hạng phạm phu dũng mãnh như thế nào, mới có thể đả thương được nó. Hoành Văn cũng hỏi, “Người này lai lịch ra sao, lại có thể đả thương được người.”

Hồ ly chán nản nói: “Không biết được lai lịch của hắc, nhưng hắc đến trước động của ta là muốn trộm linh chi thảo, ta liền ra tay giáo huấn, nhất thời khinh suất, vì vậy bị đả thương. Người này bị ta nhốt trong động, dường như hắc họ Đan.”

28. Chương 28

Hóa ra Nam Minh Đế Quân một đi không trở lại không phải vì hắc là loại tình lang phụ nghĩa bạc tình, mà hắc đi chính là muốn trộm được chữa bệnh cho Thiên Xu nhưng lại bị hồ ly bắt được.

Ô, tình cảm của Nam Minh dành cho Thiên Xu, thật khiến cho bản tiên quân có chút cảm động.

Năm đó hắc hết sức nhẫn tâm phá tan uyên ương, giờ đây lại si tình đến như vậy, liệu mình không sợ chết. Tình quả là tình. Nhưng, nói vậy, hắc làm sao biết được mà trộm tiên thảo linh chi của yêu tinh để trị bệnh cho Thiên Xu.

Là ai chỉ dẫn cho hắc?

Ta hỏi hồ ly, “Sau khi người bắt được kẻ trộm linh chi thảo, thì xử trí hắc thế nào?”

Hồ ly nói: “Giám giữ.”

Ta nói: “Chỉ giám giữ thôi sao? Hắc trộm linh chi thảo của người, lại đả thương cánh tay người. Người sẽ không dung hình với hắc, đánh gãy hai tay hay hai chân hắc để đùa giỡn?”

Hồ ly liếc xéo ta một cái, thanh âm lạnh lùng nói: “Không có. Ta luôn luôn không so đo nhiều với phạm nhân, chỉ đánh gãy một tay của hắc, trói lại nhốt ở trong động thôi.” Lại xoay sang nhìn Hoành Văn, “Ta chưa từng thương tổn qua tánh mạng của phạm nhân.”

Hồ ly bực bực sự trong sạch của nó. Nó nhìn Hoành Văn, ánh mắt rất thành khẩn, hai vành tai hơi run run, Hoành Văn mỉm cười với nó, thần tình nó lập tức phấn chấn. Có vẻ rất muốn lập tức biến về nguyên hình nhảy lên đùi Hoành Văn mà nằm.

Đúng lúc, ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, hồ ly lập tức xoay người biến về nguyên hình, nhanh chóng nhảy lên trên đùi Hoành Văn mà nằm. Bản tiên quân liền túm lấy cổ nó, xé ra, mao đoàn lác lác thân mình, lộ ra răng nanh hàn quang loé sáng.

Tiểu nhị ở bên ngoài gõ cửa: “Công tử, đạo trưởng, bữa sáng đã chuẩn bị xong, thỉnh nhị vị xuống lầu dùng.”

Ta đem hồ ly kẹp vào dưới nách, một tay mở cửa phòng, lên tiếng nói, “Lập tức sẽ xuống ngay, đa tạ đa tạ.”

Rồi khép cửa lại, hồ ly ngo ngoáy mà nhảy xuống mặt đất, xoay người một cái biến thành hình người. Ta cùng với Hoành Văn chuẩn bị xuống lầu dùng cơm, vừa ra đến trước cửa bản tiên quân liền tốt bụng quay lại hỏi hồ ly một câu: “Có cần đem bánh mì về cho người không?”

Hồ ly ngạo nghễ nói: “Không cần.”

Dùng bữa sáng xong thì lại quay trở về phòng, ta hi vọng hồ ly kia đã quay về hang động của nó, không ngờ vừa mở cửa phòng ra, liền thấy một bạch mao đoàn cuộn người nằm thật thoải mái trên tấm chăn của Hoành Văn, đang thiêu thiêu ngủ.

Hồ ly không muốn quay về hang động của nó, nó nói có vẻ tự đắc, rất có lý. Hoành Văn Thanh Quân trước mặt bao nhiêu người mua nó, nếu nó đột nhiên biến mất, sẽ khiến cho người ta nghi ngờ lung tung. Vì không muốn gây nhiều phiền toái cho Hoành Văn Thanh Quân, nó tạm thời lưu lại đây.

Hoành Văn chung quy cũng có chút thiện cảm với mao đoàn si tình này, chung quy cũng cảm thấy có chút thú vị, đã ngầm đồng ý cho nó lưu lại.

Hồ ly thật vui mừng, bản tiên quân có chút lo lắng. Ta năm đó cũng từng phải lòng qua một người, biết loại tình cảm này càng dính vào thì càng khó mà buông xuống. Thiên Xu và Nam Minh chính là một minh chứng thê lương trước mắt, Hoành Văn mặc dù không đến mức giống hai vị này, nhưng hẳn xưa nay có cái tật xấu, luôn thích thử nghiệm những gì mới mẻ để tìm niềm vui, vạn nhất hẳn nhất thời hứng khởi, cùng hồ ly thử nghiệm tư vị tình ái kia.....

Ta sợ run cả người.

Hơn nữa, Thiên Xu đang ở trong phòng hơi thở như chỉ mảnh treo chuông, đợi dùng linh chi thảo. Kim la linh chi thảo là của hồ ly tặng cho Hoành Văn, nó ở trong này trông coi, bản tiên quân làm sao mà không nể mặt đi cùng Hoành Văn được.

Ta đối với Hoành Văn và hồ ly bỗng thấy rất lo lắng, liền thông thả bước qua phòng Thiên Xu xem thử.

Hai tiểu nhị tay chân lạnh lẽo đang ở trong phòng Thiên Xu mà thu dọn gọn gàng, nghe nói từ đêm qua đến giờ, Thiên Xu lại thổ huyết mấy lần. Chương quây cũng bước vào trong phòng, chờ đợi nhìn ta: “Đạo trưởng tối hôm qua có nói, sáng nay nhất định có cách trị, nhưng mà đã có được chưa?”

Bản tiên quân ho khan một tiếng: “Có là có, có điều.....”

Cửa phòng bị gõ hai cái, một tiểu nhị tay bưng chén được xanh thẫm bước vào phòng, “Đạo trưởng, được của ngài đã đưa đến.”

Ta ngạc nhiên, Hoành Văn vội bước tiến vào phòng, “Ta đã canh giờ chuẩn xác rồi, người cho hắn uống đi.”

Hai tiểu nhị đỡ Mộ Nhược Ngôn dậy mở khớp hàm của hắn ra, bản tiên quân dứt từng thìa được vào miệng cho hắn, kim la linh chi thảo cùng Mộ Nhược Ngôn quả hữu duyên, một chén được đã thuận lợi cho hắn uống hết. Sau khi đặt đầu của Mộ Nhược Ngôn lại lên gối nằm, hắn không có động tĩnh gì.

Chương quây ấp úng nói: “Đạo trưởng, vị công tử này.....”

Mộ Nhược Ngôn hô hấp có phần đều đặn hơn, bao lo lắng trên gương mặt cũng giảm bớt, chỉ có khi nằm ngủ hắn mới có bộ dáng thanh thần như vậy.

Ta vì thế nói: “Không sao không sao, tạm thời để vị thí chủ đây yên tĩnh nghỉ ngơi. Đợi đến khi hắn tỉnh lại, bệnh mới mong khỏe lại được.”

Mộ Nhược Ngôn ngủ một hơi một ngày một đêm.

Chương quây cùng cùng bọn tiểu nhị kỳ thật lo lắng bản tiên quân đã độc chết hắn, không ngừng tới lui kiểm tra hơi thở của hắn, bọn tiểu nhị canh giữ hai bên cửa ra vào và cửa sổ dọc cầu thang lên lầu, sợ ta lợi dụng lúc này mà chạy trốn. Ta đơn giản khi không ngủ được liền phải ghé ngồi ngồi trước bàn trong phòng Mộ Nhược Ngôn, tự chơi với mình một ván cờ giải buồn, để chương quây và bọn tiểu nhị đỡ phải lo lắng thấp thỏm.

Buổi tối, ta trở về trong phòng thoát chân thân ra đi tìm Hoành Văn, hồ ly hiện nguyên hình cuộn tròn nằm trên ghế, ta xách nó lên, chỉ tay về căn phòng sát vách, “Người sang phòng bên mà thân xác ban ngày của bản tiên quân dùng để ngủ đi. Người có thể đưa hắn xuống dưới đất nằm, rồi lên giường mà ngủ.”

Hồ ly đưa hai chân trước gắt gao ôm chặt đầu gối, nói: “Vì cái gì không cho ta ở chung một phòng với Thanh Quân?”

Bản tiên quân dứt khoát nói: “Người đối với Hoành Văn Thanh Quân có tình ý, bản tiên quân sợ người cùng hắn ở chung nhất thời sẽ sinh ra chuyện ngoài ý muốn.”

Hồ ly hóa thành hình người, lạnh lùng cười nói: “Tổng Nguyên Quân suy nghĩ thật xấu xa, ta ngưỡng mộ Thanh Quân, nhưng Thanh Quân không muốn, ta tuyệt đối sẽ không bắt buộc.”

Ta tự nói trong lòng, đúng vậy, căn bản không cần lo lắng việc này. Vị Hoành Văn Thanh Quân này không phải là người dễ bị kẻ khác ép buộc, ta đây nếu muốn cũng khó mà thành, huống hồ chỉ là một yêu hồ chỉ có chút đạo hạnh.

Hoành Văn ở trên giường không có chút động tĩnh nào, dường như đang rất cao hứng muốn nghe náo nhiệt.

Ta liền buông ra khẩu khí ôn hòa, nói để cho hồ ly hiểu được: “Thanh Quân và ta lần này là phụng mệnh hạ giới, nhất cử nhất động tiên liêu trên thiên đình đều nhìn thấy, thiên đình giới luật nghiêm ngặt, hần và người có nói hay làm gì thân thiết, chỉ sợ sẽ dẫn đến hiềm nghi.”

Hồ ly khoanh hai tay trước ngực ngồi ở trên ghế, hai mắt sâu xa loé sáng lục quang: “Lý do của Tổng Nguyên Quân, thứ tại hạ không thể đồng ý. Tổng Nguyên Quân cùng Thanh Quân hàng đêm chung giường mà ngủ, nghe nói khi ở trên thiên đình cũng thường xuyên lui tới quý phủ của Thanh Quân mà ăn uống gần gũi, dường như Nguyên Quân chưa có bị giới luật của thiên đình xử phạt qua, cho nên theo tại hạ, quy củ của thiên đình nghe nói không có nghiêm ngặt như vậy.”

Con vật đầu óc hỗn tạp này cư nhiên dám điều tra bản tiên quân và Hoành Văn! Không biết hần từ đâu nghe được mấy chuyện này, đảo lộn phải trái nói bản tiên quân thường xuyên ăn không uống không của Hoành Văn.

Hồ ly nói: “Chẳng lẽ Nguyên Quân muốn nói, đơn giản ta là yêu, người là tiên, cho nên những việc người làm ta đây không thể làm được sao?” Chính trang lại ngoại bào đứng lên, “Ta nói rồi, tuyệt đối sẽ không để Thanh Quân phải chịu phiền toái, nếu Nguyên Quân nhắc nhở, ta đành phải sang phòng kế bên mà ngủ. Nhưng mà.....”

Hồ ly hướng tường đi, quay đầu lại liếc mắt nhìn ta một cái: “Tuy rằng ta hiện tại là yêu, nhưng chỉ cần qua một ngàn năm trăm năm thiên kiếp nữa, ta có thể phi thăng thành tiên, khi đó cùng ở trên thiên đình, sự tình thế nào còn chưa biết được.”

Nói rồi phất tay áo xuyên tường, sang phòng sát vách mà ngủ.

29. Chương 29

Ta kéo cái ghế dựa qua ngồi xuống, Hoành Văn thấp giọng nói: “Chưa bao giờ thấy người đem quy củ của thiên đình để ở trong lòng, chẳng lẽ chuyện tình của Thiên Xu và Nam Minh đã khiến người giác ngộ?”

Ta cười gượng: “Cũng gần như vậy.” Rồi đứng dậy đi đến bên giường, “Đúng rồi, hôm nay may mắn được người chuẩn bị dùm bát được linh chi thảo, đa tạ đa tạ.”

Hoành Văn miễn cưỡng nói: “Nhớ là người nợ ta một chén rượu là được. Kỳ thật ta cũng muốn xem thử, người đem cái gọi là nợ nần trả hết cho Thiên Xu rồi, thì sau này có thể làm những gì.”

Ta nói: “Đương nhiên là Ngọc Đế phân phó Mệnh Cách an bài cái gì thì ta làm cái ấy.” Nhắc mới nhớ Mệnh Cách lão nhân nhiều ngày nay không hề có động tĩnh gì, hết sức kỳ quái.

Hoành Văn nhích vào bên trong giường chờ chỗ cho ta, ta liền nằm xuống bên cạnh, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: “Đúng rồi, Nam Minh không phải vẫn còn bị hồ ly giam ở trong động sao. Hồ ly ở đây không đi, Nam Minh nhất định đang ở trong động chịu đói, ta nếu đã cứu Mộ Nhược Ngôn, có hay không nên phát thêm một cái thiện tâm, nói hồ ly thả hần ra để hần cùng Mộ Nhược Ngôn diễn trọn màn kịch này.”

Hoành Văn ở bên cạnh ta cúi đầu cười.

Ta hỏi hần, “Người cười gì vậy?” Hoành Văn nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy lời người nói thật thú vị.”

Tảng sáng hôm sau ta lại vào phòng Mộ Nhược Ngôn ngồi, an ủi chường quỳ vẫn đang kinh tâm lo sợ.

Tiểu nhị liền tìm một bộ cờ, Hoành Văn giúp ta chơi cờ giải buồn, hồ ly nằm ở trên ghế bên cạnh Hoành Văn, bọn tiểu nhị đi qua đi lại đều nhìn trộm nó.

Bản tiên quân cùng chơi cờ với Hoành Văn suốt mấy ngàn năm, chưa từng thắng được hắn, hôm nay vẫn như mọi khi u sầu mà nhận thua. Chưởng quầy ân cần mà phân phó người đem cơm trưa đến trong phòng, năm đĩa thức ăn cùng một bầu rượu, còn có một tô canh nóng.

Tiểu nhị đặt tô canh nóng lên bàn, mở cái nắp đẩy ra, khoảnh khắc mà hơi nóng tỏa ra nghi ngút, tựa như lớp sương mù mờ ảo trong không trung, Mộ Nhược Ngôn nằm trên giường khẽ cử động.

Bản tiên quân trong miệng vẫn còn đang nhai một khối đậu phụ khô, tròn mắt nhìn Mộ Nhược Ngôn khẽ vận động nửa thân mình, mơ màng mà nhìn về phía này.

Chưởng quầy đích thân châm rượu giúp bản tiên quân và Hoành Văn, cầm bầu rượu sừng sốt, đến khi biết được, Mộ Nhược Ngôn ở trên giường đã khom nửa người dậy một lúc lâu, chưởng quầy tận mắt thấy hắn có thể tự mình ngồi dậy, tựa như tận mắt thấy hăng nga bay lên cung trăng, kích động đến nỗi cả người run rẩy, run rẩy một hồi, rầm một cái quỳ sụp xuống mặt đất, “Đạo trưởng thật sự là thần tiên sống! Đạo trưởng thật sự là thần tiên sống!”

Ta vuốt râu mỉm cười, trước tiên là mỉm cười với chưởng quầy, rồi lại quay sang mỉm cười với Mộ Nhược Ngôn. Đến khi tỉnh mở miệng nói chuyện, mới phát hiện đậu phụ khô còn chưa có nuốt hết, vì thế từ từ mà nuốt xuống, rồi lại mỉm cười, trước tiên là nói với chưởng quầy: “Đưa tay cứu khổ, cần gì phải khách khí.” Lại dùng thanh âm hoà nhã hỏi Mộ Nhược Ngôn vẫn còn đang ở trên giường, “Công tử cảm thấy thân thể đã khá hơn chưa?”

Mộ Nhược Ngôn chăm chú nhìn ta, trên mặt còn có chút ngỡ ngàng, chưởng quầy nói: “Công tử, ngài bệnh đã nhiều ngày nên nhân sự xảy ra gần đây vẫn còn chưa biết, cũng may có tiên được của vị đạo trưởng đây. Công tử bây giờ cảm thấy thân thể thế nào rồi?”

Nét ngỡ ngàng trên gương mặt Mộ Nhược Ngôn cũng tắt dần đi, dường như là đã thanh tỉnh lại, hắn ngồi thẳng dậy, trên gương mặt vẫn mang theo một chút tang thương và nụ cười tự giễu cợt mình, lại chỉnh đốn lại sắc mặt, xốc chân lên, hiệu lực của kim la linh chi thảo quả là cao, hắn cư nhiên vừa tỉnh lại đã có thể đứng lên, tiểu nhị đến bên cạnh khoác ngoại bào lên người giúp hắn, rồi hắn lại nhìn ta: “Y phục không chỉnh tề, mong thứ lỗi. Nghe nói là đã làm phiền đạo trưởng cứu tại hạ.” Ta đứng dậy, hai tay tạo thành hình chữ thập, “Chỉ là bản đạo đi lại trên giang hồ có thu thập được một ít tiên thảo để cứu người thôi, thí chủ thân thể có thể bình phục thì tốt rồi.”

Mộ Nhược Ngôn nói: “Tại hạ chỉ là một thư sinh, không có gì để báo đáp ơn của đạo trưởng, thỉnh đạo trưởng nhận cái dập đầu này của tại hạ, tạm xem như là cảm tạ ngài.”

Khi hai chân hắn vừa muốn khụy xuống, ta sừng sốt, Mộ Nhược Ngôn vậy mà lại muốn quỳ xuống dập đầu với ta? Một người không cần đến sinh mạng của mình như hắn lại có thể quỳ xuống dập đầu với kẻ đã cứu mạng mình, đây không phải là trò cười sao.

Trong lòng ta nghĩ như vậy, chân không biết như thế nào đã sớm bước ra ngoài, đưa tay ra ngăn Mộ Nhược Ngôn lại khi hắn còn chưa hoàn toàn quỳ hẳn xuống. Trên bàn có tiếng chén rượu vừa được buông xuống, ta buông tay lui về phía sau, lại chấp tay, “Thí chủ đừng đáp lễ quá nặng, bản đạo nhận không nổi nhận không nổi.”

Mộ Nhược Ngôn nói: “Đạo trưởng không chịu nhận cái dập đầu này, vậy thì tại hạ chấp lễ với ngài vậy.” Rồi hắn chấp tay cúi chào. Ta không biết làm sao, đành xoay người lại cũng chấp tay cúi chào với hắn.

Mộ Nhược Ngôn nói: “Đạo trưởng chi ân, mai này khi có đủ khả năng, nhất định sẽ báo ơn này, kẻ hèn hạ Nghiêm, tên là Mộ, xin thỉnh giáo tiên hiệu của đạo trưởng.”

Thiên Xu sau khi hạ phàm quả thực vẫn khó lường như trước, sau khi bất tỉnh vừa mới đứng lên, nhanh như chớp đã lập tức bịa ra cho mình một cái tên giả.

Ta lại chấp tay: “Thí chủ quá lời, bản đạo thật sự không dám nhận. Bản đạo hư hào (*tên hiệu thường gọi là Quảng Vân Tử, người khác gọi bản đạo là Quảng Vân đạo nhân.”

Rồi lại đồng dài một lúc, cả hai cứ khách sáo qua lại với nhau, ta thuận tiện nói: “Thí chủ thân thể vừa mới khởi sắc, cần phải tĩnh dưỡng vài ngày, không thì sẽ bị nhiễm phong hàn, trước tiên cứ lên giường nằm tĩnh dưỡng vài ngày đi.”

Mộ Nhược Ngôn nói: “Đa tạ đạo trưởng,” rồi lại nhìn lên bàn, nói, “Tại hạ quấy rầy đạo trưởng và các vị đây dùng cơm thật ngưng ngừng.”

Ta cười gượng, rõ ràng là chúng ta ở trong phòng hẩn ăn uống, hẩn còn nói khách khí như vậy. Hẩn lui về phía giường ngồi xuống thấy Hoành Văn nghiêng mặt nhìn, cười cười với hẩn. “Công tử khách khí, vốn là ta ở đây quấy rầy người mà.”

Mộ Nhược Ngôn dường như bị nguyên một thau nước lạnh trút thẳng xuống đầu, lập tức giống như hóa đá tại chỗ.

Ánh mắt kỳ dị, sắc mặt trắng bệch.

Hoành Văn thản nhiên đứng dậy, “Xem ra công tử vẫn còn nhận ra tại hạ.”

Chương quỳ đứng ở bên cạnh nhìn thấy, “Hóa ra nhị vị công tử như thề mà lại quen biết nhau, trách không được đạo trưởng đây vì sao lại lo lắng chữa trị cho công tử. Haha, haha, Hóa ra các vị đều là cố nhân. Tương phùng tại tiểu ***, thật là có duyên, haha.”

Bản đạo trưởng chỉ muốn làm người ngoài cuộc, đành đứng yên tại chỗ.

Mộ Nhược Ngôn nhìn thấy Hoành Văn, nói giọng khàn khàn: “Người.....”

Hoành Văn nói: “Gặp lại ở đây, xem như duyên phận, công tử bệnh nặng vừa hồi phục, xem như vừa sống lại một kiếp. Chuyện ngày đó, chỉ là bất đắc dĩ mà xảy ra, đơn giản cứ xem nó như chuyện xưa, quên nó đi, cứ bình thường là được.”

Nói rồi chấp tay, nói với chương quỳ: “Làm phiền đem đồ ăn đưa xuống dưới lầu, ta và đạo trưởng sẽ xuống dưới dùng, để cho vị công tử đây tĩnh dưỡng.”

Chương quỳ liền đáp ứng, bọn tiểu nhị nhanh chân lẹ tay thu dọn chén đĩa. Hồ ly cọ cọ thân mình nhảy xuống ghế, rồi phóng nhanh lên trước ngực Hoành Văn. Hoành Văn ở bên cạnh ta thấp giọng nói: “Người muốn lưu lại nơi này, hay là muốn cùng ta xuống dưới dùng cơm?”

Ánh mắt của Mộ Nhược Ngôn lúc này cũng dừng lại đây, trong mắt hào quang lóe ra, so với khi nãy khác nhau rất lớn. Đầu ta có chút choáng váng. Chấp tay nói: “Thí chủ xin cứ tĩnh tâm mà nghỉ ngơi đi, bản đạo cáo từ trước.” Nói rồi đi theo sau Hoành Văn ra khỏi cửa, trong chớp mắt xoay người lại, liền bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Nhược Ngôn.

30. Chương 30

Kim la linh chi thảo của hồ ly tiên lực vô cùng không tồi. Ta bắt đầu có chút hối hận vì đã chữa trị cho Thiên Xu.

Chạng vạng thấp đèn sáng rực, ta cùng Hoành Văn ở trong khách phòng dưới lầu dùng cơm tối, Mộ Nhược Ngôn bắt đầu đi ra ngoài.

Hẩn vận trường sam màu lam nhạt, tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng đi rất vững vàng, trường sam trên người nhẹ nhàng tung bay, vừa nhìn thấy thì biết bệnh nặng vừa khỏi, hơn nữa sau khi bệnh nặng vừa khỏi tinh thần được dưỡng rất tốt.

Mộ Nhược Ngôn bước xuống bậc thang, đi vào trong khách phòng, ta đứng lên hai tay tạo thành hình chữ thập hỏi vấn an hẩn, Hoành Văn gật đầu một cái. Mộ Nhược Ngôn sau khi đáp lễ lại thì ngồi ở bàn bên cạnh, tiểu nhị liền quan tâm chạy đi gọi thức ăn giúp hẩn.

Hoành Văn hôm nay nói không nhiều lắm, bản tiên quân vì thế có chút rầu rĩ, ta ngồi đối diện với Hoành Văn, mao đoàn ngồi xóm trên ghế bên cạnh Hoành Văn, tỏ vẻ ngây thơ đáng yêu, Hoành Văn dứt cho nó ăn trứng chim xào.

Hoành Văn tách hành băm trong trứng chim xào ra, từng đĩa từng đĩa mà gấp bỏ vào cái đĩa sứ bên cạnh hồ ly, hồ ly từng miếng từng miếng mà ăn, ăn xong thì liếm liếm chòm râu bên khóe miệng, ngửa đầu nhìn Hoành Văn, liếm mép mà vẩy vẩy cái đuôi của nó.

Bản tiên quân không tài nào mà nhìn được, hồ hững ngồi húp cháo.

Thỉnh thoảng đưa đĩa gấp mấy cọng rau.

Bọn tiểu nhị cũng đứng ở một bên nhìn, nói: “Công tử thật là lợi hại, súc sinh này đến trước mặt người liền ngoan ngoãn nghe lời như vậy, ăn thật là đáng yêu.”

Ta trong lòng cười khẩy, nó nếu hóa thành hình người, rồi lộ ra cơ ngực rắn chắc, thành một nam tử thân cao tám thước ở đó mà vẩy vẩy cái đuôi, khi đó càng đáng yêu hơn.

‘Gia đình trên sông’ không có mấy khách nhân, mọi người trong khách phòng đều đang nhìn hồ ly, Mộ Nhược Ngôn cũng đang nhìn nó.

Ở một cái bàn trong góc phòng, có mấy thương nhân mập mạp đang ngồi, trong đó có một người nói: “Có thể thuần dưỡng một con dã thú trở nên nghe lời như vậy, công tử và đạo trưởng đây có phải có phương pháp kỳ diệu gì không?”

Hoành Văn thản nhiên cười cười, ta nói: “Không dám không dám, kỳ thật chỉ là chút tài mọn.” Hồ ly dùng ánh mắt không cung kính mà liếc ta một cái, ta nhân tiện nói, “Thật ra muốn thuần dưỡng những động vật sơn dã như vậy thì vô cùng dễ dàng, chỉ cần một chén nước bùa của bản đạo, toàn bộ dã tính của nó tức khắc tiêu tan.”

Những người mập mạp còn lại xưng với người vừa nói chuyện ở bàn kia là Đồng viên ngoại, Đồng viên ngoại bán tín bán nghi mà nhìn bản tiên quân, nói: “Tại hạ tứ hải ngũ hồ đều đã lui đến hơn phân nửa, vậy mà lại không biết đạo gia còn có tiên thuật như vậy.”

Ta vượt sọt râu không trả lời, vào thời điểm thích hợp thì không nói lời nào, đây là cảnh giới của cao nhân.

Ngay lúc đó liền có một tiểu nhị lên tiếng: “Đồng viên ngoại có điều không biết, vị Quảng Vân đạo trưởng này thật sự là một vị cao nhân, người xem vị công tử ngồi ở bàn bên kia, chính là do Quảng Vân đạo trưởng chữa khỏi, chỉ dùng một bát được. Đường đường chính chính diệu thủ hồi xuân.”

Đồng viên ngoại và đám người mập mạp ngồi xung quanh nhất thời cảm thấy kính nể, luôn miệng mà nói thất kính và thứ tội. Ta cũng luôn miệng mà tán thưởng cùng kính hãi.

Đồng viên ngoại nhân tiện nói: “Đạo trưởng tiên cốt lấp lánh, có lẽ hàng yêu tróc quái, thuật khởi tử hồi sinh nhất định cũng rất tinh thông.”

Mắt thấy càng nói thì càng vượt ra khỏi giới hạn, ta chỉ có câu: “Ngẫu nhiên có gia đình không yên, yêu ma quỷ quái đến quấy phá, bản đạo có lẽ sẽ tận hết sức lực mà truy đuổi. Nhưng việc khởi tử hồi sinh, vạn không dám nói bốc nói phét. Sinh tử mệnh đều có số, tất cả đều do âm phủ quản lý. Bản đạo bản thân chưa thoát ra lục đạo, không dám đại ngôn (*nói mạnh miệng, nói hàm hồ) về việc sinh tử.”

Đồng viên ngoại khâm phục trước sự khiêm tốn và cẩn trọng của bản tiên quân, thốt thức tán thưởng.

Hoành Văn nhàn nhả mà đưa đĩa chọc chọc vào đĩa, cả đĩa trứng chim xào đều bị hấn gấp hết đút cho hồ ly, chỉ còn lại mỗi một nhĩ (*nấm mèo) cùng hành băm và đầu gừng bị tách ra khỏi trứng chim.

Ta vươn chiếc đĩa gấp một nhĩ, nghe thấy Mộ Nhược Ngôn mở miệng nói, “Cái gọi là sống ắt có nguyên nhân, chết ắt do duyên đã tận. Nhưng những linh hồn còn vượn nợ trần, những hồn phách phải ngậm hàm oan là từ nơi nào đến? Hay chỉ là tin nhầm được loan đi.”

Ta gấp một nhĩ bỏ vào bát cháo, suy nghĩ nên nói cái gì bây giờ. Hoành Văn bỗng nhiên nói: “Loại chuyện này cũng khó mà nói, có phải là tin nhầm hay không cũng không biết được. Cứ lấy nhân sinh trên đời ví như người ở trong một căn phòng, thời điểm không thể ở trong phòng được nữa, chính là thời điểm duyên phận đã tận. Nhưng hết duyên phận với căn phòng này, nói không chừng lại có chút duyên phận với căn phòng khác.” Lại đưa chiếc đĩa chỉ về phía ta, “Ví như vị đạo trưởng này, hấn nói hấn không biết khởi tử hồi sinh, nói không chừng lại biết đổi phòng mà ở.”

Hoành Văn, người đây là muốt vạch mặt ta ra sao?

Mộ Nhược Ngôn nhất thời nhìn về phía bản tiên quân, ta lấy làm cười, “Triệu công tử thật là vui tính khéo nói đùa, bản đạo cũng không biết nên như thế nào cho phải.”

Hoành Văn buông chiếc đĩa xuống, hồ ly liền nhảy lên đùi hắn ngáp một cái. Hoành Văn nói một tiếng phải đi trước, ôm hồ ly nghênh ngang bước lên lầu.

31. Chương 31

Bản tiên quân vì thế cũng trở về phòng.

Ta đứng trước hành lang mà lưỡng lự, là quay về phòng của ta hay là vào phòng của Hoành Văn, suy nghĩ, vẫn là đẩy cửa bước vào phòng của Hoành Văn trước. Hoành Văn đang ngồi trước bàn uống trà, ta đến bên cạnh bàn ngồi xuống, Hoành Văn bưng ấm lên để thêm trà, ta cầm lấy một cái cốc đưa đến trước miệng ấm.

Hoành Văn nói: “Người đến việc này mà cũng muốn tiết kiệm khí lực sao?” Ta cười nói: “Người cho ta thật một ly, phần trà còn lại ta sẽ thay người thêm.” Hoành Văn cười một cái, rót đầy trà vào cái cốc trong tay ta.

Ta khẽ đưa mắt liếc nhìn hồ ly đang cuộn người nằm ở đầu giường, “Mao đoàn, có chuyện muốn thương lượng cùng người, buổi tối người dẫn đường, ta và Thanh Quân đến động của người một chuyến, người đem người họ Đan mà người giam giữ thả ra đi.”

Hồ ly nhảy xuống mặt đất, hóa ra thành hình dáng con người, cau mày đứng tựa vào cột giường. Đan Thành Lăng khiến cánh tay nó bị thương đến giờ vẫn chưa lành, trong lòng hồ ly nhất định vẫn còn đang phần hận, nghe ta bảo nó thả người, sắc mặt liền xám xịt.

Ta nói: “Ta và Thanh Quân phụng mệnh xuống hạ giới làm việc, người mà người bắt giữ trùng hợp lại là một nhân vật quan trọng trong việc lần này. Kỳ thật bản tiên quân và người đó cũng có chút ân oán, nếu không vì thiên mệnh đè nặng trên người, người đem hắn đi nướng ăn, bản tiên quân càng vui mừng thay người nhóm lửa tạ lễ.”

Hồ ly khoanh tay trước ngực không hé răng, mãi đến khi Hoành Văn nói: “Lời Tổng Dao Nguyên Quân nói chính là tình hình thực tế hiện nay, tuy rằng việc này đối với người là không được, nhưng vẫn mong người có thể giúp.”

Hồ ly lập tức vâng lời nói: “Thanh Quân muốn thả, ta đêm nay liền thả hắn.” Nó tỏ ra một bộ dáng cam nguyện vì Hoành Văn có thể đầu rơi máu chảy.

Vì thế lúc nửa đêm, ta cùng với hồ ly đi đến động của nó. Hoành Văn chỉ đưa chân thân của ta ra, nói rằng hắn sẽ không đi. Bộ dáng hiện nay cùng chân thân của hắn không kém nhau là bao, chỉ sợ Đan Thành Lăng biết thì càng thêm phiền toái.

Hồ ly nghe nói Hoành Văn không đi liền lộ ra nét mặt ỉu xìu, thẳng một mạch dẫn bản tiên quân lên đỉnh núi mà nó tọa lạc, một câu cũng không thêm nói.

Đêm đen gió lớn, khi đi đúng lúc thuận gió, mây bay theo gió, bất quá chỉ mất một giờ một khắc, là đến ngọn núi mà hồ ly sống.

Ta và hồ ly đi trên sườn núi, len sâu vào những lùm cây cỏ rậm rạp, ta hỏi hồ ly núi này tên gì, hồ ly thanh âm lạnh lùng nói: “Tuyên Thanh sơn.” Tuyên trong Tuyên Ly, Thanh trong Hoành Văn Thanh Quân, bản tiên quân liền nhanh gọn hỏi thẳng, nói: “Cái tên mà người nói không phải tên trước kia, ngọn núi này tên gì.”

Hồ ly phần nộ nói: “Khô Đằng sơn.” Rồi buồn rầu mà đi vài bước, nói: “Người làm sao biết được ta đã sửa lại tên?”

Ta không lên tiếng. Khi bản tiên quân còn ở nhân gian đọc qua biết bao thơ tình, không biết lúc đó người còn đang trộm gà ở chỗ nào.

Cửa động của hồ ly được che đầy kín đáo bởi một vách núi sừng sững và lá cây dây mây bên trong, từ một thạch đạo hẹp dài uốn khúc mà đi vào, hồ ly quả là loài biết hưởng thụ, có đào một cái đầm nước chắn ngang trước lối đi, trên mặt nước là một cây cầu bằng đá, qua cầu, lại đi qua một thạch đạo như bình phong, hồ ly vung tay áo lên bắn ra ánh lửa, mấy cây đuốc ở bốn vách tường liền sáng rực rỡ, mở ra một khung cảnh bồng lai, một thạch động vô cùng rộng lớn, nhìn cách bài trí sắp xếp giống như một căn phòng lớn. Trên thạch bàn có bày rau quả cùng thức ăn, trên băng ghế đá có lót tấm đệm gấm, bên phải còn có một bình phong làm bằng ngọc lưu ly có khảm xà cừ.

Ta đang muốn khen ngợi thạch động của hồ ly một chút, thì thấy hồ ly đứng ở trong sảnh, nhú mào, lẩm bẩm nói: “Không ổn.” Rồi sải bước nhanh qua tấm bình phong.

Bản tiên quân đuổi theo nó, sau bức bình phong lại có một thạch đạo, phân ra vô số ngã rẽ, hồ ly bước nhanh đến phía trước, ta gắt gao đi theo sau, đi qua mấy con đường ngoằn ngoèo, thấy cửa một thạch đạo, lại dẫn vào trong một cái động nữa, hồ ly phát tay áo thấp sáng ngọn đuốc, trong động chỉ có một cây cột trụ lồi, dưới cây cột là thiết xích bị tách ra rơi rớt thưa thớt.

Xem chừng, đây chính là nơi mà hồ ly nhốt Đan Thành Lăng.

Ta nhìn thiết xích rơi xung quanh mà nhú mào, Đan Thành Lăng không ngờ lại dùng mảnh đến như vậy, có thể phá đứt thiết xích trong động của hồ ly mà bỏ chạy?

Hồ ly tổn hơi mà phát ra một tiếng cảm hận gì đấy, chạy vào động, lại theo thạch đạo đi qua bảy tám con đường ngoằn ngoèo, lại mở cửa của một thạch đạo nữa. Ngoài cửa có một trận gió thổi đến, ta vừa ngẩng đầu lên, có thể thấy rõ bầu trời đen ngòm, nơi này là một khe hở trong vách núi, bị hồ ly mở thành nội viện.

Một bóng đen từ trong chỗ tối nhảy ra, phóng thẳng về phía này.

Kèm theo một tiếng nước nổ, dúi đầu vào trong ngực hồ ly, mấp máy một chút, hóa thành hình dáng của một nam đồng nhỏ tuổi, ôm hồ ly gào khóc: “Đại Vương ~ Đại Vương người tốt cục cũng đã trở về ~ ô ô, có một người rất là lợi hại đã đến đây, cứu người bị nhốt trong động đi ~ Hồng tử tử ~ Thu tử tử ~ Hoa ca ca và bọn Tiểu Thất tất cả bọn họ đều bị người nọ bắt hết vào ***g sắt ~ ô ô, ta ta ta thật vất vả mới trốn được, ta sợ lắm ô ô Đại vương.....”

Nam đồng đem đầu dán chặt vào lòng ngực của hồ ly, vừa khóc, vừa nói, vừa cọ cọ nước mắt nước mũi của nó.

Thật vất vả mới đợi được nó khóc xong, hồ ly mang theo nó và dẫn bản tiên quân trở lại đại sảnh của thạch động. Nam đồng lui vào một góc trên ghế, vẫn còn đang thút tha thút thít khóc, vừa khóc thút thít, vừa lên nhìn bản tiên quân. Một đôi mắt xanh biếc, Hai cái tai trên đỉnh đầu có vân màu xám tro. Đứa nhỏ này hóa ra là sơn miêu tinh.

Tiểu sơn miêu tinh nói chuyện thật không rõ ràng, nói năng lộn xộn, lắp ba lắp bắp cả nửa ngày mới đem sự việc trải qua đại khái nói ra rõ ràng.

Nghe nói sáng hôm nay, có một vị tay cầm phát trần xông vào động, cứu Đan Thành Lăng, bắt hết hồ ly cùng yêu tinh lớn nhỏ trong động, có mấy con mẫu hồ ly xinh đẹp, cũng có đám tiểu yêu đạo hạnh không đủ cao, tiểu sơn miêu kia tu luyện gần thành tiên, yêu khí yếu nhất, chui vào trong một cái khe đá hẻo lánh ẩn nấp may mắn giữ được cái mạng nhỏ.

Hồ ly sắc mặt xám xịt, ánh mắt sắc bén, bản tiên quân biết, nó từ nay về sau cùng Đan Thành Lăng bắt cộng đãi thiên (*không đội trời chung).

Tiểu sơn miêu đối với bộ dáng của người cầm phát trần kia cũng tả không rõ ràng. Nói tới nói lui cũng chỉ là “không có râu”, “giống đạo sĩ”, “y phục màu lam”. Rồi tui thân mà chia hai cái chân trước bị thương cho hồ ly xem.

Bản tiên quân nghe và nhìn thấy, nhưng không thể không nói: “Người trong động đã đi rồi, việc bản tiên quân đến đây cũng xem như là giải quyết xong, thời gian không còn sớm, cần phải quay về khách *** thôi.” Ta nhìn hồ ly và tiểu sơn miêu, “Người —— Hai người các người có dự định gì không?”

Hồ ly im lặng không nói gì, tiểu sơn miêu cuộn tròn người lui vào một góc trên ghế dựa.

Động yêu của hồ ly giờ đây hoàn toàn trống không, thấy hần cúi đầu mà ngồi như vậy, hơi có chút thê lương.

Cái vị cầm phát trần kia công lực quả cao thâm không biết có quay lại đây để bắt chúng nó nữa hay không, hồ ly và tiểu sơn miêu này đều có chút nguy hiểm.

Bản tiên quân kỳ thật thực rất dễ mềm lòng. Ta thấy tình cảnh nơi này như vậy, trong lòng nhịn không được lại mềm lòng.

Chính vì lần mềm lòng này, khi ta quay trở về phòng của Hoành Văn, đi theo sau là hồ ly, còn có một tiểu sơn miêu tinh với cái tai có vằn xám tro.

Hồ ly nhảy lên đùi của Hoành Văn, ngáp một cái, nằm dài ra, bộ dáng rất là suy sụp. Hoành Văn đưa tay vỗ về đỉnh đầu nó, hồ ly ngẩng đầu lên, liếm liếm tay Hoành Văn.

Tiểu sơn miêu thì nhảy lên một góc chần trên giường nằm, lục đà lục đục mà liếm liếm cái chân trước bị thương của nó.

Bản tiên quân đối với lần mềm lòng này thật sự hối hận.

32. Chương 32

Mộ Nhược Ngôn và Đan Thành Lăng gặp lại trong một lần sóng to gió lớn, vào giữa trưa khi mưa tầm tã.

Ngày hôm sau sau khi ta đưa hồ ly cùng thằng bé sơn miêu trở về khách ***.

Ta và Hoành Văn đang ở đại sảnh dưới lầu dùng cơm trưa, cửa lớn của khách *** đang đóng chặt bị đập vang lên ầm ầm. Tiểu nhị liền chạy ra mở hé cửa, mưa chột bị gió thổi tạt vào trong, bọt nước bắn tung tóe vào đĩa tổ tam ti xào (*) trước mặt ta.

Một người đầu đội mũ ướt sũng nước sải bước lên thềm cửa, bầu trời đúng lúc vang lên tiếng sấm.

Khi người kia vừa tháo chiếc mũ bằng lá xuống, toàn bộ lông mao trên người hồ ly đều dựng đứng cả lên.

Bản tiên quân nhanh tay lẹ mắt, một tay đè hồ ly lại. Mắt thấy Đan Thành Lăng hiên ngang đứng ở nội đường, đôi mắt sáng tinh anh nhìn quanh bốn phía. Hần quay đầu lại, liền nhìn thẳng đến bàn bên này. Vừa nhìn, liền thấy được Hoành Văn.

Mắt nhất thời chớp chớp, đầu chân mày khê nhúc nhích, sắc mặt vẫn không thay đổi, dường như chưa từng lộ ra bất cứ sắc diện nào.

Hoành Văn khách khí mà nhoẻn miệng cười, Nam Minh Đế Quân quả là nhân vật phi thường, sau đó cũng cười với Hoành Văn, ánh mắt như luồng điện lập tức quét ngang mặt bản tiên quân.

Bản tiên quân vốn muốn chấp tay chào hần, nhưng hai tay vẫn còn đang đặt trên người hồ ly này giờ vẫn đang giãy giụa kia, đành phải khê cúi đầu chào. Đan Thành Lăng ánh mắt lơ đãng mà nhìn thoáng qua hồ ly, chững quây đúng lúc này liền khom người đi thẳng về đây: “Trần gia rút cuộc cũng đã trở lại, tiểu *** liền chuẩn bị nước ấm và xiêm y cho ngài tắm rửa thay y phục, Trần gia có muốn uống một chút rượu cho ấm cơ thể hay không?”

Trong lòng ta thầm nói vị chững quây này thật biết bợ đỡ, tìm cách nịnh nọt nào là chuẩn bị nước tắm nào là rượu làm ấm cơ thể, bây giờ trong lòng vị Trần gia này đây ngoại trừ muốn lập tức lên lầu vào phòng gặp tình nhân của mình tức vị thư sinh ốm yếu kia, thì còn muốn gì khác nữa? Vậy mà người lại không đề cập đến việc này.

Quả nhiên Đan Thành Lăng liền mở miệng nói: “Vị Nghiêm công tử trên lầu kia, mấy ngày này có khỏe không?”

Chưởng quầy liền giật mình hiểu ra, vừa nói tốt, vừa bảo tiểu nhị dẫn đường, lại nhận lỗi nói tiểu *** tiếp đón không chu toàn, đối với vị công tử kia có lẽ vẫn có chút chậm trễ, thỉnh Trần gia thông cảm.

Đan Thành Lăng sải bước từ dưới đất đi lên lầu, mới vừa lên được một nửa, bỗng nhiên dừng lại, hai mắt nhìn thẳng về phía trước. Mộ Nhược Ngôn một tay vịn chặt tay vịn đứng ở đầu cầu thang, bốn mắt đối diện, cả hai cùng nhìn nhau.

Tình này cảnh này, vô cùng xúc động, vô cùng xoắn xang.

Ngay cả hồ ly cũng bị tê dại, ở dưới tay ta mà run rẩy co rúm, vẫn không nhúc nhích.

Im lặng nhìn nhau trong chốc lát, Đan Thành Lăng hỏi Mộ Nhược Ngôn: “Người mấy ngày này cơ thể có đỡ hơn chút nào chưa?”

Mộ Nhược Ngôn nói: “Đã khỏi rồi.”

Đan Thành Lăng à một tiếng, đi nhanh lên lầu, cùng Mộ Nhược Ngôn xoay người quay về khách phòng, mấy lời còn sót lại nghe không rõ ràng lắm.

Dùng cơm xong trở về phòng, vừa bước đến cửa, tiểu sơn miêu liền chui vào trong: “Đại Vương Đại Vương, ta ~ ta vừa mới nhìn thấy người bị nhốt trong động kia ~ người kia hửn.....”

Hồ ly hóa thành hình dáng con người, lạnh lùng nói: “Ta thấy rồi.” Đôi tay siết chặt thành quả đấm, mắt lộ ra hung quang. Cả động yêu của nó đều bị bắt, thù này sâu như biển, hửn là muốn lập tức lên đến phòng bên lột da sống Đan Thành Lăng.

Bản tiên quân không thể không khuyên mao đoàn nên bình tâm một chút chớ nóng nảy, Đan Thành Lăng một mình quay về khách ***, người bắt giữ cả động yêu kia vẫn chưa biết là thần thánh phương nào, Nam Minh ở trên thiên đình có rất nhiều bạn tốt, chẳng lẽ bọn họ dám làm trái pháp chỉ của Ngọc Đế xuống đây giúp Nam Minh? Ta thuận miệng nói: “Cả động yêu của ngươi còn không biết bị nhốt ở đâu, nếu tùy tiện mà đả thương Nam Minh, nói không chừng đám tiểu yêu của ngươi ngay cả mạng sống cũng không còn. Vẫn là tạm thời đừng lộn xộn.”

Mao đoàn siết chặt nắm tay vang lên khanh khách, đứng bên cạnh bàn bắt động

Ta mở cửa gọi tiểu nhị mang một đĩa cá trích rán đến làm bữa trưa cho sơn miêu. Tiểu nhị chách lưỡi nói: “Đạo trưởng thật là hảo ăn uống, vừa mới ăn cơm trưa xong thì muốn dùng dùng điểm tâm.” Ta cười nói: “Sức ăn khỏe thì giúp tiêu hoá tốt.”

Buổi chiều, Đan Thành Lăng đến gõ cửa phòng bản tiên quân, hửn đã tắm rửa thay xiêm y khô ráo, bị nhốt trong động hồ ly mấy ngày, hai gò má có hóp lại một chút, nhưng vẻ mặt vẫn hồng hào, vào cửa chấp tay nói: “Đạo trưởng diệu thủ hồi xuân cứu giúp Nghiêm Tử Mộ tại hạ đã biết, Nghiêm Tử Mộ là huynh đệ kết nghĩa của tại hạ, cho nên đến đây nói lời cảm tạ.”

Ánh mắt bình tĩnh sắc như đao đang đánh giá bản tiên quân, hai tay đưa đến một hồng bao, “Chân thành tặng chút bạc tạ ơn, hi vọng đạo trưởng chớ khước từ.”

Ta chấp tay nói: “Thí chủ thật khách khí, bất quá chỉ là chút dược thảo, bản đạo là người chốn bồng lai, vốn không nên thu bổng lộc chốn hồng trần, nhưng thí chủ một lòng thành tâm, bản đạo đơn giản xem như thí chủ vì đạo pháp trong thiên hạ mà quyên tiền, tạm thời nhận lấy.” Ta thành thật không khách khí mà tiếp nhận, cầm hồng bao trong tay, thấy nặng trĩu, dường như là vàng thỏi.

Đan Thành Lăng nói: “Đạo trưởng cùng vị công tử ở sát phòng bên, dường như là đồng hành?”

Ta thuận miệng bịa chuyện: “Đúng vậy, vị công tử kia rất yêu thích đạo pháp, muốn tìm một nơi yên tĩnh để thanh tu, liền cùng ta đồng hành, thường xuyên nghiên cứu đan dược thuật với nhau.”

Đan Thành Lăng nói: “Hoá ra đạo trưởng thiên về luyện đan.”

Ta nói: “Cũng không phải, thật ra bói toán tương lai xem phong thủy bản đạo đây tu luyện cũng rất sâu, bản đạo thấy thí chủ cốt cách thanh liêm mang dáng vẻ của người trên thiên đình, tướng mạo nhàn nhã đại quý, đúng là phúc của tổ tiên thật thâm hậu, cuộc đời này an nhàn tiêu dao, thí chủ có muốn bản đạo bói giúp người một quẻ hay không, để xem cát hung đạo gần đây?”

Đan Thành Lăng giấu ánh nhìn đi nói: “Tại hạ hôm nay có chút mệt mỏi, ngày khác đi.” Rồi xoay người lại muốn rời đi.

Ta làm bộ sải từng bước lớn về phía trước: “Thí chủ quả thật không muốn xem sao? Quẻ bói của bản đạo chính là sự thật mà Lão Quân trong mộng truyền đến, một quẻ chỉ cần mười tiền, bản đạo đây nếu cùng nghĩa đệ của thí chủ có chút quen biết, chỉ lấy tám tiền thôi. Cũng có thể bói toán chỉ qua một chữ, thí chủ thấy thế nào?”

Đan Thành Lăng nhất định nói để hôm khác, rồi sải bước đi.

Ta thở dài một tiếng, khép cửa phòng lại. Phía sau chợt vang tiếng nói: “Ta ra hai mươi tiền, thỉnh đạo trưởng bói cho ta một quẻ.”

(*) tổ tam ti xào: món xào gồm ba thứ được sắt sợi như hình dưới

33. Chương 33

Ta quay đầu lại, Hoành Văn mỉm cười ngồi trước bàn, ta kéo ghế dựa qua ngồi xuống bên cạnh hắn, cầm lấy ấm trà, trước tiên châm đầy tách trà giúp hắn: “Người là muốn quẻ bói của Phát Văn Vương, hay là quẻ bói của Quý Cốc Tử?”

Hoành Văn nói: “Chẳng lẽ không có quẻ bói của Tống Dao Nguyên Quân sao?”

Ta rót cuộc nói không lại hắn đành cười cười, nói: “Người thật là nhàn nhã, không ở trong phòng trông chừng mao đoàn, lại đến chỗ ta xem nào nhiệt.”

Hoành Văn nói: “Hắn bị người nói mấy câu chần trệ, xem chừng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Cả động yên tĩnh đều bị bắt hết, thấy hắn và tiểu sơn miêu tĩnh thật đáng thương, liền để chúng nó ở lại trong phòng yên tĩnh phục sức, vừa lúc thấy Đan Thành Lăng đến đây, ta liền nhin không được đến xem.” Hoành Văn uống một ngụm trà rồi nói: “Người đây làm đạo sĩ thiệt là giống đó, nói chuyện càng lúc càng có khí khái.”

Ta vênh vang đắc ý nói: “Đó là đương nhiên, năm đó ta ở thế gian cả ngày xem tướng số, vô số người xem qua tướng số cho ta, cho nên ta so với kẻ vừa nhập môn thì hơn hẳn, nếu một ngày nào đó phạm luật trời, bị đánh quay về nhân gian, ta lúc đó liền đi làm thầy tướng số, làm ăn nhất định không tồi.”

Hoành Văn cầm chiếc cốc lắc đầu: “Xem ra người làm đạo sĩ đến phát nghiện rồi. Ta nghe nói mọi người yêu nhau ở thế gian đều bạc mệnh, giống như người năm đó cả ngày xem tướng số, rốt cuộc xem được gì?”

Ta nói: “Ta không phải đã nói qua với người rồi sao, khi ta bảy tuổi, cha ta thỉnh một vị cao nhân trên núi xem tướng số cho ta, vị cao nhân kia xem xong nói rằng ta có nhân duyên lớn, sẽ hưởng được phúc khí vô cùng hiếm thấy, nhưng mà vĩnh viễn cô loan đơn mệnh. Ta vẫn không tin lời người đó, ra ngoài tìm người xem tướng số, phàm là xem đến nhân duyên, tất cả đều không đề cập đến.”

Nhắc đến liền thỏn thức, bản tiên quân năm đó bảy tuổi, đã hiểu biết không ít chuyện tình, ta còn nhớ rõ con gái của Hứa quản gia Phương Nương khi ấy là một tiểu cô nương mười ba tuổi, ta thật thích nàng, đang định nói với cha khi lớn lên sẽ thú nàng làm thê tử, ai dè lại bị lão đạo sĩ kia một gậy giáng xuống đầu làm ta chóng mặt hoa mắt.

Nhưng cái miệng quạ đen của lão đạo sĩ kia quả thật linh nghiệm, Phương Nương mười bốn tuổi đã gả cho con trai của một thương hộ (*gia đình làm ăn buôn bán), ta tức giận mà chạy đến hỏi nàng vì cái gì không nhớ đến tình cảm năm đó, khi ta lấy rất nhiều bánh hoa quế cùng bánh hạnh đào xốp mềm đem đến cho nàng ăn, Phương Nương xoa xoa đỉnh đầu ta nói: “Thiếu gia người cái gì vẫn còn chưa hiểu hết. Hơn nữa Phương Nương như vậy, làm sao có thể trèo cao sánh duyên cùng thiếu gia được?” Ta trơ mắt địa nhìn Phương Nương bước lên kiệu hoa, được đưa đi trong tiếng kèn sáo nhộn nhịp.

Cha ta cũng đã đính hôn cho ta, là với thiên kim của Thượng Thư, bà mới nói rằng nàng ta rất xinh đẹp, ngày tháng năm sinh của ta và nàng rất hợp nhau, là một đôi do trời đất tạo nên. Kết quả nàng lại yêu thể tử của tam Vương gia, hai người trong một đèn trăng tối gió lớn, ngang nhiên bỏ trốn.

Ta lại tiếp tục đính hôn, lần này là thiên kim của Quốc Cữu, nàng ta lại cùng biểu ca bỏ trốn; rồi lại đính hôn, là quận chúa của Quận Vương gia, nàng bị Hoàng Thượng nhắm trúng, thu vào hậu cung; Hoàng Thượng tiếp đó ban cho ta muối muối của hần là bát công chúa, ai ngờ nàng ta cùng một thị lang trẻ tuổi yêu đương vụng trộm, nagy cả cái bụng cũng đã to lên.

Ta ở dưới pháo hoa lưu luyến, đối với hoa khôi nương tử nhất kiến chung tình, dùng tình ý sâu nặng, cảm thiên động địa. Kết quả như thế nào? Nàng ta vẫn phải lòng một thư sinh.

Ta đánh bậy đánh bạ(*vô tình ngẫu nhiên) mà thành thần tiên, quả thật là hưởng thụ không ít phúc ở nhân gian.

Những lời của lão đạo sĩ kia rốt cuộc câu nào câu đó đều trúng. Vì vậy số mệnh gì đó, không đến lượt người không tin.

Hoàn Văn ngáp dài nói: “Biết rồi biết rồi, biết người rất khổ sở bị thương. Mấy ngàn năm qua cái lỗ tai ta nghe đến chai cả đi. Người lại không thể đổi sang nói chuyện khác? Mang tất cả nhớ thương cùng số mệnh cô loan cả đời của người buông xuống, người ở trên trời làm thần tiên, chẳng lẽ cuộc sống này không làm người hài lòng sao?”

Ta nói: “Hài lòng. Người đây sinh ra đã là thần tiên, không hiểu được sự lợi hại của những thứ tình cảm này đâu, trải qua một lần thì sẽ không quên được. Bằng không Thiên Xu cùng Nam Minh ở phòng bên, vì sao lại không hảo hảo làm thượng quân, để phải lâm vào tình cảnh như ngày hôm nay.”

Hoàn Văn chuyển chén trà nói: “Ồ, nói cũng có chút đạo lý. Thú vị, thú vị. Lời này nếu bị Ngọc Đế nghe được, nhất định sẽ cho rằng người phạm căn chưa dứt, đánh người quay ngược về nhân gian.”

Ta lại thật sự có chút hối hận vì đã nói nhiều như vậy, kéo kéo tay áo Hoàn Văn nói: “Ngọc Đế có nghe thấy hay không chỉ là thứ yếu, ta chỉ là nói lung tung, người cũng đừng nghe thấy thú vị, muốn tìm người nào đó để thử.”

Hoàn Văn vỗ vỗ bả vai ta, cười nói: “Người yên tâm đi, nhất định sẽ không tìm người bên ngoài thử đâu.” (^____^)

Trời tối, khi xuống lầu dùng cơm, ta thuận miệng hỏi thăm Mộ Nhược Ngôn và Đan Thành Lăng một tiếng, tiểu nhị nói hai người bọn họ đã dùng cơm rồi, đều đã tự trở về phòng.

Hồ ly và sơn miêu còn đang thương cảm cho cả động yêu của chúng nó, đơn giản cứ đem gian phòng kia của Hoàn Văn cho chúng nó nghỉ ngơi, ta cùng Hoàn Văn vào phòng ta mà ngủ. Ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không nghĩ ra được người đã cứu Nam Minh là ai, bỗng nhiên nghĩ đến, Nam Minh quay về, nhất định sẽ nói rõ ngọn nguồn với Thiên Xu, việc này có thể sẽ không gạt Thiên Xu.

Ta cùng Hoàn Văn thương nghị, đi qua phòng Nam Minh dò xét.

Khách phòng của Đan Thành Lăng là một gian phòng nằm ở cuối hành lang, sát bên là phòng ngủ của Thiên Xu, sát phòng Thiên Xu là phòng ngủ của bản tiên quân. Hoàn Văn đưa chân thân của ta ra, ta và hần ẩn thân giữa không trung vào phòng của Nam Minh, đứng từ xa nhìn nhìn, thấy trong phòng Nam Minh không một bóng người, nhất định là đang ở trong phòng của Thiên Xu.

Ta cùng với Hoàn Văn vào trong phòng ngủ của Thiên Xu, đưa mắt nhìn vào, thật không hay rồi.

Mộ Nhược Ngôn cùng Đan Thành Lăng đang quần chặt lấy nhau, đang, khụ, đang sắp sửa làm những chuyện mây mưa kia.

34. Chương 34

Lưng Mộ Nhược Ngôn khẽ lay động, trên người chỉ còn mỗi chiếc áo khoác mỏng manh được mở rộng làm lộ ra nửa ngực, đôi mắt nửa khép hờ, nhẹ nhàng thở dốc. Đan Thành Lăng ở trên cổ hắn mà cắn mút, một tay đưa lên chậm rãi trút bỏ áo choàng trên người hắn, tay kia thì từ tốn lần mò xuống phía dưới.....

A di đà phật, bản tiên quân thật sự làm thần tiên lâu quá, cứ nhiên đã quên thời điểm này không nên đến đây.

Hoànح Văn nói: “Ồ, song tu (*ý nói hai người đang xxoo) ‘tu luyện’ sao mà nhiệt liệt quá.”

Ta vội vàng túm lấy Hoànح Văn lôi ra ngoài, một mạch kéo thẳng về phòng.”Tội lỗi tội lỗi, phạm nhân mà nhìn phải cảnh này sẽ bị đau mắt.” Hoànح Văn nói: “Bản quân là tiên. Vả lại ngươi và ta đi vào, chỉ là do vô tình, chỉ là đưa mắt nhìn một cái thôi mà.”

Ta im lặng không nói gì ngồi xuống trước giường, Hoànح Văn vung chiết phiến của hắn ra phát phát: “Không có gì là không được tự nhiên, người khi ở thế gian, chẳng lẽ chưa làm qua?”

Ta ho khan một tiếng, “Đã làm, nhưng đều là cùng nữ tử..... Còn với người cùng giới thì, ‘tu luyện’ kiểu này, khụ, đơn giản là chưa từng thử.....” Hoànح Văn nói: “Ừm, ta xem qua tranh vẽ trong sách, quả thật cũng chưa thấy qua người cùng giới làm với nhau.” Ta kinh hãi, liền nhảy dựng lên: “Xem trong sách? Sách gì!! Người như thế nào lại biết mà xem?!” Ngọc Đế à, Hoànح Văn Thanh Quân hạ phạm một chuyện, nếu mang đầu óc bất nháo loạn xị về mấy chuyện này quay về bị Ngọc Đế biết được, nhất định một đạo thiên thiêm, bổ thẳng vào đỉnh đầu ta, trực tiếp đem ta đánh thành tro bụi.

Hoànح Văn nói: “Người tự xưng kinh hãi như vậy làm gì? Ta đã điều khiển vận mệnh trong thiên hạ, đương nhiên các loại sách đều phải xem qua thử. Ngày đó khi ở Đông quận Vương phủ, ta nhân nhả không việc gì làm, liền lên phố mua mấy quyển sách vẽ, lật ra xem một lát, muốn xem thử song tu ‘tu luyện’ thì phải như thế nào.” Rồi ở trong tay áo tìm kiếm, lấy ra vật nho nhỏ cầm ở trong tay, nháy mắt hóa lớn, là một sắp sách có bìa màu xanh đen. Giở lên phôi phôi, đặt lên bàn. Ta vươn tay cầm một quyển lật ra xem thử, trước mắt liền thấy sao vàng lấp lánh —— Đông Cung (*tranh XXOO).

Vả lại còn là Đông Cung vẽ về long dương gần bó đùa nghịch.

Bản tiên quân năm đó khi còn là phạm nhân, đông cung cũng đã thấy nhiều. Còn cùng tri kỷ hảo hữu thường xuyên bình luận tán thưởng mà xem, trao đổi sách quý.

Nhưng mà, dù dễ Hoànح Văn Thanh Quân xem Đông Cung, tội danh này ở thiên đình cũng không phải là trò đùa. Ta làm thần tiên coi như làm cũng thoải mái, không muốn bị áp lên đỉnh tru thần đài để nguôi oanh tạc.

Bản tiên quân nghĩ đến cảnh đó thì toát mồ hôi lạnh. Hoànح Văn càng khoan thai mà nói: “Ta sau khi xem xong mới hiểu được, hoá ra song tu đích thật là một môn học vấn, trong đó có rất nhiều điều đẹp đẽ. Đáng tiếc tranh vẽ thật không tốt, có chút chán ngán.”

Ta nhin không được nói: “Đó là bởi vì sách người mua chính là loại sách thông thường bán trên phố thôi, loại tranh này công rất là cầu thả, không có ý vị mới mẻ gì cả. Sách quý chân chính ở hiệu sách trên phố mua không được đâu, chỉ bằng có đường lối đặc biệt mới có thể thuận lợi mua được, xem tranh trong đó, đó mới gọi là hứng thú.”

Hoànح Văn hưng trí bừng bừng nói: “Vậy hử?” Ta hận không thể vả vào miệng mình một cái.

Nam Minh cùng Thiên Xu một lúc lâu vẫn không thấy, tình nồng ý hậu. Mãi đến khi ta cùng Hoànح Văn thối tắt đèn ngủ, cách vách liền truyền tới từng trận động tĩnh.

Ván giường vang lên lạch cạch, Mộ Nhược Ngôn đứt quãng mà âm ừ rên rỉ, bản tiên quân nghe được tâm thần không yên định trong ***g ngực khó an ổn. May mắn thể xác Quảng Vân Tử vẫn đang nằm thẳng đơ trên mặt đất, giúp ta giảm bớt không ít nghiệt tình.

Ta nhìn chăm chăm vào Quảng Vân Tử để ổn định thần trí điều tức hơi thở. Hoành Văn ở bên cạnh nói: “Người thò đầu ra sát mép giường làm gì vậy?”

Ta nói: “Xuân phong từng trận đưa đẩy, lại có Hoành Văn Thanh Quân ở cạnh bên, ta sợ dao động tiên căn, làm nên sai phạm lớn. Nên nhìn Quảng Vân Tử để củng cố tâm thần.”

Hoành Văn cúi đầu nở nụ cười: “Nhìn lão nhân này nằm trên mặt đất, quả thật trấn an được tâm thần. Vậy người cứ tiếp tục nhìn đi.”

Ta nghe thấy hắc trở mình, lại không có động tĩnh. Dường như là ngủ rồi.

Ta nhìn Quảng Vân Tử, dần dần thấy mệt mỏi uể oải, cuối cùng cũng ngủ mất.

Ngủ một lúc sau, ta mơ thấy một giấc mộng.

Từ sau khi ta làm thần tiên, rất ít khi nằm mơ, mơ được giấc mộng này thật hết sức khác biệt.

Trong hốt hoảng, ta đứng giữa một rừng hoa đào rộng lớn, hoa đào sáng rực còn hơn mây ngũ sắc trên cửu trùng thiên cung. Sâu trong lớp mây mù có một thân ảnh mờ ảo thong thả đứng đó. Khi ta đến gần, hắc quay đầu lại, ta sửng sốt.

Tiên nằm mộng, mộng chính là chủ tâm, ta biết được lúc này ta đang ở trong mộng. Khi thấy hắc, ta lại biết được, mộng này là chủ tâm của ta.

Chủ tâm giấu được, nhưng bắt quá lại tự lừa chính mình. Ta lại không biết nói thế nào, bắt đầu từ khi nào, ta lại có dụng tâm như vậy.

Có lẽ từ mấy ngàn năm trước, khi ta ở cửu trùng thiên cung nhìn thấy hắc từ phía xa xa. Cao quý thanh hoa, mặc dù ở trước mắt, lại xa đến không thể chạm tới. Nhưng nhịn không được muốn tiến đến gần.

Mấy ngàn năm ta trải qua cuộc sống thanh thoi nhàn rồi, vô cùng cảm tạ ông trời, ta vốn là một kẻ trọn đời cô loan bạc mệnh, cũng không cầu mong hay đòi hỏi thứ gì quá đáng, nhưng chỉ cần thường xuyên có thể thấy hắc, trong lòng đã thỏa mãn rồi.

Dù sao ta là chỉ là một thần tiên tình cờ được ‘nhặt’ về, phạm căn thanh tịnh hay không cũng chỉ là một cái có. Tựa như khi ở thế gian, rõ ràng biết không thể đưa tay chạm đến được ánh trăng kia, nhưng mà khi thỉnh thoảng ngắm lại thật rất muốn kéo ánh trăng ấy xuống.

Trong giấc mộng lúc này, chính là dụng tâm xấu xa của ta.

Nếu là chủ tâm trong mộng, có thể thoả thích buông bỏ tất cả.

Ta ôm lấy người trước mặt, lập tức hôn thật sâu xuống.

Mộng có thể làm gì? Chính là lúc bình thường không dám môi kề môi hôn thẳng hắc, không dám trút bỏ y phục của hắc xuống. Làm thần tiên tuyệt đối không thể làm chuyện tình ái.

Khoảnh khắc khi ta nâng thất lưng của hắc lên ta đã nghĩ, thật đáng giá. Cho dù bị Ngọc Đế một đạo thiên thiểm đánh thành tro bụi cũng đáng. Tuy rằng chỉ là mộng nhưng cũng không có gì tiếc nuối.

Trước khi tỉnh mộng ta nhớ rõ ta đã viên mãn vô cùng, ở dưới tán hoa đào tựa mây ta ôm hắc vào lòng nói rằng ta kỳ thật thích hắc mấy ngàn năm, kỳ thật cũng muốn hắc mấy ngàn năm. Hắc tựa vào vai ta thấp giọng nói: “Ta cũng muốn người mấy ngàn năm.”

Sau đó liền tỉnh mộng, ta vừa mở mắt liền nhìn thấy đỉnh màn, bên trái thì thấy trống trơn chỉ còn lại chân và gối đầu, bên phải vẫn thấy Quảng Vân Tử đang nằm trên mặt đất.

Hoành Văn đang ở trong phòng hắc thần thanh khí sáng (*tinh thần thoải mái) mà chờ ta cùng đi dùng bữa sáng.

Mao đoàn thì buồn rầu ngồi xõm trên ghế, sơn miêu thì đau thương mà nằm ở bên giường.

Hoành Văn nói: “Người đem qua mơ thấy mộng đẹp gì vậy, khi ta đi thấy vẻ mặt người đang cười ngây dại thật xấu xa.”

Ta cười gượng hai tiếng, “Mơ thấy Ngọc Đế thăng quan cho ta.”

35. Chương 35

Đã lâu không gặp Mệnh Cách Tinh Quân, thấy nhớ vô cùng.

Mấy ngày này mưa to gió lớn, hôm nay trời trong sáng sủa. Mấy ngày nay được mưa gội rửa bầu trời trở nên trong xanh sáng lạng, cao cao tại thượng, mặt trời như một quả cầu lửa treo cao nóng hừng hực đến chói mắt. Không mây, hơn nữa cũng không có gió.

Ta vừa mở cửa sổ nói một tiếng trời đẹp, tiểu nhị bước vào thêm nước trà liền nói theo: “Không thể như vậy sao, qua mấy ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy bầu trời quang đãng. Sáng nay có nhiều khách nhân đều trả phòng đến bên đền, ngay cả vị lão gia hôm qua vừa trở về cùng với vị công tử mà đạo trưởng ngài chữa khỏi cũng đều vừa trả phòng.”

Bản tiên quân sốt ruột hoang mang mà chạy đi tìm Hoành Văn bàn bạc, đồng thời mang theo nỗi nhớ Mệnh Cách.

“Mệnh Cách lão nhân, ta vừa mới hạ giới một ngày bận bịu hai ba chập, thật rất chịu khó, gần đây mệt mỏi uể oải như thế nào, vậy mà chẳng thấy bóng dáng lão đâu. Đan Thành Lăng mang theo Thiên Xu đi mất rồi, ta và người đuổi theo hay là không đuổi theo!”

Hoành Văn nói: “Thiên đình xem ra sắp mở thanh pháp đạo hội lớn, chìa khóa thiên môn lại không có tin tức, có lẽ Mệnh Cách Tinh Quân có vài việc gấp gáp chưa kịp giải quyết, nhất thời sơ sót trên mặt đất.”

Bản tiên quân được Hoành Văn nhắc nhở lần này trong lòng liền sáng tỏ một chút, đúng rồi, Mệnh Cách lão nhân thích tạo dựng công lao trước mặt Ngọc Đế, trên trời lúc này hẳn là bận vô cùng, hẳn nhất định là nhân cơ hội này để nắm bắt công cán, đem việc của bản tiên quân tạm thời gạt sang một bên.

Ta nhìn Hoành Văn, lại có chút lo lắng: “Nếu mở thanh pháp đạo hội, chẳng phải người sẽ phải quay về thiên đình sao?”

Thanh pháp đạo hội là pháp hội luận về phật đạo, sáu mươi năm một lần, ở thiên đình cùng nơi Tây Phương cực lạc của Như Lai thay phiên tổ chức. Ta duy chỉ có sáu mươi năm trước mới có tư cách đến tham dự hội này, cũng chỉ có thể làm một thần tiên đến dự thỉnh cho đủ số. Hoành Văn Thanh Quân là một nhân vật quan trọng trong hội này. Ngày xưa khi Hoành Văn đi dự hội, ta ở trên thiên đình tịch tịch, liền đi đến Thái Âm Cung tìm Ngô Cương uống rượu. Nghỉ lại sau khi ta cũng đi dự hội này, lúc đó Ngô Cương chỉ có thể uống rượu với con thỏ con thôi.

Sáu mươi năm trước luận pháp hội tổ chức ở vùng đất ven sông Phạn Tịnh nơi Tây Phương cực lạc, cảnh sắc hết sức hoa mỹ, vô cùng cực lạc, cát bên sông là cát vàng, lá cây bồ đề là ngọc bích, hoa quả tươi chạm tay là có thể hái. Ngọc Đế không thể đi dự hội này, giao cho Thái Thượng Lão Quân dẫn đầu, Hoành Văn Thanh Quân, bốn vị Đế Quân, tám vị Tinh Quân, hơn nữa còn có tiên giả (*người phạm thắng thiên làm tiên) như bản tiên quân đây, vừa đủ đứng trên đám tường vân, gió thổi tay áo phấp phới, chậm rãi, rất có khí thế. Như Lai cùng Dược Sư Phật, Di Lặc Tôn Phật, Hiền Thiệ Thủ Phật, Đại Từ Quang Phật và chư vị Đẳng Đẳng Phật Tôn, Bồ Tát đều theo thứ tự, ngồi ngay ngắn trên đài sen, trên đầu tỏa ra phật quang. Luận pháp hội tổ chức suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày, bản tiên quân ăn hoa quả tươi, nghe hai bên luận bàn với nhau, rất là thú vị, Hoành Văn Thanh Quân cùng Đại Từ Quang Phật luận pháp ba ngày ba đêm, ba hoa chúc chèo. Lão Quân vuốt râu mỉm cười, Như Lai mỉm cười như hoa, cuối cùng Hoành Văn đại thắng, chấp tay quay về chỗ ngồi, vung ống tay áo lên, phỉu đống hạt hoa quả chất như núi bên cạnh ta, nhẹ nhàng ngồi xuống. Ta thiết tình nói: “Lợi hại.” Hoành Văn ra về khiêm tốn mà cong cong khóe miệng.

Lúc ấy Nam Minh Đế Quân cùng Thiên Xu tinh quân cũng đi dự hội này, sau Hoàn Văn năm ngày thì đến phiên Thiên Xu, Thiên Xu Tinh Quân cùng Thiện Pháp Tôn Giả luận pháp, Thiên Xu trình bày tranh luận đạo pháp cũng ôn hoà như nước, từ từ mà nhập đề, cùng Thiện Pháp Tôn Giả kéo dài bàn luận, bản tiên quân ăn nhiều hoa quả tươi, có chút trướng bụng, theo ngữ điệu chậm rãi của nhị vị kia mà xoa bụng, xoa xoa một hồi liền say sưa đi vào giấc mộng. Nhưng lại vô cùng bất hạnh, Hoàn Văn Thanh Quân ngồi ở bên cạnh ta, hẳn từng tất thắng trong lần luận pháp hội, Tây Phương Phật tổ cùng các thần tiên trên thiên đình lúc nào cũng đều thích ngược lên lên nhìn hắn, kết quả cũng nhân tiện nhìn thấy bản tiên quân đang nhắm mắt ngồi im. Sau khi quay về thiên đình, Ngọc Đế giận dữ, cảm thấy bản tiên quân đã làm mất thể diện thiên đình, Nam Minh Đế Quân dẫn đầu, khuyên Ngọc Đế nghiêm trị. Hoàn Văn cùng các vị Đông Hoa Đế Quân, Bích Hoa Linh Quân, Thái Bạch Tinh Quân thay ta cầu xin. Ngọc Đế vì thể truyền Thiên Xu Tinh Quân đến trước điện nói: “Tống Dao Nguyên Quân trong lúc khanh đang trình bày đạo pháp thì ngủ say, theo ý khanh thì nên trừng phạt thế nào?”

Ta lúc ấy đứng ở trên điện, trong lòng rất vui sướng. Ngọc Đế rõ ràng là muốn chừa cho ta một lối thoát, mới hỏi như thế, cho dù là kẻ có thù tám chín phần với ta cũng sẽ cho ta một cái tình, huống chi là Thiên Xu.

Bản tiên quân trăm triệu lần thật không ngờ, Thiên Xu Tinh Quân cư nhiên nghiêm nghị nói với Ngọc Đế, ngủ say trong luận pháp hội tuy rằng là việc nhỏ, nhưng việc nhỏ này chúng tiên trên thiên giới cùng chư Phật Tây Phương đều biết, thể thống thiên đình bị tổn hại lớn. Hơn nữa Quảng Hư Nguyên Quân do cơ duyên nên có thể thành tiên, nhưng chưa bao giờ thâm tu đạo tính (*đốc sức tu đạo tu tính), tiên căn nông cạn, thường xuyên nói chuyện nhân gian, có ý rất quyến luyến, kỳ thật cũng không thích hợp ở thiên đình làm tiên.....

Thanh âm vẫn ôn hoà như nước chậm chậm mà nói, nghe được mà trong lòng ta thấy thật lạnh. Ngọc Đế nói: “Như vậy theo ý của khanh, nên định Quảng Hư Nguyên Quân tội gì, trừng phạt như thế nào?”

Thiên Xu ở dưới thềm ngọc khom người chậm rãi nói: “Năm đó ở chỗ của Tây Phương Tịnh Thổ, có Tôn Giả trong lúc Như Lai thuyết pháp chỉ thất thần một lát, liền rơi vào trần gian mười kiếp, chịu hết thủy khổ ái luân hồi. Hôm nay Quảng Hư Nguyên Quân trước mặt chúng tiên và chúng Phật đánh mất lễ nghi thiên đình, ngày thường phạm tâm lại chưa dứt, theo tiểu tiên thấy, phạt quay về phạm giới, vĩnh viễn không được trở lại thiên đình.”

Mấy câu nói đó như ngũ lôi oanh tạc, giáng thẳng vào đỉnh đầu ta, khiến cho ta không nói ra lời, chết lặng như khúc gỗ. Hoàn Văn tiến từng bước lên phía trước điện, nói: “Toàn bộ sai lầm to lớn này, ta đây là người cầm đầu thì không thể không bước ra nhận lỗi, tránh cho Đế Tôn phạt lầm Tống Dao Nguyên Quân.”

Ngọc Đế chỉ hỏi vì sao? Hoàn Văn mỉm cười cúi đầu nói: “Tất cả đều là lỗi của ta, trước đó ở luận pháp hội ta có cùng Tống Dao ~ à, là Quảng Hư Nguyên Quân đánh cược. Ta cho rằng Quảng Hư Nguyên Quân là thần tiên do cơ duyên mới được thăng tiên, đối với đạo pháp cũng không tinh thông, luôn luôn khinh thường hắn. Đạo pháp phạt pháp trong luận pháp hội đều là bát đại tinh thâm, bất kính mà nói một câu, ta mỗi khi nghe, ngẫu nhiên đều cảm thấy buồn tẻ. Bởi vậy cùng quảng hư Nguyên Quân đánh cược, cược hắn ở trong luận pháp hội nhất định chống đỡ không được mà buồn ngủ. Quảng Hư Nguyên Quân lúc ấy về mặt nghiêm túc, nói với ta ‘luận pháp hội chính là thời cơ tốt để lĩnh ngộ đạo pháp, Ngọc Đế ban thưởng cho ta tham gia, thật sự tiên ân dào dạt. Tiểu tiên nghe được một câu vui mừng còn không kịp, như thế nào lại ngủ!’ liền cùng ta cược ai thua sẽ phải tự mình đi xin Nguyệt Tỷ ba mươi vò rượu quế hoa. Lúc ấy Đông Hoa Đế Quân cũng ở đó, hẳn là nhân chứng.”

Đông Hoa Đế Quân đưa tay áo lên che miệng ho khan một tiếng, nói: “Bẩm Ngọc Đế, tiểu tiên quả thật là nhân chứng. À, Kim Tinh nè, ta nhớ rõ, lúc ấy người cũng ở đó, người cũng làm nhân chứng đi, có phải hay không a? ——”

Thái Bạch Tinh Quân tùy tiện gật đầu nói: “Phải phải phải, tiểu tiên cũng làm nhân chứng. Làm..... Khụ, nhân chứng.”

Hoàn Văn nói tiếp: “Quảng Hư Nguyên Quân khi cùng ta đánh cược thì nét mặt liền tỏ ra vẻ đạo mạo, ta thấy có chút khó chịu. Ai ngờ ở trong luận pháp hội, ánh mắt hắn sáng ngời, thẳng lưng ngồi ngay ngắn, ta sợ ta không đủ tình cảm và thể diện, xin không được ba mươi vò rượu quế hoa của Nguyệt Tỷ, nhất thời

ham thắng thua.....” Ho khan một tiếng, làm bộ vô cùng đau đớn nói: “Thấy Quảng Hư Nguyên Quân ăn hoa quả ăn thật là vui vẻ, liền lấy hai con sâu ngủ, cho vào trong hoa quả kia, vì thế liền.....”

Nói tới đây, xoay người lại, vái chào ta: “Vô cùng xin lỗi, vạn lần không thể tưởng tượng được lại liên lụy Nguyên Quân phải gánh tội danh lớn như vậy, thật áy náy thật áy náy.”

Ta mất thấy Hoàn Văn thay ta gánh tội ôm vào người, suýt chút nữa lão lệ (*nước mắt lâu năm) tuôn ra đầy mặt, làm sao còn nói được lời nào.

Nam Minh Đế Quân cùng Thiên Xu đều lặng lẽ không lên tiếng, Hoàn Văn Thanh Quân xuất đầu gánh tội thay, Đông Hoa Đế Quân cùng Thái Bạch Tinh Quân làm nhân chứng, bác bỏ chính là nói ba vị Thượng Quân này đang bao che nói dối. Rồi lại tiếp tục tranh luận sẽ gây nháo loạn. Đường lúc căng thẳng, Vương Mẫu Nương Nương từ sau điện đi ra nói: “Bất quá là ở trong luận pháp hội chỉ ngủ một giấc, tuy có ảnh hưởng đến thể nghi (*thể diện nghi lễ) của thiên đình, ai gia thấy tội này cũng không lớn đến như vậy. Luận pháp hội pháp đạo cao thâm, ai gia ngẫu nhiên nghe cũng thấy mệt mỏi, huống chi là Tống Dao. Chúng ta tu tiên quan trọng chính là tính cách thẳng thắn tự nhiên, khác với các pháp thể của Phật gia. Cái chúng ta tu gọi là tiêu dao (*ung dung tự tại) đạo, cái bọn họ tu là buồn tẻ ngồi thiền. Ai gia cảm thấy không cần chiếu theo thể độ (*nội dung thể chế) của bọn họ mà phạt. Ngọc Đế anh minh, nhất định có phán xét.”

Ngọc Đế quả nhiên anh minh, cuối cùng phán Hoàn Văn nhận tội lung tung đối gạt phạm thượng, phạt tiên bổng hai tháng, tinh tu suy giảm một tháng. Đông Hoa Đế Quân cùng Thái Bạch Tinh Quân bao che kiêm đối gạt phạm thượng, phạt bổng lộc nửa tháng. Bản tiên quân ngủ trong luận pháp hội ảnh hưởng thiên nghi, tự suy giảm hai tháng. Ngọc Đế nói: “Nghĩ người thay Hoàn Văn cùng Đông Hoa và Kim Tinh thụ phạt bổng lộc nên niệm tình, sẽ không phạt tiên bổng của người.”

Ta hô to Ngọc Đế anh minh tiên ân dào dạt.

Vương mẫu tựa tiểu phi tiểu mà chậm rãi nói: “Khoan đã, ai gia nghe nói có vị tiên quân nào đó ở bờ sông Phạn Tịnh hô to rằng chỗ của Như Lai hào phóng, hoa quả mặc sức mà ăn, không giống chỗ của Vương Mẫu trên thiên đình, chỉ có mấy quả đào còn phái thiên binh canh gác, là nơi túng thiếu keo kiệt. Không biết người có nghe nói qua không vậy, Tống Dao Nguyên Quân?”

Ta lấy làm cười.

Vì thế, bản tiên quân đành ở vườn đào tưới nước cho cây đào hết nửa năm.

36. Chương 36

Hoàn Văn nói: “Pháp đạo hội sao, để đến lúc đó rồi nói sau. Trên trời một ngày bằng dưới trần một ngàn năm, từ giờ cho đến ngày pháp đạo hội bắt đầu, cố gắng kết thúc sớm chuyện ở đây, rồi quay trở về thiên đình.”

Ta suy nghĩ một chút, rồi than thở, rồi lại suy nghĩ một chút, lại kinh hãi: “Nếu Mệnh Cách lão nhân ở thiên đình bận việc, nhất thời không lưu ý quên bồng chuyện nơi này trong hai ba canh giờ, vậy thì thật là khủng khiếp!”

Hoàn Văn ngáp một cái: “Cũng không có gì nghiêm trọng, người muốn làm thế nào thì cứ làm như thế đó là được.” Ta lặng lẽ nói: “Phải, có gì không ổn, cứ tùy tiện đẩy trách nhiệm, nói là Mệnh Cách chưa nói nên ta cũng không có chủ trương, dù sao cũng không cần phải gánh trách nhiệm.”

Hồ ly ở trên chiếc ghế bên cạnh góc bàn ngẩng đầu lên, nâng mí mắt nghiêng đầu liếc nhìn bản tiên quân, khinh thường mà xuy một tiếng trong lỗ mũi.

Bản tiên quân không so đo. Đứng dậy, khoanh tay nhìn ra ngoài cửa sổ, thông thả bước vài bước.

Hoàn Văn nói: “Thiên Xu và Nam Minh, người cứ đuổi theo đi. Dù Mệnh Cách có đến hay không, sớm muộn gì cũng phải đi theo họ.”

Vì thế, hai khắc sau, ta vác theo trang phục và toàn bộ đạo cụ xem tướng của đạo sĩ, cùng Hoàn Văn bước ra khỏi cửa lớn của khách *** trên sông.

Hoàn Văn đặt một thỏi vàng lên trên quầy, khiến cho chuông quầy mặt mày hơn hớn nhiệt liệt như mặt trời trong ngày mặt phục (*ngày nóng nhất), thật ân cần mà đích thân tiễn đến tận cửa.

Hồ ly và sơn miêu đều muốn đồng hành. Bản tiên quân có chút thương hại, liền đồng ý. Sơn miêu nằm trên cái giỏ mây sau lưng bản tiên quân, ban đầu theo ý ta, lấy dây thừng cột hồ ly lại rồi dắt nó đi, như vậy thì thật thuận tiện. Hồ ly đôi mắt gần đỏ mà nhìn chăm chăm ta, tỏ một vẻ mặt nghiêm nghị si khả sát bất khả nhục (*thà chết chứ không chịu nhục). Thiệt là, mới vừa rồi người không biết xấu hổ mà nhìn Hoàn Văn, ý nghĩ khi đó chỉ hướng về hắn, không nhớ đến bản thân vẫn còn là một hán tử. Cuối cùng, nhún nhường nhượng bộ, hồ ly cũng nằm trên cái giỏ mây sau lưng bản tiên quân, sơn miêu nằm ở tầng thứ nhất, hồ ly nằm ở tầng thứ hai. Hai con yêu quái này, suýt nữa làm gãy cái thắt lưng của bản tiên quân rồi.

Từ khách *** trên sông đến Chu gia độ chỉ cách có hai dặm đường. Cho đến khi ta chạy tới trước bến đò, từ xa nhìn thấy mấy bóng người đứng ở bến đò, trong đó có một bóng người cao gầy, quần áo cũng nhẹ nhàng phấp phới bay trong gió, đúng là Mộ Nhược Ngôn.

Xa xa một mảnh bạch thủy, mênh mông cuộn cuộn. Mấy chiếc thuyền nhỏ như một rừng lau sậy, nhẹ nhàng đến đây.

Mười năm tu luyện thật giống chiếc thuyền trên bến đò.

Ta cùng Nam Minh, Thiên Xu đều là tiên liêu không biết đã có bao nhiêu cái mười năm. Đương nhiên là đủ duyên phận ngồi chung một chiếc thuyền.

Khi ta đuổi tới bến đò, Đan Thành Lăng ánh mắt sáng như đao từ trong đám người lập tức bắn về phía này, ở trên người ta đảo qua, lại quét về phía Hoàn Văn. Ta nghiêng mắt thấy Hoàn Văn khách khí mà gật nhẹ đầu. Trái lại Mộ Nhược Ngôn thì nhìn về phía ta, ta chấp tay: “Thí chủ, thật trùng hợp.”

Đang nói, mấy chiếc thuyền đều cập vào bến. Bản tiên quân đi đứng nhanh nhẹn, mắt thấy Đan Thành Lăng cùng Mộ Nhược Ngôn bước lên một chiếc thuyền, lập tức sải bước nhanh về phía đó.

Người cầm lái nói: “Đạo nhân, thuyền này của ta là đưa nhị vị khách nhân đây sang sông đến bến đò Bình Giang ở Lô Dương, ngài muốn đi nơi khác xin mời tìm thuyền.”

Ta vùng phát trần lên: “Đúng lúc đúng lúc, bản đạo cũng muốn đi Lô Dương.” Thấy người cầm lái nhìn ta, nhưng lại có chút khinh mạn không muốn nhìn, nên ta vội vàng dùng phát trần chỉ về phía sau: “Bản đạo và vị công tử này cùng đường, tính tiền đò chung với hắn.”

Phía sau khoang thuyền vang lên âm thanh, Hoàn Văn đứng ở bên cạnh ta, ôn tồn nói: “Xin hỏi lão trượng, đến Lô Dương tiền đò là bao nhiêu?”

Người cầm lái lại thay đổi sắc mặt, vội khom thắt lưng gật đầu nói: “Không vội không vội, công tử thỉnh vào khoang thuyền ngồi trước, đợi đến nơi rồi đưa tiền cũng được.”

Ta ở bên khoang thuyền bằng gỗ, để cho Hoàn Văn đi trước, rồi mới xoay người bước vào khoang thuyền gỗ. Trong khoang thuyền gỗ vô cùng đơn sơ, hai bên là hai tấm ván gỗ được làm từ cây xem như là ghế ngồi, chính giữa có đặt một chiếc bàn gỗ.

Đan Thành Lăng và Mộ Nhược Ngôn ở một bên, ta cùng Hoàn Văn liền đến bên đối diện, ta đem cây gậy có băng hiệu bằng mảnh đen đặt ở cạnh bàn, vừa muốn đặt phát trần xuống, liền thấy Hoàn Văn đang muốn ngồi xuống tấm ván gỗ, vội hô một tiếng chậm đã. Đưa tay lau trên tấm ván gỗ, nâng lên nhìn, thật không bẩn. Nhưng tấm ván gỗ mất trắng bằng như vậy, như thế nào có thể để Hoàn Văn ngồi. Ta vội đem cái giỏ mây sau lưng đặt trên bàn, từ bên cạnh sơn miêu lấy ra một cái bao giống như để đựng y phục, rồi mở lớp ngoài cái bao ra, đem y phục bên trong một phần nửa sắp xếp ngay ngắn lại, rồi một lần nữa bọc lớp ngoài của cái bao lại, bao thành hình dáng giống như một tấm đệm, đặt lên tấm ván gỗ. Còn giả vờ đưa tay tạo thành hình chữ thập rồi nói, “Công tử mời ngồi.”

Hoàn công tử hàng mi khẽ động, vẻ mặt hưởng thụ, ngông nghênh mà ngồi xuống, sau đó rất có phong độ mà cầm chiếc phiến nói, “Người cũng ngồi đi.”

Ta đưa tay tạo thành hình chữ thập nói: “Đa tạ công tử.” Rồi chậm rãi ngồi xuống tấm ván gỗ. Đan Thành Lăng cùng Mộ Nhược Ngôn cũng đã ngồi xuống phía đối diện. Ta có chút lo lắng mà nhìn hồ ly cùng sơn miêu, sợ hai con yêu quái này kiểm chế không được bỏ nhào về phía Đan Thành Lăng báo thù. May mắn là chúng nó vẫn còn kìm nén được giận dữ, sơn miêu cuộn tròn người lại lui vào trong cái giỏ mây. Sừng lưng hồ ly có chút nhấp nhô.

Một lát sau, lưng hồ ly bỗng nhiên cong lại, bản tiên quân tinh thần có chút run sợ, sau khi hồ ly cong lưng lại, thì lông mao cũng run run lên, một mạch chen vào khoảng trống trên tấm ván gỗ giữa ta và Hoàn Văn, di chuyển đến bên cạnh Hoàn Văn, nằm xuống.

Vì thế ta và Hoàn Văn, cùng Đan Thành Lăng và Mộ Nhược Ngôn, cách nhau một cái bàn, đối diện nhìn nhau.

37. Chương 37

Chiếc thuyền này có năm người chèo lái, vừa rồi chính là người cầm lái chính ở đầu thuyền, mũi thuyền cùng đuôi thuyền có hai thanh niên đang dùng đòn mái chèo. Thân thuyền lắc lung lay lắc lư, đi rất nhẹ nhàng.

Gió nhẹ mang theo hơi nước ẩm ướt len lỏi vào khoang thuyền cỏ, Mộ Nhược Ngôn ngồi ngay ngắn trên tấm ván gỗ, gió thổi đến khiến y phục khẽ lay động, thần sắc lại có chút găng gượng.

Nam Minh thật không phải, đêm qua cơ hồ nghe được ván giường vang lên cả đêm, hôm nay liền kéo Thiên Xu gấp rút cùng lên thuyền, sắc mặt hẳn không găng gượng mới là lạ.

Ta cuối cùng cũng hiểu được Mộ Nhược Ngôn vì cái gì thân là công tử trong phủ lại mang bệnh tật ốm yếu trong người, tám chín phần là bị Nam Minh ‘giày vò’ làm đi làm lại nhiều lần.

Bất quá Thiên Xu cũng là thích bị Nam Minh ‘giày vò’ nên mới có thể ‘giày vò’ thành ra cái bộ dạng như vậy. Cái này gọi là Chu Du và Hoàng Cái, một người nguyện đánh một người nguyện chịu đựng.

Mộ Nhược Ngôn và Đan Thành Lăng, giữa hai cái tên có sợi chỉ tơ hồng buộc chặt lại như thế, Thiên Xu có thể không nguyện ý bị Nam Minh ‘giày vò’ sao.

Thanh âm của Đan Thành Lăng bỗng nhiên vang lên: “Hồ ly và sơn miêu đây đều là do công tử dưỡng sao? Trái lại thì thấy hai con súc sinh này thật hiếm lạ.”

Đan Thành Lăng hẳn trên quãng đường đi thấy tịch mịch, bắt đầu bắt chuyện.

Hoàn Văn cười cười. Ta nói: “Quá khen.” Đan Thành Lăng nói: “Công tử chuyến này, cũng là đến Lô Dương?”

Hoàn Văn nói: “Phải, nghe nói Nam quận phong cảnh tú lệ (*thanh tú mỹ lệ), nên muốn đi ngắm thử.”

Đan Thành Lăng nói: “Ngày đó ở trong Đông quận Vương phủ, tình thế cấp bách. Công tử sau khi tới Lô Dương rồi, nếu không chê, vẫn rất hân hạnh được thỉnh người đến tộ phủ một chuyến, để Đan mạo làm tròn vai trò của một người chủ tiếp đón người.”

Ta nói: “Đan thí chủ thật quá khách khí.”

Mao đoàn nghe Đan Thành Lăng nói chuyện với Hoàn Văn, tuy rằng đang nằm, nhưng lông mao trên cổ đã dựng cả lên. Hoàn Văn vỗ vỗ đỉnh đầu nó, lông mao trên cổ nó mới yên định ép xuống lại. Thừa cơ liền nhảy lên đùi Hoàn Văn. Hồ ly dưỡng bản thân thật không tồi, thân thể phúng phính, sắc lông rực rỡ, gió nhẹ nhàng thổi qua, bộ lông trắng như tuyết hơi khẽ khàng lay động, đầu lông dường như còn mang theo ngân quang, làm cho Mộ Nhược Ngôn cũng chăm chú mà nhìn nó, trên mặt lộ ra chút sắc thái do dự, sau đó mở miệng thấp giọng nói: “Đây là tuyết hồ, màu lông thật đẹp.”

Hoành Văn nói: “Đúng vậy” ta nói: “Ồ khách *** mua được, ai biết nó là cái gì.” Hồ ly ở trên đùi Hoành Văn giật giật cái lỗ tai, Mộ Nhược Ngôn nhin không được nói: “Nó..... Có để cho người ta chạm vào được không?”

Hoành Văn từ từ nói: “Việc này cần phải hỏi nó.” (^_____^)

Mộ Nhược Ngôn đứng dậy bước đến đây, thử đưa tay đến. Nhưng hồ ly là loài ngông nghênh cao ngạo nhất, lúc này cố ý bày ra dáng vẻ như vậy đoán chừng chỉ là muốn chiếm lấy chút lợi trên người Hoành văn, muốn Hoành Văn đưa tay vuốt ve an ủi nó thay cho nỗi tương tư, Mộ Nhược Ngôn lại là tình nhân của kẻ thù của hắn. Cho nên Mộ Nhược Ngôn vừa đưa tay ra muốn sờ lên đỉnh đầu nó, hồ ly ngạo nghễ mà nghiêng đầu, né qua một chút.

Mộ Nhược Ngôn tay dừng lại giữa không trung, cười nói: “Xem ra nó không muốn, là ta đường đột.”

Miệng tuy rằng nói vậy, tay vẫn nhin không được lại đưa đến sờ nó, hồ ly lần này chưa có né ra, đành phải để Mộ Nhược Ngôn sờ sờ đỉnh đầu. Cái lỗ tai run run lên, lắc mạnh đầu.

Mộ Nhược Ngôn lại khê cười cười, thu tay lại quay về ngồi phía đối diện. Ta trầm tĩnh nhìn hồ ly vừa muốn nằm xuống trên đùi Hoành Văn, chợt cong khoe miệng lên cười nói: “Tuyệt diệu quá, Đan thí chủ có muốn đến đây kiểm tra thử hay không?”

Hồ ly giật mình một cái xoay người lại, lông mao toàn thân xù ra như lông nhím, từ trên người Hoành văn nhảy xuống, trong mũi phun ra một hơi thở, tìm một chỗ trên tấm ván gỗ phần nộ mà nằm sấp xuống.

Mái chèo bên thuyền vang lên cót két cót két, thuyền lắc lư mà đi.

Người chèo thuyền nói, chạng vạng mới có thể đến Bình Giang độ (*độ: bến đò). Hoành Văn giả vờ như lấy gì đó trong tay áo ra, rồi hóa ra một quyển sách để xem, Mộ Nhược Ngôn sắc mặt không tốt, nhắm mắt ngồi nghỉ ngơi. Còn lại ta và Đan Thành Lãng hai người cùng ngồi nhìn, hắn lướt qua đỉnh đầu bản tiên quân ngấm phong cảnh, bản tiên quân cũng lướt qua đỉnh đầu của hắn ngấm phong cảnh.

Đan Thành Lãng bỗng nhiên nói: “Nghe nói quẻ bói của đạo trưởng rất chính xác, khi ở khách *** không thể thỉnh giáo, bây giờ có thể giúp tại hạ bói một quẻ.”

38. Chương 38

Bản tiên quân phần chấn tinh thần: “Thí chủ muốn xem gì.” Đan Thành Lãng nói: “Thỉnh đạo trưởng giúp tại hạ xem thử chỉ tay, bói toán chuyện quá khứ và tiền đồ tương lai.” Vươn tay trái ra, ta giữ cổ tay hắn nhìn một chút, chuyện quá khứ và tiền đồ tương lai của hắn sớm bị Mệnh Cách lão nhân viết ở trên sổ thiên mệnh rồi, bản tiên quân đã thuộc nằm lòng. Ta nửa khép mắt nói: “Chỉ tay trên bàn tay Đan thí chủ đặc biệt vô cùng, mọi việc trong đời đều không giống người thường. Khi còn bé cha mẹ huynh đệ sớm chia lìa, tuổi thiếu niên nhiều đau khổ, cả đời đã định phiêu bạc vô định (*cuộc đời trôi nổi không ở yên một chỗ). Hơn nữa ——” ta dừng lại câu chuyện đang nói nửa chừng, làm ra vẻ ấp úng do dự.

Đan Thành Lãng nói: “Đạo trưởng có chuyện cứ việc nói thẳng.”

Ta chậm rãi nói: “Thí chủ mạng của người là hung sát, là mệnh khắc hại người khác. Cha mẹ huynh đệ, thậm chí cả bạn thân, đều sẽ bị liên lụy. Hơn nữa mệnh thí chủ đã định vô hậu (*không có con cái), kiếp này không có nhân duyên, chỉ có nghiệt duyên.”

Mộ Nhược Ngôn đang nhắm mắt ngồi, giữa đôi mày bỗng nhiên nhíu chặt lại, thân thể tựa hồ run lên. Ta tiếp tục nói: “Hơn nữa thí chủ không bao lâu, sẽ gặp phải đại nạn, lúc này cơ hồ đã có thể thấy rõ điềm báo trước. Nạn này không phải là nhỏ, thí chủ cần phải hết sức cẩn thận.”

Ngọc Đế tự mình an bài nạn này, không phải đại nạn mới là lạ. Hơn nữa thay người tạo nạn kiếp, chính là bản tiên quân đây.

Đan Thành Lăng ánh mắt mập mờ, nói: “A, vậy đạo trưởng có thể có cách gì phá giải không?”

Trong nháy mắt, ta tâm động từ bi, quyết định noi theo cách làm của chư phật Tây Phương, cho Nam Minh một cơ duyên (*cơ hội và duyên phận), xem hẳn có thể kim cương ngựa trước vực, quay đầu là bờ hay không. “Thí chủ nếu bây giờ buông xuôi tất cả, một mình vào núi tu đạo, đại khái có thể xem là dừng cương trước bờ vực, sau khi tu đạo hơn mười năm, có lẽ có thể hi vọng.”

Đan Thành Lăng cười dài haha: “Đa tạ đạo trưởng chỉ giáo.” Đầu chân mày nhếch cao lên: “Mạo muội mà hỏi, đạo trưởng bao nhiêu niên kỷ, thời gian qua tu đạo ở nơi nào?”

Ta vuốt râu nói: “Bần đạo sống uống bốn mươi tám năm, thời gian qua vân du khắp nơi, cũng không có nơi nào cô định.” Đan Thành Lăng đặt một thỏi bạc lên mặt bàn, “Làm phiền đạo trưởng, đây là tiền cho quẻ bói này.” Ta đưa ánh mắt nhìn đến chỗ đặt thỏi bạc, giả vờ cười nói: “Đan thí chủ hà tất phải khách khí, mọi người đều đồng thuyền mà sang sông, chỉ là duyên phận, tiền cho quẻ bói này không cần đâu.” Đan Thành Lăng nói: “Đạo trưởng không cần khách khí, đưa tiền bói toán cho quẻ bói của ngài là đạo lý chính đáng. Đạo trưởng thỉnh nhận lấy.” Ta cười gượng hai tiếng: “Vậy thì đa tạ.” Đưa tay lên cầm lấy nén bạc, cất vào trong tay áo.

Dong dài nửa ngày, miệng thật có chút khô, ta từ trong giỏ mây lấy ra một cái hồ lô đựng nước, đang muốn mở nắp hồ lô ra, đưa mắt lên thì bắt gặp Mộ Nhược Ngôn ở đối diện thần sắc mệt mỏi nặng nề, môi trắng bệch lại khô. Nam Minh vội vàng kéo theo Thiên Xu chạy lên thuyền, một không có nước sạch, hai không có lương khô, hân xương cốt như thép còn có thể trụ được, Mộ Nhược Ngôn làm sao có thể chịu đựng giày vò như vậy. Ta trong lòng trầm lắng đầu, Thiên Xu được ta dùng một chén được kim la linh chi thảo cứu về thân thể khoẻ khoắn sớm muộn gì cũng lại bị Đan Thành Lăng này giày vò cho tới tởm. Ta cầm hồ lô đựng nước, do dự một chút, cuối cùng có chút không đành lòng, nói: “Bần đạo nơi này có chút nước sạch, nhị vị thí chủ có muốn uống một chút không?”

Đan Thành Lăng nói một tiếng đa tạ, xin người chèo thuyền một cái bát, rót ra nửa bát, bản thân uống một ngụm trước, sau đó liền đưa cho Thiên Xu, Thiên Xu tiếp nhận bát, uống mấy ngụm, sắc mặt có phần dịu lại, nói một tiếng đa tạ. Ta vội vàng nói không có gì, cầm lấy hồ lô tự mình uống một ngụm. Chợt thấy Thiên Xu thần sắc bỗng nhiên nghiêm lạnh (*nghiêm nghị lạnh đậm xen chút kinh hãi), chăm chú nhìn thẳng vào cái giỏ mây đặt trên bàn, vẫn không nhúc nhích.

Ta cúi đầu nhìn cái giỏ mây, cũng có chút lấp bắp kinh hãi. Sơn miêu đang ôm cái ống trúc gieo quẻ mà bản tiên quân từng tặng cho Mộ Nhược Ngôn.

Cái ống trúc này ta gần đây luôn cất trong hành lý, đến khách *** thì thuận tay lấy ra để ở trên bàn. Không biết như thế nào nó lại ở chỗ sơn miêu tỉnh, bản tiên quân cũng không vì một cái ống trúc mà cùng tiểu hài tử giương mày trừng mắt, mắt nhắm mắt mở mà để sơn miêu tùy ý ôm cái ống trúc đó chơi đùa. Sơn miêu đối với ống trúc yêu thích không rời tay, ở bên trong nút dây có nửa con cá khô. Có thể lúc này ngồi thuyền suốt nửa ngày, trong bụng nó đói khát kèm theo nhàm chán, đã lấy ống trúc từ trong giỏ mây ra, lúc này ôm sát ống trúc trước bụng, cái chân trước bên trái vỗ vỗ vào thân ống, chân trước bên phải thì nhét vào bên trong ống trúc mò mẫm như muốn lấy ra con cá khô làm lương thực.

Mộ Nhược Ngôn vậy mà vẫn còn nhận ra cái ống trúc này, bỗng nhiên cứng đờ một lúc, sau đó thân mình chậm rãi trầm tĩnh lại, trên mặt không biểu lộ ra bất cứ thần sắc gì, vẫn như cũ mà nhìn cái ống trúc kia. Sơn miêu tỉnh thấy hẳn không chớp mắt mà nhìn chăm chăm mình, rụt rè thân mình lùi lại, sợ hãi địa kêu một tiếng: “Meo ô ~”

Trong mắt Mộ Nhược Ngôn dường như có sắc sáng chớp động.

Sơn miêu ôm chặt ống trúc trước lòng ngực, lại ô ô kêu hai tiếng. Mộ Nhược Ngôn đứng dậy, chậm rãi đi đến cạnh bàn, chậm rãi vươn tay, vuốt ve đầu nó một chút.

Khi ngón tay vừa chạm được vào đầu sơn miêu, sơn miêu thụt lùi về phía sau. Nhưng Mộ Nhược Ngôn là Thiên Xu Tinh Quân chuyển thế, trên người có tiên khí, đúng là thứ mà yêu tinh thích. Sơn miêu nằm bất động mặc cho Thiên Xu vuốt ve vài cái, sau đó ô ô kêu hai tiếng, chủ động lấy đỉnh đầu cọ cọ vào lòng bàn tay Thiên Xu.

39. Chương 39

Tay Thiên Xu run run lên.

Bản tiên quân nghiêng mắt nhìn Đan Thành Lăng một cái, hần điềm nhiên như không mà nhìn, bản tiên quân cũng nhú mày nhìn, chung quy vẫn cảm thấy sự tình bắt đầu không ổn.

Thần sắc Thiên Xu khôi phục lại như thường, sơn miêu nằm im kêu ngao ngao mặc cho hần vuốt ve, Thiên Xu tựa hồ thuận miệng mà hỏi thăm: “Con mèo này thật đáng yêu, nó có tên không?”

Ta không nghĩ nhiều liền nói: “Có, nó gọi là A Minh.”

Hoành Văn cuộn quyển sách trong tay lại gõ xuống lộc cộc.

Lòng ta bỗng nhiên khẽ động. Thiên Xu..... Sẽ không..... Cho rằng sơn miêu là Lý Tư Minh chứ.....

Hần không đến mức nghĩ thái quá như vậy chứ.....

Ta vội ho khan một tiếng nói: “Con sơn miêu này khi đến khách *** trộm cá khô bị tiểu nhị bắt được, cũng giống như hồ ly đều được mua lại, ha ha ~~”

Mộ Nhược Ngôn a một tiếng, lại sờ sờ đầu nó, rồi lui về tấm ván gỗ ngồi.

Một lần nữa nhắm mắt lại.

Sơn miêu ô một tiếng, tiếp tục mạnh dạng mà lấy cá khô của nó.

Khi mặt trời xuống núi rải sắc hồng lên nửa mảng sông, thuyền đã cập vào bên bến phà Bình Giang.

Thanh thế trên bến phà rất hùng dũng. Một đội toàn nhân mã áo giáp canh giữ ngay trước bờ, toàn bộ đều quỳ rạp xuống hướng về phía Đan Thành Lăng, cung nghênh đại tướng quân.

Nơi này là địa bàn của Nam quận Đan tướng quân.

Một binh sĩ dắt một con tuấn mã dừng mãnh rạo rực đến, quỳ xuống thỉnh đại tướng quân lên ngựa, đại tướng quân khách khách khí khí mà ôm quyền chấp tay với bản tiên quân cùng Hoành Văn, xoay người lên ngựa. Thủ hạ của Đan Thành Lăng vậy mà cũng có chút lương tâm, mang theo một chiếc xe ngựa cho Mộ Nhược Ngôn ngồi.

Mộ Nhược Ngôn cũng rất khách khí mà nói một tiếng sau này sẽ gặp lại, ta chấp tay nói Nghiêm thí chủ bảo trọng, ngày khác có duyên sẽ gặp lại. Mộ Nhược Ngôn nói: “Đạo trưởng hần sớm đã biết tại hạ là Mộ Nhược Ngôn, sau này không cần dùng họ giả xưng hô nữa.”

Ta vì thế lại nói, Mộ thí chủ bảo trọng, ngày khác có duyên sẽ gặp lại.

Mộ Nhược Ngôn xoay người lên xe, một đoàn người ngựa phi nhanh mà đi, lưu lại bụi đất mù mịt.

Ta đứng ở bến phà nói: “Cũng không biết từ nơi này đến thành Lô Dương phải mất bao nhiêu ngày đường.” Hoành Văn phe phẩy chiết phiến nói: “Phía trước có cái trà bằng, qua bến ngồi uống chén trà, rồi tiện thể hỏi người ta.”

Ta thấp giọng hỏi Hoành Văn: “Ngồi thuyền cả ngày, người..... nhất định mệt rồi, có thể chịu đựng được sao.”

Hoành Văn nhú mày, nhìn ta từ trên xuống dưới, rồi lấy chiếc phiến gỗ lên vai ta một cái, ưu sầu mà thở dài: “Tĩnh, tĩnh lại đi, Thiên Xu sớm đi xa rồi.”

Ta cười gượng.

Ở trà bằng hỏi đường, lại ở ven đường mượn một chiếc xe ngựa, sau khi trời tối thì vào đến Lô Dương thành.

Xe ngựa đi thẳng đến khách *** tốt nhất ở Lô Dương. Xuống xe, thuê hai gian phòng hảo hạng nhất, tắm rửa xong, trong phòng trên giường đều trải chăn đệm và gối mới tinh, bên trong ấm trà trên bàn đã là trà

nóng và tốt nhất. Ta đem thân xác của Quảng Vân Tử lưu lại ở một gian phòng khác, để mao đoàn và sơn miêu cùng làm bạn với hân. Tự ôm chần gối đi qua gian phòng sát bên. Hoành Văn đang ở cạnh bàn uống trà. Ta trải chần đệm ra nói: “Người hân là một mối rồi, nhanh đi ngủ bảo dưỡng tiên thần (*tinh thần của thần tiên) đi.”

Hoành Văn cầm chén trà, khoe miệng cong lại: “Người hôm nay cùng Nam Minh, Thiên Xu cả ngày ngồi thuyền nói chuyện vớ vẩn. Nói chuyện thiệt là buồn nôn.”

Ta đành phải cười gượng, mới vừa cười một tiếng, trong khoảng không trống rỗng bỗng vang lên thanh âm cười vang: “Đúng vậy đúng vậy, thật là buồn nôn, làm trên người ta cứ ớn lạnh từng trận.”

Thanh âm dừng lại ở ngoài, kim quang lóe lên, liền hiện ra hai thân hình.

Đi đầu là một vị vận gấm hoa tiên bào, trên đầu buộc mỹ ngọc tiên quan, trên khuôn mặt tuấn mỹ là nụ cười tươi rói như quả đào bảo bối của Vương Mẫu, “Hoành Văn Thanh Quân, Tổng Dao Nguyên Quân, hạ phạm một chuyến, gần đây có khoẻ không. Vừa lúc ta thuận đường, liền đến thăm các ngươi một lát.” Ta nhìn thấy hân, cơ hồ lệ nóng doanh tròng (*mắt hoen đỏ muốn tuôn lệ), tựa như gặp được Mệnh Cách.

Đó là bạn cũ của bản tiên quân, người mang theo chìa khoá đi ra khỏi Bắc Thiên Môn khiến cho Thượng Quân trên thiên đình một phen nháo nhào tùm lại một chỗ, Bích Hoa Linh Quân.

Còn cái vị đi theo sau hân, vừa thấy đã khiến cho bản tiên quân có chút đau đầu.

Nghiêm trang chỉnh tề trong chức phục của Minh Hà Sắc Ti, đầu cài tiên trâm một cách ngay ngắn, gương mặt nghiêm túc cẩn thận, trước tiên hỏi thăm bản tiên quân một câu có mạnh khoẻ không, rồi lại khom người nói với Hoành Văn: “Thanh Quân, tiểu tiên lần này hạ giới, chính là có công hàm vô cùng quan trọng phải được Thanh Quân đích thân phê duyệt.”

Chúng tiên dưới Hoành Văn, Văn Khúc Tinh, Võ Khúc Tinh, nhị vị Khôi Tinh, cùng các thần tiên khác vân vân tất cả đều vô cùng tốt, duy chỉ có mỗi vị Chương Ấn Tả Tiên Lục Cảnh này, lại có chút khó khăn.

40. Chương 40

Chương Ấn Tiên Sử Lục Cảnh, dùng một câu của Đông Hoa Đế Quân mà nói, cả thiên đình, tìm không thấy vị thần tiên nào nhân nhả như Tổng Dao Nguyên Quân ta, tìm không thấy vị thần tiên nào biến hoá nhiều kiểu như Bích Hoa Linh Quân, cũng tìm không thấy vị thần tiên nào nghiêm túc như Lục Cảnh. Ngọc Đế thật biết tận dụng bọn họ, thần tiên trong Ti Văn, Lục Cảnh là Chủ Chương Văn Quy, kiêm nhiệm vụ chỉnh hạc công hàm. Lục cảnh từ cách đứng cho đến cách nằm, từ cách đi cho đến cách ngồi, mỗi một hành động, đều theo khuôn phép của thiên đình.

Thật ra Lục Cảnh tâm địa không tệ, chẳng hạn như khi bản tiên quân ở Vi Viên Cung và Văn Ti Điện suốt ngày ra ra vào vào, nhất định vô cùng chướng mắt hân, nhưng hân một không phần nộ hai không phản bác lại, chỉ là khoan dung mà chịu đựng. Năm đó khi Nam Minh Đế Quân nắm được sai phạm của ta, hân ở trên điện còn giúp ta nói hai câu tốt đẹp.

Ta mỗi khi đến Văn Ti Điện tìm Hoành Văn, Lục Cảnh đều ở trước án bàn lễ độ cười với ta một cái, ta thấy hân cười liền nhịn không được nghĩ, vì cái gì mà hân có thể cười có khuôn phép như vậy, lại nghĩ đến ta tới đâu để tìm Hoành Văn Thanh Quân uống rượu đi dạo loanh quanh, nghĩ tới liền không khỏi chột dạ.

Hoành Văn từng nói với ta, không có gì là lạ, đợi sau này có cơ hội ta và người đổi chỗ cho nhau, người ngồi ở vị trí của ta, mỗi ngày xem hân xử lý công văn trên bàn, nhìn khoảng tám trăm năm, tự nhiên thấy thần thiết liền.

Lúc này, ta đợi ba vị thần tiên vô song trên thiên giới bước vào một căn phòng, khách *** ở nhân gian phòng ốc sơ sài, bỗng nhiên tiên khí hùng hực.

Bích Hoa Linh Quân với thụy khí (*khí may mắn) lấp lánh hết sức giống như thường ngày kéo một cái ghế dựa tự mình ngồi xuống, tự rót cho mình một chén trà, nhấp nháp một ngụm, nửa khép hai mắt gật đầu: “Nước trà ở thế gian, có vị thật thô ráp.”

Lục Cảnh bê một gói nặng ngay ngắn vuông vức, bên trong đầy ắp công hàm được sắp theo thứ tự một cách ngăn nắp. Lục Cảnh đem công hàm chất đống trước mặt Hoành Văn, hóa ra bút lông và nghiên mực, xắn tay áo mài mực, bây giờ hoàn toàn để Hoành Văn xem công hàm.

Bích Hoa Linh Quân phỉ phỉ cái cổ rồi quan sát căn phòng từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, nói: “Phòng ốc ở nhân gian thật đơn sơ, nhưng lại có nét khôi hài đặc biệt, đúng là nên thường xuyên xuống đây thử nghiệm thử xem.” (^_____^)

Hoành Văn đặt chén trà trong tay ra xa, chỉnh trang y phục đang ngồi, tùy tay cầm lấy một bức văn hàm, kéo dài ngữ điệu nói: “Bích hoa huynh một mực muốn ở thế gian thử nghiệm, chẳng lẽ Lục Cảnh không có nói với người, trên thiên đình bởi vì Bắc Thiên Môn mở không được khiến cho chư tiên vây quanh hỗn loạn cả lên.”

Bích Hoa Linh Quân nói: “Trên mặt đất vài ngày, thời gian trên trời bất quá chỉ là chớp mắt, nhất thời không vội. Ta luôn luôn nặng nhất là tình nghĩa, từ Tây Phương Phật quay về thiên đình, nhất định phải đi ngang qua đây thăm hai vị tiên hữu.”

Hoành Văn cười nói: “Đa tạ đa tạ, kinh hoảng kinh hoảng.” Mở văn hàm ra, tập trung xem, tay phải cầm bút lông lên, thăm thăm mực.

Ta rốt cuộc nhịn không được nói: “Hôm nay đêm đã khuya, ngủ trước đi, ngày mai lại xem không được sao?”

Lục Cảnh nói: “Nguyên Quân, văn hàm này nhất định phải phê duyệt trước thời gian đã định, mỗi ti mỗi hào (*mỗi một phần rất rất nhỏ bên trong) đều quan hệ đến văn mạch ở trần thế, không thể dây dưa lơ việc.”

Nói thật nghiêm túc trình trọng, bản tiên quân đành không nói gì hơn.

Hoành Văn đề trên văn hàm mấy chữ, sau khi đặt bút xuống thì khép văn hàm lại, cầm lấy bức thứ hai.

Ta nói: “Mấy chục bức công hàm, đợi phê xong thì trời cũng đã sáng. Vừa nãy Bích Hoa huynh cũng có nói, trên mặt đất một đêm, thời gian trên trời chỉ là nháy mắt, ngủ một đêm rồi lại phê thì chậm trễ bao nhiêu thời gian?”

Lục cảnh vẫn trưng ra bộ mặt đầy khuôn phép, đứng im không dao động. Khi Hoành Văn đang xem văn hàm ta cũng không tiện huyền não. Đành phải cầm ấm trà, rót một ly trà uống. Bích Hoa Linh Quân bỗng nhiên nói: “Ta vừa rồi có qua phòng bên cạnh trước, nhìn thấy trên mặt đất có một thân thể của đạo nhân râu dài, là người đang dùng sao, Mệnh Cách Tinh Quân thật quá tinh mắt.”

Ta râu rì không nói. Bích Hoa Linh Quân uống một ngụm trà, lại nói: “Có điều hai yêu thú bên cạnh cũng không tồi.”

Bích Hoa Linh Quân có thói xấu vô cùng lớn đó là thích thu thập trân thú, chẳng lẽ đã ngấm trúng hai con tiểu yêu cách vách bên cạnh? Tám chín phần, là đã ngấm trúng hồ ly.

Ta cười gượng nói: “Đều là cơ duyên trùng hợp mới ở cùng. Hồ ly kia là tuyết hồ, có điều đạo hạnh bình thường. Tuyết hồ không xem là loại hiếm lạ gì.” Bản tiên quân nhớ rõ trong phủ của Bích Hoa Linh Quân có không ít hồ ly, từ một đuôi đến chín đuôi, lông màu gì cũng đều có đủ.

Bích Hoa Linh Quân nói: “Tuyết hồ kia màu lông rất tinh khiết, hơn nữa quả thật không thể xem là loài hiếm lạ gì. Bản quân thấy con sơn miêu kia không tệ.” Buông chén trà xuống, “Có chút muốn mang nó về thiên đình.”

Bản tiên quân ngạc nhiên, ta biết Bích Hoa Linh Quân ánh mắt luôn luôn độc đáo, không ngờ lại độc đáo đến như vậy, ta giả cười hai tiếng nói, “Bích hoa huynh nếu muốn, bây giờ đáp mây bay ra ngoài, tùy tiện lên đỉnh núi nào đó, đều có thể bắt được một con giống như vậy.”

Bích Hoa Linh Quân từ từ khép hờ hai mắt, lắc đầu nói: “Người không biết, người không biết.”

Ta nói: “Ồ?”

Bích Hoa Linh Quân lo xa mà nói: “Không thể nói, không thể nói.”

Ta lên nhìn hẩn, không nói, Bích Hoa mỗi lần đi đến Phương Tây một chuyến, hầu như tinh thần đều có vấn đề, phải lải nhải như vậy mấy ngày. Đợi tư vị Phật trên người hẩn tan đi, tự nhiên lại quay về như trước.

Lục Cảnh dáng người ngay ngắn mà đứng trước bàn, bản tiên quân bỗng nhiên nhớ đến một việc, vì thế hỏi hẩn: “Lục Cảnh huynh, gần đây người ở trên thiên đình, có nghe nói qua có vị thần tiên nào gần đây hạ giới không?”

41. Chương 41

Lục Cảnh nói: “Tiểu tiên trên thiên đình mỗi ngày đều có mặt ở Linh Tiêu Điện, dường như ngoại trừ Thanh Quân cùng Tống Nguyên Quân và Bích Hoa Linh Quân ra, các chư tiên đều có mặt ở đó.”

Ta nói: “Vậy các chư tiên không lên điện hoặc không hưởng bổng lộc thì sao, gần đây có ai không ở trên thiên đình không?” Lục Cảnh nói: “Chúng tiên không lên điện thì tiểu tiên không biết.” Ta cũng không trông mong là sẽ nghe được tin tức hay lời đồn gì từ miệng Lục Cảnh, đành phải thôi không hỏi thêm nữa.

Chư tiên đều có mặt ở trên điện. Như vậy chỉ có trong số chư tiên không lên điện hoặc không hưởng bổng lộc, là ai có thể cứu Nam Minh? Phía bên Hoành Văn đã xem được mấy bản công văn, chất thành một chồng cao cao. Ta thêm trà vào cốc cho hẩn, Bích Hoa Linh Quân che miệng ngáp, nhìn xung quanh nói: “Tống Dao, hai gian phòng này gian nào nghỉ ngơi thì tốt? Ta nhiều ngày rồi cũng chưa có nghỉ ngơi, thấy chán dẽm và mản trường trong phòng đây, thật có chút muốn ngủ.”

Bích Hoa Linh Quân giả mù sa mưa (*là giả điên í ^__^) hỏi, đôi mắt lại nhẹ nhàng nhìn về phía cái giường lớn sau lưng Hoành Văn, bình tĩnh không động dẽ. Bản tiên quân làm ra vẻ do dự không nói gì, Bích Hoa Linh Quân rốt cuộc nói: “Bằng không bản quân cứ tùy tiện nghỉ ngơi trên cái giường này một chút vậy, bản quân ngủ không có chiếm giường đâu, ta ngủ sát ở bên trong, Thanh Quân người xem công hàm xong thì ngủ ở bên ngoài là được. Vừa lúc ở gian phòng cách vách vẫn còn một cái giường, Tống Dao và Lục Cảnh qua bên ngủ đi.” Nói xong lại ngáp một cái, làm bộ muốn đứng dậy.

Ta nói: “Bích hoa huynh người nhiều ngày không nghỉ ngơi, hai người bọn họ đây để đèn sáng trưng mà xem công văn, sợ người nghỉ ngơi không được.”

Bích Hoa Linh Quân nói: “Không sao cả, khi ta tìm Mào Nhật Tinh Quân đánh cờ, thường xuyên ở trong quý phủ của hẩn nghỉ ngơi, cho nên cũng không sợ ánh sáng.” Ta nói: “Nhưng gian phòng này dù sao cũng không bằng gian phòng yên tĩnh sát bên, hơn nữa con sơn miếu kia cũng ở sát vách, không muốn đi nhìn một lát sao?”

Bích Hoa Linh Quân mặt mày hớn hở nói: “Tống Dao quả nhiên là tri kỷ của ta!” Thích thú mà xuyên tường đi sang vách bên cạnh, ta đành phải đi theo, lại xoay người đem chén trà đẩy đến bên người Hoành Văn, “Uống chút trà đi, ta đi xem Bích Hoa Linh Quân, rồi trở về liền.”

Hoành Văn cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Biết rồi.” Đầu bút lông ngừng lại, đưa tay đặt bút xuống, rồi khép văn hàm lại, lại lấy một bản khác ra.

Ta xoay người xuyên tường đến gian phòng cách vách, hồ ly đang nhồm nửa người dậy, trầm tĩnh nhìn Bích Hoa Linh Quân. Sơn miếu thì nằm một đồng, dưới bụng là một cái gối đầu, nằm trên tấm lưng hồ ly khò khè mà ngủ. Bích Hoa Linh Quân vẻ mặt tham lam mà nhìn sơn miếu, nó cứ nhiên không chút phát hiện. Hồ ly cong cái lưng lại, đứng lên, run run bộ lông nhảy xuống mặt đất, hóa thành hình người. Hồ ly thực biết nhìn người, Bích Hoa Linh Quân trên người tiên khí ngút trời, nó lập tức biết được đây là một vị

Thượng Quân, cung kính mà cúi đầu nói: “Tiểu yêu Tuyên Ly, không biết tôn giá là vị Thượng Quân nào trên thiên đình?”

Sơn miêu bị động tĩnh làm bừng tỉnh, mở đôi mắt mông lung buồn ngủ, mơ màng nhìn xung quanh, thấy Bích Hoa Linh Quân, cả kinh run lên, lui lại thành một đồng tròn vo, run bần bật.

Bích Hoa hiền lành cười, nhẹ nhàng cất tiếng nói: “Người đừng sợ, bản quân là Bích Hoa Linh Quân trên thiên đình, đúng lúc xong việc được giao, thuận đường ghé qua đây thăm tiên hữu. Không phải đến thu yêu đâu.” Đang nói chuyện, đã ghé sát vào bên giường, vô cùng tự nhiên như thường mà đưa tay lên đỉnh đầu sơn miêu, sơn miêu cả người run rẩy, càng lúc càng cuộn tròn lại thành một đồng tròn vo. Bích Hoa sờ sờ đỉnh đầu nó, cười nói: “Rất ngoan rất ngoan.” Cái mặt xấu xa của hắn lúc này đây mà làm tiên hữu của bản tiên quân thật khiến ta thấy xấu hổ.

Ta thấy sơn miêu run rẩy thật là đáng thương, cuối cùng dựa theo lương tâm mà nói: “Bích Hoa huynh, nó có lẽ là sợ người lạ, có chút sợ người, người trước tiên nên cách xa ra một chút, đừng dọa tiểu hài tử.”

Bích Hoa Linh Quân lưu luyến sờ lên đỉnh đầu nó hai cái, mới thu tay lại rời đi. Sơn miêu lập tức nhảy xuống giường, lăn lộn biến thành bộ dáng của một nam đồng nhỏ tuổi, lui đến sau lưng hồ ly.

Hồ ly theo bản năng mà đứng ra phía trước dùng thân mình che chở cho sơn miêu.

Bích Hoa Linh Quân phiêu nhiên đứng ở phía sau vài bước, nói: “Người đã tu luyện gần hai ngàn năm rồi, đạo hạnh không tồi.”

Hồ ly thấp giọng nói: “Tiên quân quá khen.”

Bích Hoa Linh Quân khoanh tay mỉm cười, bỗng nhiên nhích lại gần chỗ bản tiên quân, ở bên tai ta có mấy câu yếu ớt như tiếng mũi kêu, là do Bích Hoa đang dùng mật pháp âm truyền tin cùng ta: “Tổng Dao, hồ ly và tiểu sơn miêu là chung một ổ sao?”

Ta cũng đành phải dùng mật pháp âm đáp lại, “Phải, hồ ly là Đại Vương của sơn miêu, cả động yêu của nó chỉ còn lại mỗi sơn miêu, cho nên người có ý muốn đem sơn miêu về, thứ lỗi cho huynh đệ như ta không giúp được gì.”

Bích Hoa Linh Quân vẫn khoanh tay như cũ, tràn đầy tiên khí mà mỉm cười, bỗng nhiên nói với hồ ly: “Người theo bản quân ra ngoài một lát.” Phiêu nhiên lướt qua cửa sổ, hồ ly ngẩn người, lắc mình đuổi theo, sơn miêu xem bản tiên quân thành chỗ dựa vững chắc, đáng thương nhìn ta đầy trông mong, ta xoa xoa đỉnh đầu nó, cũng lướt qua cửa sổ ra ngoài xem náo nhiệt.

Dưới ánh trăng sáng, Bích Hoa Linh Quân nói với hồ ly: “Đứa nhỏ kia là ở trong động của người sao. Bản quân muốn mang nó về thiên đình, người có bằng lòng không?”

Hồ ly giật mình, phút chốc nói: “Được Linh Quân coi trọng là phúc của nó, nhưng dù nó ở trong động của ta, ta cũng không hề ràng buộc các yêu quái trong động, đến hay đi đều tự do tùy ý của chúng.”

Bích Hoa Linh Quân liền trở lại trong phòng, hỏi sơn miêu tinh: “Có bằng lòng theo ta cùng quay về thiên đình hay không?”

Sơn miêu ôm lấy vạt áo của hồ ly, gắt gao mà dán chặt vào đấy, lắc lắc đầu.

Bích Hoa Linh Quân cả giận lạnh nhạt than thở: “Thôi được rồi, đây cũng là duyên. Nhưng mà ——” phải phủ tay áo, ánh mắt hơi hột mà nhìn hồ ly, lại quét nhanh qua người bản tiên quân: “Người không khuyên nó cùng ta quay về thiên đình, không lâu sau, đừng hối hận việc ngày hôm nay.”

Đi đến bên giường, dùng tay áo quét qua mặt giường, xoay người leo lên ngủ.

Hồ ly nhìn Bích Hoa Linh Quân, sắc mặt nghi hoặc bất định. Trong lòng ta thầm nói mao đoàn người không hiểu được, vị Bích Hoa Linh Quân này thật ra vừa rời khỏi Tây Phương, vẫn chưa từ trong cảnh giới trở về bình thường.

Bích Hoa Linh Quân ngủ một lát, lại nghiêng đầu đưa mắt nhìn nhìn xuống mặt đất, lắc đầu nói: “Tổng Dao à Tổng Dao, thể xác của đạo nhân này tuy rằng giống Nhị đại gia của Lữ Động Tân ở nhân gian, dù

sao cũng để người sử dụng lâu rồi, để nằm trên mặt đất thật có chút lạnh lẽo, tốt xấu gì cũng phải để nằm trên một băng ghế dài chứ.”

Ta nói: “Người không hiểu được, mặt băng ghế dài rất là hẹp, lại bị cản, không bằng đặt ở trên mặt đất cho bằng phẳng.” Bích Hoa suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng đúng, nhưng ta nghe nói mấy con kiến con sâu với cả con chuột ở thế gian rất là lợi hại, người cẩn thận đạo nhân sẽ bị chúng nó gặm á.” Ta nói: “Bích hoa huynh người yên tâm ngủ đi, con kiến và con chuột không có ăn mấy thứ này.” Bích Hoa Linh Quân mới vừa nãy mở miệng nói chuyện trước, giờ thì hẳn đã đi vào giấc mộng rồi.

Sơn miêu lui lại phía sai hồ ly, nhìn Bích Hoa Linh Quân, vẫn run bần bật như cũ. Bản tiên quân muốn mang chúng sang vách bên cạnh, nhưng cách vách Lục Cảnh đang nghiêm túc xử lý văn hàm. Công hàm của Hoành Văn chưa đến bình minh thì chưa xem xong. Bản tiên quân đành phải có đạo đức mà ở trong phòng này tĩnh tọa nghỉ ngơi. Sơn miêu thấy ta không dự định đi, mới dám nhảy lên trên cái ghế bên cạnh ta cuộn tròn lại ngủ, hồ ly phỏng chừng có lẽ đêm nay muốn đến tìm Hoành Văn nhưng vô vọng, cũng ở xa mà tìm một cái ghế dựa nằm xuống.

Thăng đến bình minh.

42. Chương 42

Sau khi trời hừng sáng thì Hoành Văn mới xem xong công văn, Lục Cảnh đem mớ văn kiện bao lại ngay ngắn vuông vức như cũ, rồi cùng Bích Hoa Linh Quân cùng nhau quay về thiên đình. Bích Hoa lúc gần đi còn lưu luyến chia tay nói rằng: “Nhị vị bảo trọng, ta quay về thiên đình giao chìa khoá của Bắc Thiên Môn trước, rảnh rồi lại đến thăm các người.” Ta cùng Hoành Văn chấp tay chia tay với hắn, nhẹ nhõm khi nhìn thấy kim quang tắt đi, một đôi thân ảnh biến mất.

Hoành Văn xem công hàm cả đêm, sắc mặt đầy mệt mỏi, uống hai ngụm trà rồi mở chăn ra, nằm xuống trước rồi nói: “Ta đã nhờ Lục Cảnh sau khi quay về thiên đình thì đi nhắc Mệnh Cách Tinh Quân, nói hắn đừng có đem chuyện này cho vào quên lãng.”

Ta giúp hắn kéo chăn lên đắp: “Đúng vậy, Mệnh Cách công việc nặng nề, một là do không lưu ý hai cũng là do thường xuyên có việc.” Hoành Văn ngáp một cái, nói: “Người nói người tối qua ngồi suốt một đêm, bây giờ không đi ngủ đi?” Ta thở dài: “Chỉ e tiểu nhị chắn bị đèn gõ cửa đưa cơm nước. Ta xuống lầu nói với chưởng quầy một tiếng trước, nói họ không cần hầu hạ rồi lên ngủ.” Hoành Văn miễn cưỡng nói: “Mới sáng sớm, tiểu nhị sao lại không có mắt ra vẻ nịnh bợ như vậy, ở khách *** trước đây sáng sớm mà không gọi thì tuyệt đối không đến gõ cửa, chẳng phải tới giữa trưa mới chủ động đến hầu hạ sao. Cứ ngủ trước đi.”

Ta suy nghĩ một chút thấy cũng phải, liền cũng xốc chăn lên ngủ.

Ai biết được đầu vừa chạm gối nhắm mắt chưa được nửa khắc, thì cánh cửa bị gõ vang lên ầm ầm: “Khách quan, khách quan, vẫn còn nghỉ ngơi sao?”

Ta giật dử, trời bất quá vừa mới sáng, tên tiểu nhị nào lại không có mắt như thế. Hoành Văn cau mày từ trong chăn đưa một bàn tay lên giữa khoảng không hươ hươ nói: “Người đi đuổi hắn đi, ta tiếp tục ngủ.” Rồi không nghĩa khí mà xoay người vào trong.

Bản tiên quân xốc chăn lên, xuống giường mở cửa, cửa vừa hé ra liền nghe tiểu nhị nói: “Khách quan ngài có thể thức dậy một lát không. Vị công tử đây nói có chuyện quan trọng muốn tìm..... Ách ~ Ách ách? ~”

Tiểu nhị sắc mặt sừng sốt, miệng há hốc ra. Trong lòng ta chợt thoáng lạnh, không tốt, đầu óc choáng váng rối loạn, rốt cuộc quên mất nhập vào thể xác Quảng Vân Tử, bản tiên quân lại xuất thân ra gặp người khác.

Tiểu nhị quan sát ta từ trên xuống dưới, lắp bắp: “Khách ~ vị khách quan này ~ này, phòng này ~ cùng phòng sát vách ~ tiểu nhân, tiểu nhân nhớ rõ là của một vị đạo trưởng cùng một vị công tử họ Triệu mà ~ hay là..... Hay là tiểu nhân đi nhầm phòng ~ công tử, công tử ~ xin hỏi công tử ngài là~?”

Bản tiên quân vô cùng suy sụp, phía sau tiểu nhị, ở giữa mấy tuý tùng đang vây quanh, là Mộ Nhược Ngôn đang đứng.

Đôi mắt đương nhiên chăm chú nhìn lên trên người ta ——

Ta đang trong suy sụp vẫn suy nghĩ một chút, mới sáng sớm, Thiên Xu như thế nào lại đến đây.

Ta mở cửa phòng ra, tao nhã cười với tiểu nhị: “Không đi nhầm, Triệu công tử đang ở trong phòng này, còn đang ngủ trên giường.” Ta nhìn về phía Mộ Nhược Ngôn, lại nhã nhặn cười: “Các vị sáng sớm đến thăm, thật ra là có chuyện gì?”

Tiểu nhị dứt quãng nói: “Công công công công tử người là.....”

Ta ngạc nhiên nói: “Tiểu nhị ca người lại quên rồi, tại hạ là biểu huynh của Triệu công tử, nửa đêm hôm qua ta đến khách *** tìm biểu đệ, đường như chính là tiểu nhị ca dẫn ta lên lầu.”

Tiểu nhị mơ màng, gãi gãi đầu: “Tiểu nhân, tiểu nhân, không nhớ rõ tối hôm qua ~~” ta nhú mày nói: “Chẳng lẽ là một vị khác? Hôm qua tại hạ vội vã tìm người, không thấy rõ bộ dáng của tiểu nhị ca.” Đưa tay vào trong tay áo tìm kiếm, biến ra một khối bạc vụn rồi lấy ra, “Tối qua làm phiền tiểu nhị ca dẫn đường thuận lợi, vội vã đi tìm tiểu đệ, lại quên tạ ơn. Đây có chút bạc, tiểu nhị ca cầm lấy xem như là tiền trà nước tạ ơn của ta.”

Tiểu nhị làm sao địch nội trí tuệ tuyệt vời của bản tiên quân, mắt loá lên nở nụ cười nhận lấy bạc, nói: “Phải phải phải, công tử gia ngài nhắc khiến ta nhớ ra rồi, tối qua ngài bộ dáng phong trần mệt mỏi đến tìm người, là tiểu nhân cầm đèn ***g dẫn ngài lên lầu. Công tử gia thật là khách khí, đây đều là việc tiểu nhân nên làm. Vị công tử này nói là có chuyện quan trọng đến tìm Triệu công tử cùng đạo trưởng, không thì công tử gia ngài cùng y nói chuyện một chút trước đi, tiểu nhân phải xuống dưới trước, có việc ngài cứ gọi là được.” Nói xong nhoẻn miệng cười hì hì lui ra ngoài, để lại bản tiên quân cùng Mộ Nhược Ngôn đối diện nhìn nhau.

Ta chấp tay nói: “Vị huynh đài này đến tìm biểu đệ chắc có chuyện quan trọng, ủy khuất huynh đài đợi ở ngoài một lúc trước, để tại hạ đi gọi hần đây.”

Mộ Nhược Ngôn đáp lễ nói: “Vậy xin làm phiền. ” Rồi lại ngừng một chút nói, “Tại hạ Mộ Nhược Ngôn, thỉnh giáo các hạ họ gì?”

Ta nói: “Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, tại hạ là biểu huynh của Triệu Hoàn.” Ta chấp tay đáp lại, bỗng nhiên nhớ đến, mấy ngàn năm trước, trên vân ải (*mây và sương mù), khi ta mới gặp Thiên Xu Tinh Quân thì nghiêng người trịnh trọng cúi đầu chào hần, [tiểu tiên là tiên mới trên thiên đình Tổng Dao, xin ra mắt Tinh Quân.]

Kèm không được liền từ tốn nói: “Tiểu đệ họ Tống, tên một chữ Dao. Mộ công tử nếu không chê, cứ gọi thẳng tại hạ là Tống Dao.”

43. Chương 43

Mộ Nhược Ngôn nói một tiếng “Làm phiền Tống công tử”, trong lòng ta hơi có chút bùi ngùi, lui vào trong phòng gọi Hoàn Văn. Còn chưa kịp xoay người, chợt nghe phía sau vang lên tiếng của Hoàn Văn: “Là Mộ công tử sao, tại hạ vừa nãy chưa thức dậy, không thể đón chào, thỉnh chờ trách.”

Cửa kéo kẹt kêu lên, Hoàn Văn đã đứng yên bên cạnh ta, trên người vẫn là trường sam một màu xanh nhạt, chỉnh tề ngay ngắn, một chút cũng nhìn không ra là vừa từ trong chăn dậy.

Mộ Nhược Ngôn ắt phải nói, sáng sớm đến đây quá nhiều mộng đẹp của Hoàn Văn và ta, là hần đường đột, rồi cùng Hoàn Văn hai người nói qua nói lại mấy câu khách sáo. Hoàn Văn mời hần vào phòng, mấy thị vệ đứng trước cửa canh giữ. Sau khi vào nhà lại tiếp tục khiêm nhường, Mộ Nhược Ngôn mới ngồi xuống trước bàn, nói: “Quảng Văn đạo trưởng vẫn còn ngủ trong phòng sao?”

Hoành Văn lại tìm chiết phiến của hần mở ra, phe phẩy nói: “Phải, đạo trưởng tuổi tác hơi cao, hôm qua ngồi thuyền, e là có chút mệt mỗi sớm đã về phòng, cũng không biết là tu tĩnh hay là ngủ. Tại hạ cũng không tiện quấy rầy. Mộ công tử nếu có việc tìm hần, có thể đến phòng sát bên gõ cửa thử xem.”

Ta quanh quần bên bàn hai vòng, rồi cũng tự kéo ghế dựa ngồi xuống.

Rõ ràng là chuyện của bản tiên quân, bản tiên quân lại không chen vào được, trong lòng chợt có cảm xúc khó mà hình dung được.

Thiên Xu nói: “Vậy thì không cần quấy rầy đạo trưởng, nói với Triệu công tử cũng giống nhau thôi. Gần đây Nam Quận chiến sự cần kè, chế độ kiểm soát trong Lô Dương thành đều thay đổi tất cả lấy việc quân sự đặt lên hàng đầu, lấy quân quản dân. Hôm qua trong quân đoàn vừa ra lệnh mới, kiểm tra nhân khẩu trong thành.” Giữa đôi mày chau lại vào nhau, giống như đang đắn đo từng câu từng chữ, “Các khách *** trong Lô Dương chỉ e đều phải tạm thời đóng cửa.”

Hoành Văn nói: “Tại hạ hôm qua khi nghỉ chân ở trong trà bằng có nghe nói triều đình cùng Đông quận hai cánh đại quân bức ép Lô Dương, Đan tướng quân có lẽ là muốn đánh bằng đường thủy, đề phòng mặt thám, trước đem những người lai lịch không rõ ràng trong thành đẩy hết ra ngoài.”

Ta nhin không được nói: “Nhất định không để cho những người đang ở Lô Dương thành nán lại sao.”

Thiên Xu từ tốn nói: “Hôm trước ở khách *** trong Đông Quận, Quảng Vân đạo trưởng đã cứu tại hạ một mạng, đại ân trước đó, chưa báo đáp. Tại hạ ở trong thành có một khu nhà thô sơ, Triệu công tử và đạo trưởng nếu không chê, thì tạm thời đến tị phủ trụ lại vài ngày đi.”

Hoành Văn khép lại chiết phiến, cười nói: “Mộ công tử rõ ràng biết ta là mạc trọng trong Đông quận Vương phủ, Quảng Vân đạo nhân thần thần bí bí rất khả nghi, vậy mà vẫn để ta đến phủ trụ lại sao. Quân chi phẩm cách (*phẩm cách quân vương), mặc dù rõ ràng đã trải qua khói bụi trần thế, lại như chưa từng nhiễm bụi trần vậy. Người không sợ ta cùng với hần ——” chiết phiến hướng thẳng vào ta, “Còn có Quảng Vân đạo nhân, cùng đại quân Đông quận nội ứng ngoại hợp, hại Đan tướng quân sao?”

Mộ Nhược Ngôn nói: “Triệu công tử cho dù thật sự làm như vậy, lúc này cũng đã nói cho ta biết rồi, vậy thì có gì phải lo ngại.”

Hoành Văn nhìn Thiên Xu, nói: “Bội phục, bội phục.”

Ta cơ hồ cũng nói ra mấy lời giống như Hoành Văn. Đan Thành Lăng lần này kiểm tra chỉnh đốn lại Lô Dương thành, tất nhiên là muốn thẳng tay đẩy bản tiên quân cùng Hoành Văn ra khỏi thành, đỡ phải chướng mắt hần. Mộ Nhược Ngôn lúc này đến mời chúng ta đến trụ trong quý phủ, cũng có thể đoán rằng hần là người có phẩm cách thanh cao, tín nhiệm ta cùng Hoành Văn; cũng có thể đoán hần là thuận theo việc trả ơn, thật ra là thỉnh người vào trong phủ để tiện thẩm tra canh giữ.

Hoành Văn thoáng chốc hưng trí bừng bừng, ta ở một bên nuốt nuốt nước miếng, cơ hồ nhìn thấy trên người hần sự thích thú hoà với ngọn lửa nhỏ hừng hực đang cháy lên. Quả nhiên, Triệu công tử sáng khoái cười, nói: “Nếu Mộ công tử đã mở miệng mời, tại hạ liền mặt dày không khách khí. Nhưng lúc này Quảng Vân đạo nhân còn chưa thức dậy.....”

Mộ Nhược Ngôn nói: “Sau buổi trưa mới kiểm tra, tại hạ canh ba giờ Tỵ lại đến khách *** đón, Triệu công tử thấy có được không?”

Hoành Văn lập tức chấp tay nói: “Làm phiền làm phiền, đa tạ.”

Mộ Nhược Ngôn khẽ cười nói: “Không nên khách khí.” Ánh mắt trong vắt lại chuyển đến trên mặt bản tiên quân, rồi ngừng lại một chút. Ta dường như cảm thấy muốn bại lộ, Quảng Vân Tử là bản tiên quân, bản tiên quân tức là Quảng Vân Tử. Mộ Nhược Ngôn đã gặp Tổng Dao rồi, việc này có thể như thế nào đây?

Còn chưa đợi ta thất thần, Hoành Văn bỗng nhiên nghiêm nghị nói với ta: “Đúng rồi, nếu buổi trưa trong thành phải kiểm tra, người nhanh thu xếp, nhân lúc chưa đến giờ Ngọ thì ra khỏi thành đi.”

Trong ánh mắt Mộ Nhược Ngôn nhất thời mang theo nghi hoặc. Ta lại nhất thời bịa không ra lý do hay chuyện gì để ra khỏi thành trước giờ Ngọ, đành phải mập mờ nói: “Không vội không vội, chuyện ấy tuy rằng gấp, nhưng cũng không cấp bách ngay lúc này, đợi đến giữa trưa rồi ra thành cũng không muộn.”

Hoành Văn cười cười, thanh âm phát ra lại có chút trầm hơn so với bình thường: “Cũng phải, đêm qua chỉ lo từ biệt, lại không cùng người hảo hảo nói chuyện một phen, vậy thì đợi đến giữa trưa rồi đi.”

44. Chương 44

Mộ Nhược Ngôn đứng lên nói: “Tại hạ còn có chút việc, vậy không quấy rầy nữa, canh ba giờ Tỵ gặp lại.”

Ta cùng Hoành Văn đứng dậy, tiễn hân đến trước cửa, thị vệ ngoài cửa đã vây quanh lại, ngay lúc này, bên cạnh vang lên một tiếng hô: “Làm phiền làm phiền..... Làm phiền nhường đường một chút ——” một tiểu nhị bưng một chậu nước nóng nghiêng người muốn qua đây, Hoành Văn cùng ta lui về phía sau, Thiên Xu cũng nhường đường nép qua bên cạnh, tiểu nhị khom thắt lưng bưng chậu nước nóng run lấy lấy, có thể là do bình khí trong tay mấy vị thị vệ huynh đài đây sáng như tuyết, khiến khi tiểu nhị vừa đi nhanh qua người Thiên Xu, đôi tay vẫn cứ run rẩy liên hồi, gót chân lại không vững, mắt thấy chậu nước nóng sắp đổ lên người Thiên Xu, một thị vệ nghiêng người bay đến đá một cước, tiểu nhị cả người liền theo chậu nước bay thẳng ra ngoài, nước ào ào đổ xuống đất, chậu thì lách cách rơi xuống mặt đất vỡ toang, tiểu nhị lao thật mạnh về phía trước——

Đâm thẳng vào cửa phòng sát vách.

Cửa phòng ầm một tiếng bị phá khai ra, tiểu nhị kêu thảm thiết cuống quýt lăn vào trong phòng.

Bản tiên quân trong lòng hồi hộp nhảy dựng lên, không ổn! Hoành Văn ở bên cạnh cười gượng một tiếng.

Chỉ thấy mấy thị vệ chen nhau mà lên, dày đặt mũi nhọn binh giáo đang muốn nhắm thẳng vào tiểu nhị, bỗng nhiên tay cũng không hẹn trước mà đồng loạt ngừng lại.

Trong gian phòng này có hồ ly và sơn miêu, vật hiếm lạ không thiếu. Nhưng mà ——

“Đội trưởng, trong phòng có một đạo sĩ nằm trên mặt đất.”

Quảng Vân Tử ơi Quảng Vân Tử, bản tiên quân xin lỗi người, bản tiên quân nếu đã mượn người dùng một chút, thì ngàn vạn lần không nên ném người nằm thẳng đơ trên mặt đất.....

Mộ Nhược Ngôn thần sắc thoáng động, ánh mắt chuyển đến trên mặt ta cùng Hoành Văn, cất bước đi đến cửa phòng sát vách.

Ta đêm qua đem Quảng Vân Tử đặt trên chỗ đất trù phú có phong thủy, chỉ cần đứng ở cửa phòng nhìn vào trong là thấy được người, nhất định có thể thấy hân cứng đờ mà nằm thẳng trên mặt đất.

Tiểu thị vệ nói: “Mộ công tử, đội trưởng, nhị vị xem đạo nhân này nằm thật là kỳ quái.”

Mộ Nhược Ngôn và thủ lĩnh thị vệ to cao xem ra đều rất chú ý đến Quảng Vân Tử, chuẩn bị dời bước qua xem.

Ta vội vàng bước lên trên, vọt đến bên cạnh cười làm lành nói tiếp: “Bởi vì vị Quảng Vân đạo nhân này đạo hạnh cao thâm, chính là một vị cao nhân, hành động mà cao nhân làm nhất định không dễ phạm phu như chúng ta nghĩ ra được, có lẽ lão nhân gia hân đang tu luyện mật pháp cao thâm nào đó, khi ngủ cần nằm thẳng trên mặt đất, hấp thụ địa khí (*khí từ dưới lòng đất).”

Thủ lĩnh thị vệ dường như có chút hiểu ra mà sờ sờ cằm, hàng lông mày mảnh mai của Mộ Nhược Ngôn khẽ chau lại, “Đây là lần hai, Quảng Vân đạo trưởng làm sao có thể hấp thụ được địa khí?”

Hoành Văn trong khoé mắt hết cách liếc nhìn ta một cái, ta nắm tay đưa đến bên miệng ho khan một tiếng: “Tại hạ cũng chỉ là nói như vậy, tự bản thân suy đoán. Quảng Vân đạo nhân..... Hân là vị cao nhân mà, cao nhân làm việc, luôn khác với suy nghĩ của những người bình thường mà, ha ha ~~”

Đôi mày Mộ Nhược Ngôn càng lúc càng chau chặt vào nhau, ta nói: “Đạo trưởng hẳn đang tu luyện, có lẽ là không muốn người khác quấy rầy, Mộ công tử vừa mới nói mình vẫn còn chuyện quan trọng, đừng vì những việc nhỏ này mà trì hoãn, hay là thỉnh người khản trương đi trước.”

Thủ lĩnh thị vệ đến sát Mộ Nhược Ngôn thấp giọng nói: “Mộ công tử, tiểu nhân thấy lời nói của người này úp mở, dường như có chuyện che giấu, có chút khả nghi.”

Có vấn đề sao? Bản tiên quân đã tu luyện ngàn năm cử chỉ phong độ khí phách chẳng lẽ không đủ để phàm phu như ngươi cảm thấy tin phục sao?

Thủ lĩnh thị vệ thấy bản tiên quân lạnh lùng nhìn hẩn, thanh âm càng dồn tới trầm xuống một chút, “Hơn nữa người này lai lịch không rõ ràng, đom đống (*hờ, có thể hiểu nó như là xí xọn áh), quần áo không chỉnh tề, miệng lưỡi giáo hoạt như lưỡi gà, theo tiểu nhân thấy, rất có vấn đề!”

Hoành Văn không biết làm thế nào đành liếc ta một cái, bản tiên quân trong lòng giận dữ, nghĩ đến năm đó khi ta chưa lên thiên đình, ở kinh thành cũng được xem là nằm trong giới thiếu gia phong lưu cao quý, trong số các cậu ấm công tử ở các vùng kinh thành, thỉnh thoảng cũng có được danh bài đánh giá, bắt tài cũng từng đứng qua đầu bản. Bản tiên quân đây da mặt dù đã trải qua nhiều thay đổi đau thương, mấy ngàn năm phong sương, có lẽ cũng không suy sụp bằng trước đây, vẫn không đến mức như vậy!

Ta gương mặt lạnh lùng, thẳng lưng, chỉnh trang lại y phục, rũ tay áo mà đứng.

Hồ ly cùng sơn miêu đều nằm ở trên giường, hẩn là buổi sáng sau khi bản tiên quân cùng Bích Hoa Linh Quân đi rồi thì chúng liền leo lên giường mà ngủ. Sơn miêu lui vào sau cái gối ở góc giường mở to đôi mắt màu lục tròn xoe mà nhìn, hồ ly trưng ra bộ dáng chuyện không liên quan đến mình hờ hững mà nằm.

Thủ lĩnh thị vệ đưa mắt ra hiệu cho thị vệ đến bên cạnh xem Quảng Vân Tử, thị vệ ngằm hiểu, lập tức ngồi xổm xuống bên cạnh, hồ ly ở trên giường giương mắt ra nhìn.

Mộ Nhược Ngôn sải bước vào trong phòng, thị vệ vươn một ngón tay đặt ở trước mũi Quảng Vân Tử một hồi, lại đặt lên trước ngực, sờ sờ mạch đập, đặt sát bên gáy, vén mí mắt lên. Quay đầu đứng dậy nói:

“Đội trưởng, đạo nhân này là một người chết.”

Hoành Văn kinh ngạc lại đau xót mà nói: “A, chẳng lẽ Quảng Vân đạo trưởng đã quy tiên rồi sao?”

Gương mặt ta co lại: “Chẳng lẽ đạo trưởng là đang noi theo Thiết Quả Lý năm đó, xuất khiếu (*có lẽ là xuất hồn) đi vào cõi thần tiên rồi?”

Mộ Nhược Ngôn đứng ở bên cạnh Quảng Vân Tử, rũ mắt nhìn xuống, mặt không chút thay đổi, thở dài nói: “Xem ra đành phải thỉnh nhị vị đến nha môn một chuyến.”

45. Chương 45

Nửa canh giờ sau, ta cùng Hoành Văn đứng trên công đường phủ nha môn của Lô Dương, Quảng Vân Tử được đặt trên một cái cán, mấy thị vệ khiêng hẩn đưa đến nha môn, thân là vật chứng, đặt ngang trên công đường, ngay bên cạnh ta và Hoành Văn.

Bản tiên quân cùng Hoành Văn Thanh Quân đều có thể ở trong khách *** thuận gió mà đi, nhưng lần này Ngọc Đế giao việc thật tệ, chưa có xong xuôi thì không dám tùy tiện để lộ chân thân, giữa ban ngày ban mặt không được thể hiện bản lĩnh cao cường, khiến cho đám dân ngu muội sợ hãi cũng không tốt. Cứ đơn giản đi đến nha môn một lát, xem hẩn có thể như thế nào.

Hồ ly ở khách *** thừa dịp hỗn loạn trốn mất, sơn miêu đạo hạnh kém, không kịp trốn, Mộ Nhược Ngôn thấy nó, sau khi vuốt ve một hồi thì bế nó đứng lên, sơn miêu ở trên thuyền dường như có hảo cảm với Mộ Nhược Ngôn, cứ ngao ngao kêu mà cọ cọ, mặc cho hẩn ôm, lên xe ngựa.

Hoành Văn đối với nha môn ở thế gian rất có hứng thú, từ trên xuống dưới từ trái qua phải đều quan sát rất là kỹ lưỡng, ta lại sợ hấn nhất thời hào hứng, trong lúc thẩm vấn nhận đại tội danh, để được vào đại lao tham quan thử. Thừa lúc bọn nha dịch đều đang ngáp ngủ, tri phủ còn chưa thẳng đường, ta thấp giọng nói: “Người vừa nãy thật không phải bạn thân, chỉ để mình ta giải thích bữa bãi, một tiếng cũng không giúp.” Hoành Văn nói: “Người ở trước mặt Mộ Nhược Ngôn cái lưỡi cứ xán lạn như hoa sen, ta sao nỡ đoạt lấy phong độ của người.” Giọng điệu giống như nuối tiếc mà lắc lắc đầu. Bản tiên quân còn muốn mở miệng, trên công đường liền một trận động tĩnh, sắp sửa thẳng đường. Từ sau bình phong một người vận quan phục màu lam của quan văn bước ra, hần là tri phủ, hần đi đến bên ngoài bình phong, lại đứng cúi đầu cung kính, từ phía sau bình phong lại có một người sải bước đi ra, lại là một người quen ——

Nam Minh Đế Quân Đan Thành Lăng.

Đan tướng quân hùng dũng oai vệ mà bước đến bên trái ngồi xuống một cái ghế bành, sau đó tri phủ mới dám ngồi xuống thẳng đường. Đập kinh đường mộc (*thanh gỗ mà mấy ông quan hay đập trên công đường), nói: “Hung đồ lớn mật dưới công đường, các người nhìn thấy bản quan, vì sao không quỳ?”

Bản tiên quân cùng Hoành Văn vẫn ung dung đứng, Đan Thành Lăng lần đầu thấy chân thân của bản tiên quân, làm ra vẻ lơ đãng mà quan sát. Tri phủ lại đập kinh đường mộc: “Lớn mật! Bản phủ hỏi, lại dám làm thình! Bản phủ lại hỏi các người, đã dùng thủ đoạn gì để mưu hại đạo nhân này, mau mau đem sự thật khai ra!”

Bản tiên quân thật sự thấy chướng mắt, liền nói: “Đan tướng quân, nha môn ở Nam quận của các người trước khi thẩm án, cũng không khám nghiệm tử thi trước sao?”

Ánh mắt Đan Thành Lăng bỗng nhiên sắc bén, “Người nhận ra bản tướng?”

Ta khoan tay, cười cao thâm.

Đan Thành Lăng xua tay nói: “Truyền ngô tác, khám nghiệm tử thi.” Đôi mắt lại chuyển từ trên người ta đến trên người Hoành Văn, gắt gao nhìn chăm chăm. Nhìn chăm chú đến mức khiến cho bản tiên quân vô cùng mất hứng, chẳng lẽ Nam Minh cả ngày nhìn ngắm Thiên Xu còn chưa đủ sao?

Ngô tác đi đến, khám nghiệm thi thể Quảng Vân Tử, nghiệm trái nghiệm phải, rồi tiếp tục nghiệm qua nghiệm lại. Hoành Văn dùng mật pháp âm nói với ta: “Quan viên ở thế gian sao lại hồ đồ như vậy, khó trách dân chúng ở nhân gian lại cúng bái cho thiên đình nhiều hương khói như thế, cuộc sống bình thường của họ, thật là không dễ dàng gì.” Ta cũng dùng mật pháp âm đáp lại với hần: “Cũng có quan tốt, nhưng hôn quan lúc nào cũng nhiều hơn, dân chúng sống được quả thật vất vả. Cho nên thiên đình mới đem thiên phạt (*xử phạt của thiên đình) và lịch kiếp (*nạn kiếp phải trải qua) áp dụng xuống nhân gian.”

Hoành Văn nói: “Tại sao lại tạo ra nhiều tham quan như vậy chứ.” Ta lặng lẽ nói: “Việc này Thanh Quân người cũng có phần, ví như vị tri phủ trên công đường này, phải qua khoa cử, trúng tuyển tiến sĩ, mới có thể làm tứ phẩm hoàng đường. Văn mệnh hưng suy cùng khoa cử chi mệnh đều phải thông qua văn kiện từ Văn Ti Phủ của người.”

Hoành Văn im lặng không nói, phút chốc nói: “Đợi ta trở về thiên đình, sẽ đích thân sửa lại hồ sơ văn mệnh, cần phải đem những thứ bất nháo loạn xị này nhất tể xóa sổ sạch sẽ.” Ta nói: “Vừa nãy lẳng mọ người, đừng cho là thật, thật ra thế gian có câu tục ngữ này rất hay ‘ba phần do trời, bảy phần do người’, chẳng hạn như trên bàn của người, trên bàn của Mệnh Cách lão nhân có thể có rất nhiều sách, thế gian sinh sinh tử tử tới lui, chỉ trong chốc lát có vô số người sinh ra vô số người mất đi, làm sao quản được hết đây. Cho dù người ở trên sổ văn mệnh có ghi chú tỉ mỉ văn mệnh của hiền giả, hần trúng khoa cử, chiếm không được lòng của hoàng đế cùng quyền thần, cũng như không được làm quan, không thể phát huy. Cho nên trải qua các thế hệ triều đại, mới có hưng có suy, có sinh có diệt.”

Hoành Văn nói: “Đạo lý thế gian vậy mà lại có nhiều điều như thế, người đây một phen nói ra cũng rất có tiên tính. Hiếm thấy hiếm thấy.” Ta nói: “Ta ở trên trời mấy ngàn năm nay, chẳng lẽ nói chuyện không có tiên tính sao.” Hoành Văn ‘sách’ một tiếng. Ngô tác kia rốt cuộc cũng khám nghiệm xong tử thi của Quảng Vân Tử, run rẩy nói: “Bẩm tướng quân, bẩm đại nhân, thi thể của đạo nhân này không thấy có gì dị thường..... Tiểu nhân không nhìn ra có dấu vết bị giết hại.”

Tri phủ nói: “Nhất định là hai tên hung đồ này dùng thủ đoạn gì đó không tầm thường. Người đâu, đem hình cụ lên!”

Ta dùng mật pháp âm nói với Hoành Văn: “Xem ra ngươi và ta nhất định phải thuận gió mà đi.” Hoành Văn nói: “Đợi mang hình cụ lên ta xem thử rồi lúc đó đi cũng không muộn.”

Bọn nha dịch mang lên một bộ kệp, một chậu than nóng, đặt vào trong chậu than một thanh sắt. Hoành Văn lắc lắc đầu. Tri phủ lại đập kinh đường mộc: “Gia hình!” Nha dịch giơ cái kệp sắt tiến lên, ta cùng với Hoành Văn đang muốn phiêu nhiên mà chuồn, ngoài công đường bỗng nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lùng: “Khoan đã.”

Một người rảo bước lên thềm cửa, một tay ngăn lại bọn nha dịch, chậm rãi bước lên công đường, che trước người Hoành Văn, lạnh lùng nói: “Ai dám đụng đến công tử nhà ta.”

Mao đoàn, nó chọn thời cơ thích hợp, xuất hiện ở trước mặt Hoành Văn.

46. Chương 46

Hồ ly tự cho là phong lưu mà khoác trường bào nhất kiện bạch sắc, thu hai cái lỗ tai hồ ly lại, mái tóc màu bạch kim biến thành màu đen, nhẹ nhàng che chắn ở trước người Hoành Văn.

Cũng không phải là bản tiên quân cố ý hà khắc với nó, không cần nói đến Hoành Văn, chính bản tiên quân đây đơn giản động tay một cái cũng có thể đem đạo hạnh ngàn năm của nó huỷ ngay trong chớp mắt, nó tới đây một chuyến, thật sự là không cần thiết.

Tri phủ giận dữ, công đường đại loạn, Đan Thành Lăng neho mắt lại nhìn hồ ly: “Các hạ tựa hồ là một vị cố nhân.” Hồ ly lạnh lùng đứng im, một lát lại nói: “Đan tướng quân lúc này nghiêm hình bức cung, vu oan công tử nhà ta giết người, hết sức buồn cười, Đan tướng quân trên người sát hại không biết bao nhiêu tính mạng, lại không thấy có người nào bắt hấn.”

Ánh mắt hồ ly u mịch, từ trên người nha dịch đến tri phủ xẹt qua từng người một, tiếp tục lãnh đạm nói: “Cái khác không nói, gần đây Đan tướng quân cùng vị Mộ công tử kia, ở Đông quận, lại lấy một mạng người. Các ngươi có biết hay không, hiện giờ Lô Dương thành của các ngươi bốn bề thọ địch, hai cổ đại quân tiếp cận, nguyên nhân là gì?”

Lại liếc nhìn bọn nha dịch cùng tri phủ, khoé mắt hơi hướng về phía Đan Thành Lăng.”Vị Đan tướng quân trên công đường đây, vì cứu vị Mộ công tử bị triều đình truy nã kia, ẩn thân vào Đông quận Vương phủ, giết Tam công tử Lý Tư Minh của Đông quận Vương, cho nên Đông quận mới liên hợp với triều đình, tụ hợp đại quân, thẳng bức Lô Dương. Đáng thương cho đám phàm phu ngu xuẩn các ngươi, lại phải vì ân oán tư đục giết người của Đan Thành lăng mà phải trả giá lại bằng vô số tính mạng.”

Bọn nha dịch sắc mặt lộ vẻ kinh hoàng, tri phủ run rẩy cầm kinh đường mộc trong tay đập xuống một cái: “Lớn~~ lớn mật! Lại, lại dám buôn lời bấn thỉu, nói xấu đại tướng quân ~~”

Hồ ly miệt nhiên (*khinh thường cho rằng mình đúng) nói: “Nói xấu? Vậy ngươi trực tiếp đi mà hỏi Đan Thành Lăng xem, hoặc đợi khi đại quân của Đông quận đến Lô Dương thành, rồi hỏi lại thử xem.”

Hồ ly vậy mà lại cơ trí, biết vén mở nội tình của Đan Thành Lăng, làm tán loạn dân tâm.

Đan Thành Lăng sắc mặt bất động, neho hai mắt lại nói: “Các hạ ngày ấy sau khi trở về, lớn nhỏ trong động, có nhặt lấy mảnh vụn xương cốt còn lại không?”

Hai mắt hồ ly thoáng chốc hằn đỏ.

Lửa hận hừng hực.

Âm phong mãnh liệt, quỷ vân (*mây mờ ảo u ám) bỗng nhiên nâng lên, mái tóc đen của hồ ly cứ bay lên, hiện ra nguyên sắc ngân bạch, một đôi tai hồ ly lập tức mọc ra.

Bọn nha dịch cùng tri phủ kêu to chạy đi, chụm lại thành một đồng. Hồ ly lạnh lùng nói: “Phàm phu, người sát thương tính mạng lớn nhỏ cả động của ta, ta hôm nay nhất định phải đòi lại nợ máu này!”

Đan Thành Lăng đứng dậy cười to, rút ra đao thép sáng như tuyết: “Con yêu nghiệt nhà người rất cuộc cũng hiện nguyên hình, ngày ấy sơ ý bị người nắm được sơ hở, xem ta hôm nay bằng bất cứ giá nào cũng quyết bắt nghiệt súc người!”

Ta kéo Hoàn Văn lui về phía sau hai bước, đứng ở ngoài nguồn gió, Đan Thành Lăng là một giới phàm phu, đánh với hồ ly không chiếm được lợi thế. Bản tiên quân ngồi trên núi xem cuộc chiến, Đan Thành Lăng ngay tại nơi này nếu bị hồ ly xé tan xác, đi đòi nhà ma, Ngọc Đế hẳn là sẽ không trách ta. Nhưng hồ ly giết Đan Thành Lăng, có thể hay không gánh lấy một cái tội danh giết thần tiên? Cho dù không phải là giết thần tiên, nhưng lại sát hại tính mạng phàm nhân, ngày khác muốn thành tiên, cũng là khó càng thêm khó. Bản tiên quân có cần đưa tay ra ngăn cuộc chiến này lại hay không?

Hoàn Văn cũng đã lo lắng thay hồ ly, trầm giọng nói: “Chi bằng cứ ngăn cuộc chiến này lại trước đi, nếu ngộ thương người vô tội có chút không tốt. Hơn nữa Tuyên Ly nếu làm Đan Thành Lăng bị thương, e rằng phải gánh tội danh gì thì sao.”

Ta nói: “Ta đây đi ngăn trận chiến này lại, người đứng đây, đừng có động thủ đó.”

Hoàn Văn khẽ mỉm cười, ta buông tay hẳn ra, đang muốn thi pháp, trên không mơ hồ truyền xuống một thanh âm: “Tổng Dao Nguyên Quân, Tổng Dao Nguyên Quân, Hoàn Văn Thanh Quân ——” (^0^)

Thanh âm này, không phải là của Mệnh Cách sao?!

Bản tiên quân giống như hạn hán lâu ngày gặp được một trận mưa vui sướng ngẩng đầu lên, Mệnh Cách Tinh Quân đang ẩn trong mây đạo kim quang thanh âm nhanh nhẹn nói: “Tổng Dao Nguyên Quân, mau mau tách Đan Thành Lăng và hồ tinh ra!! Không được để họ đánh nhau nữa!! Thiên mệnh đều có an bài!”

X~ (*hờ, lại là lời chửi bậy của ảnh), lúc này mới lộ thiên mệnh ra nói, mấy ngày này bản tiên quân ngày ngóng đêm mong, thiên mệnh ở chỗ nào hả!

Nhưng trên trời dưới đất, ý chỉ của Ngọc Đế là lớn nhất. Ta ngự quang nổi lên, ở giữa không trung vùng tay áo, tiên phong dữ dội, thổi tan yêu vân (*mây có yêu khí) của hồ ly, lại hạ xuống một đạo tiên thiểm tách hai người ra, bức hồ ly hiện ra nguyên hình, đưa tay túm lấy cổ nó, giấu đi.

Xa xa trên đỉnh núi ngoài thành Lô Dương, Hoàn Văn đã đợi ở sườn núi. Ta buông hồ ly ra, nó không cam tâm mà biến thành hình người, vẻ mặt bi phẫn, cúi đầu không nói.

Hoàn Văn nhẹ nhàng nói: “Ta biết Đan Thành Lăng sát thương một động lớn nhỏ của người, người rất muốn giết hẳn báo thù. Nhưng người nếu muốn tu tiên, thì không nên dẫm thương tính mạng con người. Kết quả của Đan Thành Lăng ngoài thiên mệnh an bài ra, người lúc này không thể dẫm thương hẳn, cho nên Tổng Dao Nguyên Quân mới đi ngăn người lại. Mong người có thể thông cảm, đừng trách chúng ta.”

Hồ ly vẫn đang cúi đầu, hai cái lỗ tai cũng bi phẫn mà cụp xuống.

Hoàn Văn lại nói: “Hôm nay ở trên công đường phải đa tạ người, thật ra ta và Tổng Dao Nguyên Quân có thể ứng phó việc này, người vốn không nên liều lĩnh nguy hiểm như vậy.”

Hồ ly ngẩng đầu hai mắt nhìn Hoàn Văn thấp giọng nói: “Ta biết Thanh Quân tiên thuật cao thâm, kỳ thật không cần ta cứu. Nhưng thỉnh Thanh Quân nhớ kỹ, cho dù đạo hạnh thấp kém của Tuyên Ly không đủ để chống đỡ được gì, nhưng một khi Thanh Quân gặp phiền toái, ta nhất định sẽ xuất hiện. Đây là tấm lòng mà ta dành cho Thanh Quân.”

Tình ý trong lời nói dày đặt khiến bản tiên quân hàm răng bản tiên quân tê lại.

Hồ ly tình cảm nồng nàn kèm theo xúc động tiếp tục nói: “Có thể ở trong mắt của các tiên quân, yêu tinh so với cái gì cũng không bằng, ngay cả phàm nhân giết chết yêu tinh cũng được cho là công đức, còn yêu tinh sát thương phàm nhân cũng là tội không thể tha thứ. Nhưng ta dù chỉ có một cái mạng nhỏ bé không đáng kể này cùng yêu pháp cùng nông cạn, ta vẫn muốn cả đời bảo hộ người, ta dù có bị tan thành tro bụi mây khói vẫn luôn muốn bảo hộ người.....”

Bản tiên quân hít một hơi khí lạnh chặn lại câu chuyện của hắn: “Tâm ý của ngươi, Thanh Quân nhất định hiểu được. Nhưng ngươi cũng phải biết, hai cái lỗ tai trên đầu dựng thẳng lên mà nghe cái vị ở trên trời kia là Mệnh Cách Tinh Quân. Ngươi nên đoạn tuyệt tình ý với Hoàn Văn Thanh Quân nếu không bị thiên đình biết được, cũng không phải một mình ngươi biến thành tro bụi thì xong xuôi mọi việc, không muốn liên lụy Thanh Quân thì tìm ngày khác nói sau.”

Hồ ly đôi tai run rẩy ngẩng đầu lên, lại cúi đầu nói: “VẬY ta đi trước, không chậm trễ các vị tiên quân.” Rồi nhìn Hoàn Văn thật lâu, khiến cho lông tơ trên người bản tiên quân dựng hết cả lên, mới hoá thành làn gió đi mất.

47. Chương 47

Mệnh Cách Tinh Quân đang cầm sổ thiên mệnh từ một sườn núi khác đi tới, nhìn nhìn về hướng mà hồ ly vừa hoá gió bay đi. “Tuyệt hồ này căn cơ thật tốt, không chừng sau năm trăm năm tu luyện ở thể gian, thì có thể gặp nó trên thiên đình.”

Ta nói: “Tinh Quân, việc này trên sổ thiên mệnh của người cũng quản sao?”

Mệnh Cách Tinh Quân vuốt râu cười cười, “Thông huyền (*đạo lý huyền diệu) người tu đạo, đã thoát ra ngoài luân hồi, theo lý mà nói không thuộc quản chế của thiên đình. Có điều ——” tay lại rờ rờ lên lớp bìa của sổ thiên mệnh, “có lẽ trên sổ thiên mệnh còn có một phần về nó, đây là thiên cơ, không thể nói.”

Ta nói: “Gần đây không thấy lão xuống đây, chẳng lẽ cũng bắt chước Bích Hoa Linh Quân, quẹo qua Tây Thiên dùng trà. Giọng điệu nói chuyện thiệt là giống hần.”

Mệnh cách cười gượng: “Tổng Dao Nguyên Quân, thật có lỗi thật có lỗi, thật sự xin lỗi, đúng lúc thiên đình có chút việc khó giải quyết phái bản quân đi làm, mấy ngày nay đến trễ. Ngọc Đế đối với chuyện hạ giới này của Nguyên Quân rất là nhớ mong, còn dùng quan trấn kính của lão nhân coi trộm một chút, đối với việc Nguyên Quân làm mấy ngày này thật sự vừa lòng.....”

Trong lòng ta lại chợt nhảy lên, cười nói: “Đâu có đâu có, đa phần là nhờ Tinh Quân phối hợp chặt chẽ.”

Mệnh cách lại nói với Hoàn Văn: “Thanh Quân mấy ngày qua vẫn khoẻ chứ? Ngọc Đế truyền hỏi, nhờ ta chuyển lời, luận pháp hội gần đến, hỏi Thanh Quân khi nào quay trở về thiên đình.”

Hoàn Văn nói: “Bị Ngọc Đế truyền hỏi nhờ Tinh Quân ngài chuyển lời thiệt là kinh hoàng. Chuyện ở đây nếu có thể sớm giải quyết nhanh một chút, đến khi xong việc ắt sẽ quay về thiên đình phục mệnh, nếu không xong kịp, gần đến ngày, ta liền quay về thiên đình, thỉnh Ngọc Đế phái người khác hạ giới trợ giúp Tổng Nguyên Quân. Làm phiền Tinh Quân chuyển lời trình lên giúp.”

Mệnh cách chấp tay nói: “Nhất định đem lời ấy chuyển trình đến Ngọc Đế, Thanh Quân yên tâm.”

Lải nhải dong dài một hồi xong, Mệnh Cách Tinh Quân bắt đầu mở sổ thiên mệnh đang cầm trên tay ra, bản tiên quân nhìn quyển sổ đó dù sao cũng thấy lo lắng, “Tinh Quân, lão có thể đem mấy chữ viết trên sổ thiên mệnh đưa ta xem trước một lát được không, nói không dù sao cũng không bằng xem trên đó viết gì cho rõ ràng, đợi ta nghiên cứu tường tận tỉ mỉ, mấy ngày này mới có thể làm cho Ngọc Đế và lão yên tâm.” Thi thể của Quảng vân đạo nhân đang ở trong nha môn, bản tiên quân ở huyện nha bại lộ tiên tích, không biết lại để ta biến thành cái gì đi tiếp cận Thiên Xu đây.

Mệnh Cách Tinh Quân biết bản tiên quân nhớ kỹ chuyện mấy lần trước, ôm quyển sổ trong lòng không muốn đưa lại có chút khó nói, sau khi do dự một lát lại vuốt sợi râu: “Kỳ thật Nguyên Quân lần này hạ giới, lập tức phải làm tới cùng.”

Làm đến cùng? Chuyện đánh uyên ương ta còn chưa có làm được bao nhiêu, vậy mà còn muốn ta làm đến cùng sao?

Mệnh cách nói: “Nguyên Quân có thể bí mật ẩn náu trong thành, không lộ diện hai ngày, việc này ắt có kết quả.” Chỉ vào mấy chữ trên sổ thiên mệnh cho ta xem.

Đan Thành Lăng Mộ Nhược Ngôn kiếp này đã tận, Thiên Xu Tinh cùng Nam Minh Tiên lại tiếp tục luân hồi.

Ta xem rất cẩn thận lá gan chột run lên, sinh ra một kiếp, liền thành một cái mệnh, Ngọc Đế lại còn bảo chết thì phải chết, nhưng lại không cho biết Mộ Nhược Ngôn cùng Đan Thành Lăng chết theo kiểu nào.

Mệnh Cách lão nhân cũng không chịu nói, thở dài nói: “Không phải ta qua loa tắc trách, dù sao mọi người đều là tiên hữu mấy ngàn năm, ai biết được kết quả này cũng không dễ chịu. Nếu không phải là ta viết thiên mệnh, ta cũng không muốn biết. Đã biết, lại trở mặt nhìn nhị vị đó như vậy chỉ sợ làm không được. Bất quá mấy ngày này, cứ đợi đến lúc ấy ắt sẽ sáng tỏ mọi việc.” Mệnh cách thần sắc xúc động nhìn về phía xa xăm, mây cao sương mỏng.

Hoành Văn thần nhiên nói: “Ta vừa nãy thấy trên sổ thiên mệnh, ba chữ ‘Thiên Xu Tinh’ tựa hồ bị một cái vòng kim sắc bao quanh, là chuyện gì xảy ra vậy.”

Nói ra làm ta ngẩn người, vòng kim sắc bao quanh? Vì cái gì bản tiên quân không nhìn ra?

Mệnh Cách Tinh Quân khép sổ thiên mệnh lại nhăn nét mặt già nua cười nói: “Có thể là ta nhất thời sợ viết lầm, nên làm dấu hiệu.”

Hoành Văn nói: “Khi ta cùng Thiên Xu ở trên thuyền, ta thấy trên ngón út tay trái của hắn tựa hồ cũng có một vòng kim sắc rất mảnh. Giống như bị một sợi kim tuyến cột lấy, Thiên Xu và Nam Minh đời này bị nguyệt lão trói lại điều bằng dây tơ hồng ta đã biết, nhưng từ khi nào lại thành dây kim tuyến vậy?”

Mệnh Cách Tinh Quân kéo tay áo lau lau cái trán nói: “Thanh Quân, ngài ắt hẳn đã biết, hà cớ gì lại ép ta như vậy, có một số việc là do sinh quả, thật sự là liên quan dây dưa đến nhau, khó mà làm sáng tỏ được.”

Hoành Văn nói: “Tinh Quân yên tâm, Ngọc Đế tạm thời áp chế che giấu chuyện này, bản quân sẽ không nói thêm, nhưng ——” khóe mắt khẽ liếc bản tiên quân, cười một cái, “Đầu đuôi ngọn nguồn liên quan đến dây kim tuyến trên tay Thiên Xu, chẳng lẽ lại chính là lời đồn trên thiên đình sao?”

Bản tiên quân không thức thời liền hỏi: “Lời đồn gì.”

Mệnh cách lặng lẽ không nói, Hoành Văn nói: “Tiên khế chi tuyến. Người lại chưa nghe nói qua sao.”

Ta quả thật chưa từng nghe qua, Mệnh Cách vẻ mặt thở dài nói: “..... Thật ra, cứ xem như Thiên Xu Tinh Quân cùng Nam Minh Đế Quân là nghiệt duyên đi.....”

Ta nói: “Có thể kể lại một chút không?” Lén nhìn sắc mặt khó lường của Mệnh Cách và Hoành Văn, liền thức thời nói, “Nếu là thiên cơ, vậy ta không hỏi nữa.”

Mệnh Cách lại thở dài. Hoành Văn nói: “Nguyên do này chẳng có gì cho là cơ mật cả. Nghe nói Thiên Xu Tinh và Nam Minh Đế Quân khi mới sinh ra, ánh sáng chói lóa liền chiếu vào tương hồ nhau, dây dưa chặt chẽ. Thiên Xu Tinh vốn là Đế Tinh, che chở cho hoàng khí (*khí hoàng tộc) ở nhân gian, còn Nam Minh Đế Quân điều khiển vận mệnh quốc gia ở nhân gian. Hai tiên cùng tương trợ nhau, nghiêm nhiên hoà thành một thể. Cho nên, theo truyền thuyết, sau khi Nam Minh Đế Quân cùng Thiên Xu Tinh Quân sinh ra trong lúc đó liền xuất hiện tiên khế chi tuyến, sợi tuyến này kỳ thực cùng sợi tơ hồng của Nguyệt Lão cũng giống nhau, dây dưa lẫn nhau, kéo theo ái mộ tình ý vô hạn.”

Hoá ra chuyện cũ của Thiên Xu và Nam Minh lại như vậy, ta nói: “Chẳng lẽ Ngọc Đế lần này đem Thiên Xu và Nam Minh đánh xuống phạm giới, thật ra là muốn cắt đứt cái tình tuyến kia?” Thiết tình kiếp, tơ hồng của Nguyệt Lão, thậm chí cả bản tiên quân, đều là vì muốn cắt đứt cái tình này?

Mệnh cách lén nhìn bản tiên quân, vẫn im lặng như cũ không lên tiếng. Hoành Văn lắc đầu trầm giọng nói: “Trê rồi, tiên khế chi tuyến có tử kết, tử kết có thể tháo ra, hiện giờ trên tay Thiên Xu, cũng có tử kết, nghe nói trừ phi tan thành tro bụi, mới có thể giải khai.”

Ta ngạc nhiên. Mệnh cách nói: “..... Thật ra Ngọc Đế an bài như thế..... Cũng là muốn tìm xem có cách nào có thể giải khai hay không..... Dù sao..... Ai!!.....” Lại thổn thức mà lắc lắc đầu, thuận tay vỗ vỗ lên vai

bản tiên quân, lại chấp tay nói với Hoành Văn: “Trên thiên đình còn có chút việc vặt phải làm, xin cáo từ trước.”

Thuận gió ngược vân, quay về thiên đình.

48. Chương 48

Chân trời ráng chiều rực rỡ, đã gần đến hoàng hôn.

Trên sườn núi có một phiến rừng, ngoài rừng là vùng đất phủ đầy cỏ vàng, rải rác chút lá vàng khô, lúc này mà nhìn từ xa xa, chân trời càng lúc càng xa xăm.

Ta và Hoành Văn tìm một chỗ ngồi xuống, khi đang thưởng thức phong cảnh, Hoành Văn ngáp một cái nói: “Thật là có chút mệt nhọc.” Khép mắt lại nằm xuống bãi cỏ. Ta ngồi nhìn bầu trời phía xa xa, không có lý do càng dễ sinh ra ý cảnh, một nơi vừa cao vừa xa xôi như vậy, ta thể mà lại ở trên đó vô số năm. Thật sự là lời rồi.

Khi trời tối Hoành Văn hỏi ta lúc này dự định đi đâu, ta nói: “Ta muốn đến chỗ Mộ Nhược Ngôn nhìn một cái.”

Hoành Văn chậm rãi nói: “A—— người muốn đến chỗ Mộ Nhược Ngôn xem sơn miếu thế nào sao?”

Ta nói: “Không phải, ta muốn đến đó nhìn Mộ Nhược Ngôn một cái. Chiều nay nghe Mệnh Cách nói xong trong lòng có chút không thoải mái, may là Mệnh Cách không nói cho ta biết gì, bằng không ta thật muốn đi nói hết với hắn. Bây giờ..... Không có gì có thể nói..... Nhưng rất muốn đi nhìn một cái.”

Hoành Văn thở dài: “Phải rồi, vậy người phải đi nhìn đi. Ta muốn thay đổi bộ dáng vào trong thành Lô Dương dạo chơi, sẽ không đi cùng người. Chúng ta gặp nhau ở khách *** trên đỉnh kia.”

Khi đứng trên đám mây đến thành Lô Dương rồi, Hoành Văn hạ đám mây xuống, ta nhin không được nói: “Hoành Văn.” Hoành Văn ở dưới ánh tinh quang xoay người lại nói: “Sao?” Ta lại không biết nói gì cho phải, lắp bắp nói: “Người cứ việc dạo chơi đi, ta ở khách *** trên đỉnh chờ người.” Hoành Văn cười nói: “Biết rồi.”

Bản tiên quân thay đổi thành bộ dáng thư sinh, ở trên đường lớn Lô Dương hỏi hai ba người qua đường. Một khắc sau rốt cuộc cũng đứng trên nóc nhà ở trạch viện (*nhà có sân) của Mộ Nhược Ngôn.

Đan Thành Lăng dù sao cũng có phần kiên cố, nơi ở của hắn ở thành bắc, đem Mộ Nhược Ngôn an trí ở thành đông. Nơi ở không được xem là lớn, khắp nơi đều trồng đầy hoa và cây cỏ, hết sức tinh xảo. Ta ở trên nóc nhà nhìn thấy mấy gian sương phòng sáng đèn ở hậu viện. Liền ẩn thân dừng lại ở trong viện, bỗng nhiên thấy trên hành lang gấp khúc có một nha hoàn đang cầm cái khay nhỏ thướt tha đi tới, vào trong một gian sương phòng, ta nhin không được liền đi theo vào thì thấy, trong sương phòng bày biện lịch sự tao nhã, ánh đèn sáng rực, trên giường đệm gấm chăn thêu được trải ngay ngắn. Sơn miếu vô cùng thoải mái mà ngủ ở trên chần, cái chân nhỏ nhắn khêu khêu cái ống trúc của bản tiên quân mà chơi đùa.

Nó quá thoải mái. Xem ra gian phòng này tám chín phần là phòng ngủ của Mộ Nhược Ngôn.

Nha hoàn đem cái khay nhỏ đặt lên bàn, thu người lui ra ngoài, khép cửa phòng lại.

Ta bước thong thả đến trước bàn nhìn nhìn, thứ bày ra ở trong khay tựa hồ là mấy khối điểm tâm nhỏ, đều dùng giấy màu bọc lại ngay ngắn, trên giấy thấm ra vết dầu mỡ loang lổ, toả ra từng đợt ngọt ngào thơm mát.

Hoành Văn không ăn nhiều đồ ngọt, thì ra Thiên Xu lại thích ăn như vậy.

Ta nghĩ không thể biết được kết quả thế lương một hai ngày sau của Mộ Nhược Ngôn, trong lòng có chút tư vị không phải.

Sơn miêu ở trên giường ngồi dậy, cái mũi khê động dậy, ló đầu ra nhìn cái khay nhỏ trên bàn, nhảy xuống đất, nhảy lên trên bàn, cúi đầu nhìn điểm tâm trong khay, ngậm một khối ra đặt ở trước người, dùng móng vuốt khều khều. Giấy trên khối điểm tâm được gói rất kín, nó mở không ra. Sơn miêu nghiêng đầu nhìn nhìn điểm tâm, liếm liếm chòm râu, nhìn khắp nơi xung quanh hai lần, cuối cùng nhảy lại xuống mặt đất, nháy mắt biến thành hình dáng nam đồng tám chín tuổi của nó, rón ra rón rén đi đến trước cửa cài chốt lại, lại rón ra rón rén đi đến bên cạnh bàn, từ trong khay cầm lấy một khối điểm tâm lột giấy ra, nhét vào trong miệng.

Sau bình phong trong phòng một người bước đến, lại là Mộ Nhược Ngôn.

Sơn miêu dường như có sở giác (*cảnh giác phòng bị), nhìn lại, quá sợ hãi, xoay người muốn trốn, bị Mộ Nhược Ngôn chế trụ cả vai chặn lại. Sơn miêu nhất thời kêu đau một tiếng giãy giụa đứng lên, liền đưa tay hung hăng chộp đến trên cánh tay Mộ Nhược Ngôn, bản tiên quân nhanh vươn tay ra, rất bình tĩnh mà nhắc chân trước của nó lên, tay sơn miêu liền dừng lại một chút, lực đạo yếu đi, mặc dù vậy, nó vẫn tiếp tục xuy một tiếng, Tay áo trên trường sam nhạt bằng vải bố của Mộ Nhược Ngôn bị sơn miêu cào mấy đường.

Ta niệm phục quyết (*thần chú trối lại), âm thầm trối hai tay sơn miêu lại, sơn miêu không sử dụng được lực, đành liều mạng xoay người giãy giụa, lại cúi đầu muốn cắn cổ tay Mộ Nhược Ngôn, lại cách nửa phân nữa mới tới, Mộ Nhược Ngôn nhẹ nhàng nói với sơn miêu: “Đừng sợ, ta sẽ không làm ngươi bị thương đâu. Ta chỉ là có hai câu muốn hỏi ngươi một chút, ngươi nếu không muốn nói ta cũng không miễn cưỡng, sau đó thì thả ngươi đi, thế nào?”

Sơn miêu thấy mình không chiếm được thế, chớp chớp ánh mắt màu lục ngấn lệ lưng tròn, do dự mà khê gật đầu, ngoan ngoãn đứng im lại. Mộ Nhược Ngôn chậm rãi buông cả vai nó ra, kéo nó ngồi xuống cạnh bàn, từ trong khay cầm lấy một khối điểm tâm, đưa đến trước mặt sơn miêu. Sơn miêu co rúm lại mà nhìn hẩn, khụt khịt hít mũi, bỗng nhiên oa một tiếng mà khóc rống lên: “Ngươi đừng đem ta giao cho cái người xấu họ Đan gì đó ——”

Mộ Nhược Ngôn kéo tay áo lau mặt cho nó, chậm rãi nói: “Yên tâm, ta hỏi xong liền cho ngươi đi, không nói với bất kỳ ai, ta nếu muốn giao ngươi cho người nào, chẳng phải là từ sớm đã có thể giao rồi sao, cần gì phải đợi đến bây giờ.”

Sơn miêu khóc thút thút nói: “Ngươi, ngươi cam đoan ——”

Mộ Nhược Ngôn gật đầu: “Cam đoan.”

Sơn miêu lúc này mới lau hai hàng nước mũi, thút tha thút thút mà ngừng khóc.

Bản tiên quân ở cạnh bàn nhìn thấy có chút bất đắc dĩ, hồ ly xem như là một hán tử lạnh lợi, như thế nào lại dạy dỗ ra một tiểu yêu quái ngốc nghếch như vậy chứ.

Mộ Nhược Ngôn sờ sờ đỉnh đầu nó, cầm lấy một khối điểm tâm mở giấy gói ra, nhét vào trong tay nó, chậm rãi nói: “Ngươi —— gọi là A Minh?”

Hai cái lỗ tai trên đỉnh đầu sơn miêu giật giật, gật gật đầu.

Mộ Nhược Ngôn nói: “Tên này rất êm tai, là ai đặt cho ngươi?”

Sơn miêu nhỏ giọng nói: “Đại vương đặt cho ta.”

Mộ Nhược Ngôn khê mỉm cười nói: “Thật ra ta chỉ muốn hỏi ngươi một chút, cái ông trúc kia..... Ngươi từ chỗ nào mà có được?”

Sơn miêu nhỏ giọng chậm rãi nói: “Là cái vị thần tiên họ Tống biến thành lão đạo sĩ gì đó mang theo bên người, ta lấy ra chơi.”

Bản tiên quân ẩn thân ở một bên, bị nó đem mấy lời này nói ra thì sao vàng liền bay loạn xạ, mấy lần muốn đâm ngực dậm chân. Mấy ngày khổ tâm làm việc, đều bị thằng nhãi con này một câu khuyhnh toẹt ra!

Mộ Nhược Ngôn sắc mặt hơi thay đổi, chân mày chau lại, ngữ khí lại không có gì biến đổi: “Là vị công tử trẻ tuổi ở cùng với lão đạo nhân sao?”

Sơn miêu ăn khối điểm tâm của Mộ Nhược Ngôn, sự can đảm lại lớn thêm một chút, nói: “Phải, là vị thần tiên trên trời cùng với thần tiên Thanh Quân biến thành công tử ở cùng một chỗ, Đại Vương thích vị Thanh Quân xinh đẹp kia, cho nên không cho ta đi tìm Thanh Quân ôm một cái. Cái vị thần tiên họ Tống kia biến thành lão đạo sĩ thích dọa người, hẳn không thích Đại Vương để cho Thanh Quân ôm, hung dữ với Đại Vương, cho nên khi không biến thành lão đạo sĩ cũng không chơi với ta, ta mượn ống trúc của hắn chơi.”

49. Chương 49

Bản tiên quân lúc này trong lòng đều gặp phải trở ngại.

Mộ Nhược Ngôn ngập ngừng nói: “Chẳng lẽ ~~ con tuyết hồ kia chính là Đại Vương của người sao?”

Sơn miêu gật gật đầu.

Mộ Nhược Ngôn khép mắt lại, chậm rãi nói với sơn miêu: “Được rồi, không có việc gì nữa, đa tạ người, người còn muốn chạy thì nhanh đi đi.” Lấy ra một cái khăn gói điểm tâm lại, đặt lên trên đùi sơn miêu, lại sờ sờ đầu của nó, “Yên tâm, bây giờ trong viện này không có người lợi hại, vị kia..... người họ Đan kia cũng sẽ không đến đây, người cứ lặng lẽ đi ra ngoài người khác không biết đâu. Người còn thích điểm tâm gì, ta lại gọi người mang đến cho người một chút.”

Sơn miêu đưa hai tay ra cầm điểm tâm, đôi mắt màu lục long lanh nhìn Mộ Nhược Ngôn, bỗng nhiên nói: “Người, người là người tốt. Ta không cần điểm tâm của người, cái người xấu họ Đan kia cùng một đạo sĩ vận y phục màu lam đem các ca ca, tỷ tỷ của ta bắt đi hết, người có biết bọn họ giờ ở nơi nào hay không?”

Mộ Nhược Ngôn giật mình, nói: “Ta —— không biết.”

Hai hàng lệ ngưng tròng của sơn miêu lại nhỏ giọt xuống. Mộ Nhược Ngôn lại kéo tay áo lên giúp nó lau mặt, ôn nhu nói: “Như vậy đi, nếu ta biết, nhất định sẽ nghĩ cách thả chúng ra.”

Sơn miêu cọ cọ nước mũi ở trong tay áo Mộ Nhược Ngôn, nức nở nói: “Người là một thần tiên tốt biến thành người, không giống cái người họ Đan kia, là thần tiên xấu trá hình người.”

Bản tiên quân nghe được đầu óc ong ong lên, mắt thấy Mộ Nhược Ngôn ngăn người ra. Hắn nháy mắt lại cười nói: “Đứa nhỏ này, như thế nào thấy ai cũng bảo là thần tiên thế.”

Sơn miêu thật vất vả mới khóc xong, Mộ Nhược Ngôn vươn tay giúp nó mở cửa, nó ngập ngừng nói: “Người có biết, Đại Vương của ta cùng hai vị tiên quân kia từ khách *** đều đã đi đâu rồi không?”

Mộ Nhược Ngôn nói: “Bọn họ đi khỏi nha môn, thì không biết đã chạy đi đâu nữa.”

Sơn miêu đang cầm bao điểm tâm kia, nhìn ra phía ngoài cửa, thần sắc có chút mơ hồ. Mộ Nhược Ngôn nhân tiện nói: “Người nếu không biết đi đâu tìm Đại Vương nhà người, chỉ bằng ở lại nơi này trú tạm hai ngày, Đại Vương nhà người biết ta mang người đi, nhất định sẽ đến tìm đến người.”

Sơn miêu suy nghĩ một lát, có chút do dự, ôm điểm tâm nhìn sắc mặt Mộ Nhược Ngôn, sau một lúc lâu sợ hãi mà gật nhẹ đầu.

Vì thế nó lại quay trở vào trong phòng, ăn hai khối điểm tâm, lại biến về nguyên hình, cứ nhiên cọ cọ ở trên đùi Mộ Nhược Ngôn mà ngủ.

Bản tiên quân nhìn không được lau lau cái trán. Mộ Nhược Ngôn đem sơn miêu nhẹ nhàng đặt lên giường, đẩy cửa ra khỏi sương phòng. Có lẽ buổi tối hắn thích đứng một mình ở trong viện, không có nha hoàn hay tiểu tư đến đây hầu hạ. Ta theo hắn đi đến trong đình, dừng lại ở bên bóng cây thưa thớt, nhìn hắn đứng yên ở bên cây chuối.

Bản tiên quân suy nghĩ một lát, vòng qua gốc cây đứng trong bóng cây đối diện hắn, hiện thân, từ trong bóng cây đi ra chấp tay nói: “Mộ công tử.”

Trong thần quái chí dị, cô hồn dã quỷ thường thường là xuất hiện như thế này. Hơn nữa đêm nay gió nhẹ hiu hiu, ánh trăng ảm đạm, bản tiên quân vừa đi ra, nhất thời khiến Mộ Nhược Ngôn kinh sợ thối lui từng bước. Nhưng thoáng nhìn lại, có lẽ đã biết là cổ nhân.

Ta lại chấp tay: “Mộ công tử, tại hạ là Tống Dao.”

Mộ Nhược Ngôn đứng ở trong đình đôi mắt cứng lại nhìn ta: “Tống Dao..... Quảng Vân đạo nhân..... Thánh giáo các hạ đến tột cùng là ai.”

Ta nói: “Thật ra cứ xem ta là một người hữu duyên với Mộ công tử. Mộ công tử trước đây, đã từng làm sai một việc lớn, cho nên mới phải chịu nhiều đau khổ chất chứa như vậy, nhìn thấy quả báo sắp đến trước mặt, thỉnh Mộ công tử dừng cương trước bờ vực, lúc này thành tâm ăn năn, có thể còn có đường sống.”

Ngọc Đế à, ngài cho dù lúc này ở trên thiên đình nhìn thấy ta mặt báo, bản tiên quân ân cần khuyên giải như vậy, coi như là theo ý tứ của ông lão ngài đi.

Mộ Nhược Ngôn không nói được một lời, một lát sau, chậm rãi nói: “Nhân quả, là nhân quả gì nhất định không thể nói. Nhưng các hạ nói đến việc sai trái ta ước chừng cũng biết là gì. Con người tính tình vốn không thể ràng buộc gò bó, duy nhất một khuyết điểm, e rằng chính là làm trái lại cái gọi là đạo lý. Đa tạ các hạ có lòng tốt nhắc nhở, chẳng qua ——”

Mộ Nhược Ngôn nhìn ta, cười cười: “Ta rơi vào tình cảnh như hôm nay, nhất định là do lúc trước không muốn quay đầu lại. Nếu đều đã rơi vào tình cảnh như vậy, cần gì phải quay đầu lại nữa?”

Ta nhất thời á khẩu không trả lời được.

Mộ Nhược Ngôn xoay người sang chỗ khác, chậm rãi đi về phía sương phòng. Ta đuổi theo từng bước nói: “Cho dù người một hai ngày nữa chết không được yên, cho dù người chịu mấy kiếp luân hồi đau khổ, mỗi kiếp đều không có kết quả tốt? Bất quá chỉ là nhận sai mà thôi, người..... có thể suy nghĩ cho mình mãi.”

Mộ Nhược Ngôn dừng bước, xoay người lại nói: “Thật không, hoá ra ta vậy mà vẫn có một kết cục.”

Lại quay người lại, đi thẳng vào trong phòng. Ta ở đứng tại chỗ ngơ ngác một lúc lâu, ngự vân mà đi.

Gió ở khách *** trên đỉnh thật lạnh, trên trời sao rất sáng. Bắc đẩu thất tinh treo ở không trung hào quang rạng rỡ, từ phía sau ta chợt vang lên thanh âm xen lẫn tiếng cười uể oải: “Nhìn Thiên Xu xong rồi, bây giờ ngồi ở đây nhìn sao Bắc đẩu khó chịu sao?”

Ta liền quay đầu lại đứng dậy nói: “Hoành Văn.”

50. Chương 50

Hoành Văn và ta ở trên phòng sống vai ngồi xuống, ta nói: “Ta đi mật báo với Thiên Xu, mang kết quả lấp liếm của mấy ngày sau nói cho hắn nghe, để hắn biết được cái sai, dừng cương trước bờ vực, hắn lại không nguyên ý.”

Hoành Văn nói: “Ta sớm đoán được nếu người mật báo nhất định sẽ có kết quả này. Tính cách Thiên Xu là thà bị thương tổn chứ không chịu khuất phục, lúc trước ở trước tru tiên đài trên thiên đình cũng không có nhận sai, huống chi là hôm nay.”

Ta chỉ thở dài. Quay sang hỏi Hoành Văn ở trong thành dạo chơi thế nào.

Hoành Văn nói: “Không được tốt lắm, Đan Thành Lăng khiến cho lòng người trong thành hoang mang. Ta ở trên phố đi một hồi, chỉ nghe thấy tiếng khóc tang thương. Người biết không, Tuyên Ly ở nha môn nói ra ẩn tình, Đan Thành Lăng vì phòng ngừa việc này bị tiết lộ, khi ta và người đi rồi, hắn đem người ở công đường toàn bộ giết sạch.”

Ta kinh hãi, “Thật tàn nhẫn.”

Hoành Văn thở dài: “Quả thật tàn nhẫn, Nam Minh Đế Quân hạ giới một chuyến, tính khí thô bạo chỉ tăng không giảm, liên lụy Thiên Xu phải cùng hấn chịu báo ứng.” Sau lại nằm thẳng xuống mái ngói, từ từ nói: “Không biết ngày mai sẽ như thế nào.”

Mái ngói trên phòng nhiều chỗ nhấp nhô cồng kềnh, rất không bằng phẳng, ta nói: “Hoành Văn, người nằm như vậy e rằng có chút bị cản rất không thoải mái đó. Chi bằng chúng ta đi nơi khác, hoặc là người dựa vào ta mà ngủ. Người, người hai ngày nay cũng chưa được nghỉ ngơi.....”

Hoành Văn lập tức ngồi dậy, đôi mắt sâu đen lách nhìn vào mắt ta, thấp giọng cười nói: “Người hai ngày nay, như thế nào lại đều mệt mỏi như vậy.”

Ta thiếu chút nữa không chế không được mà nói thật ra, may mà đủ định lực (*năng lực bình tĩnh), đành phải giấu diếm nói: “Người..... Pháp thuật và thể lực cũng tiêu hao rất nhiều, huống chi..... Ta.....”

Đôi mắt Hoành Văn lại càng lúc càng gần, thanh âm trầm thấp nói: “Người cái gì?”

Ta nuốt nước miếng, dùng quan trần kính để làm trí óc tỉnh táo lại, nói: “Hoành Văn, ta luôn luôn cảm thấy được, ta có thể lên thiên đình làm thần tiên, thật sự một món hời lớn từ trên trời rơi xuống.” Hoành Văn nhướn mày thu người ngồi thẳng lại, “Có tốt như vậy sao?”

Ta nói: “Phải”

Gió lạnh thấu xương, trăng thanh rọi xuống tường thành đang chìm trong giấc ngủ. Bản tiên quân ở trên nóc nhà hít sâu hai đợt khí.

Hoành Văn người chưa từng tới nhân gian, cho nên không hiểu được, nhân gian khó cầu trăm năm, nhưng ở thiên đình, lại có thể lâu dài vĩnh viễn vô tận.

Hoành Văn nằm xuống mái ngói trên phòng đã ngủ rồi, bản tiên quân nằm xuống bên cạnh hấn, không biết từ lúc nào cũng ngủ mất.

Khi ta tỉnh lại trời đã sáng, ta lại ngủ ở trên một đám mây, Hoành Văn đứng ở bên đám mây nhìn xuống phía dưới, nói: “Người cuối cùng cũng tỉnh, nhìn xuống phía dưới đi, Lô Dương thành phỏng chừng muốn đại loạn.”

Ta liền vội đứng dậy nhìn xuống mặt đất, Hoành Văn hạ đám mây thấp xuống một chút, nhìn thấy trên phố Lô Dương thành binh lính di chuyển từng tốp, lần lượt kiểm tra từng người đi đường, ai không phải người trong thành cùng toàn bộ khát cái trên đường đều bị trói lại bằng dây thừng, tạo thành một chuỗi, bị đánh đá liên tục mà áp đến đại lao nha môn.

Ngày đó, Đông quận Vương cùng đại quân của triều đình đến Trường Giang, ở trên mặt sông Trường Giang cùng thủy quân của Nam quận đại chiến. trên sông bao nhiêu là xác chết trôi nổi, chiến đấu hết sức oanh liệt.

Đan Thành Lăng ở Nam quận xưa nay kể công (*tự cho mình có công) kiêu ngạo, cho nên có người rắp tâm muốn nhân chiến tranh này làm giảm đi chút tài năng của hấn, Đan Thành Lăng trong tay chỉ có chín ngàn tinh binh, Nam quận Vương lệnh cho hấn dù chết cũng phải trấn thủ thành Lô Dương.

Thủy quân Nam quận không địch lại hai lộ đại quân, hầu như toàn quân bị diệt, triều đình cùng đại quân Đông quận ở trên bờ bên kia, hoàng hôn ngày thứ hai tiến đánh Lô Dương thành, toàn bộ binh lính lập thành một hàng rào bảo vệ.

Lại vào sáng sớm một ngày, đại quân ở ngoài Lô Dương thành phô trương thể trận, chủ soái Đan Thành Lăng đưa năm ngàn binh lính ra khỏi thành nghênh chiến, Lý Tư Hiền từ trong đại quân của Đông quận thúc ngựa ra, la lớn: “Binh lính Nam quận và tất cả dân chúng đều nghe cho rõ, Đông quận chúng ta lần này phát binh Nam quận, chính là trả thù Đan Thành Lăng, cũng không có ý muốn quấy rầy dân chúng. Đan Thành Lăng từ trong Đông quận Vương phủ bắt cóc khâm phạm triều đình Mộ Nhược Ngôn, giết Tam đệ của ta, con trai thứ ba của Đông quận Vương Lý Tư Minh. Thù này không báo, Đông quận Lý gia ta thế không làm người! Các người nếu có thể giao Đan Thành Lăng và Mộ Nhược Ngôn ra, Đông quận lập tức lui quân, quyết không tái phạm Nam quận!”

Một gã đại tướng trong quân đội triều đình cũng thúc ngựa xuất trận, hét lên: “Đan Thành Lãng thân là khâm phạm của triều đình, Nam quận chứa chấp mấy năm, nay lại che giấu trọng phạm triều đình Mộ Nhược Ngôn. Ta phụng ý chỉ Thánh Thượng, tiến đến Nam quận tróc nã hai người này, mong các người nhanh giao hai người này ra, triều đình ắt có phong thưởng!”

Đan Thành Lãng ở trên ngựa cười to nói: “Bọn chuột nhắt các người, muốn dùng kế ly gián này để làm loạn quân tâm của ta sao!” Trường đao vung lên, binh sĩ ủa lên, cùng đại quân của triều đình và Đông quận sát lại thành một đoàn.

Nam Minh Đế Quân đương nhiên dừng mãnh vô cùng, một ngựa một đao tiến sát vào giữa lòng quân địch, chém người như chém cỏ. Nhưng năm ngàn binh lính của hắn chung quy vẫn khó địch lại mấy vạn đại quân, cuối cùng chỉ còn ba nghìn binh sĩ cùng Đan Thành Lãng lui về trong thành.

Triều đình và Đông quận cũng không truy kích, vẫn như cũ hạ trại ngay tại chỗ, phái người ở dưới thành Lô Dương cao giọng gọi to buộc phải giao Đan Thành Lãng cùng Mộ Nhược Ngôn ra.

Vào lúc ban đêm, bên đường trong thành Lô Dương xuất hiện vô số ánh đuốc, bao vây quanh Tướng quân phủ và nơi ở của Mộ Nhược Ngôn. Ta đứng trên đám mây, xem đám đông người cất cao tiếng nghiêm mặt mãnh liệt, hô to rằng phải giết hai tên cầu tặc.

51. Chương 51

Mệnh cách an bài, hay nói đúng hơn là Ngọc Đế an bài, Đan Thành Lãng ngày đó giết hết nha dịch và tri phủ để diệt khẩu, lại để một sư gia chạy thoát ra ngoài. Đông quận và triều đình ở dưới thành kêu gọi đầu hàng cùng lời minh chứng xác thực của sư gia, dân chúng bạo loạn, trong quân đội nhất thời cũng thành một mảng hỗn loạn. Biết được binh lực mỏng manh trong thành vốn không ngăn cản được đại quân ngoài thành, khi mọi người hoang mang không biết xoay sở thế nào, biết được việc này, liền tập hợp lại muốn giết chết hai kẻ cầm đầu là Đan Thành Lãng và Mộ Nhược Ngôn. Mọi người trước tiên châm lửa thẳng tiến vào Tướng quân phủ, Đan Thành Lãng được mấy tử sĩ che chở đã đi ra khoảng trống trong phủ, đám người ở trong phủ Tướng quân đi tới đi lui tìm kiếm, đập vỡ ném vứt đồ đạc lung tung.

Một lát sau, có người hô to một câu: “Đan Thành Lãng hẳn đã chạy thoát, nhanh vào trong nhà bắt lấy họ Mộ kia!”

Bó đuốc chụm lại thành một đồng, cầm ra khỏi Tướng quân phủ, có mấy bó đuốc bị ném vào bên trong sương phòng, trong phòng nhất thời lửa rực cháy hừng hực.

Trễ rồi, lúc này, Đan Thành Lãng hẳn là đã đưa Mộ Nhược Ngôn ra khỏi nơi ở.

Nhưng bên trong thành mỗi người đều muốn giết hai người họ, đại quân của Đông quận và triều đình vây quanh ngoài thành, hai người họ làm sao mà trốn được?

Ta ngự phong chạy đến trên khoảng không của Mộ phủ, bó đuốc trên đường giống như con rồng lửa uốn lượn lợi đến.

Cửa chính của Mộ trạch (*nơi ở của Mộ Nhược Ngôn) mở rộng ra, Đan Thành Lãng lại đang đứng ở trong nội viện cùng Mộ Nhược Ngôn, đối diện đứng sừng sững.

Bản tiên quân thở dài, Nam Minh à, thời gian cấp bách, người còn cùng Thiên Xu đứng sừng sững như vậy làm gì? Hắn không muốn đi thì đánh cho hắn hôn mê rồi khiêng đi là được. Bộ muốn đám người kia tiến đến trước cửa chém nhị vị sao!

Ta hạ đám mây xuống, nghe thấy Nam Minh nói: “..... Haha, thật hay, ngay cả người cũng khi ta là một tên côn đồ tội ác tày trời, ta còn gì có thể nói.” Mộ Nhược Ngôn nói: “Thật ra đều là ác nghiệt do ta gây ra, người không có liên can gì.” Nam Minh bỗng nhiên vươn tay đến, nắm lấy cầm Mộ Nhược Ngôn: “Người đến thời khắc này, vẫn còn hối hận vì đã giết chết Lý Tư Minh sao?”

Mộ Nhược Ngôn nói: “Người lúc này chỉ có giao ta ra, mới có thể giải vây nhất thời. Người ngấm ngấm chịu đựng nhiều năm, chẳng lẽ lúc này muốn thất bại trong gang tấc.”

Ánh đuốc đã đến trước cửa, thấy cửa lớn rộng mở, lại sừng sốt, có người reo lên: “Con mẹ nó, chơi trò vườn không nhà trống?”

Tức khắc có thanh âm nói tiếp: “Xem ra không phải là kẻ vườn không nhà trống của hần, chúng ta tiến vào trong rồi nói sau!” Thanh âm hưởng ứng thưa thớt vang lên, nhưng không ai dám manh động.

Đan Thành Lăng nắm lấy cầm Mộ Nhược Ngôn, cùng hần bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên buông tay ra, nói: “Nhà của người bị tịch thu toàn gia, cũng bởi vì đã lưu giữ ta. Theo người, ta và người đến tốt cùng là ai nợ ai?” Bỗng nhiên chướng phong như điện, Mộ Nhược Ngôn không kịp phản ứng, đã bị hần đánh vào sau gáy, buông lỏng cơ thể rồi ngã xuống.

Đan Thành Lăng vỗ vỗ tay, gọi mấy hắc y vệ qua, lạnh lùng nói, “Dù có phải liều bằng tính mạng của các người, cũng phải đưa Mộ công tử ra khỏi thành!”

Ánh đuốc soi sáng đỏ rực cả một mảng trời, Đan Thành Lăng cởi nón giáp sắt ra, cúi người nhìn Mộ Nhược Ngôn thấp giọng nói: “Đan Thành Lăng ta dám làm dám chịu, không cần người khác gánh tội thay.” Cầm lấy trường đao sải bước đi ra trước cửa.

Đi đến trước cửa, dừng thẳng đao mà đứng, “Các người muốn giết bản tướng, ai có can đảm lên trước?!”

Bó đuốc di động vây quanh, ánh đao giương cao, tiếng chém giết vang lên.

Một hắc y vệ đem Mộ Nhược Ngôn công ở trên lưng, những người còn lại bảo vệ quanh hần, chạy về phía sau viện.

Hoàn Văn nhẹ giọng nói: “Muốn cứu Thiên Xu, thì nhân dịp này xuống đi.” Ta nói: “Người ra ngoài thành xem trước, ta ở trong này.” Hoàn Văn cười nói: “Người và ta hai người cùng chịu phạt, nói không chừng sẽ thụ phạt nhẹ một chút.” Một chưởng đánh thẳng lên vai ta, bản tiên quân dưới chân trống không, như một quả cân, rơi tõm xuống đất.

Hoàn Văn phiêu nhiên dừng ở phía sau ta. Một trận gió mát thổi qua, mấy hắc y vệ còn chưa kịp kinh hãi, liền giống như quả cà rơi xuống đất mà ngã.

Ta và Hoàn Văn mang theo Thiên Xu lại điều khiển đám mây bay đi, ra ngoài cửa Mộ phủ, máu bắn tung toé như sông, Đan Thành Lăng khắp người đầy máu, do ở giữa mọi người chém giết, Hoàn Văn bắn ra một đường thẳng, hạ xuống một đạo lam quang nhàn nhạt vây quanh người Đan Thành Lăng, “Nam Minh dù sao từng là Đế Quân, đã cứu Thiên Xu, thì dùng pháp giới bảo hộ hần trong một khắc.” Ta bỗng nhiên thấy một bóng dáng nho nhỏ cuộn tròn ở đầu tường Mộ phủ, kinh ngạc nói: “Đó không phải là sơn miêu tinh sao?”

Hoàn Văn ánh chăm chú nhìn nói: “Quả thật là nó” ta không thể nề hà nói: “Để xuống ôm nó lên đây.”

Khi đám mây đang hạ xuống, Mộ Nhược Ngôn bỗng nhiên khê động, tỉnh lại.

Có lẽ là bát kim la linh chi kia đã bổ sung sức lực cho Mộ Nhược Ngôn khiến hần không giống bình thường, bị Nam Minh đập xỉu như vậy, thế mà lúc này liền tỉnh.

Hần tỉnh lại, bản tiên quân nhìn hần rồi đột nhiên đứng dậy, ở trên đám mây đang lắc lư, quan trọng là phải giải thích với hần: “Đừng sợ, đây là thuật đằng vân (*cưỡi mây bay lượn) của bản tiên quân, ta đưa người ra khỏi thành.”

Mộ Nhược Ngôn đứng ở bên cạnh đám mây, nói: “Nhị vị, đây chẳng phải là cứu ta sao?”

Ta cam chịu, Mộ Nhược Ngôn thản nhiên nói: “Các hạ hôm trước đã nói, đây là kết quả ta nên có. Ta phải trả khoản nợ đó, nhất định phải trả, việc kiếp trước ta không biết được, bây giờ, ta lại muốn kết thúc. Tỉnh các hạ thành toàn.”

Thân hình vừa động, lại muốn dẫn thân lao xuống dưới.

Ta vội vàng bắt lấy cánh tay hắn, dưới tình thế cấp bách, không thể không nói: “Người không nợ gì cả, thật ra..... thật ra là ta nợ người.”

Mộ Nhược Ngôn đôi mắt đông lạnh nhìn ta, ta nói: “Ta chính là Lý Tư Minh.”

52. Chương 52

Mộ Nhược Ngôn nhìn ta, thần sắc không hề dao động không hề dậy sóng. Ta nói: “Lý Tư Minh là do ta biến thành, Quảng Vân Tử cũng là do ta biến thành. Người nếu không tin.....” Ta đưa tay kia vào trong lòng ngực, lấy ra một khối ngọc bội, đưa đến trước mặt hắn, “Khối ngọc bội này là của người, vẫn còn đang ở trên người ta. Ngày đó ở trong Đông quận Vương phủ, ta lừa người giả vờ giống như đã ném nó xuống ao nước, thật ra là ta đem giấu nó đi. Ta.....”

Ta thở dài một hơi, đơn giản đem mọi thứ nói ra hết: “Ta là phụng ý chỉ, hạ giới đến thiết kiếp người. Người vốn là Thiên Xu Tinh Quân trên thiên đình, vì phạm vào giới luật của trời, cùng Nam Minh Đế Quân Đan Thành Lăng cả hai đều bị giáng xuống hạ giới, ta phụng mệnh đến kiếp này bố trí tình cảnh thiết kiếp người, rất nhiều chuyện thiếu đạo đức, đều là do ta cố ý làm ra. Người đem ta một kiếm, cũng là xứng đáng. Cho nên, người vốn không nợ gì cả.”

Mộ Nhược Ngôn không nói được một lời mà nhìn ngọc bội, bỗng nhiên mở miệng chậm rãi nói: “Khối ngọc bội này, khi ta vừa hiểu chuyện thì đã theo ta, nghe nói là của một vị đạo nhân trong lúc vân du tặng cho, nói khối ngọc bội này có duyên phận với kiếp trước của ta. Kiếp trước cũng thế, cuộc đời này cũng thế, ai là người nào, thật ra lại có quan hệ gì.” Ánh mắt trong vắt thấu đáo nhìn thẳng vào mặt ta, “Nếu là trời phạt, cũng sẽ có kết quả.”

Trong lòng bản tiên quân có một tư vị vĩnh viễn nói không rõ.

Trên mặt đất bỗng nhiên chợt loé lên ánh điện quang chói mắt, ta nhanh quay đầu lại nhìn xuống mặt đất, Hoàn Văn thấp giọng nói: “Có chút không ổn.”

Đan Thành Lăng ở trong đám người, trái chém phải giết, dường như đã sức cùng lực kiệt, pháp giới mà Hoàn Văn đặt ở trên người hắn cũng đã tan, trên người hắn đã bị chém mấy nhát, người càng lúc càng nhiều, đao búa đủ loại, mắt thấy Đan Thành Lăng cũng sắp bị mất mạng ngay dưới lưỡi đao của mọi người.

Một cây búa dài, bỗng thật mạnh xuống bả vai Đan Thành Lăng.

Máu tươi bắn tung toé, bắn lên trên bức tường của Mộ phủ.

Đầu tường, bóng đen nho nhỏ của sơn miêu cuộn tròn lại.

Trong nháy mắt, đúng là một đạo điện quang sáng như tuyết chụp thẳng xuống đầu tường, bản tiên quân đứng ở trên mây, nghe thấy một tiếng kêu rất to xuyên thủng mây xanh.

Trên đầu tường, tựa hồ thân hình của sơn miêu tinh càng lúc càng lớn ra. Điện quang bao phủ trên người Đan Thành Lăng, người vây quanh Đan Thành Lăng phát ra một tiếng kêu đau đớn thảm thiết. Nháy mắt biến thành mấy cái xác đen kịt ngã ngào xuống đất!

Khi tiếng kêu to vừa dứt, bản tiên quân thấy một con dị thú thật lớn có điện quang bao quanh nhảy đến chắn ở trước người Đan Thành Lăng. Đánh về phía mọi người, tức khắc máu tươi văng khắp nơi.

Bản tiên quân đứng trên mây hoàn toàn cả kinh giật mình, Hoàn Văn thấp giọng nói: “Sư tử tuyết..... Đúng là Sư tử tuyết!”

Linh thú Sư tử tuyết cực hung mãnh trong truyền thuyết?!

Tay ta đang nắm cánh tay trái của Thiên Xu cũng không kiềm được mà buông lỏng ra, thấy Hoàn Văn còn chưa mở miệng, bỗng nhiên trong tay trống không. Trong lòng ta chợt lạnh, nhanh quay đầu lại, Mộ Nhược Ngôn đã thả người nhảy khỏi đám mây.

Đột nhiên cuồng phong gào thét, Mộ Nhược Ngôn nhảy mất đã bị cuốn vào trong đám mây. Bản tiên quân vội hạ đám mây xuống, bất thành linh đánh ra một đạo tiên chương (*dùng phép tiên để ngăn cản), mạnh mẽ chắn ở phía sau.

Một đám mây nhẹ nhàng quán lấy dưới chân ta, một thân ảnh xẹt qua bên người ta.”Tu vi của người e là khó ứng phó lại Sư tử tuyết, để ta đi.” Thân ảnh lại theo những lời ấy mà nhập vào trong gió.

Ta thét lên một tiếng Hoàn Văn, đưa tay ra kéo, nhưng lại không kéo được.

Mộ Nhược Ngôn rơi xuống rất nhanh, thân ảnh Hoàn Văn cũng rất nhanh. Đám mây kia lại khoá chặt chân bản tiên quân, khiến ta không thể động đây, chỉ thấy Mộ Nhược Ngôn sắp sửa rơi đến trước mặt Sư tử tuyết, Sư tử tuyết đưa ra một bộ móng vuốt to bén hướng về phía Mộ Nhược Ngôn đang sắp rơi xuống, Hoàn Văn chém ra tiên quang ngăn cản, dùng một cái dải lụa mang theo bên người quán lấy thân thể Mộ Nhược Ngôn, ôm lấy Thiên Xu, Sư tử tuyết nổi giận, mấy đạo điện quang nhất thời hạ xuống, Hoàn Văn vùng tay áo ngăn cản, bản tiên quân ở giữa không trung dùng hết toàn lực muốn xuống dưới, trơ mắt mà nhìn Sư tử tuyết dùng móng vuốt sắc nhọn chộp mạnh đến sau lưng Hoàn Văn.

Ta thét lớn một tiếng Hoàn Văn, một hình bóng chợt bổ nhào lại, bao lấy Hoàn Văn, tạo thành một màn che chắn rắn chắc chặn lại móng vuốt sắc bén của Sư tử tuyết.

Máu tươi đầm đìa theo móng vuốt sắc bén của Sư tử tuyết nhỏ xuống, Sư tử tuyết bỗng nhiên dừng lại bất động, bóng dáng kia rơi thẳng xuống mặt đất.

Là mao đoàn.

Sư tử tuyết lại gầm to một tiếng, đột nhiên mạnh mẽ hất đầu vẩy mạnh đuôi, không ngừng dùng đầu mà đâm thẳng xuống mặt đất. Loáng thoáng một giọng trẻ con non nớt khóc rống nói: “Đại Vương, Đại Vương, người chạy mau.”

Sư tử tuyết mãnh liệt ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời thét thật to, hai mắt hồng quang sáng quắc. Hoàn Văn ôm Mộ Nhược Ngôn, lại phải ngăn cản Sư tử tuyết, đi cứu mao đoàn đang nằm trên mặt đất.

Bản tiên quân dùng hết lực đạo tháo bỏ đám mây đang trói dưới chân, vội vã phóng xuống mặt đất, Lòng Sư tử tuyết bùng bùng xù lên, đánh về phía Hoàn Văn. Cùng lúc đánh vào pháp giới của Hoàn Văn, dị quang hiện lên, bao phủ toàn bộ thân ảnh, ầm ầm nổ trung, Ta nghe được dường như là một tiếng thét lớn hoàn toàn mất hết ngữ khí của ta: “Hoàn Văn ——”

Trên trời bỗng nhiên có một cái ***g bằng vàng thiệt lớn hạ xuống, bao lại toàn bộ dị quang và tất cả những gì trên mặt đất.

Một bàn tay bỗng dưng chụp đến trên vai bản tiên quân: “Tống Dao huynh, yên tâm, để bản quân đến thu phục con Sư tử tuyết này.”

Bích Hoa Linh Quân bay đến bên người ta, ôm một cái ***g màu vàng lấp lánh giận dữ nói: “Ta sớm nói các người không cho ta mang tiểu sơn miêu đi nhất định sẽ hối hận mà. Ai! May là bản quân sớm đoán được tình huống ngày hôm nay, đi mượn cái ***g trấn linh của Thái Thượng Lão Quân, bằng không làm sao hạ được con Sư tử tuyết này.”

Kim quang rực rỡ quanh ***g trấn linh càng lúc càng nhỏ lại, cuối cùng kim quang dần dần tắt lịm, chỉ thấy trên mặt đất thi thể ngổn ngang, vách tường bị tàn phá, một mảnh hiu quạnh vắng lặng.

53. Chương 53

Bản tiên quân và Bích Hoa Linh Quân hạ xuống mặt đất, trên một mảnh đất trống úp cái ***g vàng xuống, giống như úp một cái chén nhỏ xuống vậy. Ta vội vã nói: “Hoành Văn đâu?” Bích Hoa Linh Quân nói: “Đừng vội đừng vội, đều ở trong này.” Vươn bàn tay ra, ***g vàng biến thành một đạo ngân quang chậm rãi bay lên, rơi xuống bàn tay của Bích Hoa. Bích Hoa Linh Quân nói: “Nơi này không tiện lưu lại, đến một nơi yên tĩnh rồi nói sau.”

Bích Hoa Linh Quân và bản tiên quân cùng đứng trên một đám mây, bay ra khỏi Lô Dương thành, Bích Hoa Linh Quân nói: “Tổng Dao à Tổng Dao, vận khí của ngươi thật không tồi. Ngươi tiết lộ thiên cơ, làm trái ý chỉ của Ngọc Đế đi cứu Thiên Xu, vừa may Ngọc Đế đang bận về việc pháp đạo hội, Mệnh Cách cũng bị kêu đi làm mấy việc cón con, đều vẫn chưa biết. Càng may mắn hơn chính là Mệnh Cách đem quan trần kính đưa cho ta, nhờ ta giúp đỡ phối hợp với ngươi, hấn ở bên đó vừa đi, ta ở bên này vừa lôi kính ra xem thì thấy, liền vội vã đến đây cứu ngươi”

Bản tiên quân chỉ dùng nửa cái lỗ tai mà nghe, cười gượng hai tiếng đáp lại.

Bích Hoa Linh Quân giận dữ nói: “Có điều lần này huyên não long trời lở đất như vậy, nhất định Công Tào và Du Thần sẽ bẩm báo Ngọc Đế.” Tay kia đưa lên vỗ vỗ bả vai ta, “Ngươi chịu thiên phạt là chuyện sớm muộn thôi.”

Ta cười gượng nói: “Cùng lắm là lên tru tiên đài.”

Bích Hoa Linh Quân thở dài đáp lại.

Mảng trời màu lam phía Đông mờ mờ ảo ảo hiện ra, lúc này đã tờ mờ sáng. Ta và Bích Hoa Linh Quân đến một chỗ tịch tịch trên đỉnh núi.

Bích Hoa Linh Quân cầm cái ***g vàng đặt xuống mặt đất, niệm động khẩu quyết, ***g vàng phóng lớn ra vài phần, Bích Hoa Linh Quân thật cẩn thận mà hé nửa cái nắp dầy ***g ra, dùng đầu ngón út lấy ra một cái bóng trắng tròn tròn.

Bích Hoa Linh Quân đặt nó vào trong lòng bàn tay, để sát lại nhìn nhìn, nói: “Sư tử tuyết, ngươi chưa thấy qua nó, Hoành Văn cũng chỉ thấy qua tranh vẽ, bản quân may mắn từng thấy qua nó một lần. Cho nên ngày đó ta liếc mắt một cái liền nhìn ra là nó. Nam Minh Đế Quân đã từng cứu nó một mạng. Nam Minh sau khi phạm phải việc này từng bị giam giữ, nó từng ẩn nấu đi vào thiên đình cứu Nam Minh, ta lúc đó không bắt nó, để nó bị thương chạy đi. Xem ra nó sau khi đến thế gian này, vì muốn ẩn giấu tung tích, liền bám trên người tiểu sơn miêu kia. Nó lúc bình thường thì ngủ say, nhưng huyết khí của Nam Minh lại có thể gọi nó thức tỉnh. Nó không lâu cần phải tỉnh lại một lần, bản quân mới có thể nhìn ra nó.”

Thì ra là thế, cái gọi là người mặc áo lam cứu Nam Minh kỳ thật cũng chưa từng có, ngày đó là do máu trên người Nam Minh thức tỉnh Sư tử tuyết, giết hết một động lớn nhỏ của hồ ly, để cho Nam Minh chạy. Tiểu sơn miêu sau khi tỉnh lại, cũng không nhớ rõ, Sư tử tuyết đại khái sắp đặt một giấc mộng ở trong đầu nó, để nó đem đầu đuôi nói ra.

Ta nói: “Bích hoa huynh, có thể hay không đừng dong dài nữa. Hoành Văn..... Thiên Xu và Nam Minh ở nơi nào?”

Bích Hoa Linh Quân nói: “Ai ai, vậy thì xem nè.” Hé ***g vàng ra, một vòng ngân quang càng lúc càng lớn hiện ra trên mặt đất, cuối cùng từ từ biến mất.

Bích Hoa từ trong lấy ra một cái vòng sáng màu vàng nhạt, thở dài: “Đây là tiên phách của Nam Minh Đế Quân. Thân thể phạm nhân chịu không được Sư tử tuyết, đã tan thành mây khói, Hoành Văn Thanh Quân và cái ***g trấn linh ba phần tiên lực ngang nhau. Hồn phách của Nam Minh Đế Quân tạm thời bị phong lại ở trong vòng sáng này.”

Bản tiên quân lại không rảnh rồi để ý tới hồn phách Nam Minh là tròn hay là dẹp, bản tiên quân trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chăm chăm trên mặt đất, sau khi ngân quang biến mất, hai thân thể thoát nhìn giống như hai đồng mười một mười hai tuổi đều nhắm mắt nằm ở trên bãi cỏ, trong đó một đứa cầm chiết phiến của Hoành Văn, đứa kia trên cổ có đeo ngọc bội của Thiên Xu.

Bản tiên quân nghe thấy chính mình nói: “Đây đây đây đây đây đây đây đây đây đây.....”

Bích Hoa Linh Quân nói: “Khụ, đứa nhỏ này..... là Hoành Văn Thanh Quân, pháp giới và thú khí của Sư tử tuyết chạm vào nhau, bị trọng thương, may mắn được ***g trấn linh đúng lúc bao lại, tiên khí lại quay trở về trong cơ thể, nhưng mà cái ***g trấn linh này..... Khụ..... Khi dùng nó đối với thần tiên cũng sẽ có chút ảnh hưởng nho nhỏ..... Cho nên Thanh Quân có thể tạm thời phải biến thành hình dạng này, mất đi chút trí nhớ, đại khái phải nán lại thể gian vài ngày mới có thể khôi phục.....”

Bản tiên quân ánh mắt nhìn thẳng, ngón tay có chút run rẩy.

Bích Hoa Linh Quân nói tiếp: “Thiên Xu Tinh Quân cư nhiên không giống Nam Minh Đế Quân, trái lại có chút kỳ quái. Nhưng hiện giờ thật sự là tiên thân của hắc, thân phạm nhân kia hắc là cũng tan thành mây khói giống Nam Minh Đế Quân. Đại khái là Hoành Văn Thanh Quân dùng pháp giới bảo vệ hắc, miếng ngọc bội kia là Thiên Xu khi ở thiên đình mang theo bên người, là vật linh khí, cũng bảo vệ Thiên Xu, mới có thể trở nên như thế. Hắc là..... Cũng giống Hoành Văn Thanh Quân, tạm thời tâm trí và bộ dáng đều quay về lúc còn là hài đồng, sau khi ở thể gian vài ngày thì sẽ ổn.”

Bản tiên quân nhìn bộ dáng hài đồng của Hoành Văn và bộ dáng hài đồng của Thiên Xu, chỉ biết ngẩn người ra đờ đẫn.

Bên cạnh Hoành Văn cách đó không xa, mao đoàn toàn thân đầy máu bị đánh quay trở về nguyên hình. Nhưng cái bụng mao đoàn có chút phập phồng, dường như là còn hơi thở.

Một vòng sáng mỏng màu lục tạo thành một màn hào quang mỏng manh bao quanh người mao đoàn, bản tiên quân đi đến bên cạnh hồ ly, vòng sáng mỏng kia dần dần tụ lại, biến thành một vòng tròn nho nhỏ, cọ cọ vào đầu hồ ly, liềm liềm, chậm rãi phai nhạt tan dần.

Hoá ra sơn miêu lại từ trong thân thể Sư tử tuyết tách hồn phách ra, dùng hồn phách mỏng manh yếu ớt của nó bảo vệ hồ ly, hồ ly mới có thể còn sống mà thở.

Bích Hoa Linh Quân nhích lại gần, giúp hồ ly chữa trị vết thương, giận dữ nói: “Đáng tiếc đạo hạnh mấy ngàn năm của tuyết hồ này đều bị đánh tan, chỉ có thể tiếp tục làm một con hồ ly bình thường mà thôi.”

Bản tiên quân truyền chút tiên lực lên người hồ ly. Bích Hoa Linh Quân nói: “Bản quân muốn dẫn Sư tử tuyết và hồn phách của Nam Minh Đế Quân quay về thiên đình bẩm báo Ngọc Đế. Người —— ai, người chịu thiên phạt là điều không thể tránh khỏi ——” thở dài mà vỗ vỗ bả vai bản tiên quân, “Tổng Dao huynh, ta và người làm tiên hữu nhiều năm như vậy, ta sẽ tặng cho người một cái nhân tình. Hoành Văn Thanh Quân và Thiên Xu Tinh Quân, tạm thời cũng cùng người ở lại nhân gian. Đợi ta quay về thiên đình bẩm báo Ngọc Đế xong, ở dưới nhân gian cũng có thể qua được mấy ngày, phỏng chừng Hoành Văn Thanh Quân cùng Thiên Xu cũng sẽ khôi phục trở lại. Đến lúc đó, ai, để xem Ngọc Đế quyết định như thế nào.”

Ta chấp tay, “Đa tạ!”

Bích Hoa Linh Quân nói: “Khách khí làm gì. Ta và Đông Hoa, Kim Tinh Lão Quân, cùng mấy vị tiên đều sẽ thay người cầu xin, cũng chưa hẳn là sẽ bị đưa lên tru tiên đài đâu. Đến lúc đó người phải mời chúng ta uống rượu.”

Ta ôm quyền nói: “Nhất định nhất định.”

Bích Hoa Linh Quân bắn ra linh quang, quay trở về thiên đình.

54. Chương 54

Một bàn tay nhỏ bé nắm lấy góc áo của bản tiên quân, ngọ nguậy bò dậy, tay kia thì dụi dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, sau khi nhìn quanh bốn phía lại ngược mặt lên nhìn ta: “Đây là nơi nào? Người là ai?”

Bản tiên quân lộ ra hàm răng trắng đều, xoa xoa đỉnh đầu hắc: “Nơi này là nhân gian, ta gọi là Tổng Dao.”

“A,” hắn nghiêng đầu nhìn nhìn ta, “Ta ở thiên đình cũng chưa từng gặp qua người, người là tiên quân hay là tán tiên? Ta vì sao khi tỉnh lại thì ở nhân gian.”

Ta nhanh hàm răng ra, giọng điệu hòa ái: “Bản tiên quân chức suông là Quảng Hư Nguyên Quân. Phụng mệnh Ngọc Đế, đưa người xuống thế gian rèn luyện mấy ngày. Người trưởng thành thì sẽ điều khiển văn mệnh ở thế gian. Nhất định phải trải nghiệm và quan sát phạm tình ở nhân gian.”

Đôi mắt đen láy của hắn không hề chớp mà nhìn chăm chăm ta, “Người..... Là người Ngọc Đế phái tới giám sát ta rèn luyện sao?”

Ta nói: “Không phải giám sát, mà là chăm sóc, người có gì muốn ăn, muốn chơi, hay muốn bất cứ thứ gì, cứ đều nói với ta. Không cần gọi hư hào. Người cứ gọi ta là Tổng.....” Nói tới đây, bản tiên quân bỗng nhiên nghĩ đến, lúc này không thể đòi hỏi đối xử thuận tiện như lúc trước được? Hoà nhã nói: “Người gọi ta là Tổng Dao thúc hoặc Tổng tiên thúc đều được.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn dần dần nở nụ cười, Thiên Xu với bộ dáng hài đồng lúc này vừa dụi mắt, vừa ngờ ngàng mà bò dậy, bản tiên quân phân tâm nhìn, tiểu Hoàn Văn ngược mặt nhìn ta nói: “Ta chưa từng tới thế gian, cũng không biết cái gì ăn ngon, cái gì chơi vui. Người có thể đưa ta đi chung quanh xem thử không, Tổng Dao?”

Ta trong lòng cười gượng một tiếng, Hoàn Văn à Hoàn Văn, hoá ra người khi còn nhỏ lại chính là một đứa trẻ không chịu thua kém như vậy.

Thiên Xu đứng trên mặt đất, đôi mắt sáng trong veo nhìn thẳng vào ta: “Đây là nơi nào? Các người là ai?”

Các người? Bản tiên quân giật mình nhớ lại, Thiên Xu không biết là sinh ra sớm hơn Hoàn Văn bao nhiêu năm, khi Thiên Xu mang bộ dáng thiếu niên mười một mười hai tuổi, Hoàn Văn lúc đó còn không biết đang ở nơi nào.

Hoàn Văn cũng chớp mắt nhìn, chỉ vào Thiên Xu, ngắc đầu hỏi ta: “Hắn là ai vậy?”

Bản tiên quân đang dẫn đo ngôn từ, Thiên Xu cất giọng trẻ con nói: “Ta là Thiên Xu ở Bắc Đẩu Tinh Cung. Ta ở thiên đình chưa từng gặp qua các người, các người là tiên giả hay là tiên quân?”

Trong lòng ta thầm reo lên một tiếng không ổn, quả nhiên, tiểu Hoàn Văn cau mặt, nói: “Thiên Xu? Thiên Xu Tinh Quân rõ ràng là vị.....” Ta vội vàng che miệng tiểu Hoàn Văn lại, kéo hắn đến bên người, xoay người khom lưng kề sát vào tai hắn nói: “Thiên Xu Tinh Quân trên trời có chút việc phải rời khỏi, hắn và người có chút giống nhau, Ngọc Đế phong hắn là Thiên Xu, để ta mang các người đến nhân gian rèn luyện, mấy ngày sau người liền biết tại sao. Hiện tại đừng nói nhiều, được chứ.” Hoàn Văn chớp mắt mấy cái, cau cái mũi nhỏ lại nói: “Được, nhưng mà người mấy ngày này phải chăm sóc ta nhiều hơn so với hắn một chút.” Ta trịnh trọng nói: “Nhất định.”

Buông Hoàn Văn ra, hắn quả nhiên ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh ta không nói gì, ta nói với tiểu Thiên Xu: “Ta gọi là Tổng Dao, Ngọc Đế phong hư hào là Quảng Hư Nguyên Quân, phụng mệnh Ngọc Đế đưa người và vị tiểu tiên Hoàn Văn này cùng nhau đến nhân gian rèn luyện, nguyên nhân mấy ngày sau các người quay về thiên đình thì sẽ biết. Mấy ngày này tạm thời cùng ta ở lại nhân gian trước.”

Thiên Xu tuy rằng trong trẻo lạnh lùng, nhưng khi là hài đồng thì khuôn mặt thiếu niên đặc biệt thanh tú, nét mặt hồn nhiên ngây thơ, hơn nữa Hoàn Văn ở cái tuổi nhỏ như vậy càng dễ bị lừa, chỉ ngoan ngoãn mà gạt đầu, nói cái gì hắn liền tin cái đó. Hoàn Văn từ nhỏ được Ngọc Đế và Vương Mẫu nuôi lớn, khi ba trăm tuổi mới được ban thưởng quan phong làm Thanh Quân, chủ chương Văn Ti Điện; Thiên Xu lại sinh hạ thành Thiên Xu Tinh Quân, là địa vị đứng đầu tối cao trong cung Bắc Đẩu. Không ngờ Thiên Xu khi còn nhỏ lại dễ lừa như vậy, càng nghĩ không ra đứa nhỏ hiền lành dịu dàng như thế vì sao khi trưởng thành lại thành một Thiên Xu lạnh lùng.

Tiểu Thiên Xu hai mắt trong veo nhìn ta nói: “Mấy ngày này ở nhân gian, thỉnh ngài chỉ dẫn dạy bảo nhiều.” Bản tiên quân hòa ái mà cười đáp lại khuôn mặt mang theo chút run rẩy kia, Hoàn Văn cười hi hi chạy đến trước mặt Thiên Xu, giữ chặt cánh tay hắn: “Ta gọi là Hoàn Văn, ta có thể gọi người là Thiên Xu không? Người cũng là lần đầu tiên đến thế gian sao?” Thiên Xu gật đầu. Hoàn Văn lại nói: “Người ở

Bắc Đẩu Cung sao? Sau khi quay về thiên đình ta nhất định tìm người chơi cùng.” Thiên Xu rất vui vẻ nói: “Được.” (^_____^)

Bản tiên quân đây lê cái thân xác ‘già đầu’ ngồi xồm một bên, nhìn thấy Hoành Văn trẻ tuổi cùng thanh Thiên Xu trẻ tuổi đang nắm tay nhau đứng đó, có phần khí phách tự vị của Đông Hoa Đế Quân khi ở ta trước mặt ta mà nhảy nước vung tay áo múa.

Sau một lúc lâu, ta dặn dò kỹ lưỡng Hoành Văn và Thiên Xu rằng ở trước mặt phàm nhân không được để lộ tiên tích, chuẩn bị dẫn bọn hắn đi tìm một cái thành để trụ lại, đợi tiên sử trên thiên đình đến, Thiên Xu nhập kiếp luân hồi của hắn, Hoành Văn tiếp tục làm Thanh Quân của hắn, ta lên tru tiên đài của ta.

Khi đang muốn khởi vãn, thì tiểu Hoành Văn bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía bụi cỏ dại bên cạnh: “Đó là cái gì?”

Ta nhìn theo tầm mắt của hắn, trong bụi cỏ dại, một thân hình màu trắng cuộn tròn lại nằm, vẫn là hồ ly.

Ta chỉ chú ý đến Hoành Văn và Thiên Xu, không để ý đến hồ ly, khi Bích Hoa Linh Quân giúp nó trị thương thì nó liền tỉnh lại, nhưng mà lúc ấy không thể động dậy, đại khái là thừa dịp khi ta đang chú ý đến Thiên Xu, Hoành Văn thì ngo ngoáy muốn đi, trên người có thương tích không bước được mấy bước, liền ở trong bụi cỏ mà nằm sấp xuống.

Hoành Văn chạy đến bên bụi cỏ, ngồi xồm xuống, vén lớp cỏ cao cao ra: “Là con bạch hồ ly, nó vì sao bị thương?” Đưa tay đến sờ sờ lên lưng hồ ly, hồ ly tựa đầu chôn ở trong lớp lông dày, hai mắt gắt gao nhắm nghiền lại. Thiên Xu đi đến bên cạnh nhìn nhìn, cũng ngồi xồm xuống: “Nó bị thương rất nặng.” Hoành Văn từ trong bụi cỏ ôm lấy hồ ly, mao đoàn hưởng được chút ngọt ngào, Hoành Văn bây giờ ôm nó có chút vất vả, Hoành Văn vừa ôm nó vừa nói: “Người ngoan, người ngoan, ta đưa người đi trị thương.” Đầu hồ ly đặt ở trên bả vai nhỏ xíu của tiểu Hoành Văn, trong đôi mắt nhắm nghiền kia chậm rãi chảy ra những hạt thủy châu (*nước mắt).

Ta nhìn mao đoàn, hít một hơi thật sâu.

55. Chương 55

“Tổng công tử, hai vị tiểu thiếu gia này chẳng lẽ là.....” Hoàng Tam Bà ở nhà bên cạnh đứng tại cánh cửa tiểu viện của bản tiên quân, hai mắt thẳng ngoác mà nhìn Hoành Văn và Thiên Xu ở phía sau ta.

Ta lấy làm cười không đáp lại, Hoàng Tam Bà là bà vợ của lão thầy lang Hoàng Tam Công ở sát bên tiểu viện mà bản tiên quân mới mua. Ta dẫn theo Thiên Xu và Hoành Văn đến trong thành, dắt theo hai hài đồng, e rằng ở lại khách *** thì không được tiện lợi lắm, liền mua một cái tiểu viện để ở. Phải bỏ ra rất nhiều bạc, gian thương bán tiểu viện đi đứng hết sức nhanh nhẹn, tiếp đón hơn mười người ra ra vào vào, với thời gian nửa ngày, tiểu viện từ trên xuống dưới đều được quét dọn sạch sẽ ngăn nắp, bàn và giường đều mới tinh đầy đủ mọi thứ, trên giường trong sương phòng được trải chăn đệm mới toanh sạch sẽ, trên bàn được đặt bộ trà cụ mới tinh, trong ấm trà còn nổi lên hoa nhài hoa trà thơm ngát. Mọi người làm xong công việc thì lui đi, chỉ để lại một đầu bếp nữ, một tiểu tư cùng hai nha hoàn tạm thời hầu hạ. Ta đang muốn đi đóng cửa viện, thì một lão thái thái từ ngoài cửa tiến nửa người vào, trò chuyện cùng ta, trao đổi danh tính. Đôi mắt già sáng như tuyết của Hoàng Tam Bà vừa nhìn thấy Hoành Văn và Thiên Xu, thì tinh thần nhất thời phấn chấn hẳn lên.

Ta lấy làm cười, không đáp lại, Hoàng Tam Bà lại lập tức tiếp lời mang theo vẻ kinh ngạc thật lớn nói: “Tổng công tử, người tuổi còn trẻ thế kia, như thế nào lại có hai đứa con lớn như vậy!”

Ta nói: “Tại hạ thành thân sớm.”

Hoàng Tam Bà tám tám nói: “Tổng công tử, phu nhân người thật khéo sinh, dung mạo của hai vị tiểu thiếu gia đây, thật sự là ~~~” hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hoành Văn, nhìn từ đầu xuống chân, “Vị tiểu thiếu gia này bộ dạng thật sự là xinh đẹp, lão thân lại tìm không ra từ ngữ nào để mà hình dung. Vị tiểu thiếu

gia kia bộ dạng cũng rất là tuần tú, trách trách, hai vị tiểu thiếu gia tướng mạo xinh đẹp như vậy, tôn phu nhân nhất định là Tây Thi hay Điêu Thuyền mỹ nhân tái thế. Lão thân vừa rồi vẫn không thấy tôn phu nhân đâu, phu nhân nàg.....”

Ta chậm rãi nói: “Đã qua đời rồi.”

Hoàng Tam Bà bỗng kinh động, sau đó thốn thức không thôi. Chạng vạng đưa đến mười mấy cái bánh bao vừa mới hấp, còn có một khay thức ăn còn nóng hổi.

Tiểu Thiên Xu và tiểu Hoàn Văn đều chưa có thấy qua bánh bao.

Cho nên khi dùng cơm chiều, nha hoàn bưng bánh bao đặt lên bàn, Thiên Xu và Hoàn Văn ngồi ở trước bàn, bốn con mắt ngạc nhiên đều nhìn chăm chăm vào cái bánh bao, đợi nha hoàn lui ra sau, tiểu Thiên Xu làm ra bộ dáng suy tư bất động, tiểu Hoàn Văn cầm lấy chiếc đĩa, vươn cánh tay dài ra, chọc chọc lên cái bánh bao, vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Nó mềm thật.” Rồi đưa chiếc đĩa vào trong miệng mút mút, cau cái trán lại nói: “Uhm? Không có hương vị.”

Thiên Xu quan sát cái bánh bao, lại quan sát Hoàn Văn, cũng giơ chiếc đĩa lên, cũng thật cẩn thận mà chọc chọc vào cái bánh bao. Hoàn Văn cẩn cẩn chiếc đĩa nói với ta: “Ủây, vật này là gì vậy?”

Ta nghiêm mặt nói: “Cái này gọi là bánh bao.” Hoàn Văn chớp mắt mấy cái, Thiên Xu giật mình nói: “A, hoá ra đây là bánh bao. Thái Âm Tinh Quân từng nói qua với ta, ở thế gian có một loại thức ăn gọi là bánh bao, lớn cũng có nhỏ cũng có. Còn có một loại nhỏ hơn cả bánh bao nữa, gọi là sủi cảo, hoá ra nó chính là bánh bao.”

Ta vốn muốn nói bánh bao và sủi cảo kỳ thật kém nhau rất xa, một loại là hấp một loại là luộc, còn có một loại sủi cảo ở trong vĩ hấp chưng cách thủy, gọi là sủi cảo chưng. Nhưng mà thấy hai khuôn mặt nhỏ nhắn mang nét mặt ngây ngô kia ngược lên nhìn ta, ta chỉ sợ bọn chúng biết được sẽ liên tục đưa ra câu hỏi xoay quanh vấn đề này, rồi lại cứ quẩn lầy vấn đề ấy cho đến ngày mai. Chỉ nói qua loa: “Không sai không sai, loại này chính là bánh bao lớn, bánh bao nhỏ là làm điểm tâm sáng, còn có sủi cảo, hôm nào đó các người sẽ thấy.”

Ta cầm lấy một cái bánh bao cắn một cái, nhai nhai nuốt xuống, nói: “Chính là ăn như vậy. Lớp da bên ngoài không có hương vị, bên trong có nhân.”

Hoàn Văn lập tức với tay cầm cái bánh bao, Thiên Xu cũng nhẹ nhàng lấy một cái, đặt ở trong cái đĩa to. Hoàn Văn cầm bánh bao nhéo nhéo hai bên nhìn, nói: “Nhưng ăn giống người vừa rồi, không phải sẽ không được lịch sự sao?”

Ta chỉ nói: “Sẽ không đâu, nhập gia tùy tục, ở thế gian, thứ này chính là ăn như vậy.”

Hoàn Văn đem cái bánh bao giơ lên trước mặt lại nhìn nhìn, gật gật đầu, cắn một cái, lại cầm đến trước mặt nhìn, nuốt miếng bánh bao xuống miệng nói: “Quả nhiên là có nhân.” Dứt khoát đem bánh bao bẻ khai ra, dùng chiếc đĩa tinh tế tách lớp da ra nhìn nhìn, rồi mới chọn chỗ có nhân mà cắn một cái, cười nói: “Ăn ngon.”

Thiên Xu cầm lấy cái bánh bao, tinh tế mà cắn một cái, hần và Hoàn Văn từ nhỏ sinh trưởng trên thiên đình, cho dù đưa bánh bao lên, cũng cẩn thận văn nhã.

Thiên Xu ăn một cái, gấp mấy đĩa thức ăn còn nóng hổi, húp một chén cháo nhỏ, thì không ăn nữa. Hoàn Văn ăn xong một cái, tròn xoe mắt nhìn, lại cầm thêm một cái; hần ăn mặc dù văn nhã, nhưng lại ăn rất nhanh, ăn xong cái thứ hai, lại cầm cái thứ ba. Mãi đến khi hần ăn cái thứ tư, bản tiên quân vô cùng lo lắng hần sẽ bị phình bụng thì không tốt, ngăn hần vươn cái bàn tay nhỏ xíu muốn cầm cái bánh bao thứ năm, nói: “Ăn nhiều trướng bụng, để mai đi.” Hoàn Văn vẻ mặt quỵn luyến mà rút tay về, nói: “Được.”

Ta sai người đến thu dọn bát đĩa, Hoàn Văn nói: “Ta lấy một cái bánh bao cho bạch hồ ly ăn.” Bản tiên quân nói: “Hồ ly không ăn bánh bao.” Hoàn Văn nói: “Vì sao?” Ta nói: “Hồ ly chỉ ăn thịt, thích nhất là ăn gà, không ăn bánh bao. Đợi ta bảo nhà bếp làm gì cho nó ăn, người đi tắm rửa trước đi?”

Hoàn Văn suy nghĩ, gật đầu nói: “Được.” Tiểu tư và nha hoàn đều rất lạnh lợi, đã chuẩn bị sẵn nước nóng tắm rửa trong phòng. Hoàn Văn và Thiên Xu đứng ở trước cửa sương phòng, hai hài đồng nho nhỏ, lại

đều biết khiêm nhường lẫn nhau. Hoành Văn hào phóng nói: “Ta không vội, người mệt mỗi rồi, người tắm trước đi.” Thiên Xu lắc đầu nói: “Ta không mệt, người hôm nay bế hồ ly, nó rất nặng, người nhất định nhẽ không ít bụi đất, người tắm trước đi.”

Nha hoàn đứng ở trước cửa che miệng cười, nói với ta: “Lão gia, hai vị tiểu thiếu gia thật sự là còn hiểu biết lễ nghĩa hơn so với người lớn.”

Cái này là đương nhiên, người tướng hai đứa chúng nó được nuôi dưỡng ở đâu. Bản tiên quân thấy hai đứa nhỏ cứ đứng đó nhường qua nhường lại, đành phải nghĩ ra một cách để giải quyết, làm hai cái thăm cho chúng nó bốc, Hoành Văn bốc được cái thăm phải tắm trước, nên đi vào trong phòng tắm rửa. Buổi chiều ta bảo tiểu tư mời thợ may đến đây, đo cho Thiên Xu và Hoành Văn mấy bộ y phục nhỏ nhắn, y phục đều ăn mặc gần giống như trước đây. Hoành Văn và Thiên Xu vốn bị tiên thuật biến nhỏ lại nên y phục trên người cũng tự động rút nhỏ theo, hiện giờ Hoành Văn thay xiêm y của hài đồng ở nhân gian bước ra, cổ tay áo có chút dài nên phải xắn lên một chút, càng phát ra nét thú vị của trẻ con. Theo nha hoàn vui vẻ mà đi về phòng ngủ, bản tiên quân thấy trong lòng rất vui.

Không lâu sau, Thiên Xu tắm rửa xong đi ra, cũng là bộ dáng thú vị hồn nhiên của trẻ con. Ta nghĩ đến Thiên Xu, lại nghĩ đến Mộ Nhược Ngôn, cuối cùng nhìn tiểu Thiên Xu trước mặt, càng cảm thấy được, tuy rằng qua vài ngày nữa sẽ phải lên tru tiên đài, có thể nhìn thấy bộ dáng này, cũng đáng.

Khi tắm rửa ta còn suy nghĩ, không biết khi Nam Minh biến thành bộ dáng búp bê nhỏ tuổi như vậy, sẽ thành hình dạng gì đây, không biết khi ta lên tru tiên đài có phải là sau khi Nam Minh và Thiên Xu nhập kiếp luân hồi hay không, nếu không kịp thì xin Mệnh Cách một cái tình cảm, mượn quan trần kính của lão xem thử, khi Nam Minh còn quần tã thì có bộ dáng như thế nào.

Lúc đêm khuya bản tiên quân nhẹ nhàng vào phòng Thiên Xu xem thử, tiểu Thiên Xu đắp chăn rất cẩn thận. Y phục được xếp chỉnh tề đặt trên ghế. Hắn vào lúc này đây, đúng là vô ưu vô lự (*không lo âu không suy nghĩ) chỉ có duy nhất nét hồn nhiên ngây thơ, khi Thiên Xu làm Mộ Nhược Ngôn, e rằng chỗ có lúc là hài đồng mới ngủ ngon được như vậy.

Ta đi vào trong phòng, Hoành Văn ngủ thật say, ta thật cẩn thận mà khẽ nhích hắn vào bên trong giường lớn, chuẩn bị nằm xuống, không ngờ Hoành Văn lại giật mình thức giấc, hắn dụi dụi đôi mắt buồn ngủ, nâng nửa thân ngồi dậy, kinh ngạc mà nhìn nhìn ta, mơ hồ nói: “Người vì sao lại ngủ cùng giường với ta?”

56. Chương 56

Ta cầm một góc chăn, ngẩn ra, cười gượng nói: “Hôm nay công việc bề bộn, chỉ thu dọn được hai gian sương phòng, chỉ có hai cái giường có thể ngủ.” Ta nhìn hình dáng của đứa trẻ trước mặt, Hoành Văn lúc này không nhận ra ta, ta không không biết làm sao cho phải đành thở dài, đỡ hắn nằm xuống gối, đắp chăn thật kín cho hắn, “Ngủ ngoan đi.” Xuống giường khoác thêm ngoại bào, dự tính lên trên nóc nhà hoặc trên một cây đại thụ tìm một chỗ ngồi xỏm một lát.

Bóng đêm thật tĩnh mịch, gió se se lạnh. Bản tiên quân ở trên nóc nhà ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời trời mây đen dày đặc, cái gì cũng nhìn không thấy.

Không biết Bích Hoa đã đến thiên đình chưa.

Tính đứng lên, bây giờ đã sắp vào đông, chẳng trách gió lại lạnh như thế. Mấy hôm trước khi ngồi trên nóc nhà, gió so với lúc này ấm hơn một chút. (Vâng, tại lúc đó có bạn Văn ngồi kế bên bác mới thấy ấm đó ^____^)

Ta ngáp dài, ở trên nóc nhà nằm xuống, nói thật chứ trên nóc nhà ngủ không tốt, mái ngói thì nhấp nhô xiên lệch thật gồ ghề.

Hôm nay, khi mấy người thu dọn nhà cửa hỏi qua ta, “Vị lão gia này, thật sự chỉ thu dọn hai gian sương phòng thôi sao?” Ta nói: “Ừm, tiểu khuyển khi còn bé mất mẹ, ban đêm thường xuyên thất kinh (*bị kinh hoảng), trong lúc nghỉ ngơi, phải có người ở bên cạnh trông coi mới ngủ được.”

Thật ra là ta nghĩ, nếu Ngọc Đế thật sự đưa ra phán quyết, đem ta đưa thẳng lên tru tiên đài, vậy thì còn muốn cùng Hoành Văn ngủ chung một giường, e là không thể nữa. Cho nên thừa dịp mấy ngày này, mặc kệ hấn lớn hay nhỏ, có thể ngủ một ngày thì hay một ngày. Nói theo cách ở nhân gian, tức là thả chết cũng phải làm một con ma no.

Nhưng vừa nãy Hoành Văn hỏi ta như vậy, ta nhất thời cảm thấy ta vô cùng xấu xa, ma no làm không được, ta đành làm một con ma đói.

Ngày mai bảo tiểu tư thu dọn thêm một gian sương phòng nữa.

Ta từ từ nhắm mắt lại ngáp một cái, nghe thấy có tiếng bước chân khe khẽ giẫm trên mái ngói.

Ta mở mắt ra, thấy tiểu Hoành Văn đứng ở trên ngói, cúi đầu nhìn ta, trên người chỉ mặc duy nhất một chiếc nội bào phong phanh, “Người không có phòng ngủ, ta có thể cùng người chen chúc một giường. Người vừa nãy lập tức bỏ đi, cũng không đợi ta kịp nói gì. Ở chỗ này ngủ không thoải mái.”

Ta liền trở mình ngồi dậy, lấy ngoại bào đưa cho hấn khoác: “Người như thế nào chạy đến đây, mau trở về ngủ đi. Bên ngoài gió lạnh.”

Nếu lúc này, ở phía dưới có một nha hoàng hay một tiểu tư từ trong phòng đi ra, thấy Tổng lão gia ta cùng tiểu thiếu gia đứng trên nóc nhà, nhất định sẽ bị dọa cho ngã lăn ra.

Hoành Văn kéo lấy tay áo của ta, “Ừm, người vào giường của ta mà ngủ, đi đi.”

Bản tiên quân theo Hoành Văn trở về sương phòng, Hoành Văn chui vào trong chăn, bản tiên quân trưng ra bộ mặt dày, xoay người leo lên giường. Hoành Văn còn cầm chăn nhường cho ta, “Người so với ta cần đắp nhiều hơn, nhường cho người nhiều một chút.” (^_____^)

Ta cầm chăn nhường lại cho hấn, giúp hấn đắp thật kín, “Ta bên này đắp đủ rồi, người ngủ đi.”

Hoành Văn nghiêm trang mà nói với ta: “Người không cần khách khí với ta. Đợi qua ít năm nữa, sau khi ta lớn lên, làm lễ độ mũ (*lễ trưởng thành) phong chức, ở thiên đình cùng Tổng Dao người đều là tiên liêu. Chiều cổ lẫn nhau là điều nên làm mà.”

Ta nói: “Phải phải, nói rất đúng”

Cái đầu nhỏ của Hoành Văn đang đặt trên gối liền nhích về phía ta, “Nhưng mà, Đế phụ (*do Hoành Văn được Ngọc Đế nuôi lớn nên gọi ông ấy là Đế phụ) nói cho ta biết, ta sau này phải làm Hoành Văn Thanh Quân, cho nên ta được gọi là Hoành Văn. Vì sao người là Quảng Hư Nguyên Quân, lại gọi là Tổng Dao.”

Ta nói: “Bởi vì ta vốn là một phạm nhân, trong lúc vô ý phi thăng làm thần tiên. Khi ta ở thế gian tên gọi là Tổng Dao.”

Hoành Văn nói: “Tổng Dao so với Quảng Hư Nguyên Quân dễ nghe hơn nhiều.”

Ta vốn muốn nói thật ra ta cũng cảm thấy như vậy. Nhưng suy nghĩ một lát, lại thôi. Đã sắp lên tru tiên đài rồi, ở đây mà mở miệng ra gièm pha về phong hào mà Ngọc Đế ban thì thật nguy hiểm, vạn nhất bị lão nhân gia hấn nghe thấy, lửa đổ thêm dầu, giận dữ, nói không chừng ngay cả một cái linh hồn nhỏ để đầu thai cũng không chừa lại cho ta.

Hoành Văn nhẹ giọng nói: “Ta nếu cũng có một cái tên khác với phong hào thì tốt rồi.”

Rất nhiều năm trước, ở trên thiên đình, Hoành Văn cũng từng nói với ta những lời này.

Khi đó ta vừa mới biết hấn không lâu, lão quân luyện một lò hảo đan, thỉnh khách khai lò, tiểu thần tiên vừa mới vào thiên đình như ta vinh hạnh được mời đến. Ta và chúng tiên khi đó đều chưa có thân mẫu, nhưng mà cùng nhau uống rượu rất là vui vẻ. Ta và chúng tiên đều uống đến say chuyển choáng. Đi thẳng ra khỏi cung, lão đảo mà tự tìm cho mình một chỗ nằm xuống để tỉnh rượu.

Hoành Văn nằm ở bên dãy thiên hà gối đầu trên nửa tảng đá. Thiên hà nước gợn mây mù, cuộn cuộn mà chảy, dường như vô tận.

Hoành Văn bỗng nhiên nói với ta: “Ta thật cũng muốn lấy một cái tên ở nhân gian mà dùng, lại không biết là có thể có gì cần chú ý?”

Ta thao thao bất tuyệt về những việc lớn cần chú ý, sinh ra thì được đặt tên, sau đó còn kèm theo tự, tên dựa vào điển cố mà chọn, từ tên hoài niệm về điển cố mà định ra tự. Quy củ rất nhiều. Cuối cùng cười mỉa nói, đương nhiên, mấy việc chọn lựa tên từ điển cố kia không làm khó được Hoành Văn Thanh Quân.

Hoành Văn cười nói: “Không cần rườm rà như vậy, giống như người, tên hai chữ, đọc lên nghe trôi chảy là được.”

Kỳ thật thời điểm chọn cái tên này cho ta cũng không dễ dàng gì, nghe nói cha ta ngày đó triệu tập mười mấy môn khách, mời mấy vị đại nho gia làm việc ở Hàn Lâm Viện cùng bàn bạc thảo luận, sau khi thảo luận mấy ngày mới quyết định. Nhưng ta xưa nay vốn khiêm tốn, loại chuyện này đương nhiên sẽ không lôi ra để khoe khoang. Ta chỉ chậm rãi nói: “Trước tiên phải có họ rồi sau đó mới đến tên, ta là theo họ Tổng của cha ta, Thanh Quân người..... muốn theo họ gì?”

Hoành Văn Thanh Quân nhìn nhìn nước thiên hà lặng lẽ chảy, một lát sau lại nói: “Khụ, vậy người từ trong họ ở nhân gian tùy tiện chọn giúp ta một cái đi.”

Ta sau khi suy nghĩ thì nói: “họ của Ngọc Đế ở dưới thế gian dường như là họ Lý, họ của Lão Quân ở dưới thế gian cũng là họ Lý, xem ra Lý là một cái họ của thần tiên, bằng không người cũng theo họ Lý đi.”

Hoành Văn phát chiết phiến nói: “Đều không có ý nghĩ gì hết, không được không được.”

Ta chỉ nói: “Vậy người muốn họ bình thường một chút, hay là họ hiếm thấy một chút?”

Hoành Văn nói: “Bình thường một chút là được.”

Ta nhân tiện nói: “Vương, Trương, Lý, Triệu, Ngô, mấy họ này đều là họ quyền thế. Lý người không muốn, Vương Trương Triệu Ngô.....”

Hoành Văn bỗng nhiên nói: “Người ngày ấy tự giới thiệu với ta, nói người họ Tổng trong Tề Sở Yên Triệu Hàn Ngụy Tống, trong tên mấy nước này, dường như cũng có họ Triệu.”

Hoành Văn Thanh Quân liền lạch cạch gõ chiết phiến, quyết định như cần khôn nói: “Vậy thì họ Triệu đi.”

Ta khi đó đã ngà ngà say trong men rượu nồng, bị gió thổi một cái, cả người lảo đảo, buột miệng thốt lên: “Triệu Hoành, người thấy tên này như thế nào.”

Hoành Văn gật đầu cười: “Được được, chính là Triệu Hoành.”

Chuyện của mấy ngàn năm trước tựa hồ đang diễn ra trước mắt, ta ở trên giường nghiêng mình, thấp giọng hỏi tiểu Hoành Văn: “Người muốn cái tên như thế nào?”

Hoành Văn khoảng nửa khắc không có lên tiếng, dường như đang suy nghĩ, sau đó nói: “Cùng tên của người không sai biệt lắm, đọc lên dễ nghe.”

Bản tiên quân giả vờ như đang suy nghĩ, sau đó nói: “Triệu Hoành, tên này người có thích hay không?”

Hoành Văn nằm trên gối dùng sức gật gật đầu, kéo chăn lên một chút run run phần chân, ta nghe thấy hân hoan vui mừng nói: “Được, vậy thì lấy tên này.”

Ta thấy hân hoan vui mừng như vậy, trong lòng lại dâng lên tư vị gì đó khó tả.

Hoành Văn vẫn còn vui mừng mà cần cù niệm: “Triệu Hoành, Triệu Hoành.....”

Ta giúp hân kéo chăn sát lên: “Ngủ đi, vừa đến nhân gian, phải dưỡng tinh thần cho đủ.” Hoành Văn lại gật gật đầu, xoay người vào trong.

Sáng sớm hôm sau, khi bản tiên quân thức giấc, Hoành Văn đang dựa trên vai ta, ngủ vô cùng say. Ta đưa tay muốn ôm hân một lát, lại sợ chạm vào làm hân thức giấc, cho nên lại rút tay trở về. Hôm nay không

biết nên lấy cớ gì để lại được ngủ trên chiếc giường này, hôm qua chỉ e là đêm cuối cùng. Bản tiên quân đứng lúc thương cảm một hồi.

Thời tiết đang mùa thu, Hoàn Văn thức giấc, dụi đôi mắt ngáp dài đứng dậy, theo lý thường phải do bản quân hầu hạ hần mặc y phục.

Sau khi Hoàn Văn xuống giường, thì kéo kéo góc áo choàng của ta: “Cái tên đêm qua, đa tạ.”

Ta nghiêm mặt nói: “Không có gì, chỉ cần người để ta ngủ trong này coi như là tạ ơn rồi.”

Hoàn Văn chớp mắt nhìn ta, nhe răng cười nói: “Ồ.”

57. Chương 57

Khi dùng bữa sáng, Hoàn Văn lại nhét vào bụng ba cái bánh bao. Thiên Xu dường như bị Hoàn Văn câu dẫn có vẻ thấy ngon miệng, cứ nhiên ăn hai cái bánh bao, ta rất là vui sướng. Sau khi dùng bữa sáng, ta đứng dậy đang muốn cất bước đi đâu đó dạo chơi, Thiên Xu bỗng nhiên nói: “Nguyên Quân nói Ngọc Đế để chúng ta ở nhân gian rèn luyện, vậy hôm nay có đề mục rèn luyện gì?”

Ta bị hỏi thành ra cứng họng, đứng rồi, lời nói dối này thật là không chu toàn. Nhất thời không có cách ứng phó, đành phải nói: “Bởi vì hôm qua vừa đến trong thành này, Tinh Quân và tiểu tiên đối với thể gian còn chưa có quen thuộc lắm, hai ngày này cứ làm quen một chút trước, đợi sang ngày thứ ba rồi nói sau.”

Thiên Xu và Hoàn Văn đều mang vẻ mặt nghiêm túc mà gật đầu. Tạm thời đã lừa được.

Buổi sáng, ta dắt theo Thiên Xu và Hoàn Văn lên thị trấn đi dạo mấy vòng. Để mở mang tầm mắt biết được mấy cửa hiệu và mấy quầy bán hàng rong nhỏ, còn có cả mấy người đi đường đi tới đi lui nữa. Hoàn Văn nói: “Thế gian thật tuyệt, so với thiên đình náo nhiệt hơn nhiều.” Thiên Xu nói: “Nhưng mà ta nghe nói mỗi người ở thế gian đều muốn làm thần tiên, thế gian tốt như vậy, vì sao còn muốn làm thần tiên chứ?” Bản tiên quân đành phải nghiêm trang đáp: “Đây là huyền cơ, cần tự mình nghiên cứu kỹ.” Thiên Xu tôn kính mà nhìn ta một cái, đại khái cảm thấy bản tiên quân nói những lời này vô cùng có tiên tính.

Thiên Xu và Hoàn Văn bình thường đã xinh đẹp rực rỡ, ta mỗi tay dắt một đứa đi trên thị trấn, càng toả ra nét rực rỡ đến chói mắt. Hôm nay có thể là ngày gì đấy, trên thị trấn có rất nhiều phu nhân vận váy bó cài kinh thoa (*trâm cài đầu) cùng mấy cô con gái rượu lăm nhăm gì đấy, tất cả đều nấp ở ven đường không ngừng lên nhìn trộm Thiên Xu và Hoàn Văn, Thiên Xu bị nhìn có chút không được tự nhiên, bàn tay bé nhỏ càng nắm chặt lấy tay ta hơn. Hoàn Văn trái lại không lưu tâm chút nào, cứ chạy lăng xăng khắp nơi nhìn ngắm thứ này thứ kia.

Bản tiên quân dắt theo hai người con trai, lại bị nhìn như vậy thấy có chút xấu hổ, phần các thúy sa (*thanh lâu) bên đường, còn có mấy gian nhạc phường câu lan (*nơi ca múa diễn kịch), cũng có giai nhân tựa thành lan can mà đứng, nếu lúc này bản tiên quân một mình từ từ dạo chơi, chỉ có một cây chiết phiến bên người, tiện tay liền có thể nhặt được vài phần phong lưu. Nhưng hiện tại bản tiên quân giống như một mình xách theo hai cái lọ sơn và thùng sơn, nghênh ngang trên thị trấn, chỉ có thể nghĩ đến phong lưu, chỉ có thể ước ao.

Ta đang thở dài, bỗng nhiên thấy Thiên Xu vừa đi, vừa nhìn về phía ven đường, ta dừng bước lại, cũng nhìn về phía ven đường, lại thấy mấy cái bánh ngọt nóng hổi vừa mới lấy ra khỏi ***g hấp bày trên một cái quầy nhỏ, hơi nóng bốc lên nghi ngút. Thiên Xu thấy ta dừng lại nhìn, dường như có chút ngượng ngùng muốn nói, quay đầu lại không nhìn cái quầy đó nữa.

Xem chừng Thiên Xu rất muốn cái đó nhưng do tính cách trẻ con nên không mở miệng nói ra, ta nói: “Bánh ngọt ở quầy này chúng ta chưa ăn qua, có muốn nếm thử một chút không?” Thiên Xu ngẩng đầu nhìn nhìn ta, gật gật đầu.

Bản tiên quân đến trước quầy, mua hai cái bánh ngọt nóng. Bánh ngọt này là dùng bột gạo làm ra, trên đỉnh có vẩy chút bột hoa quế và hạt mè, tiểu thương (*người bán hàng rong) lấy hai tờ giấy nhám tự mình cẩn thận gói từng chiếc bánh ngọt lại, đưa hai chiếc bánh ngọt vẫn còn rất nóng trong lòng bàn tay ra, ta lấy một cái cho Thiên Xu, kéo phần giấy nhám xuống quần phía dưới cái bánh một chút, nói: “Ăn cẩn thận, coi chừng nóng.” Đưa một miếng khác cho Hoàn Văn, hắn cầm lấy cắn một miếng nói: “Có chút ngọt.” Ngắc đầu nói với ta: “Ta không thích ăn ngọt, ta ném một chút thôi, còn lại người ăn được không.”

Lão thái thái bán quả hạch đào khô ở quầy bên cạnh đang âm thầm ngắm Hoàn Văn và Thiên Xu, nghe xong những lời này, liền nở nụ cười triu mến, nói với ta: “Hài tử hiếu thuận như vậy, vị tướng công đây người thật may mắn.”

Bản tiên quân hết sức u buồn, thiết nghĩ từ khi ta phi thăng đến nay, bộ dạng hắn là chưa từng thay đổi, Thiên Xu và Hoàn Văn lúc này thoát nhìn đều mười một mười hai tuổi, ta quá lắm cũng xem như là huynh trưởng của bọn họ thôi, vì cái gì mọi người đều cho ta là cha của bọn họ?

Đều nói thần tiên trường sinh bất lão, hiện giờ xem ra, mấy ngàn năm phong sương vẫn để lại chút dấu vết trên người bản tiên quân, làm ta có phần tang thương.

Ta cười cười với lão thái thái, Hoàn Văn đem cái bánh ngọt nóng đã cắn được hai miếng nhét vào trong tay ta, lão thái thái khen: “Đứa nhỏ này thật hiếu chuyện.” Từ trong giỏ xách bóc ra một nắm quả hạch đào, run rẩy đưa cho Hoàn Văn, Hoàn Văn lập tức đưa tay ra nhận, nói: “Đa tạ bà lão.” Lão thái thái không từ chối mà chất một đồng quả vào tay hắn, Hoàn Văn bàn tay nhỏ xíu, lại cầm không được nhiều như vậy, tất cả đều ử ở trong tay áo, chỉ cầm một quả ở trong tay, nhìn trái nhìn phải, há mồm muốn cắn. Lão thái thái vội vàng nói: “Ai ư, cắn không được.” Ta cũng nói: “Cắn không được, vỏ cứng lắm, sẽ cắn răng đó.” Hoàn Văn cầm quả hạch đào dùng miệng khủy khủy, ta nhẹ nhàng nói: “Đợi về nhà rồi ta tách vỏ ra cho người ăn.” Hoàn Văn chớp mắt gật đầu.

Lão thái thái nói với ta: “Thật hiếm thấy một người làm cha lại dẫn theo hai hài tử lên chợ phiên, công tử người ăn mặc không tầm thường, vì sao lại không ngồi kiệu, ngay cả một hạ nhân cũng không mang theo bên mình?”

Ta nói: “Vừa mới chuyển đến nơi này, nên dẫn hai hài tử lên chợ phiên xem thử.”

Lão thái thái nói: “Tôn phu nhân ở nhà sao?”

Ta cười gượng nói: “Sớm đã không còn ở nhân thế.”

Một đám người vây xung quanh vành tai lên nghe, nghe xong những lời này, đều thở dài. Lão thái thái than thở kịch liệt nhất, lại cho Thiên Xu đẩy một tay áo đậu phộng. Thiên Xu rất lễ phép mà nói tạ ơn. Bản tiên quân kéo hắn cùng Hoàn Văn từ trong đám người kia đi ra, đi ra ngoài được mấy bước vẫn nghe thấy lão thái thái thở dài triu mến.

Hoàn Văn nói với ta: “Tôn phu nhân là cái gì vậy. Vì sao người vừa nói không có liền có người tặng đồ cho chúng ta ăn.”

Bản tiên quân sắc mặt đỏ dần nói: “Tôn phu nhân chính là hồi phu nhân của ta. Ở thế gian, nam nhân đều phải thú (*lấy, cưới, kết hôn) một nữ nhân làm phu nhân.”

Hoàn Văn bỗng nhiên hiểu ra: “A, cho nên người nói người không có phu nhân, bọn họ rất thông cảm với người. Nhưng mà thông cảm với người, vì cái gì lại cho chúng ta đồ ăn.”

Ta khụ một tiếng nói: “Việc này thì.....”

Thiên Xu cắn cái bánh ngọt nóng nói: “Có phải bọn họ cho rằng người không có phu nhân còn phải chăm sóc chúng ta càng đáng thương hơn hay không, cho nên thay người chiếu cố chúng ta một chút.”

Không hổ là tiểu Thiên Xu, người khác quan tâm cỡ nào đứa nhỏ này cũng hiểu ý! Ta gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Cái bánh ngọt nóng của Thiên Xu đã ăn xong, bắt đầu tìm hiểu cách ăn đậu phộng, ta giúp hắn bóc một hạt ra, Thiên Xu nghiêm trang nói: “Nhân ta đã ném qua, nhưng lại không biết hóa ra còn phải tách vỏ ra.”

Từ trong tay áo bóc ra một nắm dưa cho Hoàn Văn, “Người ăn cái này trước đi, bóc vỏ ra ăn rất ngon.” Hoàn Văn nhận lấy nói: “Cám ơn, trở về chúng ta lại cùng ăn quả hạch đào.”

Xa xa mấy bước phía trước, trù sa (*vải mỏng bằng lụa) phiêu dăng, lại là một nơi ôn nhu đa tình. Một vị cô nương thân hình ngọc ngà vận y sam ngân hồng (*màu nhũ đỏ bạc) đang tựa bên thành lan can lầu hai, dường như đang nhàn rỗi mà nhìn xa xa. Khiến cho rất nhiều trai tráng trẻ tuổi ở xung quanh, đều không ngừng đưa mắt nhìn về phía nàng. Ta dẫn theo Hoàn Văn và Thiên Xu, nhìn không chớp mắt đi đến phía dưới lầu, trước mấy quây bày bán phần son bên cạnh, có mấy thiếu nữ cài kinh thoa vận váy bố đang chọn son phấn, trong đó có một thiếu nữ vừa từ quây phía trước rời khỏi, bỗng nhiên bị vấp chân, ai nha một tiếng. Bản tiên quân có ý muốn đưa tay ra đỡ, nhưng một tay thì nắm tay Thiên Xu, tay kia thì cầm cái bánh ngọt còn dư của Hoàn Văn, vạt áo còn bị Hoàn Văn nắm chặt, nhất thời lại không biết phân đầu ra thêm cánh tay nữa, đành dịch chuyển thân mình, thiếu nữ kia hoàn toàn ổn, không nghiêng không lệch mà ngã ngay vào lòng bản tiên quân.

Kêu ai nha một tiếng sợ hãi, ta cũng sửng sốt, dường như có một vật gì cũng nhẹ nhàng đáp xuống đỉnh đầu ta.

58. Chương 58

Một làn hương thơm nhàn nhạt bay đến trước mũi. Bản tiên quân mấy ngàn năm chưa từng phong lưu trở lại, không nghĩ đến trước khi lên tru tiên đài, vậy mà còn ôm được một thân ngọc mềm mại ngát hương trong lòng thật là có lời. Thiếu nữ vội vàng từ trong lòng ta tránh ra, ngay cả chiếc cổ trắng ngần cũng trở nên đỏ bừng, cúi người thi lễ, vội vã cúi đầu kéo váy chạy đi. Ta rút tay ra khỏi tay Thiên Xu, kéo cái gì đó trên đầu xuống, đúng là một cái khăn mỏng màu hồng nhạt, hương thơm xông thẳng vào mũi. Bản tiên quân cầm chiếc khăn trong tay, nhìn thẳng vào.

Bỗng nhiên có một người dừng lại ở trước mặt ta, kéo dài giọng nói: “Vị lão gia này, thật là vừa khéo. Chiếc khăn của Tình Tiên cô nương chúng ta lại rơi trên người ngài, rõ ràng đúng là duyên phận, lão gia có muốn vào trong lầu của chúng ta ngồi một chút không?”

Cái khăn này không phải là của cô nương vừa mới va phải lúc nãy sao?

Một phu nhân có bộ dáng tú bà từ trong lầu có màn lụa mỏng nhẹ bay cầm cái khăn vẩy vẩy trong tay đi đến gần: “Vị lão gia này, ngài nhặt được khăn của Tình Tiên, nàng đặc biệt nhờ lão thân ra đón ngài, thỉnh ngài vào uống chén trà, nói tiếng tạ ơn. Thỉnh lão gia ngàn vạn lần đến thưởng dung nhan này.”

Bản tiên quân ở trên trời suốt mấy ngàn năm, quả thật đã trải qua nhiều tang thương. Một cái khăn thơm muốn kéo ta vào ván cờ mỹ nhân, ta chợt dừng lại một chút, lại cúi đầu nhìn nhìn người bên cạnh trước tiên.

Hoàn Văn nắm áo choàng của ta, đang mang theo nét mặt tò mò mà nhìn. Ta khụ một tiếng, lại nhìn Thiên Xu, cũng đang mang theo nét mặt ngỡ ngàng nhìn xung quanh. Ta ngẩng đầu cười gượng nói: “Tại hạ mang theo ấu tử, hôm nay thật không tiện, nhận được hảo ý của cô nương, thỉnh ma ma đem khăn này kính trả cô nương, hôm nào đó có thời gian, lại đến viếng thăm.”

Tú bà che miệng cười nói: “Lão gia thật là một người dè dặt, đúng lúc hôm nay có duyên, chỉ là một ly trà mà thôi, với lại tuổi tác của hai vị tiểu thiếu gia đây cũng nên biết được nhân sự (*chuyện đời), trong đám nữ nhi của lão thân, đang có đứa xấp xỉ tuổi với tiểu thiếu gia, có thể làm bạn chơi đùa. Lão gia cứ vào trong, uống chén trà, nghe khúc nhạc, nữ nhi của lão thân rất hân hạnh được ngài nhận tấm lòng cảm tạ này.”

Sự tò mò trên gương mặt Hoàn Văn càng lúc càng nhiều, mồ hôi lạnh của bản tiên quân đã chảy rơi xuống, mang theo hai đứa trẻ Hoàn Văn Thanh Quân và Thiên Xu Tình Quân vào kỹ viện chơi, bị Ngọc Đế biết

được, ta chỉ sợ ngay cả tru tiên đài cũng không cần phải lên, trực tiếp dùng một đạo thiên thiểm cực lớn chém ta tan thành khói bụi cho gọn gàng rảnh nợ.

Ta nghiêm mặt nói: “Đa tạ hảo ý của cô nương và ma ma, thật sự là không có thời gian, hi vọng có thể thứ lỗi.”

Tú bà thương tiếc nói: “Lão gia cứ khẳng khẳng như vậy, chẳng lẽ là ngại.....”

“Chẳng lẽ là ngại thiếp thô tục, không thể hầu hạ lão gia được vừa lòng sao?” một cô nương vận xiêm y ngân hồng, dung mạo xinh đẹp đứng ngay trước mặt ta, đúng là giai nhân ý lan nhân vọng (*tựa bên thành lan can nhân nhả nhìn xa). Hàng lông mày như dãy núi xinh tươi, đôi mắt như làn thu thủy ẩn tình, khuôn mặt trong sáng như vầng trăng, cái eo thon thả uyển chuyển, như sương mai lúc bình minh, càng giống một khu vườn nở đầy hoa xuân hơn.

Ta lại cười nói: “Được giai nhân mời, vốn là một việc may mắn, thế nhưng tại hạ hôm nay quả thật có việc, ngày khác rảnh rồi, nhất định xin cô nương tặng tại hạ một chén trà thơm, nếu có thể nghe được tiếng đàn nữa, lại càng tam sinh hữu hạnh (*có phúc ba đời).”

Giai nhân liền cười, như phi hà (*áng mây màu bay bay) làm say lòng người: “Công tử xem ra hôm nay quả thật không tiện, thiếp không dám cố chấp giữ chàng, hi vọng công tử nhớ kỹ hẹn ước hôm nay, thiếp ở bên song cửa, ngày ngày mong mỏi. Chiếc khăn này, nếu đã có duyên cùng công tử, công tử nếu không chê, xin nhận lấy, tạm thời lấy làm tín vật ước hẹn.”

Ta đành phải cầm lấy khăn sa (*khăn mỏng), cất vào trong ngực áo, Hoành Văn ở bên cạnh bỗng nhiên hắt xì một cái. Ta vội cúi đầu nói: “Làm sao vậy?” Hoành Văn dụi dụi cái mũi nói: “Không có gì.” Rồi ngẩng đầu nhìn Tình Tiên cười cười, Tình Tiên bị hắt nhìn như vậy bất giác cũng thản nhiên cười một cái. Thu người cúi chào thi lễ, cùng quy nô (*kẻ hầu) và tú bà quay vào trong lầu. Ta nhìn không được nghĩ, nếu là ta và Hoành Văn lúc bình thường cùng nhau đứng ở chỗ này, cái khăn này nhất định sẽ không rơi xuống đầu ta.

Hoành Văn kéo kéo áo choàng của ta: “Khi nào trở về.”

Ta nói: “Bây giờ liền trở về.”

Sau khi về đến tiểu viện, liền muốn dùng bữa trưa, Hoành Văn và Thiên Xu đều đối với bánh bao của Hoàng Tam Bà nhớ mãi không quên, cứ dài cổ ra đợi thức ăn được bưng hết lên bàn, liền hỏi: “Sao không có bánh bao?”

Ta nói: “Bánh bao ăn hết rồi, buổi tối ta cho người mua một chút về ăn.”

Hoành Văn và Thiên Xu lúc này mới vươn chiếc đũa ăn cơm.

Bản tiên quân đặc biệt nhờ trù nương (*đầu bếp nữ) xào một khay trứng chim cho hồ ly ăn, ăn xong cơm trưa, Hoành Văn liền vui vẻ mà cầm cái khay nhỏ tự mình cho hồ ly ăn.

Mao đoàn tạm thời được an trí trên một cái giường mềm mại trong tiểu sảnh, bản tiên quân mặc dù dùng tiên thuật giúp nó trị thương, nhưng thương tích của nó vẫn chưa lành hẳn, mệt mỏi lại vô cùng suy sụp. Hoành Văn dứt trứng chim cho nó, nó ăn từng đũa từng đũa, Thiên Xu ở bên cạnh càng thêm hứng thú mà nhìn. Sau khi ăn xong trứng chim, mao đoàn phịch phịch lạch cạch liếm liếm tay Hoành Văn.

Hoành Văn vuốt ve lưng nó nói: “Ta nghe Tổng Dao gọi người là Mao Đoàn, người có phải tên là Mao Đoàn hay không?”

Mao đoàn khẽ mở mi mắt, oán hận mà nhìn chòng chọc ta một cái. Bản tiên quân nói: “Thật ra tên của nó là Tuyên Ly.”

Hoành Văn lập tức vuốt ve nó gọi hai tiếng “Tuyên Ly, Tuyên Ly”, Thiên Xu cũng nói: “Tuyên Ly, cái tên này nghe thật hay.” Hồ ly ở trong lòng bàn tay Hoành Văn cọ cọ, khóe mắt lại chảy ra chút thủy châu (*nước mắt).

Sáng sớm ta liền phân phó nha hoàng và tiểu tư thu dọn một gian sương phòng khác, khi ngủ trưa từng người đều có thể quay về phòng mình ngủ. Ta đưa Thiên Xu vào trong phòng hắt, lại đưa Hoành Văn trở

về trong phòng hắt, khi đang muốn từ trong phòng Hoành Văn đi ra, thì Hoành Văn ở phía sau ta nói: “Uầy, người không ngủ sao, vì sao lại đi ra ngoài?”

Ta nói: “Sương phòng của ta đã thu dọn xong rồi, người không cần lại chen chúc cùng ta, ngủ ngoan đi.”

Hoành Văn nói: “A, sương phòng của người ở nơi nào?”

Ta nói: “Ngay cuối hành lang gấp khúc.”

Hoành Văn nói: “Trông như thế nào?”

Ta đành phải nói: “Chi bằng ta đưa người đi xem thử?”

Hoành Văn nói: “Được.”

Ta dẫn Hoành Văn vào trong sương phòng vừa mới thu dọn, cái sương phòng này ở cuối hành lang gấp khúc, không sáng sủa bằng phòng của Hoành Văn và Thiên Xu, có thể nhìn thấy ao nước ở hậu viện, nếu là mùa hè, cảnh sắc hẳn là không tồi, nhưng lúc này sắp bước qua mùa đông, trong ao nước chỉ thỉnh thoảng có vài cái lá tàn lay động, chẳng có gì để xem.

Hoành Văn ở trong phòng dạo qua một vòng, vịn cửa sổ nhìn ra ngoài một lúc, lại ngồi xuống giường sờ sờ chán.

Ta thật cẩn thận hỏi hắt: “Người nếu muốn nán lại ở trong phòng này một lát, vậy thì cùng ta ngủ trưa đi?”

Hoành Văn suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Được.”

Ta tuy không được gì nhưng lại có được một giấc ngủ trưa có lời, nhìn thấy Hoành Văn nằm trên giường, trong tâm địa xấu xa chợt dấy lên cảm giác vui sướng. Khi ta khoan thai cởi ngoại bào muốn lên giường nằm, chiếc khăn mà Tình Tiên tặng liền từ trong ngực áo nhẹ nhàng rơi xuống. Ta nhặt lên nhìn nhìn, giờ chót lại gặp phải vận đào hoa, cái mệnh trọn đời cô loan của ta chẳng lẽ có thể sửa lại.

Ta quay đầu lại nhìn người trên giường, Hoành Văn đang nằm trên gối, đôi mắt đen láy sáng bóng nhìn ta, ta cất khăn sa đi, nằm xuống giường. Hoành Văn nhích gần đến bên người ta, ngáp một cái, nhắm mắt lại. Ta giúp hắt kéo chăn lên đắp thật chặt, cũng nhắm mắt lại.

59. Chương 59

Cảm giác dường như chỉ vừa ngủ một canh giờ. Buổi chiều thức dậy, bản tiên quân ở trong viện đi tản bộ ngắm phong cảnh, mấy đứa nhỏ trong hẻm đều biết có hai hài đồng xinh đẹp vừa chuyển đến nơi này, trèo tường thò đầu vào trong viện nghe ngóng. Ta cho rằng Thiên Xu và Hoành Văn sinh trưởng ở thiên đình, tuổi thơ dày dặn kinh nghiệm, khó có được hồi ức của trẻ con, đang muốn để hai người họ hoàn toàn có được niềm vui của trẻ thơ. Liền khuyến khích bọn họ cùng đi chơi đùa với đám hài đồng. Hoành Văn và Thiên Xu cực vui vẻ mà đi theo đám hài đồng ra ngoài, tới tận lúc trời tối mới trở về. Vào tiểu sảnh, thần sắc lại có chút không bình thường.

Không nghĩ đến buổi đi chơi này, lại chơi có chút rối rắm.

Hoành Văn nói với ta: “Mấy hài đồng đó hỏi ta tên gì, ta nói ta tên là Triệu Hoành, bọn họ liền hỏi ta, vì cái gì người mang họ Tống ta lại mang họ Triệu. Ta phải mang họ Tống giống người. Vì sao vậy?”

Thiên Xu nhẹ giọng nói: “Bọn họ cũng hỏi ta tên gì, ta nói ta tên là Thiên Xu, nhưng không có họ, bọn họ liền nói ta cũng phải mang họ Tống.”

Ta xoa xoa thái dương nói: “Việc này thì, vì để thuận tiện, ta ở trước mặt những phạm nhân này đều tự xưng là cha các người, ở thế gian, con phải theo họ cha.”

Hoành Văn nửa hiểu nửa không mà chớp chớp mắt. Thiên Xu muốn thôi nhưng lại nói: “Ta và Hoành Văn buổi chiều cùng bọn họ chơi cờ, bọn họ ra điều kiện, liền đập cái bàn nói muốn chơi cờ cùng chúng ta thì phải làm nhi tử (*con trai) hoặc tôn tử (*cháu trai) của chúng ta. Ở thế gian, làm nhi tử của người ta có phải là chuyện rất mất mặt hay không. Vậy ngươi vì cái gì.....”

Bản tiên quân mặt không đổi sắc nói: “A, đó là vì bọn họ cùng các ngươi tuổi tác xấp xỉ nhau, ở nhân gian, làm nhi tử của người xấp xỉ tuổi mình là chuyện rất mất mặt. Ta lớn hơn các ngươi nhiều, nên tạm thời có thể cho là như vậy, sẽ không bại lộ thân phận trước mặt phạm nhân.”

Thiên Xu luôn luôn rất dễ bị lừa, quả nhiên sau khi nghe xong mấy câu nói đó thì dường như có chút đắm chiêu, cười nói: “Thật ra tuổi của chúng ta lớn hơn bọn họ nhiều, cho nên bọn họ không nên nói như vậy, nói ra cho bọn họ hiểu cũng không có hại gì đúng không?”

Ta nói: “Phải, nhưng không thể nói cho bọn họ biết, bằng không chúng ta sẽ bị lộ thân phận.”

Thiên Xu gật đầu, “Ừm.”

Rắc rối cứ như vậy được giải quyết, sẵn tiện dùng cơm tối.

Hoành Văn và Thiên Xu không được ưng ý với bánh bao mua bên ngoài về, đối với bánh bao của Hoàng Tam Bà vẫn nhớ mãi không quên. Hoành Văn chỉ ăn hai cái, Thiên Xu ăn một cái. Ta nói: “Bằng không ngày mai lại đổi mua món khác, nếu không thì làm sủi cảo ăn.” Hoành Văn và Thiên Xu nghe vậy mới có chút hứng thú.

Hoành Văn dứt mao đoàn ăn xong, bản tiên quân liền dùng cách giống như hôm qua cho bọn họ rút tắm rửa. Hôm nay là Thiên Xu rút được tắm rửa trước, sau khi tắm rửa xong thì quay về sương phòng, lại tới phiên Hoành Văn tắm. Bản tiên quân tắm rửa xong thì bước vào phòng Thiên Xu xem thử, hắt lại ngủ rất say. Ta lại vào trong phòng Hoành Văn, nhưng không thấy người đâu.

Nha hoàn nói: “Tiểu thiếu gia đến phòng của ngài rồi.”

Ta trở lại trong phòng, quả nhiên thấy Hoành Văn ngồi ở trên giường, cầm chiết phiến mở ra, ngẩng đầu nhìn ta cười. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, ta ở dưới ánh đèn hoa mắt, lại nhìn ra Hoành Văn lúc bình thường đang ngồi trước giường, khẽ mỉm cười với ta.

Ta đi vào trong phòng nói: “Ngươi vì sao không trở về phòng ngủ? Thời gian đã không còn sớm nữa.”

Hoành Văn nói: “Hôm nay lúc trưa ngủ rồi, buổi tối chưa muốn ngủ, Thiên Xu đi ngủ không chịu chơi cùng ta, nên ta đến đây tìm ngươi.” Bản tiên quân ngồi xuống trước bàn nói: “Nhưng buổi tối cũng không có gì hay để chơi, ngươi cứ đi ngủ đi.”

Hoành Văn nói: “Tổng Dao, sau khi chúng ta ở nhân gian rèn luyện xong, ngươi có cùng chúng ta quay về thiên đình không?”

Quay về, đương nhiên phải cùng nhau quay về, tru tiên đài có thể đang chờ ta. Ta mơ hồ nói: “Ngọc Đế nếu cho ta về thì ta sẽ về.”

Hoành Văn lập tức cười nói: “Vậy thì tốt rồi, sau khi ta quay về thiên đình, sẽ đi tìm ngươi chơi.”

Ta gật đầu nói: “Được.”

Hoành Văn ngồi ở trên giường, cầm chiếc phiến trong tay đang đưa đùa nghịch, bộ dáng so với Hoành Văn lúc bình thường cầm chiếc phiến đang đưa có vài phần giống nhau. Trong lòng ta lại chợt rung động.

Hoành Văn ngáp một cái. Ta nhin không được nói: “Ngươi tối nay có muốn ở lại đây ngủ hay không.”

Hoành Văn nói: “Ừm. Trở về phòng thật phiền toái.”

Ta tắt đèn, nằm xuống giường, kéo chăn lên đắp, Hoành Văn nhích nhích đến bên cạnh ta, ta mở to mắt nằm trên giường, nhớ tới mọi chuyện ngày xưa, có chút hồi hận.

Sớm biết có hôm nay.....

Sớm biết có hôm nay, lúc trước cũng chỉ có thể như vậy, mấy ngàn năm được hưởng lợi, kỳ thật phải thấy thỏa mãn.

Nhưng trong lòng ta vẫn muốn, nếu người hiện tại nằm bên cạnh là Hoàn Văn lúc thường ngày.

Nếu người hiện tại nằm bên cạnh là Hoàn Văn lúc thường ngày.....

Chỉ còn có thể ở lại nhân gian mấy ngày này.

Trong lòng ta bỗng nhiên sinh ra cảm giác bi thương, giống như lúc trước khi đọc những câu thơ thê lương bi thảm suy sụp tinh thần, bỗng nhiên sinh ra một cổ xúc động.

Ta nâng nửa thân dậy, cúi sát xuống người bên cạnh, hôn thật sâu.

Hoàn Văn đang ngủ rất say, ậm ừ một tiếng, bàn tay bé nhỏ lại nắm lấy xiêm y của ta, liền có một luồng khí vũ vũ mà sôi sục trong lòng ta, ta đưa tay ra ôm hân, say sưa trên bờ môi của hân, hân thuận theo mà mở miệng ra, cái lưỡi trơn bóng mềm mại cùng ta dây dưa đáp lại, ta kéo hân ôm chặt vào lòng hơn.....

Giật mình một cái, bỗng nhiên thần trí quay trở về.

Ta vội buông tay trở mình ngồi dậy, tự đưa tay tát cho mình một bạt tai. Tống Dao người là một tên súc sinh, ngay cả đứa nhỏ mười một mười hai tuổi cũng không buông tha! Người ngay cả cảm thú cũng không bằng! Ngọc Đế à, ta sao có thể làm ra chuyện như vậy!

Ta lão đảo đến trước bàn, uống một hớp trà lạnh.

Hoàn Văn, cho dù hân là Hoàn Văn, nhưng hân bây giờ bất quá cũng mang bộ dáng hài đồng mười một mười hai tuổi.

Ta lại uống một hớp trà lạnh nữa, nhìn màn đêm buồn bã xuyên qua song cửa sổ giấy.

Hoàn Văn, chỉ còn lại mấy ngày này, cũng chỉ là một hài đồng, kỳ thật hài đồng này không biết Tống Dao là cái gì.

Ta chán nản thở dài, cho dù chỉ còn mấy ngày này, cũng không có thể cứ như vậy mà ngủ.

60. Chương 60

Ta ngồi cạnh bàn suốt một đêm.

Khi trời vừa hừng sáng thì ta liền ra khỏi cửa vào trong viện đứng một hồi, xách một thùng nước lạnh từ trong giếng lên, lau mặt, lại tản bộ một vòng, tiểu tư và các nha hoàng thức dậy, ra khỏi cửa nhìn thấy bản tiên đang đứng chình ình trong viện, vô cùng hoảng hốt, lại đến hầu hạ ta rửa mặt một lần nữa, ta cầm tách trà nóng mà tiểu nha hoàn vừa pha uống hai ngụm, khi trời đã sáng hẳn, Thiên Xu và Hoàn Văn mới thức dậy.

Ta sớm đã bảo tiểu tư lên phố mua hai vỉ bánh bao nhỏ trước, khi dùng bữa sáng thì mang lên, đôi mắt của Hoàn Văn và Thiên Xu nhất thời sáng lên, Hoàn Văn vươn chiếc đũa qua, gấp một cái, cắn một miếng, mơ hồ mà cười nói: “Ăn ngon.” Thiên Xu cũng gấp một cái ở trong khay. Hoàn Văn nói với ta: “Là người bảo bọn họ mua cái này sao, ngon hơn hôm qua.” Ta nói: “Người nếu thích ăn sáng mai lại mua nữa.” Hoàn Văn lập tức rất vui mừng mà cười. Thiên Xu nhìn nhìn đĩa tương ớt đặt trên bàn, thử đưa bánh bao vào trong đĩa tương ớt chấm chấm, cắn một miếng nhỏ, hớn hử nói: “Thì ra còn có thể thêm gia vị.” Hoàn Văn lập tức gấp thêm một cái, mang theo bộ dáng học hỏi mà thử nghiệm, tròn xoe đôi mắt nói: “Ồ, mùi vị quả là có chút khác.”

Hai vị đồng tiên (*tiên còn trẻ con) ai cũng thật ngây thơ, bản tiên quân nhìn họ mà giấu không được niềm vui sướng, bỗng nhiên lại nghĩ đến chuyện đêm qua, như có một tảng đá đè nặng lên trán. Ta thật là thứ không ra gì mà.

Hoành Văn cau mày nhìn ta nói: “Người có chỗ nào không thoải mái sao?”

Ta mặt cau mặt cười nói: “Không có.” Thiên Xu gấp một cái bánh bao, cũng chớp chớp mắt nhìn ta.

Sau khi dùng bữa sáng, Hoành Văn nói: “Bánh bao nhỏ ăn rất ngon, nhưng vẫn là bánh bao lớn hôm trước ngon hơn.” Vẫn cứ nhớ mãi không quên Hoàng Tam Bà.

Bản tiên quân đối với việc này thật không có cách nào, bánh bao của mỗi nhà có mỗi mùi vị khác nhau. Đáng tiếc Hoàng Tam Bà không bán bánh bao. Sau khi Hoành Văn lẩm bẩm nói một hồi, cũng không nhắc lại nữa, chạy đi cho hồ ly ăn.

Ta ở trong viện, phơi nắng, Thiên Xu không biết từ đâu tìm được một quyển sách, ở hành lang xem. Hoành Văn cho hồ ly ăn xong, từ trong tiểu sảnh đi ra, từ hành lang gấp khúc đi về phía bản tiên quân, khi vừa đi đến nguyệt môn ở hậu viện, bỗng nhiên dừng chân, nhìn nhìn vào bên trong cánh cửa, đi vào hậu viện.

Bản tiên quân bắt giặc mà đi qua bên đó xem thử, chỉ thấy Hoàng Tam Bà đang tựa bên cổng sau, cùng trù nương nói chuyện phiếm. Hoành Văn giống như vô tình mà đi đến gần, khi đến trước mặt Hoàng Tam Bà rồi, thì dừng chân lại, cười hì hì thăm hỏi một tiếng.

Hoàng Tam Bà đương nhiên mừng rỡ, run rẩy đôi tay nói rằng tiểu thiếu gia quả thật hiểu chuyện lại không kiêu căng.

Hoành Văn cười hì hì nói: “Lão bà quá khen, còn phải nói với lão bà lời tạ ơn mới đúng, văn bối ném qua bánh bao của lão bà cho thấy ăn rất ngon, gia phụ và huynh trưởng cũng đều thích vô cùng.” Khi nói chuyện, trên mặt lộ ra sự khát khao vô hạn.

Hoàng Tam Bà vui mừng đến nỗi cơ hồ nói không nên lời, sau một lúc lâu mới run rẩy nói: “Tiểu thiếu gia thích ăn, lão thân đây liền trở về hấp thêm một ít tặng qua đây.”

Hoành Văn nói: “Thật sao? Thật sự rất cảm ơn.”

Bản tiên quân đứng một bên nhìn mà thấy xấu hổ, rẽ vào đây xin ăn, là ai dạy hấn vậy.

Ta bây giờ nếu ra mặt, Hoàng Tam Bà nhất định sẽ kéo ta lại tán thưởng khen ngợi đông dài hết nửa ngày, bản tiên quân ở bên cạnh nguyệt môn nhìn nhìn, rất thức thời mà xoay người bước đi dạo.

Vừa mới quay lại hành lang, tiểu tư nói ở ngoài cửa có một vị khách muốn gặp mặt bản tiên quân, là một lão phụ (*bà lão).

Lão phụ? Bản tiên quân mấy ngày nay, chẳng lẽ lại có vận mệnh với lão thái thái?

Bản tiên quân đi vào trong phòng đón khách, tiểu tư dẫn lão thái thái vào, ta nhìn chăm chú một hồi, thấy có chút quen mặt, nhớ mang máng hình như là lão phụ ở chợ phiên cho Hoành Văn và Thiên Xu quả hạch đào và đậu phộng để ăn.

Lão thái thái bước vào trong sảnh, cúi người chào, báo lên danh tánh: “Lão thân Lữ Hồ Thị, xin Tổng công tử yên tâm.”

Ta kinh hoảng mà mời khách ngồi, hôm qua chỉ đối mặt một lần ở trên chợ phiên, hôm nay đã hỏi thăm danh tính bản tiên quân rõ ràng, nhất định là có mục đích mà đến, một câu xin yên tâm khiến ta dậy lên nghi ngờ.

Lữ Hồ Thị ngồi trên ghế, nhìn từ trên xuống dưới cách bài trí trong sảnh hết một lần, cười với ta nói rằng: “Cách bài trí trong nhà của Tổng công tử thật tinh xảo, vừa mới dọn đến đây, nhưng lại thu dọn được tốt như vậy.”

Ta nói: “Đâu có, đều là công lao của người khác, kỳ thật tại hạ nửa phần tâm tư chưa từng hao phí.” Câu này là lời nói thật.

Lão thái thái liền nói tiếp: “Công tử thật quá khiêm tốn. Không biết công tử là người ở nơi nào?”

Ta đành phải bịa chuyện nói: “Nguyên quán Chiết Giang.” Lão thái thái nói: “A u, Giang Nam thật là địa phương tốt. Không biết công tử lần này vào trong thành, dự định ở lâu dài hay chỉ ở một thời gian ngắn?”

Ta mơ hồ nói: “Để xem có ở quen được hay không, nếu ở được thì sẽ trú lại lâu một chút.”

Lữ Hồ Thị nói: “Kỳ thật thành này mặc dù không lớn, nhưng cũng được xem là phồn hoa, quan trọng nhất là yên bình. Hiện nay thiên hạ cũng không thái bình, ở chỗ Đông quận và Nam quận đánh nhau quanh năm, nghe nói gần đây triều đình còn phái binh cùng Đông quận tiến đánh Nam quận, Mấy toà thành trong Nam quận đều bị đốt, vị đại tướng quân gì đó của Nam quận rốt cuộc cũng bị binh lính của mình tạo phản đánh chết. Thế đạo bất ổn, khó mà yên định cư ngụ. Có thể như chúng ta ở nơi này an an ổn ổn mà sống thoải mái thiên hạ cũng có bao nhiêu thành được như vậy. Cho nên theo cái nhìn ngu muội của lão thân, công tử nếu đã đến đây, nhà cửa cũng đã mua rồi, vậy thì sao không ở lâu dài một chút.”

Ta gật đầu: “Lão bà nói rất phải.”

Lão thái thái này vòng vo một hồi như thế, rốt cuộc là có ý gì?

Lão thái thái bưng tách trà trên cái bàn nhỏ lên, nhấp ngụm trà để thông cổ họng, đặt tách trà xuống, đôi mắt già nua nhìn bản tiên quân nói: “Lão thân đường đột, thỉnh giáo tôn công tử bao nhiêu tuổi?”

Bà lão hỏi chuyện này để làm gì. Khi bản tiên quân phi thăng mới có hai mươi ba tuổi, lúc này mở miệng tính trả lời là hai mươi ba, may mắn nhớ đến, trong viện còn có hai vị thượng quân mang bộ dáng mười một mười hai tuổi mà mọi người bên ngoài đều cho là con trai ta, liền đáp: “Sống uống ba mươi ba năm rồi.”

Lữ Hồ Thị lộ ra nét mặt già nua, lắc đầu nói: “Không giống, nếu không phải lão thân đã gặp qua hai vị tiểu thiếu gia của công tử, công tử ngài nói ngài hơn hai mươi, lão thân nhất định tin ngay.”

Vô nghĩa, khuôn mặt này của bản tiên quân, vốn là khuôn mặt hơn hai mươi mà!

Lữ Hồ Thị che miệng cười: “Công tử đây còn trẻ trung khoẻ mạnh như vậy, hai vị tiểu thiếu gia tuổi cũng còn nhỏ, sao không suy nghĩ..... sẽ thú thêm một tiểu thiếp?”

Hóa ra, lão thái thái lần này đến đây, là tới giúp bản tiên quân làm mai.

Bản tiên quân đến thế gian trụ lại, lập tức có nhân duyên tới cửa, chẳng lẽ cái mệnh trọn đời cô loan của ta vậy mà cũng có thể sửa lại sao?

Lão thái thái thấy hai mắt ta nhìn thẳng không nói gì, liền nói tiếp: “Lão thân tại đây, hiện có một nhân duyên tuyệt hảo muốn nói với công tử. Thành bắc có một bố trang (*cửa hiệu làm vải), mặt tiền của cửa hàng tuy không lớn, nhưng buôn bán lại rất tốt. Vải dệt mà những nhà giàu có trong thành thường mặc đều là dệt từ nhà họ. Phùng chương quây của bố trang có một cô con gái, năm nay vừa tròn mười bảy tuổi, mặc dù không được xem là nữ nhi của gia đình phú quý, nhưng của hồi môn cũng tương đối hậu hĩnh, tướng mạo nhân phẩm cùng với công tử đây quả là xứng đôi đẹp lứa. Cũng không phải lão thân ghép đôi bừa bãi, lại nói, vị tiểu thư này cùng công tử cũng đã có hai cái duyên phận.”

Bản tiên quân nghe thấy sau bình phong có tiếng xì xà xì xồ, đoán được là Hoành Văn cùng Thiên Xu đang ngồi xổm phía sau để nghe. Lữ Hồ Thị ngay lúc này lại nói tiếp: “Nói đến duyên phận thứ nhất, xiêm y mặc trên người hai vị tiểu công tử, chính là làm từ Phùng gia bố trang. Còn có vài bộ xiêm y vẫn đang may. Còn về duyên phận thứ hai, công tử hẳn là còn nhớ chứ. Hôm qua ở trước quây son phấn trên đường, cô nương mà ngài đụng phải kia, chính là Phùng gia tiểu thư. Đây không phải là trời ban nhân duyên sao!”

61. Chương 61

Ta cười gượng hai tiếng, việc này quả nhiên là ngoài dự đoán, nhưng nhất định không phải nhân duyên trời ban.

Ta thanh thanh yết hầu, nói rằng ta vừa tới đây không lâu, không được quen thuộc, hướng hồ việc tái giá lần này là chuyện đại sự, cần phải cân nhắc nghiêm túc. Phùng gia tiểu thư tuổi xuân còn trẻ, vào cửa làm mẹ kế, e rằng ủy khuất cho nàng, đợi sau khi suy nghĩ cẩn thận lại rồi nói, cứ như thế mà nói một thôi một

hỏi các thứ này nọ cho có lệ. Đợi đến khi suy nghĩ kỹ rồi, bản tiên quân cũng sớm bị đưa lên tru tiên đài trên thiên đình.

Lữ Hồ Thị vẻ mặt tươi cười nói: “Không vội không vội, việc này không vội, đợi công tử suy nghĩ mấy ngày, lão thân lại đến xem thế nào.” Lại phí vài lời nói, lão thái thái mới cáo từ ra về, lúc gần đi nói: “Phùng chương quỳ còn nhờ lão thân chuyển lời với công tử, xiêm y của hai vị tiểu thiếu gia đã làm xong rồi, giữa trưa liền cho người đưa đến đây.”

Ta lại nói vất vả nhiều, lão thái thái cuối cùng cũng đi khỏi.

Ta liền quay trở lại trong sảnh bưng tách trà nhấm nháp để thông cổ họng, thiếu nữ kia hôm qua vừa chạm mặt bản tiên quân đã sinh tình, hôm nay trong nhà liền nhờ người đến cầu hôn, có thể thấy được phong thái ung dung của bản tiên quân chẳng hề giảm so với trước đây.

Hoành Văn và Thiên Xu từ sau bình phong đi vòng ra.

Hoành Văn dùng đôi mắt đen láy sáng bóng nhìn ta nói: “Vị lão phu nhân vừa rồi đến đây, nói là có người muốn làm phu nhân của người sao?”

Ta nói: “Phải”

Thiên Xu nhỏ giọng nói: “Có phải là cái người ném khăn tay hôm qua hay không?”

Hoành Văn cau cái mũi lại nói: “Không phải, ta nghe vị lão phu nhân kia nói, là cái người đụng phải người. Là người hôm qua đụng vào người hả.”

Ta thừa nhận nói: “Phải”

Hoành Văn nói: “Thần tiên không thể cùng phàm nhân ở cùng một chỗ.”

Ta nói: “Ta biết, cho nên ta chỉ nói cho có lệ để qua mấy ngày này, đợi mấy ngày nữa, chúng ta cần phải trở về.”

Hoành Văn nở nụ cười nói: “Chúng ta cùng nhau quay về thiên đình sao?” Bản tiên quân trên mặt cũng nở nụ cười nói: “Phải”

Hoành Văn không hỏi thêm nữa, chạy đến tiểu sảnh xem mao đoàn.

Lúc giữa trưa, Phùng gia bố trang quả nhiên phái tiểu nhị đưa xiêm y của Hoành Văn và Thiên Xu đến. Tiểu nhị nhận tiền giống như đang mua thịt chọn béo gầy dùng ánh mắt dò xét không ngừng nhìn bản tiên quân, còn lén nhìn Hoành Văn và Thiên Xu, ước chừng là vị Phùng chương quỳ kia muốn làm cha vợ bản tiên quân nên phái hắn đến đây xem tướng mạo của ta. Không biết sau khi hắn trở về sẽ miêu tả phong thái của ta như thế nào.

Buổi trưa dùng cơm xong, khi tiểu nha hoàn đang thu dọn bàn ăn, thì tiểu tư lại chạy đến báo rằng, ngoài cổng sau có khách, khăng khăng muốn gặp bản tiên quân.

Bản tiên quân hôm nay thật nổi tiếng.

Tiểu tư dẫn người tiến vào, là một tiểu hoàn (*nha hoàn) thanh tú ăn mặc như thư đồng, giòn già nói với ta: “Cô nương nhà ta lệnh cho ta đến đưa phẩm trà thiếp (*thiếp mời dùng trà).” Hai tay dâng lên một tấm thiếp ngát hương phấn hồng. Ta đưa tay tiếp nhận, tiểu hoàn nói tiếp: “Có thể thỉnh công tử dời bước ra cổng sau hay không, người ở trong xe dừng ngoài cửa, muốn đích thân mời công tử.”

Ta thuận tay đặt tấm thiếp thơm lên cái bàn nhỏ, đi theo tiểu hoàn ra cổng sau, một chiếc xe ngựa có màn gấm buông xuống đang dừng bên cạnh cửa, có một tiểu hoàn khác đang đứng trước xe, khom người nói với ta: “Tổng công tử thỉnh đến trước xe, cô nương nhà ta có lời muốn nói với công tử.”

Bản tiên quân liền đứng bên màn xe, trong màn nhẹ nhàng truyền ra thanh âm dịu dàng uyển chuyển: “Thiếp đích thân đến thỉnh, mong Tổng công tử hoàng hôn ngày hôm nay đến Tuý Nguyệt Lâu phẩm trà (*dùng trà), không biết có thể thỉnh được công tử tôn giá (*cách xưng hô tôn trọng với người đối diện) đến không?”

Làn gió nhỏ nhẹ thổi qua, nhưng không giống gió lạnh khi vào đông, lại giống như gió xuân ấm áp của tháng ba.

Ta nói: “Đã có giai nhân đến mời, tại hạ không dám không theo.”

Hai tiểu hoàn che miệng mà cười, trong màn lại truyền đến thanh âm quyến rũ: “Vậy thiếp liền quay về Tuý Nguyệt Lâu châm hương phối cầm (*thấp hương thơm điều phối tiếng đàn), chờ công tử đến.”

Xe ngựa xoay đầu lại, chậm rãi mà đi, ta nói một tiếng tiễn đưa.

Trở lại trong sảnh, Hoành Văn cùng Thiên Xu đang chụm đầu lại, xem tấm thiếp mời ngát hương kia. Hoành Văn ngẩng đầu nói với ta: “Trên này nói, mời người hoàng hôn đến Tuý Nguyệt Lâu uống trà. Mùi hương thật nồng, là người ném khăn tay hôm qua hả.”

Bản tiên quân ngẫm thừa nhận mà gật đầu, từ trong tay hai vị tiểu thượng quân lấy tấm thiếp thơm ra, để vào trong ngực áo.

Hoành Văn và Thiên Xu đều nhìn ta, Hoành Văn nói: “Người muốn đi sao?” Ta ngáp một cái nói: “Đi ngủ trưa đi.”

Thiên Xu liền quay về phòng đi ngủ trưa. Hoành Văn lại đi theo ta, ta đi một bước thì hắn cũng đi một bước, khi đi đến trước cửa sương phòng hắn, ta thay hắn đẩy cửa ra nói: “Ngủ đi.” Hoành Văn ừ một tiếng bước vào trong phòng, ta xoay người trở về phòng, nhìn cái giường trống trải thõ dãi, vừa định đóng cửa, Hoành Văn lại từ bên ngoài sải bước tiến vào.

Ta nhẹ nhàng nói: “Sao không đi ngủ?”

Hoành Văn chớp chớp đôi mắt, chạy đến bên giường, ngồi lên trên giường nhe răng cười nói: “Ta thấy cái giường này so với cái trong phòng ta thoải mái hơn.”

Ta lúc này như có một cảm giác nhoi nhói ập ủ nung nấu trong lòng, vừa muốn bộc phát vừa muốn kìm nén, phải chịu đựng vô cùng khó chịu. Ta chỉ có thể nói: “Người thích gian phòng này, vậy thì ta cùng người đối, từ hôm nay buổi trưa người cứ đến gian phòng này ở, ta đến phòng của người ngủ.”

Hoành Văn đang kéo cái chăn lên nắn nã trên giường, nghiêng đầu nói: “Vì sao, không phải hai người có thể cùng ngủ trên một cái giường sao. Ta có thể có thể cùng người ngủ trong gian phòng này.”

Ta vờ vờ cái trán nói: “Ngủ cùng một giường, bao giờ cũng có chút chật chội khó chịu. Người ngủ ngon đi.” Khi xoay người muốn ra khỏi cửa. Chợt nghe thấy tiếng động bước xuống giường của Hoành Văn ở phía sau. Hoành Văn ở sau ta nói: “Ta biết rồi, người kỳ thật không thích cùng ta ngủ chung một giường.”

Ta xoay người lại, nhìn khuôn mặt hắn có chút ủ rũ, thấy bản thân mình thật tàn nhẫn, nhưng lại không biết nói gì.

Hoành Văn cúi đầu nói: “Ta biết rồi, ta không làm phiền người nữa, ta trở về phòng ngủ trưa.” Nói rồi đem chăn đẩy vào trong giường, cúi đầu đi ra ngoài. Ta nhìn hắn, ngọn lửa trong lòng đặc biệt rực cháy hừng hực, liên tục phát nhiệt nóng ran, mang toàn bộ tim gan cùng lá phổi của ta đốt cháy hết.

Ta đóng cửa lại ngồi xuống cạnh bàn, uống hai tách trà, lấy cái khăn sa của Tình Tiên cô nương trần trở nhìn. Chẳng lẽ bản tiên quân đây như một gốc cây cổ thụ khô héo mấy ngàn năm, thật cũng có thể nở ra hoa đào?

Khi trời gần xế chiều, bản tiên quân thay một bộ trường sam mới, hai tay áo toả ra hương cỏ thơm thoang thoang dễ chịu. Hoành Văn dẫn một đám hài tử vào viện chơi, đánh cuộc chơi cờ luận thắng thua, Thiên Xu ngồi xem cầm nghiêng mực và bút lông làm giám quân, ai thua sẽ bị vẽ mực lên mặt, đám hài tử ngoại trừ Thiên Xu và Hoành Văn ra, gương mặt đứa nào cũng đều ngang ngạnh như nhau. Ta căn dặn tiểu tư và nha hoàn, buổi tối ta không ở nhà dùng cơm, có thể về rất muộn, phải hết sức chăm sóc thật tốt cho hai tiểu thiếu gia, nói rồi bước ra khỏi cửa, Thiên Xu và Hoành Văn đang chơi rất vui vẻ, Thiên Xu chợt buông bút chạy tới nói: “Người phải đi ra ngoài sao?” Ta nói: “Phải, có chút việc.” Thiên Xu ô một tiếng, không hỏi thêm gì nữa. Hoành Văn nghiêng đầu lên nhìn ta, ánh mắt như lảng tránh, lại vùi đầu nhìn xuống.

62. Chương 62

Bản tiên quân lần này ở trên phố, cuối cùng cũng có thể chậm rãi thông thả bước đi tìm phương khách (*tìm tiếng thơm cho mình), không phải như hôm qua mang theo lọ sơn và thùng sơn bên người. Tiếc là, sắc trời gần tối, mấy quầy hàng trên phố đều thu dọn về hết, mấy cửa hiệu cũng đều đóng cửa, người đi đường vội vàng, các thiếu nữ đang hoảng càng sẽ không lưu lại đây vào giờ này mà đi lại. Khiến cho ta có chút tịch mịch.

Khi đi đến trước Tuý Nguyệt Lâu, quầy bán sơn phấn kia vẫn chưa thu dọn hàng, tiểu ca bày hàng bán rút tay về nhìn nhìn bản tiên quân, lại nhìn vào Tuý Nguyệt Lâu một lúc.

Tuý Nguyệt Lâu, Cẩm Tú các, tương tự khúc (*khúc nhạc tương tự), sương tình tử (*thoả thích uống rượu tình).

“Khúc nhạc này của thiếp, Tống công tử vẫn nghe êm tai chứ?” Tình Tiên đẩy cảm ngọc (*đàn ngọc) ra ẩn tình cười với ta, ánh sáng tươi đẹp ngập đầy khuê phòng.

Ta nói: “Đàn rất hay, không kém gì tiếng đàn của Hằng Nga ở Quảng Hàn Cung.”

Tình Tiên che miệng cười nói: “Công tử thật biết lừa người, khen như vậy thiếp cũng không biết như thế nào cho phải.” Chân thon nhẹ nhàng bước đến bên ta, tay áo đồ thắm nhẹ nhàng quăn lại, nâng bầu rượu lên, lại thay ta rót thêm một ly rượu.

Khi trăng lên cao, ta đã chũnh choáng say loạn choạng bước đi, trở về trong tiểu viện. Lúc gần đi Tình Tiên gọi ta một tiếng Tống lang, đem một cái túi hương nhét vào trong tay ta, sâu xa nói: ngày mai chàng có thể đến không. Bản tiên quân thở dài một tiếng, cầm tay nàng nói: đã có giai nhân mong nhớ, sao có thể không quay trở lại.

Cái túi hương kia rất thơm, khi ta đi đi lại lại cơn gió nhẹ tựa hồ mang theo hương thơm của nó. Bản tiên quân ôm hai vò rượu lê bước chân trở về phòng, kinh động tiểu tư, tiểu tư vội đi chuẩn bị nước nóng, ta đi vào tắm rửa, cũng tỉnh rượu được một chút, xiêm y mặc dù đã thay, nhưng vẫn phảng phất mùi thơm ở túi hương như trước.

Ta vốn định trở vào trong phòng, lại uống hai chén rượu giải sầu, ngồi vào trước trước giường lấy túi hương và khăn sa ra nhìn lại lần nữa, bất tri bất giác lại ngã xuống giường ngủ mất.

Sáng hôm sau, ta mở mắt ra, trên người là chiếc chăn được đắp ngay ngắn, trong tay còn cầm túi hương và khăn sa đặt ở trước ngực, xiêm y tối qua đều vẫn mặc ở trên người.

Ta đứng dậy, gọi tiểu tư đến hầu hạ rửa mặt, lại thấy cạnh vò rượu trên bàn có đặt một cái đĩa nhỏ, trên đĩa là hai cái bánh bao.

Tiểu tư nói: “Đêm qua khi lão gia ngài đang ngủ, tiểu nhân không dám kinh động ngài, chỉ lấy chăn giúp lão gia đắp. Hai cái bánh bao này là tiểu Hoàn thiếu gia khi ăn cơm thừa lại cho ngài, tiểu thiếu gia nhất định phải đợi ngài trở về để đưa cho ngài ăn, như thế nào cũng không chịu đi ngủ, mãi đến khi ngài tắm rửa xong tiểu nhân mới đưa tiểu thiếu gia bưng bánh bao đến đây, lúc này lão gia đã ngủ, tiểu thiếu gia liền đặt bánh bao lên bàn, rồi tự mình trở về phòng ngủ.”

Ta nhìn hai cái bánh bao kia, trong lòng lại bắt đầu quặng lên như có một ngọn lửa hừng hực đang thiêu đốt, chỉ có thể nói: “Biết rồi.”

Khi dùng bữa sáng, Hoàn Văn mới từ trong phòng đi ra, nhìn nhìn ta, cái gì cũng không nói, ngồi xuống cạnh bàn. Bữa sáng nay, Hoàn Văn và Thiên Xu đều ăn không ít.

Buổi sáng, Hoàn Tam Bà lại đến đây tìm trù nương nói chuyện phiếm, trùng hợp thấy bản tiên quân đang ở hậu viện tản bộ. Ta thấy Hoàn Tam Bà, lại nói với bà lão một tiếng cảm ơn về mấy cái bánh bao. Hoàn Tam Bà liền nói một tiếng dừng khách khí, sau đó nói với ta: “Tống tướng công, nghe nói người có ý định muốn kết thông gia với Phùng chương quầy thú thiên kim nhà hần? Thật là một nhân duyên tốt đẹp, Phùng

gia cô nương là mỹ nhân nổi danh trong thành chúng ta, hiền lương thực đức, cùng Tổng tướng công đây đúng là một đôi trời sinh!”

Ta khá ngạc nhiên, không khỏi nói: “Việc này chẳng qua chỉ được đề cập qua một chút, vả lại cũng không phải sự thật, lão nương người nghe được lời đồn này từ chỗ nào vậy?”

Hoàng Tam Bà đánh giá ta từ trên xuống dưới rồi cười nói: “Việc này toàn thành đều biết, chẳng lẽ Tổng tướng công vẫn chưa kết thân với Phùng gia cô nương sao?”

Bản tiên quân mồ hôi lạnh bỗng nhiên đổ ra? Bản tiên quân vào thành này mới có mấy ngày, có thể có công phu đến kết thân sao.

Sau khi dùng bữa trưa xong, Thiên Xu ngoan ngoãn đi ngủ trưa, bản tiên quân đang muốn trở về phòng, thấy Hoàn Văn ôm hồ ly từ tiểu sảnh đi về phía phòng hắc, thân hình Hoàn Văn hiện giờ ôm hồ ly tương đối vắt vả, ta đi đến phía trước, Hoàn Văn ngẩng đầu nhìn ta, cười cười: “Nó ngủ một mình trong tiểu sảnh rất đáng thương, ta mang nó vào trong phòng ngủ.” Ta thở dài, sờ sờ lông mao đoàn một lát rồi nói: “Đặt ở trên giường, thật cũng rất ấm áp.” Hoàn Văn gật đầu ừ một tiếng, vui vẻ mà ôm hồ ly bước vào phòng. Ta đứng bên ngoài nhìn hắc khép cửa phòng lại. Mao đoàn là vì cứu Hoàn Văn mới rơi vào tình trạng này, dù sao cũng không được mấy ngày, ngủ một chút cũng coi như an ủi đỡ dành nó.

Màn đêm bắt đầu buông xuống, ta lại ở trong Tú các của Tuý Nguyệt Lâu, nghe Tình Tiên gảy một khúc nhạc dân gian.

Một khúc thanh ca đã xong, Tình Tiên dịu dàng uyển chuyển, ngồi bên cạnh thay ta thêm rượu. Tim nên phập phồng tí tách nhỏ xuống những hoa nến, Tình Tiên tháo kim thoa xuống, gạt gạt hoa nến, ta cầm chung rượu lên nhìn ánh nến, nhin không được thở dài.

Tình Tiên nghe thấy ta thở dài, chậm rãi đứng dậy, lại đến ngồi xuống bên chiếc bàn đặt cầm cổ, điều chỉnh dây đàn, một khúc nhạc du dương ngân lên, giống như thiếu nữ sầu muộn, u oán triền miên.

Khi âm cuối ngân nga dứt đi, Tình Tiên ở dưới ngọn đèn cười với ta, lại đến gần thay ta thêm rượu, đi đến bên ánh đèn, lơ đãng nghiêng người, nâng tay áo lên, giống như đang lau lệ. Sau đó quay người lại, nhưng vẫn hàm chứa nét mặt tươi cười. Khi nàng xoay người thêm rượu, ta nhìn khuôn mặt của nàng nói: “Giai nhân vì sao lại sinh thu oán (*nỗi oán giận)?”

Tình Tiên lập tức cười nói: “Công tử thật khéo nói đùa, vừa rồi thiếp ở dưới ánh đèn, chỉ bị khói nến làm cho cay mắt. Trái lại công tử, vốn là người xuân phong (*phong lưu vui vẻ), tại sao dưới ánh trăng thu yên tĩnh lại thở dài?”

Bản tiên quân nói: “Vô duyên lại tương kiến (*gặp nhau), tương kiến lại vô duyên, trăng sáng ở trên cao, chỉ có thể nhìn nhưng không thể hái.”

Tình Tiên che miệng nói: “Đây chính là tình sầu đoạn trường (*nỗi buồn khổ vì tình). Không biết vị giai nhân ngọc nga nào lại khiến công tử tương tư thành khổ như vậy. Thiếp nghe nói Tổng công tử vừa mới đến trong thành, lập tức liền có tơ hồng tới cửa, cùng Phùng gia tiểu thư kết nên duyên đẹp. Như thế nào còn buồn bã tương tư thành khổ thế này?”

Hóa ra mọi người trong thành này, truyền tin tức thật nhanh.

Ta nói: “Tình Tiên cô nương xinh đẹp hơn hoa, thiếu niên phong lưu khách nhân giàu có vung tiền như nước chỉ vì cầu được một đêm gặp gỡ ngồi cùng nàng, vì sao còn buồn bã rơi lệ.”

Tình Tiên cúi đầu nhẹ nhàng thở dài: “Công tử hà tất trêu ghẹo thiếp chứ. Thiếp chỉ là một người ý lan (*tựa bên thành lan can) bán rẻ tiếng cười kiếm sống, nào có giá trị gì, chỉ là làm ra vẻ mà thôi. Tựa như món hàng trên quầy kia, ai có tiền thì là của người đó, không cần biết đó là người phương nào.”

Nói đến phần sau, lại nhẹ nhàng mà run rẩy. Tình Tiên ngẩng đầu, cố nở nụ cười với ta: “Thiếp nhất thời xúc động, làm ảnh hưởng hứng thú của công tử, công tử chớ trách. Để thiếp, lại gảy một khúc nhạc cho công tử.....”

Ta thở dài nói: “Nàng nếu có sầu khổ gì, thì cứ nói ra đi, đừng chôn chặt trong lòng cố tỏ ra kiên cường, có lẽ ta có thể giúp nàng.”

Tình Tiên kinh ngạc nhìn ta, cắn môi, bỗng nhiên dùng tay áo che khuôn mặt, hai hàng lệ từ từ tuôn xuống, nghẹn ngào nói: “Công tử, chàng cứ để thiếp gảy một khúc nhạc cho chàng đi ~ qua mấy ngày nữa, có thể thiếp sẽ không bao giờ vì công tử mà tấu nhạc nữa..... thành, cháu của Trương viên ngoại trong thành đã nói với ma ma là sẽ chuộc thân cho thiếp ~ qua mấy ngày nữa là đến đại thọ sáu mươi tuổi của thúc thúc hần, đến lúc đó hần sẽ đem thiếp tặng cho Trương viên ngoại..... Thiếp..... Thiếp.....” Nói đến đây, liền khóc không thành tiếng.

Bản tiên quân trong lòng bỗng dậy lên nỗi thương hại, thế gian thật lắm chuyện bất đắc dĩ, vốn chẳng phân biệt được đâu là trên trời đâu là nhân gian.

Ta thở dài mà đứng cạnh nàng, ôn tồn nói: “Đừng khóc, ta sẽ nghĩ cách giúp nàng.”

Tình Tiên run run thân mình ngẩng đầu nhìn ta, bỗng nhiên ngã vào trong lòng bản tiên quân, lớn tiếng khóc.

Khi ta mang theo nửa vạt áo dầm lệ ra khỏi Tuý Nguyệt Lâu, trên đường đã là một mảnh trống trơn, nhưng cái quầy bán sơn phấn nhỏ kia trái lại vẫn còn bày bán, thấy tiểu ca bày quán ngồi ở ven đường, đang sững sờ nắm chặt tay áo. Có lẽ là đợi xem có khách đến Tuý Nguyệt Lâu tìm phương khách (*tiếng thơm) hay không, thuận tay mua giúp hần một hộp sơn phấn để tặng cho mấy tỷ muội trong đó. Thế gian này nào dễ dàng gì? Kiểm miếng cơm ăn cũng không dễ dàng.

Lại vào lúc nửa đêm, ta quay trở về tiểu viện. Sau khi tắm rửa xong, tiểu tư ngáp dài đi ngủ. Bản tiên quân ở dưới ánh đèn, lại hoàn toàn không buồn ngủ. Ta nhìn hai vò rượu trên bàn một lúc, rồi cầm lấy một vò đi vào trong viện, uống mấy ngụm.

Chung quanh vắng vẻ, gió lạnh thấu xương, qua đêm nay, lại mất đi một ngày.

Ta nghe thấy tiếng nói phát ra từ phía sau: “Ngươi vì sao không ngủ?”

Ta quay đầu lại, thấy một thân ảnh nho nhỏ đứng ở trước mặt, đúng là Thiên Xu.

63. Chương 63

Bản tiên quân đơn giản đến chỗ cái ghế dựa đã được bày sẵn ở phía hành lang gấp khúc, ngồi nhìn xa xa, xem như là một thú vui.

Nhớ lại khoảng thời gian khi ta còn bé, cũng suốt ngày không làm bài tập mà thường cùng bạn học hay mấy biểu huynh biểu đệ chơi đùa, bị cha ta cho ăn đòn không ít. Nhớ lại chuyện cũ cách đây nhiều năm, thật vô cùng thú vị.

Đám nhỏ chơi đến giờ cơm trưa, mấy người lớn trong nhà đều đến tiểu viện gọi chúng về ăn cơm, lúc này chúng mới lưu luyến bịn rịn mà tản ra. Thiên Xu cũng đem bài tập chép được tương đối đưa cho chúng, mấy hài đồng đều tự lấy bài tập của mình cất vào trong ngực áo, vui mừng hơn hờ mà đi. Tiểu tư nói với ta: “Lão gia, trù phòng sớm đã chuẩn bị cơm nước xong rồi, ngài có muốn dọn ra bây giờ không?” Ta gật đầu nói: “Dọn bữa trưa đi.”

Khi dùng bữa trưa Hoành Văn ăn rất nhiều, hơn nữa rất là thích món cà rán, ta vươn tay muốn đổi đĩa thức ăn ấy đến trước mặt hần, Hoành Văn dùng đũa ngăn cái đĩa lại nói: “Không cần, ta có thể gấp đến mà. Bằng không thì ngươi giúp ta gấp một ít để vào trong đĩa của ta cũng được.” Ta liền giúp hần gấp một ít đặt vào trong đĩa, Hoành Văn nói một tiếng cảm ơn.

Thiên Xu so với mấy hôm trước ăn có vẻ ít hơn một chút. Ta thấy hần chỉ ăn nửa chén cơm nhỏ, ôn tồn nói: “Ăn thêm chút nữa đi, hôm nay trù phòng làm món măng thái sợi xào suông này ngươi còn chưa có thử qua, ném thử xem hương vị thế nào.”

Thiên Xu liền cầm chiếc đũa lên, ném thử chút thức ăn, cư nhiên ăn hết được một chén cơm nữa, còn uống thêm một chén canh, ta rất vui sướng.

Sau khi ăn xong, nha hoàn đi lên thu dọn bàn ăn, ta biết Hoành Văn nhất định sẽ nhớ đến việc cho hồ ly ăn, nhân tiện bảo bưng trứng chim xào lên đây. Hoành Văn liền thêm vào nói: “Lúc sáng ta đã nói trù phòng đổi trứng chim xào sang thịt gà hầm rồi, mấy ngày nay cứ cho nó ăn toàn trứng chim xào, nên chắc nó có phần thấy ngán, hôm nay thay đổi khẩu vị.”

Ta xoa xoa đầu hấn, nói: “Cứ như vậy đi.”

Thịt gà hầm còn kèm cả một bát canh nóng thật to, ta chỉ sợ Hoành Văn tay chân táy máy, sẽ bị nước canh nóng vấy lên làm bỏng tay, vì thế cầm bát canh nóng giúp hấn bưng vào trong phòng. Hồ ly hé con mắt lim dim nằm trên ghế đang đợi Hoành Văn cho ăn. Ta đặt bát canh xuống, nói: “Cho nó ăn xong thì người ngoan ngoãn đi ngủ đi.” Hoành Văn nói: “Biết rồi.”

Ta quay trở lại trong phòng, dự định chiều nay đến Tuý Nguyệt Lâu có chút việc, nghĩ đến đây, không khỏi lấy khăn sa cùng túi hương của Tình Tiên ra, nhìn một lát, vừa nãy ta quên đóng cửa phòng, một trận gió chột lùa vào trong phòng, khi ta ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy Hoành Văn sải bước vào trong phòng, nhìn nhìn khăn sa và cái túi hương trong tay ta.

Ta vội buông hai món đồ ấy xuống nói: “Người sao lại không đi ngủ.”

Hoành Văn nói: “Ta muốn đến đây xem thử, rồi mới về phòng ngủ.” Đi đến bên giường, nhặt cái túi hương ở trên giường lên, cầm trong tay xem thử, nói: “Thơm quá.”

Ta đưa tay lấy túi hương từ trong tay hấn lại nói: “Mau trở về ngủ đi.”

Hoành Văn nghiêng đầu nhìn ta cười: “Người chiều nay vẫn muốn đi xem nàng?”

Bản tiên quân cảm thấy không nên nói thêm về chuyện này trước mặt tiểu Hoành Văn, mơ hồ nói: “Có chút việc cấp bách cần giải quyết.”

Hoành Văn lại nhìn nhìn ta, nói: “À.” Tiếp theo ngáp một cái: “Vậy người ngủ đi, ta cũng mệt rồi, trở về phòng ngủ đây.” Nói rồi xoay người ra khỏi cửa. Ta đi theo hấn ra đến cửa, nhìn thấy hấn đi vào trong phòng mình, hắt xì một cái rồi vang lên tiếng đóng cửa, mới thở dài, khép cửa phòng lại.

Lúc chạng vạng, bản tiên quân lại đến Tuý Nguyệt Lâu.

Lần này cũng đi đến phòng của Tình Tiên.

Bản tiên quân hôm qua đã cùng tú bà lập chứng từ, nhân lúc người cháu của viên ngoại gì đó chưa kịp trao đổi giá cả chuộc Tình Tiên với tú bà, ta hôm qua đã tới trước hấn một bước, nói với tú bà rằng ta muốn chuộc thân cho Tình Tiên, ra giá năm nghìn lượng vàng, tú bà vui mừng phấn khởi đã gặt đầu đồng ý.

Ta đem ngân phiếu năm nghìn lượng vàng đặt trước mặt tú bà, tú bà cười tươi roi rói như hoa nở mùa xuân nói rằng: “Đa tạ công tử, Tình Tiên từ hôm nay trở đi chính là người của ngài.”

Các cô nương ở Tuý Nguyệt Lâu liền vây quanh Tình Tiên khi nàng vừa đi ra, Tình Tiên đôi mắt hàm chứa lệ hạnh phúc nhìn ta thật lâu, bản tiên quân ở nhân gian đã nhiều ngày, cũng xem như là làm một việc thiện.

Tú bà còn đặt biệt phái một cỗ kiệu nhỏ màu hồng nhạt đến đưa Tình tiên đi. Vì thế, bản tiên quân đành ở dưới ánh mắt dõi theo của dân chúng trong thành, đi trong bóng đêm, đưa kiệu nhỏ của Tình Tiên đến trước tiểu viện.

Tình Tiên xuống kiệu, cùng bản tiên quân bước vào cửa viện, nha hoàn tiểu tư lẫn trù nương trong viện đều ngây người đứng im như cột gỗ, cái thau đồng trong tay tiểu tư cũng rơi choảng xuống mặt đất.

Tình Tiên đứng bên cạnh ta, giống như đoá hải đường còn đọng sương, sợ hãi cúi đầu.

Ta thấy Hoành Văn và Thiên Xu một trước một sau từ trong cửa đại sảnh đi ra, đang ở trên hành lang gấp khúc, không ngừng nhìn ta và Tình Tiên từ đầu tới chân.

Bản tiên quân nói với mọi người: “Vị Tình Tiên cô nương đây thời gian này tạm thời ở lại trong viện vài ngày, hãy thu dọn một gian sương phòng trước đi.”

Nha hoàn tiểu tư cùng trù nương đều hết sức lanh lợi, tiểu tư nhặt thau đồng trên mặt đất lên, lập tức nói: “Vâng vâng, tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị.” Một nha hoàn liền chạy đến dìu Tình Tiên nói: “Cô nương mời vào đại sảnh nghỉ ngơi trước.” Một nha hoàn khác nói với Hoành Văn và Thiên Xu nói: “Thời gian không còn sớm, nô tỳ hầu hạ hai vị tiểu thiếu gia tắm rửa rồi về phòng nghỉ ngơi trước.” Hoành Văn và Thiên Xu liền cùng nàng quay trở về phòng.

Nha hoàn dìu Tình Tiên vào đại sảnh, lại bưng trà lên, nói nước nóng đã chuẩn bị xong. Tình Tiên uống hai ngụm trà, liền theo nha hoàn đi tắm.

Ta phân phó bọn nha hoàn phải hầu hạ chu đáo, bước đi thông thả đến ngoài sương phòng, do dự một lát, mới đẩy cửa phòng Thiên Xu ra trước để xem thử. Thiên Xu đang ở dưới ánh đèn cầm một quyển sách xem. Thấy ta thông thả bước vào trong phòng liền úp quyển sách xuống, ta nói: “Còn chưa ngủ sao? Ngủ sớm đi.” Thiên Xu nói: “Ừm.” Lại nói: “Vị Tình Tiên kia.....”

Ta nói: “Nàng bị một phú hộ bức thân (*dồn ép chuộc thân...), ta thấy nàng vô cùng đáng thương, nên thay nàng chuộc thân trước. Đợi đến mai ta hỏi lại nàng, còn có thân nhân nào để mà nương tựa hay không. Có lẽ ít hôm nữa chúng ta sẽ trở về thiên đình, trước khi quay về, dàn xếp ổn thỏa cho nàng, xem như ta tới trần gian một chuyến, sẵn tiện làm chuyện công đức.”

Thiên Xu dường như chỗ hiểu chỗ không mà khẽ gật đầu.

Thiên Xu đóng sách lại ngoan ngoãn đi ngủ, ta từ trong phòng hắt đi ra, vào trong phòng của Hoành Văn.

Hoành Văn đang ngồi trên giường tháo mảnh vải băng vết thương cho mao đoàn. Ta đến gần nhìn, mấy ngày nay ta dùng tiên thuật giúp nó trị thương, Hoành Văn cũng dùng một chút tiên pháp nho nhỏ, vết thương của mao đoàn toàn bộ đã lành hẳn. Chỉ là phần lông trên vết thương vẫn chưa mọc dài ra hết, vẫn còn mấy chỗ khá ngắn.

Ta nói: “Nó mấy ngày nay càng ngày càng có tinh thần hơn.”

Hoành Văn cười nói: “Phải, vết thương đã khỏi rồi.” Đưa tay vuốt ve cái lưng của hồ ly, hồ ly phịch phịch lạch cạch mà liếm tay kia của Hoành Văn.

Ta xách hồ ly ra, ngồi xuống mép giường nói: “Thời gian không còn sớm. Ngủ sớm đi.”

Hoành Văn ngáp một cái nói: “Nhắc đến mới thấy thật có chút mệt mỏi.”

Ta đành phải nói: “Vậy ngươi ngủ trước đi, ta đi đây.”

Hoành Văn cười nói: “Ừm.”

Bản tiên quân từ trong phòng Hoành Văn đi ra, đi đến cuối sương phòng, đẩy cửa phòng ra.

Tình Tiên đang ngồi dưới đèn, chỉ mặc một chiếc sa y (*áo mỏng) mỏng manh như cánh ve, mang theo vẻ xấu hổ ngượng ngùng, dùng ánh mắt đưa tình đầy tình ý nhìn ta.

64. Chương 64

Bản tiên quân ở trước cửa tao nhã cười nói: “Tình Tiên cô nương, nàng nghỉ ngơi cho tốt trước đi, nếu chỗ này có gì không quen thì ngày mai đến nói với ta.” Xoay người đi ra ngoài cửa. Tình Tiên ở phía sau ta buồn bã nói: “Công tử nếu đã chuộc thân cho thiếp, thiếp từ hôm nay chính là người của công tử. Công tử lẽ nào chê Tình Tiên đã là tàn hoa bại liễu, khó có thể xứng đôi với một người quân tử như công tử sao?”

Ta đành xoay người lại nói: “Tình Tiên cô nương sao lại nói những lời này, tại hạ giúp nàng chuộc thân, vốn là đưa tay giúp người gặp nạn. Nàng không cần nhất mực chịu trách nhiệm về tình cảm này. Nàng tạm thời ở lại nơi thấp hèn này vài ngày. Nàng xem còn có thân hữu nào có thể nương tựa hay không, hoặc là người trong lòng nàng ngưỡng mộ, thì cứ nói với ta. Ta sẽ giúp nàng dàn xếp thỏa đáng.”

Tình Tiên kinh ngạc mà nhìn ta, bỗng nhiên che mặt khóc: “Công tử nói như vậy, chẳng lẽ hoài nghi thiếp sao. Công tử cũng biết, chàng ngày ấy đi qua trước lầu, trong lòng thiếp liền ngưỡng mộ phong thái của chàng, mới không ngại xấu hổ mà lấy khăn tay làm mai, hi vọng có thể cùng công tử kết duyên. Công tử giúp thiếp chuộc thân, thiếp vui mừng khôn xiết, cứ tưởng rằng Phật Tổ trên cao mở mắt ban phúc. Nào ngờ..... Công tử ~ công tử ~ lại nói với thiếp như vậy..... Thiếp ~ thiếp ~”

Ta thở dài nói: “Tình Tiên cô nương, nàng không phải không biết, tại hạ sớm đã có ý trung nhân, vả lại số ta vốn đã định là trọn đời cô loan, những chuyện nhân duyên này nọ, ta có muốn cũng không được. Nàng lau nước mắt rồi sớm nghỉ ngơi cho tốt đi. Ngày mai ta lại nghĩ cách giúp nàng.”

Ta ra khỏi phòng, khép cửa phòng lại, bước lững thững đến trong viện. Tối nay không có phòng nào có thể ngủ. Gió đêm nay càng lúc càng lạnh, ta ngồi xuống mái ngói xô lệch lạnh lẽo trên nóc nhà. Ta nhớ đến trong thư phòng còn có một cái giường nhỏ thô cứng, liền mò mẫm đi vào, niệm một câu quyết chú hóa nó thành một cái giường lớn có lót đệm mềm mại. Xuyên vào cửa phòng, xoay người đi ngủ.

Đưa Tình Tiên về, quả nhiên là có chút phiền toái khó giải quyết. Bản tiên quân mang theo hai cái thùng sơn và lọ sơn bên người, vậy mà còn có thể khiến nàng nhìn một cái liền sinh tình với ta, có thể thấy được phong thái của bản tiên quân luôn luôn không hề mai một.

Ta nhắm mắt trầm ngâm, đang muốn đi vào giấc ngủ. Bỗng nhiên có một tiểu khúc ai oán từ xa vọng đến, len qua khe cửa, tiến sâu vào trong tai bản tiên quân.

Có lẽ là Tình Tiên vừa đến chỗ bản tiên quân không được như ý, vì thế ở trong phòng lấy cây sáo ra thổi một hai tiểu khúc giải sầu. Gai điệu như vừa khóc lóc vừa kể lể, bi thương âm đạm, bản tiên quân nghe một hồi, liền chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, vẻ mặt của tất cả bọn hạ nhân trong tiểu viện của bản tiên quân đều có chút phù phiếm (*trống rỗng thất thần), hai mắt mờ mịt, ngáp dài không ngừng. Ta đành làm bộ như không phát hiện, Tình Tiên ở trong phòng đóng cửa không ra ngoài, ta cũng không hỏi thêm.

Buổi sáng khi Hoàn Vãn và Thiên Xu dùng bữa, cũng nhịn không được ngáp dài hai cái.

Thiên Xu nói với ta: “Cái vị hôm qua ——” ta khụ một tiếng nói: “Gọi là Tình Tiên cô nương đi.” Thiên Xu nói: “Ừm, Tình Tiên cô nương, sao nàng ta không ra đây ăn cơm?” Ta thuận miệng nói: “Có thể vẫn chưa thức dậy, để ta bảo người đưa thức ăn đến phòng cho nàng ta dùng.” Thiên Xu gật gật đầu, nha hoàn đang bưng thức ăn đặt lên bàn, cúi đầu che miệng cười.

Lúc sáng, trù nương nhìn ta một cái rồi nói: “Lão gia, theo lẽ chuyện của chủ tử, chúng nô tài không nên lăm miệng. Nhưng lão gia để hai vị tiểu thiếu gia gọi Tình Tiên phu nhân là Tình Tiên cô nương có phải là không được thỏa đáng hay không. Dù sao..... Với vai vế ở đây. Cho dù chỉ là người của lão gia, cũng.....”

Bản tiên quân vốn muốn giải rõ một chút, nhưng chuyện tình nam nữ, khó mà phân biệt được thực hư. Ta đành nói: “Tình Tiên cô nương chỉ ở tạm trong viện vài ngày, các người cũng gọi nàng là Tình Tiên cô nương như thường, cứ dựa theo lẽ nghĩa đối đãi với khách nhân mà cư xử cho tiện.”

Trù nương lén nhìn ta một lúc, rồi lên tiếng đáp lại rồi đi.

Ta cất bước vào trong phòng của Tình Tiên, hỏi nàng xem còn có thân nhân nào có thể nương tựa được không, Tình Tiên cắn môi cúi đầu không nói, sau một lúc lâu nói: “Công tử, thiếp biết, ngài muốn thành thân cùng Phùng gia tiểu thư, thiếp ở lại trong viện này chỉ thêm bất tiện cho ngài. Thiếp đã là người của công tử, công tử muốn thiếp làm nô (*nô lệ) hoặc an bài cho thiếp về vùng quê, hoặc lại mang thiếp đi bán, thiếp cũng không một lời oán trách.”

Bản tiên quân dùng lời lẽ dễ dàng hết cả nửa ngày, cũng không được kết quả gì, đành phải ra khỏi cửa.

Tình Tiên ở trong phòng, lại bày cầm ra, vừa đàn vừa hát, hát mấy tiểu khúc u oán.

Hát đến nỗi trù nương cùng mấy nha hoàn tiểu tư ở xa xa đều phải tránh ra đến hậu viện, hát đến nỗi khiến cho Hoàn Vãn và Thiên Xu cùng đám nhỏ đang chơi đùa hai mắt phải đắm đắm, chơi chưa đến một khắc, liền tan đàn như chim thú.

Ta trở mắt nhìn Hoành Văn tâm trạng chán ngán, từ trong phòng ôm hồ ly ra vuốt ve, hồ ly run run cái tai hắt xì một cái, nhắm chặt hai mắt, cúi đầu thật sâu vào trong ngực Hoành Văn.

Ta nhìn thấy vậy thần sắc lại có chút không được tốt, hồ ly chung quy vẫn là một con hồ yêu, Hoành Văn tuy rằng đang mang bộ dáng hài đồng, nhưng để nó cọ cọ va chạm như vậy thật không có thể thống gì.

Ta đi đến bên cạnh Hoành Văn, nói: “Không có việc gì thì thả nó xuống để nó tự về phòng ngủ đi, cứ ôm như vậy mãi, thật là vướng víu.”

Hoành Văn nói: “Vậy ta mang nó về phòng.” Nói rồi xoay người quay về phòng. Ta ở dưới mái hiên bị trù nương và tiểu tư chặn lại.

Tiểu tư khom người nhếch miệng nói với ta: “Lão gia, Tình Tiên cô nương ở nơi đó, ngài không đi an ủi một chút sao?”

Bản tiên quân nói cứ để nàng ta yên tĩnh như vậy đi, rồi chậm rãi đi về phía trước.

Trù nương vội vàng sải bước đến khom người nói: “Lão gia, ngài cũng đừng trách chúng nô tài lắm chuyện. Từ đêm hôm qua cho tới giờ, nô tài đều bị mấy tiểu khúc của Tình Tiên cô nương khiến cho ~ khiến cho..... đau xót trong lòng á! Lão gia ngài làm ơn đi an ủi nàng ta một chút đi.”

Ta đành phải chán nản thở dài nói: “Kỳ thật lúc sáng vừa mới an ủi nàng ta rồi, vô dụng. Muốn đàn thì cứ để nàng ta đàn đi.” Trù nương và tiểu tư đành đành chiều ừ rừ mà rời đi.

Tình Tiên giấc trưa khi dùng cơm thì ngừng lại nghỉ ngơi một chút, không có động tĩnh gì.

Buổi chiều, Lữ Hồ Thị trong tiểu khúc bị thương sâu muộn của Tình Tiên, đã đến cửa. Ngồi xuống hỏi han mấy câu thì đi vào vấn đề chính: “Tổng công tử, lão thân hôm nay chỉ là nói hộ người ta, ngài đừng để bụng. Chuyện lần trước lão thân nói với công tử, vẫn chưa đề cập đến.”

Ta nhất thời hiểu ra là vì Tình Tiên, thật đúng lúc. Ta nhân tiện nói: “Đa tạ mụ mụ truyền lời. Cảm phiền mụ mụ chuyển lời giúp, tại hạ đã biết, nhưng thật đáng tiếc. Việc này chắc chắn không thể đề cập tiếp được.”

Lữ Hồ Thị lại vòng vo hàm ý nói: “Kỳ thật, không phải lão thân lắm miệng, Tổng công tử, ngài đem việc kết nhân duyên nói ra như vậy, Phùng gia thật sự sẽ cảm thấy không còn mặt mũi nào. Lại e rằng vị quý nhân như công tử đây chán ghét tiểu thư nhà họ, vả lại nhà họ dường như đã kiên quyết gả tiểu thư đi rồi. Nếu công tử là vì vị nữ tử thanh lâu kia mà quyết định như vậy, việc này thật khó mà chuyển lời.....”

Ta cũng lười ở đây mà hao công phí sức nói nhiều về chuyện này, thuận miệng ứng phó nói rằng: “Mụ mụ để một thời gian, tại hạ nhất định thận trọng suy nghĩ, qua mấy ngày sau rồi nói.” Ta tùy tiện ứng phó rồi cuộc cũng tiền được Lữ Hồ Thị rời đi.

Đang muốn quay về phòng uống một ngụm nước, thì Tình Tiên lại ở ngoài cửa muốn gặp ta. Đi vào trong phòng, câu đầu tiên nàng ta nói đó là: “Thiếp nghe nói buổi chiều bà mối Lữ thị có đến đây, thiết nghĩ là đến nói chuyện hôn nhân với công tử. Công tử không cần bận tâm về thiếp. Ngài muốn an bài như thế nào thì cứ.....”

Ta thở dài một hơi. Tình Tiên dùng khăn tay che miệng khóc: “Nhưng ~~ thiếp ~ trong lòng chỉ ái mộ công tử. Công tử ~~ chỉ một ngày, một đêm thôi cũng được. Ngài để Tình Tiên hảo hảo hầu hạ ngài một lúc, sau đó ngài muốn xử trí thế nào, thiếp đều.....”

Ta nhìn nàng, thâm nghĩ nàng bất quá là một nữ tử si tình ở nhân gian thôi. Cũng không ngờ ta trước khi lên tru tiên đài, cũng có thể có người si tình vì ta. Cả cái mệnh trọn đời cô loan kia cũng đã được phá. Ta cũng được khá nhiều lợi ích.

Bản tiên quân đưa tay đỡ nàng dậy, ôn thanh nói: “Ta không cưới Phùng gia tiểu thư. Nàng ta cũng nhất định an bài thỏa đáng, Nàng hãy đứng lên trở về phòng trước đi.”

Tình Tiên lau đi hàng lệ, đứng dậy cúi người thi lễ, trở về phòng.

Ta bị gây sức ép quay một vòng như chong chóng, vô cùng mệt mỏi. Khi dùng cơm chiều nhịn không được ngáp dài hai cái.

Vốn hi vọng buổi tối ngủ một giấc thật ngon lành. Kết quả, lại một lần nữa, tiểu khúc bi thương chưa xốt lại du dương thổi đến, thanh âm của khúc nhạc vừa giống như tiếng chim quyên nỉ non khóc lóc, vừa giống như tiếng quả phụ khóc tang. Một tiếng lại một tiếng mang theo thanh âm rét run. Thổi đến tai ta khiến ta không khỏi run rẩy một hồi. Nhưng ta vẫn vánh tai lên nghe, thanh âm này không giống từ trong sương phòng truyền đến chỗ ta, rất giống từ hậu viện thổi đến. Ta liền trở người đứng lên, ẩn thân, nhẹ nhàng ra khỏi thư phòng dò xét thử xem. Lại nghe thấy tiếng sáo kia chợt ngưng lại, trong bóng đêm có một bóng người mờ mờ ảo ảo chợt đi vào nguyệt môn đến hậu viện.

Bản tiên quân liền đuổi theo, đi đến hậu viện. Chỉ thấy dưới ánh sao sáng, trên tường viện có một bóng người nhảy xuống, cùng với bóng người vừa rồi bước vào hậu viện, đứng đối diện ở bụi hoa bốn mắt nhìn nhau.

Bóng người lả lướt thướt tha chợt vào hậu viện kia, chính là Tình Tiên, còn bóng người tử trên tường nhảy xuống, chính là chàng trai thổi sáo. Ta nhìn bóng dáng kia, tựa hồ cảm thấy có chút quen mắt.

Bản tiên quân đứng bên cạnh hai người bọn họ, chàng trai thổi sáo đang cầm tay của Tình Tiên vội vàng nói: “Tình Tiên, cùng ta rời khỏi nơi này. Chúng ta cao bay xa chạy.”

Tình Tiên sâu xa nói: “Đi, phải đi đâu bây giờ? Người vì sao lại đến đây tìm ta chứ?”

Chàng trai thổi sáo vừa cất một tiếng: “Ta.....”

Trên tường bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một thân ảnh: “Đúng vậy, Hà Kính Hiên, người muốn đưa nàng ta đi đâu?”

65. Chương 65

Chàng trai thổi sáo và Tình Tiên chợt cả kinh, vội ngẩng đầu lên, bóng người trên tường đứng trong bóng đêm, nhẹ nhàng nhảy xuống dưới, đi đến bên cạnh chàng trai thổi sáo, ngẩng đầu nói: “Hà Kính Hiên, người muốn đưa nàng ta đi đâu?”

Người nọ vận y phục nam tử, nhưng thanh âm uyển chuyển mềm mại, thân hình thon nhỏ thướt tha, là một thiếu nữ.

Lương Chúc hội ngộ bỗng nhiên hoá thành song thư (*hai cô gái) gặp đơn anh (*một anh tài). Bản tiên quân lại đứng ở bên cạnh, thấy chàng trai thổi sáo lúng túng ngập ngừng, chân tay luống cuống nói: “Nguyệt Doanh tiểu thư, người, người như thế nào.....”

Tình Tiên nhẹ giọng nói: “Kính Hiên, người đi mau đi. Nguyệt Doanh tiểu thư, người yên tâm, Kính Hiên hẳn sẽ không bao giờ đến tìm ta nữa. Tổng công tử đã mua ta, hẳn chiều nay cũng chính miệng nói rằng, hẳn sẽ không cầu thân với cha mẹ người. Nguyệt Doanh tiểu thư người..... Người có thể an tâm gả cho Kính Hiên. Ta ~ Tổng công tử chuộc thân cho ta ra khỏi chốn phong trần, ta nhất định sẽ dùng kiếp này báo đáp hẳn. Kính Hiên, ta, ta chúc người và Nguyệt Doanh tiểu thư răng long đầu bạc.....”

Nàng xoay người muốn rời đi, chàng trai thổi sáo liền kéo lấy tay áo của nàng: “Tình Tiên, người họ Tổng kia thay nàng chuộc thân, chính là vì tác hợp cho ta cùng Nguyệt Doanh tiểu thư?! Nàng, Nàng vì sao lại hồ đồ như vậy!! Trong lòng Hà Kính Hiên ta từ đầu đến cuối cũng chỉ có.....”

“Chỉ có Tình Tiên?” Vị Nguyệt Doanh tiểu thư kia bỗng nhiên lạnh lùng buông ra một câu, bước từng bước đến chỗ chàng trai thổi sáo.”Được lắm. Hà Kính Hiên, người hôm nay hôm nay rốt cuộc cũng nói ra lời thật lòng.” Cười khở một tiếng, nói tiếp: “Phải, người vì nàng bắt chấp thể diện của một tú tài, ở dưới thanh lâu bán son phấn, ta nên hiểu được, trong mắt người chỉ có Tình Tiên. Nhưng mà..... Nhưng mà khi còn nhỏ, người đã nói muốn thú ta làm tân nương tử, ta ngu ngốc khờ dại cho là thật, lại không muốn tin rằng người đã thích người khác.” Sau khi đem toàn bộ sự việc trút ra hết, liền xoay đầu đi đến bên vách tường.

Hoá ra chàng trai thoải sáo chính là tiểu ca bán sơn phần dưới Tuý Nguyệt Lâu, hèn chi bản tiên quân nhìn hần thấy quen quen.

Nguyệt Doanh tiểu thư đi đến trước vách tường, xoay người lại nói: “Tình Tiên cô nương, người vì Kính Hiên ca cư nhiên dùng chính bản thân mình để ngăn cản người họ Tống kia, không để hần cầu thân với cha mẹ ta, thật có chút ngu ngốc. Khi cha mẹ ta bức ta gả cho hần, ta đã nói, có chết cũng không gả, dù có kiên quyết bức ép thế nào, cùng lắm thì ta bỏ nhà đi. Người không hỏi xem Kính Hiên ca thích ai, tự ý hi sinh chính bản thân mình, không biết rằng như vậy sẽ khiến hần tổn thương sao.”

Bản tiên quân bỗng nhiên phát hiện, bức tường ở hậu viện của ta thật sự rất thấp, Phùng Nguyệt Doanh tiểu thư không biết dùng công phu gì liền leo lên tường, rồi nhảy ra ngoài viện. Tình Tiên và Hà Kính Hiên vẫn như cũ cả hai cùng nhìn nhau.

Hà Kính Hiên nói: “Tình Tiên, cùng ta đi đi.”

Tình Tiên lắc đầu nói: “Muộn rồi, ta lừa Tống công tử, hần có tiền ắt cũng có thế, ta nếu đi cùng người, chỉ có thể hại người. Hiên lang, người đi đi.”

Bản tiên quân bay đến cạnh Nguyệt Môn, hiện thân, ho khan một tiếng.

Hà Kính Hiên nhanh tay nắm chặt tay Tình Tiên, đôi uyên ương khổ mệnh kia vừa nghe thấy tiếng ho khan này của ta, lập tức run lên trong cơn gió lạnh và những phiến lá đang rụng xuống.

Bản tiên quân hòa ái mỉm cười nói: “Đừng sợ, vừa rồi tại hạ từ một nơi bí mật gần đây, đã thấy hết mọi việc.” Từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy, xé vụn ra từng mảnh, nói với Tình Tiên: “Đây là khế bán thân của nàng.”

Tình Tiên im lặng nhìn ta, bỗng nhiên cùng Hà Kính Hiên cả hai dùng một cái quỳ xuống. Ta chân thành nói: “Tình cảm của nhị vị, cảm thiên động địa (*cảm động trời đất), khiến cho tặc nhân (*kẻ phạm tặc) như ta đây cũng không khỏi cảm động. Tại hạ tuy không phải quân tử, cũng nguyện chu toàn cho nhị vị. Hà huynh, người đưa Tình Tiên cô nương đi đi.”

Vào lúc nửa đêm gió lạnh, ta đứng trong hậu viện trống trải nở một nụ cười. Xem ra bản tiên quân chính là phải mang cái mệnh này rồi, vốn tưởng rằng trước khi lên tru tiên đài kiếm được hai đoạn trần duyên (*duyên ngăn phạm trần), hóa ra ta vẫn là kẻ tác hợp cho người khác như trước.

Phía sau ta bỗng nhiên vang lên một thanh âm thản nhiên: “Người mấy ngày qua gió xuân thổi đến vận đào hoa không ít, tư vị thế nào?”

Ta quay đầu lại, thấy hần đứng gần đấy, mỉm cười với ta.

Trái tim ta như nhảy ra khỏi lồng ngực, trong chốc lát cứ tưởng mình hoa mắt. Lại không điều khiển được đôi chân của mình, bước nhanh đến trước mặt hần, nghe thấy trong lời nói của mình đều là những đợt run rẩy.

Hần cứ đứng như vậy, dịu dàng mỉm cười, ta nghe thấy giọng mình run run.

“Hoành, Hoành Văn.....”

Ta liền nắm chặt tay hần, hy vọng mong mỏi vô số lần, giờ đây khi hần gần ngay trước mắt, trong lòng ta phút chốc lại ngỡ như mình đang nằm mộng. Hần nhích lại gần ta một chút, ở ta bên tai ta thấp giọng nói: “Thật ra tối hôm đó, người nói muốn ta nhanh chóng trở lại bình thường, không biết vì sao, ta liền trở lại bình thường. Nhưng ta thấy người đang có gió xuân thổi vận đào hoa đến, vì thế liền muốn xem thử vận mệnh ngăn ngừa này của người ra sao.” Rồi ra về thốn thức mà thở dài, “Xem ra người cả ngày cứ than ngắn thở dài thật chẳng được tác dụng gì, vận đào hoa của người thật đáng tiếc.”

Ta chỉ nhìn hần, không biết nói lời nào cho phải.

Hoành Văn nói: “Đêm dài gió lạnh, đứng ở trong viện bị người ta thấy cũng không tiện lắm, về phòng trước đi.”

Ta ngượng ngùng buông tay hần ra nói: “Được.”

Khi đến hành lang gấp khúc, Hoàn Văn nhẹ giọng cười nói: “Người hai ngày hôm nay buổi tối đều ngủ trong thư phòng, phòng sách này mà người cũng vào được sao?”

Ta lại ngưỡng ngừng nở nụ cười, đẩy cửa thư phòng ra.

Thư phòng quả thật vô cùng nhỏ, lúc sáng ta bảo người đổi chiếc giường nhỏ, đưa giường lớn vào, lại còn bảo người tạo mấy cái khe hở nhỏ ở xung quanh, đẩy cửa ra, đúng lúc ánh trăng chiếu đến trước bàn. Ta khép cửa phòng lại, Hoàn Văn vung tay áo lên, tạo nên màn tiên khí chắn trong phòng.

Ta nói: “Người vừa khỏi, gần đây không nên động đến tiên thuật. Vạn nhất.....”

Hoàn Văn nói: “Không sao cả, ta hai ngày nay biến thành hài đồng, không phải cũng dùng tiên thuật đó sao.”

Ta không kìm được tình cảm, liền vươn tay nắm chặt cổ tay hắn nói: “Vẫn là dùng một phần nhỏ thì tốt hơn. Người.....”

Hoàn Văn đứng nhìn ta, hắn đã khỏi hẳn, đã nhiều ngày ở thế gian, rốt cục cũng thấy được hắn trở lại bình thường.

Bất luận là ngày nào, cuối cùng ngày này cũng đã đến.

Ta nắm chặt hai tay Hoàn Văn, gọi một tiếng Hoàn Văn, còn không đợi hắn kịp phản ứng ta liền kéo hắn vào lòng hôn thật sâu xuống môi hắn.

Bản tiên quân hết sức khâm phục bản thân, sáng nay anh minh dữ dội biết bao sai người mang giường lớn vào đây.

Lần trước ở trong rừng hoa đào, là do Hoàn Văn dùng tiên thuật hóa ra ảo cảnh, chung quy đưa ta vào giấc mộng hư ảo, lúc đó thật không được chân thật.

Đầu chân mày của Hoàn Văn hơi chau lại vào nhau, ta khàn giọng ghé sát tai hắn nói: “Ta so với lần trước có phải khiến người thoải mái hơn.” Đôi mắt Hoàn Văn nửa mở nửa khép, khóe mắt mang tiểu ý đường như đang nhìn ta, rồi cắn thật mạnh lên cổ ta một cái, “Có chút sảng khoái. Phía dưới ~ ưm~ lần sau ta sẽ không để người.....”

Gần đến ngày đông giá rét, ta gánh một thùng nước tắm từ dưới giếng lên, dùng pháp thuật làm nóng nó, so với lúc đun nước thường ngày cũng mất công như vậy. Vốn là ta muốn cùng Hoàn Văn tắm rửa sạch sẽ, kết quả tắm xong rồi lại tắm rồi lại lên giường tiếp tục. Vì thế lại phải thay nước, lại cùng nhau tắm rửa, cứ như vậy đi đi lại lại hết mấy lần, mãi đến khi bản tiên quân thật sự nhẹ nhàng khoan khoái mãn nguyện ôm Hoàn Văn lên trên giường ngủ một chút, trời cũng đã gần sáng. Hoàn Văn miễn cưỡng nói: “Khó trách phạm nhân thường nói, chỉ hận đêm xuân ngắn ngủi. Tối nay mới biết được ý này.” Nói rồi khép đôi mắt lại, nặng nề ngủ.

Ta cũng nhắm mắt lại dự định ngủ một chút, rồi lại mơ thấy một giấc mộng.

66. Chương 66

Trong mộng ta thấy mình ngồi dưới ngọn đèn trong một gian phòng, trước mặt bày ra một thể cờ, trước mắt ta giống như bị che phủ bởi một tầng sương mù, không thể thấy rõ ván cờ, không thể thấy rõ người đang ngồi đối diện cùng ta chơi cờ, trong lòng ta đã biết, ta thua rồi. Ta chợt thốt lên: “Ta lại thua rồi, không biết đời này có thể thắng được người một ván hay không.” Hoa nến bập bùng vang lên, ánh sáng cũng đã mờ mờ xuyên qua song cửa sổ giấy bên cạnh. Người đối diện phất tay tắt ngọn nến, đẩy khung cửa sổ ra, nắng sớm chợt ủa vào. Trong chớp mắt ta lại đứng ở một chỗ trong sân. Sương mù lát phất, thứ gì cũng không thể thấy rõ, cả khoảng sân này đối với ta dường như rất quen thuộc. phía trước ta là một cái ao nước, đóa thủy tiên (*hoa súng) trong ao vừa mới bung ra vành lá tròn, bên bờ ao có mấy khối đá Thái Hồ (*loại đá thường dùng để làm hòn non bộ), hai gốc chuối. Bên kia bờ ao có một cái đình, trên thạch bàn

trong đình có khắc bàn cờ. Lúc này hẳn là mùa xuân, hương hoa mộc hương hòa vào lớp sương mai thấm vào lòng người, trên tường viện là những khóm mộc hương uốn lượn chần chịt nở đầy hoa trên cành che kín cả một góc.

Hắn đứng ngay bên cạnh ta, phía sau ta, chính là khung cửa sổ giấy khi này.

Ta nói với hắn: “Vào lúc sương sớm mỏng manh, gió xuân thổi đến thật đúng lúc.” Khuôn mặt người nọ dường như đang nở nụ cười, ta lại biết hắn chắc chắn cười rất vui vẻ. Hương hoa ngào ngạt, gió sớm mát rượi, lớp sương mù kia càng lúc lại càng dày, ta sốt ruột nhìn gương mặt của người nọ, muốn biết hắn là ai, thân ảnh của hắn lại hoàn toàn ẩn vào trong lớp sương, khó mà phân biệt được, ta đưa tay ra muốn giữ chặt hắn để hỏi, nhưng khi vừa chạm tay cảm lấy một góc y phục lạnh lạnh, bỗng nhiên rùng mình, tỉnh giấc.

Trong tay ta cầm lấy tay áo của Hoành Văn, Hoành Văn đang tựa vào đầu giường, nhìn ta nằm ở bên cạnh.

Ta vội ngồi dậy nói: “Người..... Ngủ nhiều một chút đi..... Mau nằm xuống đi.” Hoành Văn lười biếng nói: “Ta cũng không phải phạm nhân, làm sao lại nhục (*yếu sức ^___^*) như vậy được, ngủ một giấc bao nhiêu mệt mỗi đều đã giảm đi nhiều rồi.” Bản tiên quân lập tức hỏi: “Người..... Từ đâu mà biết được phạm nhân lại nhục như vậy hả.” Hoành Văn ngáp một cái nói: “Thì xem trong sách chữ đâu, mà loại sách này, chỉ có mỗi tranh chi bằng có thêm chữ minh họa dưới tranh thì hay hơn.” (Ôi trời, em Văn thiệt là.....hết nói nổi với em @.@)

Hoành Văn —— hẳn —— rốt cuộc đã xem bao nhiêu sách đông cung rồi ——

Hoành Văn nhìn bàn tay của ta rồi nói: “Tay trái của ngươi làm sao vậy, dường như không được linh hoạt.” Ta đang xoa xoa ngón út bên tay trái, đáp lại: “Có lẽ là bị thương bởi vật gì đó, ngón út có chút khó chịu.” Từ sáng sớm khi vừa khởi động ngón út thì giống như bị đao cắt vậy, truyền đến từng trận đau nhói như kim châm.

Hoành Văn cầm tay trái của ta lên nhìn nhìn, bỗng nhiên nói: “Ta muốn về thiên đình trước.” Trộm nhìn sắc mặt của ta, cười nói: “Ngươi đừng hốt hoảng, ta không phải trở về nhận tội đâu. Ta chỉ cảm thấy người xuống thiên đình lần này, có rất nhiều lý do hết sức gượng ép, sự tình cũng có chút kỳ hoặc. Ta muốn đến hỏi Ngọc Đế cho rõ những nghi hoặc này. Còn về phần nhận tội thì, ngọn tóc nhẹ nhàng khê cọ cọ trên bả vai ta, “Đợi người và ta cùng nhau nhận.”

Hoành Văn muốn quay về thiên đình, ta chắc chắn ngăn không được hắn, đành phải nói: “Thôi được.”

Ta theo hắn khoác áo bước xuống giường, giúp hắn chỉnh trang lại y phục. Hoành Văn đi đến trước cửa, nghiêng người nói với ta: “Tổng Dao, ngươi nói xem đến khi người và ta cùng Thiên Xu, Nam Minh trải qua thiên kiếp, vậy người nào có thể xuống thiết tình kiếp chúng ta?”

Ta cười gượng nói: “Thật vẫn chưa nghĩ tới.” Hoành Văn mỉm cười, ở trong ánh nắng sớm phát tay áo xoay người, hóa thành ánh sáng biến mất.

Ta đứng ở một khoảng trống trong phòng thật lâu, thở dài. Từ trong tay áo lấy ra một quyển sổ trắng, đặt lên trên bàn học, lại lấy ra một cây bút, cây bút kia không cần chấm mực, cũng có thể tự viết ra nét chữ trên trang giấy.

Ta viết đầy chữ trên trang giấy của quyển sổ, niệm quyết chú, quyển sổ kia liền hóa thành một đạo kim quang, trong chớp mắt biến mất không thấy đâu.

Đây là khi ta hạ phàm, Ngọc Đế bí mật ban cho ta, gọi là thượng ngôn chiết (*sổ thượng ngôn), bất luận ở nơi nào, quyển sổ này đều có thể ngay lập tức được đưa lên trước ngự án của Ngọc Đế.

Bản tiên quân ra khỏi thư phòng nhỏ, xoa xoa huyệt Thái Dương, Hoành Văn không hiểu được tình cảnh ở nhân gian, vẫn điềm nhiên như cũ không để ý trước sau, hẳn đi thật gọn lẹ. Sáng sớm hôm nay, trong viện thiếu Tinh Tiên, lại mất đi một vị tiểu thiếu gia, muốn bản tiên quân phải làm sao bịa ra câu chuyện chu toàn để giải thích với tiểu Thiên Xu và đám hạ nhân đây?

Hoành Văn lại nhanh nhẹn như vậy, tuyệt đối sẽ nhanh hơn quyển sổ kia.

Ta ngay tại trang giấy trên quyển sổ đó trình bày với Ngọc Đế rằng, tội tiên Tổng Dao đã phụ lòng và chống lại ý chỉ của Ngọc Đế, lén báo tin tức cho Thiên Xu Tinh Quân, lại vì tình riêng làm nên việc xằng bậy, tự

biết không thể tha thứ, xin tự nhận tội này.

Quyển sổ được trình lên, tự bản tiên quân cũng biết được tình trạng của mình tệ đến mức nào, chỉ mỗi việc của Thiên Xu, ta tuyệt đối trốn không thoát xử phạt, nếu đã phải lên tru tiên đài, hà tất gì còn kéo theo Hoàn Văn.

Thiên Xu và Nam Minh là ví dụ ngay trước mắt, cho nên ta nghĩ, cho dù ta bị đánh xuống nhân gian, lại làm phạm nhân, Hoàn Văn ở thiên đình, dù sao so với việc cả ta và hắn cùng xuống trần gian chịu khổ thì tốt hơn nhiều.

Ta vừa đi đến hành lang gấp khúc, liền tình cờ đối diện với một tiểu nha hoàng, tiểu nha hoàn khom người vắn an ta, ta đang suy nghĩ xem có nên nói Tình Tiên cô nương và tiểu thiếu gia vẫn còn đang ngủ hay không, dừng quấy nhiễu, tạm thời che đậy như vậy trước. Một tiểu tư hoang mang vội vàng bất thành linh chạy từ xa đến: “Lão, lão gia, đại sảnh, trong đại sảnh~~ ngài mau ra xem thử đi ~~”

Ta sai bước đi đến đại sảnh. Một nam một nữ đang ở giữa phòng dùng một cái liễn quỳ xuống trước mặt bản tiên quân.

Tình Tiên cùng chàng trai thối sáo sao lại quay trở lại?

Tình Tiên và chàng trai thối sáo quỳ trên mặt đất, nước mắt giàn giụa mà khóc lóc với ta.

Chàng trai thối sáo nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tình Tiên khóc to với ta: “Tổng công tử, người là đại ân nhân của văn sinh và Tình nhi, văn sinh và Tình nhi sau khi thành hôn, nhất định thờ cúng bài vị trường sinh của ân công trong nhà, ngày ngày dâng hương

”

Hắn khóc, Tình Tiên cũng khóc theo. Nhưng nhị vị này đêm qua sao không ở hậu viện khóc luôn cho rồi, hôm nay lại có lòng chạy đến đây khóc một chập.

Ta không biết làm sao đành khom người đỡ Tình Tiên và chàng trai thối sáo đứng dậy nói: “Không dám không dám, người hữu tình sẽ nên giai ngẫu là việc tốt đẹp nhất trong thiên hạ. Tại hạ —— tại hạ bất quá là thuận theo ý trời mà thôi.”

Sau khi tiễn Tình Tiên và chàng trai thối sáo đi, ta quay lại đại sảnh, thấy tiểu Thiên Xu đứng bên cạnh bình phong.

Thiên Xu đôi mắt long lanh nhìn ta nói: “Vừa nãy Tình Tiên cùng người kia, vì sao lại khóc đến như vậy? Đây có phải là tình cảm của phạm nhân hay không?”

Ta xoa xoa đầu của hắn, ngồi xuống nói: “Không sai.”

Thiên Xu nói: “Tình không phải là một thứ khiến cho phạm nhân rất sung sướng hạnh phúc sao? Vậy lẽ ra nên cười mới đúng, vì cái gì lại khóc.”

Ta nói: “Đã dính vào thứ tình cảm này, khóc và cười cũng không ít.”

Thiên Xu a một tiếng.

Ta nói với nha hoàng tiểu thiếu gia hôm nay ham ngủ, đừng đến gọi hắn, có thể lừa được một lúc thì cứ lừa. Sau khi dùng bữa sáng xong, Thiên Xu đứng yên lặng một chỗ nhỏ giọng hỏi ta: “Hoàn Văn đâu?” Ta lời ngay nói thật liền đáp: “Hắn về thiên đình trước rồi.”

Thiên Xu nhăn cái trán lại, ta đang muốn giải thích rõ ràng, bỗng nhiên trong phòng tỏa ra một ánh sáng rực, Bắc Nhạc Đế Quân hiện ra giữa không trung, dẫn theo năm sáu thiên binh, cất cao giọng nói: “Tổng Dao Nguyên Quân, ta phụng ý chỉ của Ngọc Đế, khẩn cấp đưa ngươi và Thiên Xu Tinh Quân quay về thiên đình.”

Thiên Xu chưa hồi phục, vẫn ngây thơ như cũ không hề biết gì, đưa tay nắm chặt vạt áo của bản tiên quân.

Bắc Nhạc Đế Quân đáp xuống mặt đất, lễ độ khách khí nói với ta: “Tổng Dao Nguyên Quân, xin mời.”

Năm sáu thiên binh đi về phía Thiên Xu, bản tiên quân sải bước đến chắn trước người Thiên Xu: “Cùng thương lượng với Đế Quân một việc, để Thiên Xu Tinh Quân đi theo bên cạnh ta được không.”

Bắc Nhạc Đế Quân nhìn nhìn Thiên Xu, nói: “Cũng được.” Rồi đưa mắt ra lệnh cho mấy thiên binh. Đám thiên binh liền lui lại, xuyên tường đi ra ngoài một vòng. Một lát sau trở về, trong đó một người trong tay xách theo hồ ly, nói với Bắc Nhạc: “Bẩm báo Đế Tọa, đã đưa những phạm nhân nơi đây vào giấc mộng, đợi sau khi tỉnh lại, chỉ xem như gia đình này đã dọn đi rồi.”

Bắc Nhạc Đế Quân đơn giản gật đầu, nói: “Đi thôi.”

67. Chương 67

Cảnh vật trên thiên đình vẫn như trước đây, mây ngũ sắc vẫn như trước, mấy gương mặt canh gác Nam Thiên môn vẫn như trước.

Tiên sử Hạc Vân thường ở trước bàn án của Ngọc Đế hiện đang đứng trước Nam Thiên môn, hành lễ với Bắc Nhạc Thiên Vương: “Tiểu tiên phụng mệnh Ngọc Đế, đợi ở đây đã lâu rồi. Ngọc Đế đặc biệt căn dặn Đế Quân đưa người về, Đế Quân đã đưa về?”

Tiểu Thiên Xu đứng bên cạnh ta, Thiên binh đang ôm hồ ly cũng đứng ở một bên khác cạnh ta. Bắc Nhạc Đế Quân nói: “Làm phiền Hạc tiên sử truyền bẩm Ngọc Đế, đã thuận lợi đưa về rồi.” Hạc Vân liền chuyển ánh nhìn về phía ta, gật đầu nói: “Tiểu tiên đã biết.” Lại nói, “Ngọc Đế khẩu dụ, thỉnh Đế Quân đưa Thiên Xu Tinh đến Hào Quang điện.”

Bắc Nhạc Đế Quân nhận khẩu dụ, xoay người nói với Thiên Xu: “Đi theo bốn tọa nào.” Thần sắc lại có chút không đành lòng. Tiểu Thiên Xu không biết đầu đuôi mọi chuyện, cất lên thanh âm trong sáng của trẻ con: “Được. Làm phiền Đế Quân.” Từ bên cạnh ta bước về phía trước, quay đầu lại nói: “Đúng rồi, người ở nơi nào trên thiên đình? Mấy ngày qua ở nhân gian được người tận tình chăm sóc, ngày khác sẽ đến phủ của người nói lời cảm tạ.”

Ta cố gắng mỉm cười: “Ta ở Quảng Hư phủ. Người nếu có thể đến đó, thì thỉnh Bắc Thiên Vương chỉ đường giúp người.”

Thiên Xu mỉm cười khê gật đầu, nói: “Ta có lẽ đã lâu không ra khỏi Bắc Đẩu cung, hỏ thẹn chưa từng nghe qua. Có điều hạ giới mấy ngày, cảnh vật trên thiên đình cũng đã thay đổi chút ít. Tạm thời phải đi rồi, đến khi nhàn rồi ta lại đến chỗ người.”

Ta đáp: “Được.” Chỉ biết trơ mắt nhìn Thiên Xu đi đến bên cạnh Bắc Nhạc Đế Quân.

Hạc Vân đi đến trước mặt bản tiên quân nói: “Mời đi theo ta.”

Ta bước đến phía trước, Hạc Vân vươn tay áo ngăn ta lại nói: “Tổng Dao Nguyên Quân, tiểu tiên không phải đang nói người. Ngọc Đế khẩu dụ, để Nguyên Quân tạm thời hồi phủ nghỉ ngơi.” Nhìn về phía thiên binh đang ôm mao đoàn, “Người đi theo ta.”

Ta sợ hãi, Hạc Vân nói chuyện với ta, vẫn hết sức khách khí như trước, xưng hô vẫn là Tổng Dao Nguyên Quân như trước, có thể thấy được Ngọc Đế vẫn chưa hạ lệnh tước hào tiêu tịch (*tước bỏ phong hào, xóa bỏ nguồn gốc thần tiên) của ta. Ngọc Đế vẫn chưa tước hào tiêu tịch ta, vậy thì lão nhân gia ấy tiếp theo sẽ chuẩn bị trừng phạt nặng ta.

Bản tiên quân trơ mắt nhìn Bắc Nhạc dẫn Thiên Xu, Hạc Vân dẫn thiên binh ôm theo mao đoàn đi càng lúc càng xa. Thiên binh còn lại khom người nói với ta: “Ta phụng mệnh, hộ tống Nguyên Quân hồi phủ.”

Khi ta ngẩng đầu lên nhìn, thân ảnh nho nhỏ của Thiên Xu đã ẩn trong lớp sương mù không thể nhìn thấy rõ. Ngọc Đế vì sao lại không đưa thẳng ta lên điện để thẩm vấn, trong hồ lô của lão nhân gia hẳn rất cuộc bán thuốc gì?

Hoành Văn hấn —— ra sao rồi.....

Bản tiên quân được chúng thiên binh vây quanh đưa về Quảng Hư Nguyên Quân phủ của ta. Nói về việc ta ở thiên đình nhiều năm như vậy, tuy rằng hồ đồ đắm đương cái chức Nguyên Quân bỏ đi này, đến cả tùy tùng theo cạnh cũng chẳng có mấy ai, cả ngày chỉ biết nhìn mấy vị Đế Quân cùng Hoành Văn lúc lên điện cho có mặt chen nhau ở một chỗ, nhìn đến quen mắt. Hôm nay bị kẹp ở giữa một đám thiên binh, cuối cùng cái khoảnh khắc chen nhau một chỗ ấy cũng quay về.

Đây là lần đầu tiên ta thật sự đứng từ xa quan sát tường tận phủ Quảng Hư Nguyên Quân của ta, bỗng nhiên phát hiện bức tường màu xám tro mái ngói màu mực cửa lớn đỏ rực thật sự rất có khí thế. Chả trách Hoành Văn cứ thích đến nơi này đi dạo, nói rằng Nguyên Quân phủ của ta so với Vi Viên cung của hấn thoải mái hơn. Đáng tiếc ta mấy năm nay chưa hề để tâm đến nó.

Đi đến trước cửa lớn, ta càng thêm sợ hãi, mấy chữ lớn Quảng Hư Nguyên Quân Phủ vẫn ở trên tấm biển đầu cánh cửa rực rỡ chói sáng như vậy. Ta chán nản thổn thức, xem ra Ngọc Đế lão nhân gia ấy giận thật không nhẹ, dự định tước đi phong hào, lợi dụng tấm biển này, không chế nơi đây, mấy chuyện tiêu tiên tịch này xem như là chút kiểm hãm nho nhỏ trước khi bị đại hình xử phạt, tạm thời áp chế.

Một thiên binh mở cánh cửa lớn ra, đẩy mạnh ta vào bên trong phủ, khép cánh cửa lớn lại. Ta nghe thấy tiếng dây xích sắt trên cửa rầm rầm quấn vào nhau, sau đó là tiếng lách cách của ổ khóa. Ổ khóa va vào ván cửa vang lên coang coang, thanh âm của ổ khóa mà ta nghe thấy này thật không nhỏ.

Ngay khoảng không trong phủ, bị lớp tiên chướng (*tiên khí ngăn cách) như cái ***g bao lại, chặt chẽ nghiêm ngặt, giống một cái bát to úp xuống, khóa chặt kín ta ở bên trong Quảng Hư phủ.

Ta cũng lần đầu tiên phát hiện, phủ Quảng Hư Nguyên Quân của ta thì ra lại lớn như thế.

Ta cất bước đi qua đi lại khắp mỗi phòng, bên trong phủ trống rỗng vắng vẻ, chỉ có mình ta. Cái giường đá ở hậu viện nơi mà Hoành Văn lần đầu tiên đến tìm ta cùng nhau uống rượu say rồi ta và hấn đã từng cùng nhau ngủ trên ấy. Hoa ngọc lan khê rơi xuống ván cờ tàn mà lần trước ta cùng Hoành Văn vẫn chưa chơi xong. Ở trong góc sương phòng bên trái có giấu hai vò rượu ngọc nhưng vẫn chưa bị hấn tìm ra và uống cạn. Trên bàn trong thư phòng, cây bút lông vẫn đặt trên giá bút, khi mà lần trước Lục Cảnh gấp rút đem văn hàm đến trong phủ của bản tiên quân cho Hoành Văn phê, Hoành Văn đã tiện tay lấy cây bút trên bàn dùng. Trên bức tường trong phòng ngủ vẫn treo bức mặc hà đồ (*tranh vẽ hoa sen bằng mực đen) mà lần đầu tiên đến đây hấn tặng cho ta. Trong sảnh được bày bức bình phong huyền ngọc lưu ly mà Hoành Văn thắng cuộc pháp thuật từ chỗ Đông Hoa Đế Quân, khi đó ta nói bức bình phong này đặt trong Vi Viên cung thật không hợp, mặt dày mà xin hấn đem về đây. Trên cái cột nơi hành lang gấp khúc vẫn còn lưu lại mấy câu chữ mà khi ta và hấn sử dụng pháp thuật, thuận tay đề lên đó. Trước khi hạ phạm ta và hấn cùng nhau ở trong viện luận bàn tiên pháp, không cẩn thận làm hỏng thành lan can ở trong đình nghỉ mát, đến giờ vẫn chưa được sửa chữa.

Khi ta đang từ trong phòng chuyển bước đến hậu viện, bên ngoài lớp tiên chướng trên đỉnh đầu có thanh âm truyền đến: “Tổng Dao Nguyên Quân, Ngọc Đế lệnh tiểu tiên đưa ngươi đến vườn bàn đào kiến giá.

Ta thật nghĩ không ra, Ngọc Đế thẩm vấn bản tiên quân vì sao phải ở trong vườn bàn đào mà không phải ở trên Kim Loan điện. Đương nhiên, thánh ý của Ngọc Đế nếu như dễ dàng để ta đoán được, lão nhân gia ấy sẽ không là Ngọc Đế.

Ta bất đắc dĩ ngẩng đầu nói: “Hạc Vân huynh, ngươi không tháo gỡ tiên chướng ra, chẳng lẽ muốn ta đem cả tòa Nguyên Quân phủ này cùng nhau đến gặp Ngọc Đế?”

Hoa đào bên trong vườn bàn đào sáng rực, mây ngũ sắc rực rỡ.

Ngọc Đế thẳng người ngồi trong đình, bản tiên quân rất thức thời, đi đến phía trước liền quỳ xuống: “Tội tiên Tổng Dao khấu kiến Ngọc Đế.”

Ngọc Đế kéo dài thanh âm nói: “Ngươi nhận tội thật dứt khoát.”

Ta cúi đầu nói: “Tội tiên ở nhân gian nhiều lần nghịch lại ý trời mà hành động, tự biết nhất định không qua được pháp nhãn của Ngọc Đế, vì vậy.....”

Ngọc Đế liền cắt ngang lời nói của ta: “Thôi đi, người cho rằng nói nhiều như vậy lại viết tội trạng trên sổ thì có thể đối gạt tất cả sao. Quyển sổ nhận tội của người đã đưa cho Hoành Văn Thanh Quân xem qua, hẳn đều đã nói hết mọi việc rồi.”

Ta kinh hãi ngẩng đầu, Ngọc Đế khuôn mặt lạnh như băng một chưởng đập thật mạnh xuống thạch bàn: “Tổng Dao, người ở nhân gian làm ra việc thật tốt!”

Trong đầu của ta là một mảng hỗn loạn, vội nói với Ngọc Đế: “Ngọc Đế, đó đều là lỗi của tội tiên, ngàn vạn lần chớ nghe Hoành Văn, lý do khoái thác của Hoành Văn Thanh Quân. Thanh Quân hẳn là bị ta.....”

Ngọc Đế chợt đứng dậy, phất tay áo thật mạnh, cười lạnh nói: “Trẫm tự biết là lỗi của người, người có muốn trời bỏ hay muốn người khác giúp đỡ cũng không được. Đã kéo theo Thiên Xu không ngờ còn dám kéo theo cả Hoành Văn Thanh Quân. Tổng Dao Tổng Dao, trẫm để người hạ giới lần này, người tiện tay chiếm được thật không ít!!”

Ta im lặng không lên tiếng. Ngọc Đế nói: “Người quả là một biến số (*số mệnh thay đổi khó lường), ngày đó lại lên thiên đình. Trẫm thuận theo thiên đạo, giữ người lại trong thiên đình, lần này hạ giới, quả nhiên lại sinh ra chuyện.”

Ta quỳ trên mặt đất cúi đầu nhận tội: “Tội tiên đây biết được bản thân vốn chỉ là một thần tiên được nhật về, lần đó Thiên Xu Tinh Quân ở trên Kim Loan điện nói rất đúng, ta tuy thành thần tiên, nhưng lúc nào cũng quyến luyến chuyện thế gian. Hoành Văn Thanh Quân hẳn..... Không biết chuyện phạm trần, ta thật ra đã ham muốn hẳn rất nhiều năm rồi. Lần này thừa cơ hội hạ phạm, liền trêu ghẹo dụ dỗ, Thanh Quân hẳn kỳ thật..... Tội tiên tự biết tội không thể xá (*đặc xá, ân xá), bất luận là lên tru tiên đài hay phải tan thành tro bụi cũng là đáng tội.”

Ngọc Đế vẫn chưa lên tiếng, một đôi ong mật theo gió làn gió mát bay đến trong đình, ở dưới mí mắt bản tiên quân hạ xuống truy đuổi lẫn nhau.

Ngọc Đế khoanh tay đứng bên bậc thềm trong đình, đôi ong mật kia đuổi nhau bay đến bên người hẳn, Ngọc Đế nói: “Bản chất con người, vốn xuất phát từ trong tâm, giao hội viên dung (*cùng kết giao dung hợp với nhau). Thiên đình không giống chỗ của Tây Phương Như Lai, phải vô tình vô ái (*không có tình ái không có yêu thương), vô dục vô cầu (*mong có ham muốn không có nhu cầu). Nhưng thiên địa vạn vật, nhân quả tuần hoàn. Tiên hay người cũng phải thuận theo giới tính, cũng không thể làm trái nhân quả. Thiên quy trên thiên đình, thật ra là vì tu chỉnh hành vi. Chẳng hạn như Nam Minh và Thiên Xu.”

Ngọc Đế bước về bên thạch bàn ngồi xuống, nói: “Nam Minh đối với Thiên Xu sớm đã có tình ý, nhưng khi Nam Minh đàm pháp với trẫm và Như Lai chịu trách nhiệm xét hỏi chuyện của Thanh Đồng và Lan Chi, lại khắc nghiệt tàn nhẫn. Bản thân vốn bất chính, lại khắc nghiệt với kẻ khác, bởi vậy nhân quả khác tạm thời không cần bàn đến, sau khi hẳn và Thiên Xu cùng bị giáng xuống hạ giới, thì tất nhiên phải chịu nhiều kiếp số.”

Bản tiên quân trong lòng hoài nghi Ngọc Đế tức giận đến hồ đồ rồi, mấy câu nói đó nghe sao cũng không ăn nhập với vấn đề chính. Ngọc Đế có lẽ là muốn ở trước mặt ta nói chuyện cho quang minh chính đại cũng không sao cả. Nhân gian hữu tình trên trời cũng hữu tình. Nhưng cho dù ở nhân gian, đoạn tụ(*điểm tích này nói về Đồng Hiền và Ai Đế, người ta hay dùng câu ‘đoạn tay áo’ để chỉ những người cùng là nam nhân yêu nhau) cũng là dị số (*số mệnh đặc biệt), hưởng chi ở thiên đình. Cho nên Ngọc Đế vừa rồi nói như vậy, nhân quả khác tạm thời không bàn đến.

Ta nghe thấy Ngọc Đế hỏi ta: “Tổng Dao, người có biết người lần này, tội nặng nhất là gì không.”

Ta lập tức đáp: “Tội tiên biết, tội tiên vì sắc dục phạm gian dụ dỗ Hoành Văn Thanh Quân, tội này không thể tha thứ.”

Ngọc Đế lại đứng dậy, đi đến bên đình, một lát sau nói: “Người đến chỗ Mệnh Cách Tinh Quân, để hẳn cho người biết nhân quả đi.”

Ta nghi hoặc ngẩng đầu, Ngọc Đế đã đi khỏi đình, trong rừng hoa đào nhất thời hiện ra mấy vị tiên sử, theo Ngọc Đế ra khỏi vườn bàn đào.

68. Chương 68

Ngọc Đế đi rồi, bảy tám chục thiên binh trong rừng đào cũng không ào ra vây chặt áp giải ta đi. Trong vườn bàn đào là một mảng yên tĩnh bao trùm, ngay cả một chút hơi thở của tiên nhân khác cũng không cảm thấy được. Có điều ngẫm lại thấy cũng phải, cả thiên đình đều là thần tiên, bốn phía trên thiên đình đều được canh gác nghiêm ngặt không một kẽ hở, Ngọc Đế không sợ ta chạy mất. Hơn nữa ta cũng vô cùng muốn biết, cái gọi là nhân quả đến tột cùng là cái gì.

Ta chậm rãi tản bộ một lúc trong vườn bàn đào, hồi tưởng lại khoảng thời gian trước khi ta lên thiên đình, có gì có thể tạo thành nhân, rồi ở trên thiên đình lại kết ra quả. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không nghĩ ra.

Ra khỏi cửa bên kia của vườn bàn đào, lại đi trên một con đường mòn, có thể đến được cổng sau phủ Thiên Mệnh của Mệnh Cách Tinh Quân. Ta đi đến trước cửa bên kia, ngoài cửa cách đó không xa, là ao sen khi ta và Hoàn hạp nhau, tình này cảnh này, như phá hủy toàn bộ tim gan của ta.

Gió mát lướt qua, ta hốt hoảng mơ hồ nghe thấy Hoàn hạp đang gọi ta: “Tổng Dao, Tổng Dao.” Ta càng thêm thương cảm, thanh âm của Hoàn hạp vang lên ngay bên tai ta, hỏi: “Ngọc Đế lệnh cho người đến phủ của Mệnh Cách Tinh Quân, người sao lại ở đây đứng bất động trước cửa.”

Ta thở dài nói: “Thấy ao sen, nhịn không được dừng lại nhìn một lát.” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, lại cảm giác có điều không đúng, vội quay đầu lại, thì thấy Hoàn hạp đã đứng ở phía sau ta.

Ta lặng người ra nhìn một lúc, đưa tay lên sờ sờ, là thật.

Hoàn hạp nói: “Sắc mặt người sao lại hoảng sợ đến như vậy?”

Ta thành thật nói: “Tưởng là người đang bị Ngọc Đế giam giữ, bỗng nhiên vừa nhìn thấy có chút kinh ngạc.”

Hoàn hạp khua chiết phiến nói: “Lỗi lầm không phải đều bị Tổng Dao Nguyên Quân người hiền ngang lẫm liệt tự mình gánh hết rồi sao, Ngọc Đế sao còn có thể giam ta.” Nhướn hàng chân mày lên, lại nói: “Tổng Dao Nguyên Quân ở đây bản thân ngơ ngác không đến phủ của Mệnh Cách Tinh Quân, không biết có thời gian ngồi xuống cạnh ao sen cùng ta một lát hay không, nghe ta nói một chút về việc nhân quả.”

Khẩu khí của Hoàn hạp vô cùng không tốt, ta đi theo hạp nói: “Được,.....” Vẫn còn muốn nói thêm một câu nữa, nhưng Hoàn hạp đã nhanh đi đến bên ao sen, ta đành phải đuổi sao.

Cạnh ao sen, tảng đá lớn nằm đó khi Hoàn hạp bày giấy vẽ hoa sen vẫn còn. Hoàn hạp tùy tiện tìm một chỗ rồi ngồi xuống, ta do dự một lát, không biết là nên ngồi gần tốt hơn, hay là ngồi xa tốt hơn. Liên suy nghĩ một hồi tính tìm một chỗ không xa không gần ngồi xuống. Hoàn hạp nói: “Bản quân lười nói chuyện lớn tiếng, người đến gần đây một chút.”

Ta nhích đến bên cạnh hạp một tấc.

Hoàn hạp nhíu mày: “Lại gần chút.”

Ta lại nhích thêm một tấc.

Hoàn hạp nói: “Người bây giờ vào trong Phi Hương điện, tùy tiện tìm mượn một cái váy của tiên nữ mặc vào, sau đó quay về thì người có thể ngồi bất động ở nơi này. Vậy thì có thể gần hơn một chút.”

Ta liền nhích đến gần cạnh bờ vai Hoàn hạp, Hoàn hạp Thanh Quân rốt cuộc cũng hài lòng.

Ta nhìn ao sen, thấp giọng nói: “Hoàn hạp..... Kỳ thật ta.....”

Hoàn hạp chiết phiến ra chặn ngang câu nói của ta: “Người khó mở lời như thế, chi bằng đừng tốn công phí sức nói tiếp. Người như thế nào tạm thời khoan bàn đến. Thiên Xu đã quay lại đây, bị giam giữ trong Hào Quang điện thần thờ như cái xác không hồn. Ta có một đoạn chuyện xưa muốn kể cho người nghe trước.”

Mái tóc của Hoàng Văn đều tỏa ra hàn khí đến rùng mình, ta không dám làm trái lời hấn, đành vảnh cái lỗ tai lên nghe.

Hoàng Văn nói: “Thiên Xu Tinh Quân cùng Nam Minh Đế Quân một vị là Đế Tinh, một vị điều khiển vận mệnh quốc gia, vừa ra đời đã soi sáng tương hỗ cho nhau, liên hệ chặt chẽ với nhau. Liên quan dây dưa đến mấy trăm năm sau, hai quân (*quân vương) trong lúc đó rốt cuộc đã sinh ra tiên khế chi tuyến. Khi vừa sinh ra tiên khế chi tuyến, trên đầu ngón tay út của hai người đều là nút kết. Ở thiên đình, nếu giữa hai tiên sinh ra tiên khế chi tuyến, nhất định phải hạ giới lệ kiếp (*chịu kiếp nạn nghiêm ngặt). Lễ ra loại tuyến này đều sinh ra giữa nam tiên và nữ tiên, tiên khí thuần dương và tiên khí thuần âm cùng phối hợp dung hòa cho nhau là lẽ tự nhiên của thiên đạo, có thể là Thiên Xu và Nam Minh liên quan mật thiết, nhưng giữa họ lại sinh ra nguồn gốc căn cơ. Cho nên Ngọc Đế đưa bọn họ đến phạm giới, trải qua kiếp số ở nhân gian. Qua khỏi kiếp số này, tử kết do tiên khế chi tuyến tạo ra cũng sẽ tự bị chặt đứt và biến mất, đều là nhân mà thiên đạo tạo nên.”

Thiên Xu và Nam Minh vậy mà trước đó đã trải qua lịch kiếp ở thế gian một lần. Bọn họ trong lúc đó liên quan dây dưa với nhau vốn có nguyên nhân, vì cái gì Ngọc Đế còn muốn phái ta đi phá tan uyên ương?

Hoàng Văn nói tiếp: “Thiên Xu Tinh Quân cùng Nam Minh Đế Quân sau khi chuyển sang kiếp khác ở nhân gian không bao lâu, tiên khế chi tuyến liền đứt. Thiên Xu kiếp đó chuyển thể cùng với Mộ Nhược Ngôn ở kiếp này gần giống như nhau, cũng sinh ra trong gia đình quan lại, trời sinh rất nhược (*nhược thể). Nam Minh là thiếu gia trong gia đình võ tướng, từ nhỏ cùng Thiên Xu lớn lên, còn có tình đồng môn (*bạn học chung trường), chúng tiên đều đoán rằng, tiên khế chi tuyến của Thiên Xu và Nam Minh chắc chắn không đứt được, nhất định biến thành tử kết. Không nghĩ đến.....”

Hoàng Văn ngừng lại một chút, nói: “Không nghĩ tới giữa chừng lại thêm vào một phạm nhân, cắt đứt tiên khế tuyến, tiên khế tuyến vốn đã thắt chặt trên tay Nam Minh, nay lại thắt chặt ở trên người phạm nhân kia.”

Ah? Là vị nhân huynh (*huynh đài nhân đức) nào ở nhân gian lại anh vĩ (*anh hùng vĩ đại) như thế! Lại có thể tháo dây tiên trên tay Nam Minh xuống, thắt vào đầu ngón tay mình!

Hoàng Văn nói: “Phạm nhân kia cùng Thiên Xu cũng là bạn đồng môn (*bạn học cùng trường), khi mười một mười hai tuổi thì đã quan tâm chăm sóc cho Thiên Xu. Có một lần Nam Minh hiểu lầm Thiên Xu thì đã đứng ra bảo vệ Thiên Xu, Tiên khế tuyến kia từ đó về sau liền đứt. Và sinh ra một đầu khác thắt trên tay phạm nhân kia, nhưng hấn đối với Thiên Xu chăm sóc đủ điều quan tâm mọi thứ. Hai người từ nhỏ đến lớn cả ngày ở cùng một chỗ, đứng trước gió ngâm thơ kê giường dạ thoại (*nói chuyện đêm), tiên khế tuyến trên tay phạm nhân càng lúc càng thắt chặt trở thành nút thắt, mới đầu là chỉ là hoạt kết (*nút kết thường). Nhưng Thiên Xu cả kiếp ấy nhất định phải chịu kiếp nạn, giống như Mộ Nhược Ngôn vậy, toàn gia bị tịch thu tài sản rồi giết hết. Thiên Xu khi ấy vốn nên trở về thiên đình, không nghĩ đến phạm nhân kia có thể phá thiên mệnh, cứu giúp Thiên Xu. Cùng hấn sống chung trong một tiểu viện, song túc song thê (*hai người ở chung với gần bó với nhau), Mệnh Cách Tinh Quân không có biện pháp, đành phải khiến Thiên Xu lâm trọng bệnh, người nọ ở trước giường Thiên Xu, cực nhọc ngày đêm, dốc lòng chăm sóc. Khi Thiên Xu cuối cùng cũng về thiên đình, hoạt kết trên tay người kia liền trở thành tử kết. Ngọc bội trên người Thiên Xu, cũng là người nọ ngày đó tặng cho hấn, qua mấy ngàn năm, vẫn luôn mang theo bên người.”

Hóa ra phía sau Thiên Xu còn có một đoạn ngọn nguồn như vậy, quả thật khiến cho người nghe như ta không khỏi lộ vẻ cảm động, thổn thức cảm thán.

Hoàng Văn ở bên cạnh nhìn ta, ta than thở nói: “Thật sự là một đoạn dĩ vãng động lòng người.”

Hoàng Văn lạnh lùng nói: “Người nghe đoạn chuyện cũ này, có cảm thấy quen tai hay không?”

Quen tai? Sao bỗng nhiên lại dùng tới từ này.

Hoàng Văn cười lạnh một tiếng, “Người nhìn vào trong ao sen đi.” Hấn phẩy tay áo một cái, hoa sen và lá sen trong ao liền tách ra hai bên, lộ ra một mảng nước, bỗng phía trên mặt nước được rải lên một lớp ánh sáng màu bạc, giống như tấm gương, chiếu ra một cảnh tượng ngấn.

Trong gương có một gian phòng, trên tường phòng có treo một bức họa phụ tử, giữa phòng có bày bàn ghế thấp, dường như là một cái trường tư. Có hai hài tử đứng đối diện nhau, trên tay hai người này có một dây

kim tuyến liên kết rõ ràng với nhau. Hai hài tử này một có khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, một có mắt sắc mày thẳng, nhất định là Thiên Xu cùng Nam Minh khi còn nhỏ. Có điều nhìn sao vẫn thấy có chút quen mắt. giữa hai hài tử này, còn có một người thoát nhìn quen mặt đứng đó, khuôn mặt thông minh vừa nhìn là biết hài tử được nhiều người yêu thích, hài tử này đang ưỡn thẳng ngực che trước người Thiên Xu. Nam Minh vẻ mặt tức giận quát lớn: “Ồ đây không có chuyện của người! Thức thời thì mau tránh ra.” Hài tử kia ngông nghênh nói: “Bảo ta tránh ra, người có năng lực đó sao? Ta nói cho người biết, từ nay về sau ta sẽ bảo vệ che chở hần. Không qua được ải của ta ai cũng đừng hòng ức hiếp hần!” Nam Minh trừng mắt đứng một lúc, rồi oán hận quay đầu đi, khi đi đã đập bể cái bàn, đầu kim tuyến trên tay kia lại mở ra dính ở trên bàn.

Hài tử kia liền xoay người vỗ vai Thiên Xu: “Người yên tâm đi, ở trong trường tư này, có Tống Dao ta bảo vệ che chở, ai cũng không dám khi dễ người!”

Ta cứng họng, ngũ lôi oanh đỉnh.

Đứa nhỏ trong tấm gương nắm lấy tay Thiên Xu, dắt hần ra bên ngoài: “Đi, đi ra ngoài chơi.” Trong lúc vô ý bàn tay liền tiếp xúc với cái bàn vừa rồi, đầu kim tuyến kia liền dính chặt trên tay, lấp lánh phát sáng, liên kết giữa hần và Thiên Xu ——

Hoàn Văn cầm tay trái của ta lên, bấm tay bắn ra. ở cuối ngón út liền xuất hiện vòng kim tuyến chói mắt quấn chặt, tại gốc của nó, là một tử kết ——

Sao, sao lại như vậy!

Đứa trẻ trong gương dắt theo Thiên Xu ở trong viện cười hì hì nói: “Đỗ Uyển Minh, bài tập hôm nay người chép giúp ta tốt một chút nha.”

Đỗ Uyển Minh, ta giật mình nhớ lại, trước mắt kim quang lấp lánh.

Thiên Xu, Thiên Xu rốt cuộc lại là Đỗ Uyển Minh ~~ việc này, việc này, Đỗ Uyển Minh ——

Nhưng, nhưng, nhưng vì cái gì giữa ta và Thiên Xu lại sinh ra gian tình đoạn tụ (*tình cảm giữa nam nhân và nam nhân) ở nhân gian. Rõ ràng rõ ràng

Hoàn Văn tựa tiểu phi tiểu nói: “Dây tuyến cũng đã thắt chặt, còn rõ ràng cái gì?”

Ta liền giữ chặt hai vai hần, không biết là nên đâm đầu xuống ao cho rồi, hay là nên đâm ngực đâm chân đây.

Ông trời ở trên cao, đây là án oan ——!!!!

69. Chương 69

Thiên Xu là Đỗ Uyển Minh, Nam Minh ta cũng nhớ ra rồi, tên là Khương Tông Đặc. Chả trách sau khi ta lên thiên đình, hần vẫn luôn xem ta như địch thủ. Khi ta ở nhân gian, kỳ thật cũng không hợp nhau với hần. Cha hần là võ tướng nhị phẩm, so với bậc quan của cha ta còn thấp hơn một chút, ngày lễ ngày tết, vẫn thường xuyên biếu tặng nhà ta vài thứ. Nhưng tiểu tử này từ nhỏ cũng rất có khí phách, chưa hề cùng cha hần đến tiếp kiến (*viếng thăm) nhà ta.

Đỗ Uyển Minh ba chữ, khi còn nhỏ đã từng là cơn ác mộng của ta. Cha hần cùng cha ta năm đó là tiền sĩ đồng bảng, nhưng thăng quan không thuận lợi như cha ta, về sau đảm nhiệm chức Ngự Sử đại phu cũng không đạt được kết quả tốt. Đỗ Uyển Minh sinh ra cùng năm với ta. Từ nhỏ được phong làm thần đồng, cha ta thường xuyên mang ta ra so sánh với hần. Đỗ Uyển Minh ba tuổi có thể xếp sau Mạnh Tử, ta ba tuổi ngay cả hai câu luận ngữ cũng đọc cả lăm; Đỗ Uyển Minh năm tuổi có thể mô phỏng theo nét chữ của nhị Vương, ta năm tuổi chữ còn viết nghiêng lệch xiêu vẹo; Đỗ Uyển Minh bảy tuổi làm một bài phú về phong lan được truyền tụng khắp kinh thành, ta bảy tuổi ngay cả về đối là gì cũng nắm không rõ. Lão cha ta ngày đêm đều ước ao con trai của Đỗ gia, nhìn ngang nhìn dọc thấy con của mình vẫn không bằng con người ta

đâm ra tức giận, vô cùng đau đớn. Đau đớn dữ dội, liền thương cho ta một trận đòn. Cha ta thường xuyên thở dài nói: “Ta dù con đường thăng quan gặp nhiều may mắn, chức quan cao hơn người ta. Nhưng sau mấy năm nữa, khi thăng nhãi ranh này trưởng thành, Tổng gia nhất định sẽ khó mà bì kịp Đỗ gia.”

Cha ta khi đó làm quan, cùng đốc tiền tu sửa một cái trường tư, là vì muốn đưa con trai mình vào đó học tập. Thật ra cũng là vì bồi đắp tình nghĩa đồng môn tương hỗ lẫn nhau cho thế hệ sau, để mai này khi vào triều làm quan có thể chiếu cố cho nhau, con đường tương lai có thể thuận lợi trôi chảy. Khi ta mười tuổi, Đỗ Uyển Minh cũng vào trường tư học tập, lão cha ta lập tức một cước đá ta vào trường tư.

Sau khi ta vào trường tư, liền phát hiện, có nhiều người trong trường tư phần đông đều đồng cảnh ngộ với ta. Mọi người từ nhỏ đều bị cha mẹ lão tử đem ra so sánh với Đỗ Uyển Minh, chịu hết vô số khổ cực. Thấy mằm mống tai họa này, thì rằng nanh đều ngứa ngáy, thường xuyên kiểm chuyện sinh sự gây khó dễ bắt nạt Đỗ Uyển Minh để trút giận.

Đỗ Uyển Minh bộ dạng gầy yếu, vô cùng dễ bắt nạt, hơn nữa khi ức hiếp hấn, thì hấn chỉ biết im lặng chịu đựng, như thế nào cũng không hé môi lên tiếng. Khiến cho người ta nhin không được càng muốn tiếp tục khi dễ hấn hơn nữa. Một lần rồi lại một lần, rồi thêm nhiều lần nữa, hấn càng ngày càng nhận lấy nhiều cơn trút giận vô cớ hơn. Đỗ gia cùng Hoàng Uy đại tướng quân Khương gia là chỗ láng giềng, Đỗ Uyển Minh và Khương Tông Đặc từ bé lớn lên cùng nhau, Khương Tông Đặc ở trong trường tư che chở cho hấn, ra mặt giúp hấn, quan hệ của hai người bọn họ vốn không tồi.

Nhưng có một ngày, ta còn nhớ ta ngẫu nhiên đi ngang qua hành lang trường tư, thấy có một quyển vở nằm trong vũng bùn trong viện, dính đầy nước bùn. Ta nghĩ là của người khác làm rơi, liền tiện tay nhặt lên, lấy tay áo lau lau chùi chùi nước bùn dính trên mặt bìa, đang chùi, vừa ngẩng đầu lên, thì trông thấy Đỗ Uyển Minh đang đứng im lặng trước mặt ta mà nhìn ta, ta mới biết được quyển vở này hóa ra là của hấn, xem ra là bị mấy hài tử khác ném vào trong vũng bùn. Ta cho rằng, bốn thiếu gia nếu đã nhặt nó lên lau chùi rồi, nhìn thấy bộ dáng của Đỗ Uyển Minh đáng thương như vậy, liền xuất ra một cái khăn tình trả lại cho hấn. Vì thế liền đem quyển vở trả cho hấn. Hấn nhẹ giọng nói một câu tạ ơn, ta rộng lượng mà nói lại một tiếng không có gì, rồi quay trở vào phòng.

Chiều hôm ấy, trong lúc phu tử giảng bài thì ta tranh thủ ngủ một giấc, lại bị tóm được. Bởi vì ta nhiều lần vi phạm, nên phu tử rất giận dữ, phạt ta một mình đến trong viện, quỳ gối chép mười lần Cẩn Hành Thiên. Lòng ta không ở yên một chỗ mà chép được, khi đến hoàng hôn tan học mới chép được có bốn lần. Thấy những người khác đều đi cả rồi, ta liền có chút nóng vội. Lúc này chợt có người đi đến bên cạnh ta, dường như là vô tình, va vào làm lệch xấp giấy đã chép xong của ta. Ta ngẩng đầu lên, hóa ra là Đỗ Uyển Minh. Vừa định mắng hấn, hấn liền ngồi xổm xuống giúp ta chỉnh lại trang giấy cho ngay ngắn, ta tận mắt thấy hấn từ trong tay áo lấy ra một cuộn giấy, rất bình tĩnh mở ra, đặt lên trên xấp giấy đã chép xong của ta, rồi đứng dậy bỏ đi. Ta tròn xoe mắt nhìn, đúng là giấy chép Cẩn Hành Thiên, chữ viết trên giấy giống chữ của ta y như đúc. Ta đếm đếm, xấp giấy này đã chép xong năm lần rồi. Trong lòng ta tràn đầy vui sướng, chỉ cần chép thêm một lần nữa là đủ mười lần, xong rồi đi nộp cho phu tử.

Ngày hôm sau, ta kéo Đỗ Uyển Minh đến một góc vắng lặng, hỏi hấn vì sao lại biết mô phỏng nét chữ của ta, Đỗ Uyển Minh nói: “Ta ở nhà thường thay các huynh trưởng chép sách, cho nên biết mô phỏng theo nét chữ của người khác. Hôm qua người giúp ta, mấy trang chữ đó xem như là cảm ơn.” Ta không nghĩ đến hấn lại là người tri ân báo đáp (*có ơn phải trả). Chuyện như vậy quả thật là tốt vô cùng! Ta nghiêm túc hỏi hấn: “Ta đây lần sau vẫn sẽ giúp người, người vẫn giúp ta như vậy chứ?” Đỗ Uyển Minh nói: “Người từng giúp ta, có gì ta có thể giúp được, người cứ nói.”

Ta quyết định sẽ bảo vệ che chở cho hấn.

Bởi vì lão cha ta chức quan so với người khác đều cao hơn một chút, cho nên phần đông hài tử trong trường tư này đều nghe lời ta. Ta nói ta sẽ che chở cho Đỗ Uyển Minh, người khác sẽ không thể nào tiếp tục khi dễ hấn nữa. Ta lại đem chuyện hấn có bản lĩnh như vậy cùng với chuyện hấn và ta thân nhau như thế nào nói ra, một truyền hai, truyền đến khi các bạn đồng môn trong trường tư đều biết hấn có bản lĩnh như vậy, nhất thời liền không còn ai khi dễ Đỗ Uyển Minh nữa. Vì muốn xin hấn viết hộ bài tập, còn thường xuyên xu nịnh hấn. Nhưng ta chỉ sợ Đỗ Uyển Minh thay người ta chép nhiều bài tập như vậy, thì viết không tốt cho ta, liền thay hấn ngăn lại. Mỗi ngày ngoại trừ bài của ta ra, chỉ cho hấn chép nhiều nhất bài của hai người nữa thôi, những đồng môn còn lại đều phải sắp xếp thời gian chờ đến lần sau, hôm nay đến phiên

người này, ngày mai lại đến phiên người kia. Khi mọi người đều hòa thuận vui vẻ, thì cái tên Khương Tông Đặc kia lại cố tình bắt đầu sinh sự. Nhìn thấy Đỗ Uyển Minh cùng ta chơi đùa một chỗ, liền quay ngược lại trách mắng hắn. Ta nếu đã đứng ra bảo vệ cho Đỗ Uyển Minh, đương nhiên không thể để hắn bị Khương Tông Đặc khi dễ, lần nào cũng đều giúp hắn chống đỡ.

Đỗ Uyển Minh mỗi ngày đều giúp ta viết bài tập, ta đương nhiên sẽ không xử tệ với hắn. Ta dẫn hắn đi chơi đá dế, đi bắt dế, chơi thả diều. đoán số nút trên xúc xắc rồi ra ngoài ngoài ô trộm lúa mì đều chừa phần của hắn, ta còn tặng hắn một cái hồ lô đựng dế, cái ***g sắt để bắt dế, môn sinh của lão cha ta từ Giang Nam mang đến một con diều mới toanh làm quà tặng. Sau đó ta liền cùng với hắn chơi, cảm thấy được Đỗ Uyển Minh kỳ thật không tồi, vừa trượng nghĩa lại vừa hòa nhã. Có một lần ta dẫn hắn đến một ngôi nhà bỏ hoang ở ngoài thành bắt dế, hại hắn suýt nữa rơi xuống miệng giếng sâu, sợi dây buộc miếng ngọc đeo trên cổ hắn cũng bị đứt ra khiến miếng ngọc rơi tòm xuống giếng sâu không thấy bóng dáng đâu nữa. Ta liền trộm miếng ngọc bảo bối của mẹ ta đền cho hắn. Mẹ ta sau khi biết được ngọc bị ta trộm đi cũng không nói gì, trái lại cha ta lại lên cơn giận dữ, xách gậy lớn đập cho ta một phát, đánh đến nỗi ta nằm sáu ngày sau đều phải đi khắp khiêng.

Chúng ta cùng nhau học ở trường tư suốt năm năm. Năm năm sau ta rời khỏi trường tư, quả là khoảng thời gian hoan hỉ vui chơi phong lưu. Ta cùng mấy đồng môn kết giao trong trường tư ngày ngày lượn lờ khắp kinh thành, uống rượu tìm thú vui ngắm nhìn hoa nương (*người đẹp). Ta và Đỗ Uyển Minh lại có chút xa cách. Hắn là người mà cha hắn đặt kỳ vọng cao, ở nhà đóng cửa đọc sách, năm mười sáu tuổi thì được Hoàng Thượng ngự bút khâm điểm, phong làm Trạng Nguyên. Ban thưởng chức quan tứ phẩm, bước vào Hàn Lâm Viện. Ta cùng mấy đồng môn cũ đi chúc mừng hắn, hắn mặc quan phục của Hàn Lâm Viện, thái độ vẫn khiêm nhường cẩn trọng và hòa nhã như xưa.

Cha ta bị chuyện này kích động dữ dội, cứ nhìn thấy khuôn mặt ta thì than ngắn thở dài. May mà mẹ ta nghĩ thoáng hơn: “Con trai không thi khoa cử thì có quan hệ gì, muốn nó làm quan không phải chỉ cần nói một câu là được rồi sao. Nó vẫn còn trẻ, bước vào quan trường chỉ có chịu thiệt, cứ để nó tự do tự tại vài năm. Dem chuyện chung thân đại sự ra định trước, đến khi thành thân rồi, con người tự nhiên cũng chừng chặc hơn, khi đó làm quan cũng không muộn.”

Lão cha ta được mẹ ta khuyên can cả buổi như vậy nên suy nghĩ cũng thoáng hơn. Nào biết ông trời không toại lòng người. Con của lão tức là ta đây công danh vô năng, còn mang theo cái mệnh trọn đời cô loan. Đính ước cầu thân hết lần này đến lần khác đều không thành, người mà mình để ý cũng từng người từng người chạy mất. Ta ở giữa vạn khóm hoa tươi suốt mấy năm, ngây ngô đến nỗi một chút phấn hoa cũng chưa dính vào.

Tiếng tăm trọn đời cô loan của ta được truyền khắp kinh thành, trở thành một chuyện cười. Ngay cả Hoàng Thượng thấy ta, nhắc đến chuyện nhân duyên của ta, đều nhin không được muốn bật cười. Ta hết sức phiền muộn. Khi một hai lần bị thương tình (*tình cảm làm tổn thương), đám hồ bằng cầu hữu (*đám bạn lông bông) còn cùng ta uống rượu tiêu sầu (*giải buồn phiền), trấn an khuyên nhủ ta. Sau đó số lần bị đá tảng lên nhiều hơn, ta đi tìm bọn họ uống giải sầu rượu, bọn họ còn chưa kịp trấn an khuyên nhủ ta, thì trước đó đã lăn ra cười. Ta liền buồn bã ủ rũ một mình đi tiêu sầu, ngày đó ta ở một tửu lâu nhỏ uống rượu thương tình, tình cờ gặp được Đỗ Uyển Minh tan triều. Hắn không biết trấn an khuyên nhủ ta thế nào, nhưng hắn lại chịu nghe ta kể khổ, cùng ta uống rượu. Không nghĩ đến mấy năm không qua lại, hắn vẫn xem ta là bằng hữu. Vì thế khi ta tiếp tục bị đá thương tình, phiền muộn khôn nguôi, liền kéo hắn đi uống vài chén. Hắn trái lại chưa từng một lần giễu cợt ta.

Ngay khi muội muội của hoàng đế tính để ta làm cha hờ của đứa trẻ trong bụng không thành, đã mang theo cái thai cùng tiểu thị lang của nàng ta kết thành gia quyến, khi đó trong triều truyền ra chuyện đại sự. Ngự Sử cha của Đỗ Uyển Minh có liên quan đến án cũ của Hoàng Thượng trước khi đăng cơ, sau khi điều tra rõ ngọn nguồn thì biết lão nằm trong bè đảng mưu phản của hoàng tử cũ. Vì thế toàn gia bị gán vào tội mưu nghịch, cả nhà đều bị chém đầu tịch thu tài sản.

Cũng chính vào ngày đó, Khương Tông Đặc lần đầu tiên đến nhà ta viếng thăm ta. Hắn thật thẳng thắn, đi thẳng vào vấn đề nói rằng: “Ta thấy ngươi và Đỗ Uyển Minh giao tình đã nhiều năm, ngươi phải cứu hắn lần này.” Ta nói: “Việc này không cần ngươi nhắc, không giấu ngươi, ta đã cứu rồi.”

Hoàng đế đoạt đi vợ sắp cưới của ta, muội muội của hắn suýt tí nữa lại cho ta cầm sừng, tính để ta làm cha

hờ. Cả tình và lý đều nợ ta hai lần. Hoàng đế cũng từng nói qua, tội của Đỗ Ngự Sử kỳ thật chỉ là một cái tội danh mà thôi, nhưng can hệ đến ngôi vị hoàng đế, không thể không xử, dù cố tình hay vô tình cũng cảm thấy đáng tiếc cho Đỗ Uyển Minh. Vì thế ta lấy xác chết của một tử tù trong lao tráo đổi với Đỗ Uyển Minh và đưa hắn ra, chỉ nói là hắn chết bất đắc kỳ tử, hoàng đế cũng không hề nói gì.

Ta thu xếp cho Đỗ Uyển Minh ở trong một tòa tiểu viện tại ngoại ô kinh thành, thường xuyên đến thăm hắn, cùng hắn chơi cờ. Nhưng kỳ thật thì thư các loại ta không biết nhiều, không thể cùng hắn luận đàm. Chơi cờ ta chung quy cũng không thắng được hắn. Hắn thân thể không tốt, lại thường xuyên ngủ không được, ta có khi cùng hắn chơi cờ đến rạng sáng. Dây leo của hoa uốn lượn mọc kín trên tường viện, khi mùa xuân đến hoa mộc hương nở kín cả một vùng, có đôi khi chơi cờ suốt cả đêm, sáng sớm ra khỏi cửa phòng, hoa mộc hương đã ở trong làn sương sớm tỏa hương đặc biệt ngào ngạt khiến người ta vô cùng sung sướng. Đại phu nói mùi hương này có thể khiến cho ***g ngực của Đỗ Uyển Minh giảm bớt khó chịu.

Đỗ Uyển Minh chưa từng khóc lóc hay chảy nước mắt cảm kích ta đã cứu hắn, cả nhà hắn đều bị chém đầu, hắn cũng đã mất đi nửa phần hồn, chỉ từng thản nhiên hỏi ta mạo hiểm cứu hắn như vậy không sợ bị liên lụy sao.

Trong lòng ta thầm nói làm chuyện này sao không nắm chắc được sự tình. Đương nhiên sớm biết được hoàng đế sẽ không truy cứu. Hơn nữa cả hai tương giao đã lâu, có thể giúp hắn được gì ta nhất định sẽ giúp.

Có thể là làm chuyện tốt nhất định có hảo báo (*được báo đáp xứng đáng), sau khi thu xếp cho Đỗ Uyển Minh không bao lâu, ta ở trên phố bỗng nhiên quay đầu lại, trông thấy Dao Tương.

Bây giờ nhắc đến cái tên này trong lòng ta còn có chút chua xót. Ta đối với Dao Tương vừa gặp đã thương, thành tâm thật lòng, động chân tình. Ta mỗi ngày đều nghĩ đủ mọi cách để khiến nàng vui, thậm chí còn xin Đỗ Uyển Minh chỉ giáo cho mấy bài thơ tình ý miên mang, mấy bài phú phong lưu du dương để cùng nàng hòa phối. Khi đó nàng vì muốn nuôi người tú tài kia, đã giả vờ đối tốt với ta. Ta mỗi ngày vui vẻ như có gió xuân thổi đến.

Nhưng thân thể của Đỗ Uyển Minh mỗi ngày một kém. Hắn ở trong lao chịu nhiều hình phạt, đại phu nói tổn thương đến tì tạng (*lá lách?), có thể chịu đựng qua được mấy ngày này đã không dễ dàng gì. Vạn hạnh (*vô cùng may mắn) đến phút cuối cũng không chịu nhiều đau khổ, chỉ đau đến nổi hôn mê ngủ suốt hai ngày, cuối cùng khi tỉnh lại còn nói lời cảm tạ ta, cảm ơn ta mấy ngày qua đã chăm sóc hắn. Khi nhắm mắt xuôi tay vẫn rất bình thản.

Hắn còn để lại một tập thơ cho ta, để ta có thể đọc cho Dao Tương nghe.

Ta chôn cất hắn bên một sườn núi xanh biếc ở ngoại ô, còn đặc biệt phân phó tìm người đến trông giữ mộ phần.

Sau đó Dao Tương rốt cuộc cũng cùng tú tài nghèo hèn của nàng ta kết duyên, ta lại rơi vào khoảng không buồn bã. Thương tình mua say, trong phủ còn có hai tập thơ Đỗ Uyển Minh để lại. Vẫn thơ đau khổ câu thơ bi thảm thật hợp với tâm tình ta lúc này. Ta từ trùng dương (*ngày 9/9 âm lịch) năm đó thương tình đến năm đoàn ngộ (*tết đoàn ngộ). Buổi nói chuyện của Dao Tương cùng ta trong miếu đã đập tan sao vàng trước mắt ta.

Sau đó ta liền đến đầu phố dùng một chén mì hoành thánh, sau đó phi thăng thành Tổng Dao tiên.

Hoành Vãn chẳng nói câu nào mà chỉ nghe ta nói. Ta cầm lấy tay áo hắn: “Trong thiên đình vì sao lại nói thành như vậy ta đây không hiểu được, nhưng sự thật chính là như thế.”

Hoành Vãn chậm rãi nói: “Kỳ thật cách nói của ngươi cùng với cách nói của thiên đình vốn không có cái gì khác nhau.” Ta nhìn ngón út bên tay trái của ta, trong lòng ta là một mảng lạnh giá.”Hoành Vãn, người nói thật với ta, ta luôn cho rằng ta có thể lên thiên đình là may mắn, trên thực tế có phải giữa ta và Thiên Xu sẽ luôn bị sợi dây này buộc chặt quan hệ hay không?”

Thiên Xu, Đỗ Uyển Minh. Nếu Thiên Xu là Đỗ Uyển Minh, hắn vẫn còn giữ ngọc bội mà ta đưa cho hắn, sau khi ta lên thiên đình cả hai đều là người quen, hẳn vì cái gì lúc nào cũng mang thái độ lạnh lùng đối với ta, làm như không biết ta.

Hoành Văn nói: “Chưa đến mức như vậy. Dây tuyền trên tay người và Thiên Xu đã trở thành tử kết, nhưng người là phạm nhân, chỉ cần sau khi người ở thế gian luân hồi năm kiếp, không gặp lại Thiên Xu, dây tiên khế tuyền này tự nhiên sẽ tiêu đứt. Nhưng ——” Hoành Văn bất đắc dĩ liếc nhìn ta một cái, “Mệnh của người thật tốt, trùng hợp tiên đan của Thái Thượng Lão Quân rơi xuống hạ giới. Lại trùng hợp đã bị người ăn. Người phi thăng thành tiên.”

Thành tiên, vậy thì sao.

Hoành Văn thở dài: “Có thể đây chính là mệnh đến cả thần tiên cũng không quản được. Chỉ cần người thành tiên, bất luận sau này có phải là tiên hay không, cái dây tiên khế chi tuyền này nghe nói trừ phi người và Thiên Xu một trong hai phải tan thành tro bụi, nếu không không thể tháo ra được.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-no-dao-hoa-dao-hoa-trai>